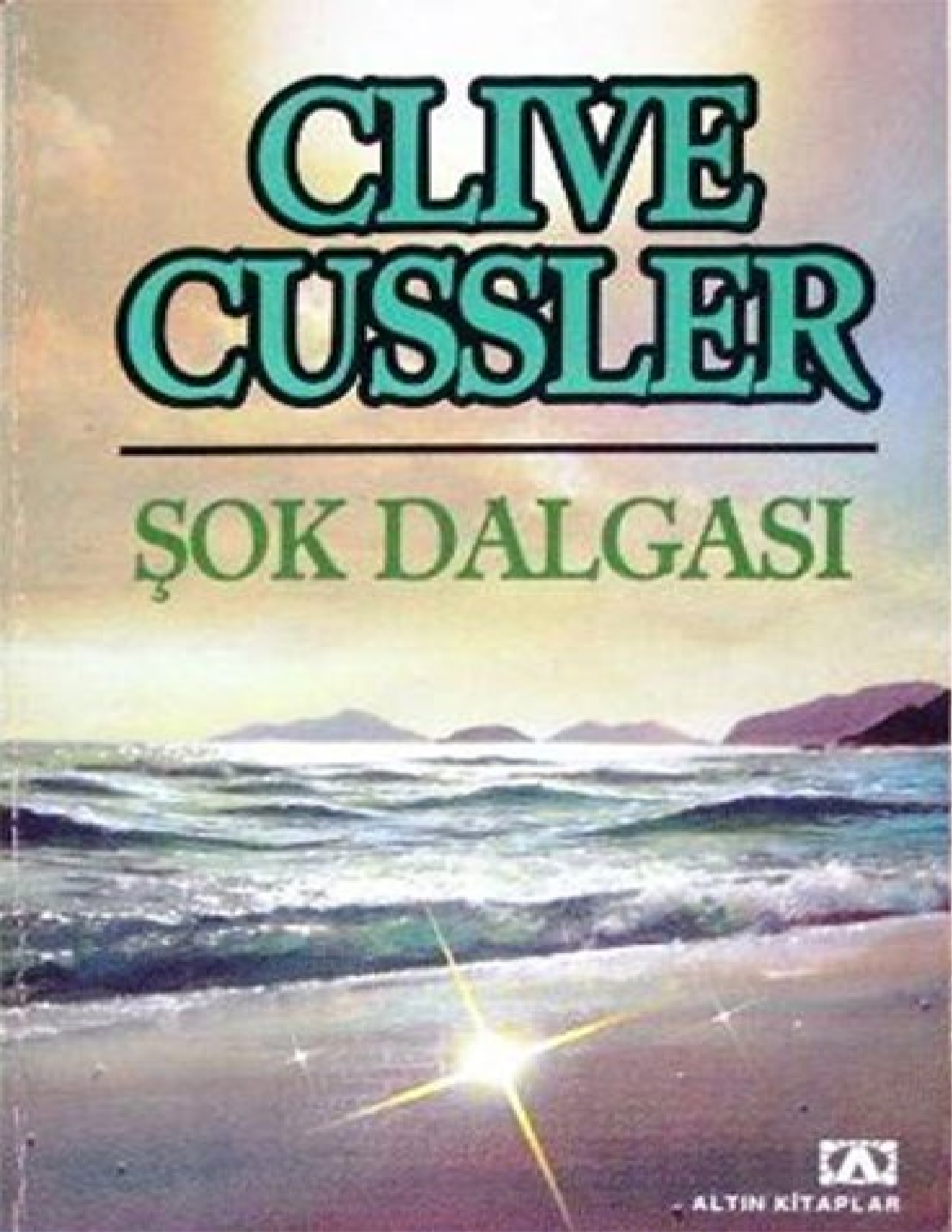
CLIVE CUSSLER

ŞOK DALGASI

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

Şok Dalgası

1

GLADYATÖRÜN SALI

17 Ocak 1856 Tasman Denizi

1854'te İskoçya'nın Aberdeen kentinde inşa edilmiş olan dört yelkenli gemiden biri diğerlerinden hemen ayrılırdı. Bu, 1256 tonluk, 65 metre uzunlukta, göğe kule gibi yükselen üç direkli büyük bir gemiydi. Denize açılan gemilerin en hızlılarından biri olmasına karşın çok ince hatları nedeniyle fırtınalı havalarda oldukça tehlikeliydi.

Ama en hafif bir rüzgârda bile yelken açabilirdi. Gladyatör hiçbir şekilde durgun sular nedeniyle hız kaybedecek bir germi değildi. Ancak, ne yazık ki kaderinde kaybolmak vardı.

Sahipleri, gemiyi Avustralya'ya giden göçmenler ve ticaret için donatmışlardı; hem yük, hem de yolcu taşımak üzere inşa edilmiş pek az tekneden biriydi. Ne var ki sahiplerinin çok geçmeden öğrenecekleri gibi o kadar yol parası ödeyebilecek göçmen sayısı pek az olduğundan geminin birinci ve ikinci mevki kamaraları boş kalacaktı. Kıtaya mahkûm nakletmek için devlet ihalelerine girmenin çok daha kârlı olduğu anlaşılınca gemi çok geçmeden dünyanın en büyük hapishanesi olarak hizmet görmeye başladı.

Gladyatör hızlı gemi kaptanlarının en sertlerinden olan Charles "Zorba" Scaggs'ın komutasına verildi. Kaptan, lakabını hak etmiş bir insandı. Scaggs kaytaran ya da itaatsizlik eden tayfalarını kırbaçlamasa da, İngiltere ile Avustralya arasında gidip gelmede rekor kıran seferlerde adamlarını ve gemisini yönetmede acımasızdı. Saldırgan yöntemleri sonuç verirdi. Gladyatör, İngiltere'ye üçüncü dönüşünde altmış üç günlük bir rekor kırmıştı ki, bu, diğer yelkenli gemilerin o günden sonra bir daha kıramadığı bir rekordur.

Scaggs zamanının efsanevi isimleri olan Herkül'ün kaptanı John Kendricks ve ünlü Jüpiter'in kaptanı Wilson Asher ile yarışmış ve asla kaybetmemişti. Londra'dan Gladyatör'le hemen hemen aynı saatlerde ayrılan rakip kaptanlar Sidney limanına vardıklarında onu çoktan demirlemiş bulurlardı.

Bu hız karabasandan farksız yolculuklar yapan mahkûmlar için Tanrı'nın bir

lütfüydü. Daha ağır olan ticari gemilerin çoğu yolculuğunu üç buçuk ayda tamamlarlardı.

Ambarlara kilitli tutulan mahkûmlara hayvan muamelesi yapılırdı. Bunların bir kısmı kaşarlanmış caniler, bazıları politik muhaliflerdi, ama çoğu bir parça giyecek ya da bir lokma ekmek çaldıkları için mahkûm edilmiş zavallılardı. Yankesicilikten adam öldürmeye kadar bütün suçlular ceza sömürgesine gönderiliyordu. Erkeklerden ayrı ambarda tutulan kadınlar çoğunlukla küçük hırsızlıklardan tutuklanmışlardı. Her iki cins için de yolculuk olanakları çok kısıtlıydı. Dar, ahşap ranzalarda ince bir şilte, sağlık açısından yetersiz ortamlar ve pek az yiyecek. Tek lüksleri iskorbütü önlemek amacıyla verilen şeker, sirke ve limon suyuyla geceleri morallerini yükseltmek için verilen bir bardak şar;aptı. Kendilerini, başlarında Teğmen Silas Sheppard'ın bulunduğu Yeni Galler Piyade Alayından on kişilik küçük bir grup korumaktaydı.

Havalandırma yok denilebilirdi; içeriye hava sadece kalın parmaklıklı ambar kapaklarından girerdi. Tropik bölgeye girildikten sonra sıcak günlerde hava boğucu olurdu. Fırtınalı, soğuk ve ıslak havalarda daha çok ıstırap çekerler, sürekli bir karanlıkta dalgalarla oradan oraya savrulurlardı.

Mahkûm gemilerinde doktorların bulunması gerekirdi ve Gladyatör de bir istisna değildi. Doktor Otis Gorman mahkûmların genel sağlıklarını izler ve onların havanın elverdiği zamanlarda küçük gruplar halinde güverteye çıkıp egzersiz yapmalarına nezaret ederdi. Sidney limanına vardıklarında bir tek mahkûmun bile kaybedilmemiş olması doktorlar için gurur kaynağıydı. Gorman merhametli bir insandı, mahkûmlara iyi bakar, gerektiğinde kan alır, iltihaplarını patlatır, yaralarını sarar, tuvaletlere kireç dökülmesine, giyeceklerinin yıkanmasına dikkat ederdi. Karaya çıkan mahkûmlardan her seferinde teşekkür mektupları alırdı.

Zorba Scaggs ambarda kilitli talihsizleri çoğunlukla görmezden gelirdi. Onun işi, rekor zamanda yapılan yolculuklardı. Katı disiplini ve saldırganlığı mutlu gemi sahiplerinden ödüller şeklinde karşılık görür, kendisi ve gemisi hızlı gemiler efsanelerinde ölümsüz bir yer alırlardı.

Scaggs bu seferde de yeni bir rekor kokusu aldığından amansızdı. Sidney'e gitmek üzere Londra'dan ayrılalı elli iki gün olmuştu; gemide ticari yükle birlikte 24'ü kadın olmak üzere 192 mahkûm vardı. Kaptanın inadı yirmi dört saatte inanılmaz bir 439 mille ödüllenmişti. İşte Scaggs'ın talihi orada pes etti. Ufukta felaket görünmüştü. Gladyatör, Tasmanya ile Avustralya'nın güney ucu arasındaki boğazdan geçtikten bir gün sonra akşam gökyüzü karanlık bulutlarla

örtülmüş, deniz kabarmaya başlamıştı. Scaggs büyük bir tayfunun Tasman Denizinin ötesinde güneydoğudan gemisine yaklaştığını bilemezdi. Çok hızlı ve sağlam olmalarına rağmen gemilerin Pasifik'in öfkesine karşı koyacak güçleri yoktu.

Fırtına Güney Denizi adalılarının o güne kadar gördükleri en şiddetli ve en yıkıcı tayfun olacaktı. Rüzgâr her geçen saat biraz daha artıyordu. Deniz karanlıktan fırlayan ve Gladyatör'ün boyunca devrilen dağlara dönüşmüştü. Sert bir rüzgâr yelkenleri paramparça yırtarken direkler de kürdanlar gibi parçalanıp tâ aşağıdaki güverteye devrildiler. Sonra, sanki bu pisliği temizlemek istermiş gibi dev dalgalar direkleri ve yırtık yelkenleri denize sürükledi. On metrelik bir dalga arkadan bindirip geminin üzerinden yuvarlanırken kaptanın kamarası ve dümen de parçalandı. Güvertedeki kurtarma sandalları, dümen dolabı ve mutfak uçup gitmişti. Ambar kapakları çökünce sular ambarlara doluverdi.

Bu bir tek dev dalga bir zamanların o zarif gemisini çaresiz bir sakata dönüştürmüştü. Dev gibi dalgalar arasında bir tahta parçası gibi savrulup duruyordu. Geminin son kez derin sulara gömülmesini bekleyen talihsiz mürettebat ve mahkûmların ölümün yüzüne bakmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Gladyatör'ün limana gelmesi iki hafta gecikince Bass Boğazı ve Tasman Denizinin seyir yollarına gemiler gönderildiyse de, hiçbiri ne bir ceset, ne de bir gemi parçasına rastlamadılar. Gemi sahipleri gemiyi batmış ilan ettiler, sigorta şirketleri de parayı ödediler, tayfanın ve mahkûmların aileleri kayıplarının ardından bir süre yas tuttuktan sonra geminin anısı da zamanla belleklerden silindi. Londra'nın ünlü deniz sigorta şirketi Lloyds'da Gladyatör'ün kaybı bir Amerikan buharlı gemisiyle bir Norveç balıkçı teknesinin arasına kaydedildi.

Esrarengiz kaybolmanın sırrı çözülene kadar üç yıl geçecekti.

Deniz dünyası bilmiyordu ama korkunç tayfun batıya doğru kayarken Gladyatör hâlâ yüzüyordu. Gemi her nasılsa su üzerinde kalabilmişti. Ancak araları açılmış olan kalaslarından hızla su giriyordu. Ertesi öğlen ambarda bir buçuk metre su vardı ve tulumbalar mücadeleyi kaybetmekteydi.

Kaptan Zorba Scaggs'ın direnme gücünde anlık bir bocalama bile olmamıştı. Tayfaları onun sadece inadıyla gemiyi batmaktan kurtardığına yemin ediyorlardı. Kaptan sert sesiyle ama sakin bir şekilde emirler yağdırıyor, yaralanmamış mahkûmları tulumbaların başına koyuyor, tayfalar da geminin sızan yerlerini onarmaya çalışıyorlardı.

Gündüz ve gecenin bir kısmı gemiyi hafifletmek için yükleri ve çok gerekli

olmayan araç gereci denize atmakla geçmişti. Fakat hiçbir şeyin yararı olmuyordu. Çok zaman kaybediliyor, bu kadar çabadan fazla bir sonuç elde edilemiyordu. Ertesi sabaha kadar su bir metre daha yükseldi.

Öğleden sonra olduğunda, bitkin düşen Scaggs yenilgiyi kabule hazırdı. Gladyatörü kurtarmak için ne o, ne de bir başkası daha fazla bir şey yapamazdı. Ve sandallar da olmadığından gemideki insanları kurtarmak için oynanacak bir tek kumar vardı. Kaptan, Teğmen Sheppard'a mahkûmları serbest bırakıp güvertede askerlerinin gözleri önünde sıraya dizmesini emretti. Sadece tulumba başındakiler ve delikleri tıkamaya çalışanlar işlerinin başında kalacaklardı.

Zorba Scaggs gemisine tam anlamıyla hakim olmak için kırbaca veya tabancaya gerek duymazdı. Tıpkı taş işçilerine benzeyen fiziğiyle heybetli bir görünümü vardı. Bir seksen beş boyundaydı, gözleri zeytin grisiydi. Deniz ve güneşten yanmış bir yüzü, mürekkep karası saçları ve zaman zaman ördüğü görkemli bir kara sakalı vardı. Otuz dokuz yaşındaydı.

Kaptan mahkûmlara bakarken kanlı bezlerle sarılmış başların ve yaralıların çokluğuna şaştı. Her yüzde şaşkınlık ve korku okunuyordu. Bundan daha çirkin bir topluluğa rastlamış değildi. Kuşkusuz, bir yaşam boyu süren açlık sonucu hepsi kısa boyluydu. Bir deri bir kemik kalmış yüzleri ve soluk tenleri vardı. Bunlar İngiliz toplumunun en alt tabakasını oluşturuyorlardı, bir daha anavatanlarını görme beklentileri de, verimli bir yaşam sürdürme umutları da yoktu.

Zavallılar güvertedeki korkunç hasarı, kırık direk parçalarını, kırık küpeşteleri, kayıp sandalları görünce büyük bir umutsuzluğa kapıldılar. Biri dışında bütün kadınlar dehşet çığlıklarıyla bağırmaya başladılar.

Scaggs'ın bakışları hemen hemen erkekler kadar uzun boylu olan kadın mahkûmun üzerinde durdu. Etekleri altındaki bacakları uzun ve dümdüzdü. Daracık beli üzerinde bluzundan taşan göğüsleri vardı. Üstübaşı temizdi ve beline kadar inen sarı saçları fırçalanmış gibi parlıyordu. Oysa diğer bütün kadınların saçları bakımsızdı. Kadın dimdik duruyor, Scaggs'a meydan okur gibi bakan göl kadar mavi gözleri, duyduğu korkuyu gizliyordu.

Scaggs kadını ilk kez görüyordu ve bir an onu neden daha önce farketmediği geçti aklından. Sonra dikkatini önündeki acil duruma yoğunlaştırarak mahkûmlara hitap etti.

Durumumuz umut verici değil, diye söze başladı. "Size geminin batacağını açıkça söylemek isterim ve sandallarımız yok olduğu için gemiyi terkedemeyiz."

Sözleri karışık bir tepkiyle karşılanmıştı. Teğmen Sheppard'ın askerleri sessiz ve kıpırtısız kalırlarken mahkûmlardan bir kısmı ağlayıp inlemeye başlamışlardı. Bazıları geminin birkaç dakika içinde parçalanacağını sanarak hemen dizüstü çöküp Tanrı'ya yalvarmaya başladılar.

Scaggs ağlayanları duymazdan gelerek konuşmasına devam etti. "Merhametli Tanrı'nın yardımıyla bu gemideki herkesi kurtarmaya çalışacağım. Amacım Avustralya kıyılarına varana veya geçen bir gemi tarafından kurtarılana dek hepimizi taşıyacak büyüklükte bir sal yapmaktır. Sala bize yirmi gün yetecek su ve yiyecek de alacağız." "Kaptan, özür dilerim ama sizce ne zaman kurtarılabiliriz?"

Soruyu soran diğerlerinden bir baş daha uzun olan, küçümser bakışlı dev gibi bir adamdı. Yanındakilerin aksine modaya uygun giyinmişti ve saçları taralıydı.

Scaggs yanıt vermeden önce Teğmen Sheppard'a döndü. "Kim bu züppe?"

Sheppard kaptana eğildi. "Adı Jess Dorsett'tir."

Scaggs'ın kaşları havalandı. "Eşkıya Dorsett mi?"

Teğmen başını salladı. "Öyle. Kraliçenin adamlarınca yakalanmadan büyük bir servet kazandı. Bu serseriler arasında okuma yazması olan tek kişi."

Scaggs saldaki durum kötüye gittiğinde bu adamın yararlı olabileceğini hissetti. Bir isyan olasılığı çok fazlaydı. "Size bir yaşam fırsatı tanıyabilirim, Bay Dorsett. Bunun ötesinde bir şey vaat edemem."

Benden ve bu sefil dostlarımdan beklediğiniz nedir?

Eli tutan herkesin salın yapımına yardımcı olmasını istiyorum. Bundan kaçınacak olanlar gemide bırakılacaktır.

Dorsett toplanmış olan mahkûmlara seslendi. "Duydunuz mu, çocuklar? Ya çalışırsınız ya ölürsünüz." Scaggs'a döndü. "Hiçbirimiz denizci değiliz. Ne yapmamız gerektiğini siz söylemelisiniz."

Scaggs birinci süvariyi işaret etti. "Bay Ramsey'i salın planlarını çizmesi için görevlendirdim. Tayfalarım gemiyi suyun yüzünde tutma

ya uğraşırken çalışmayanların oluşturacağı bir grup salın yapımının başında olacaktır."

Bir doksan boyuyla Jess Dorsett diğer mahkûmlar arasında bir dev gibi duruyordu. Pahalı kadife ceketinin altındaki omuzları geniş ve

güçlüydü. Bakır kırmızısı saçları omuzlarına kadar iniyordu. İki aydır geminin

ambarında olmasına karşın Londra'daki bir salondan az önce çıkmış gibiydi.

Dorsett ile Scaggs dönmeden önce birbirleriyle bakıştılar. Süvari Ramsey aralarındaki elektriklenmeyi farketmişti. Aslan ve kaplan, diye düşündü. Sonunda hangisinin ayakta kalacağını merak ediyordu doğrusu.

Deniz neyse ki salın yapımını kolaylaştıracak kadar sakindi. Yapım denize atılan malzemelerle başladı. Salın asıl çerçevesi sağlam bir iple birbirlerine bağlanan direk parçalarından yapılmıştı. Sidney meyhanelerine ve başkalarına gidecek olan şarapla un fıçıları da boşaltılarak direklere bağlandı. Sonra kalın kerestelerden bir güverte yapılıp çevresine insan beline kadar yükselen bir küpeşte yerleştirildi. İki yedek direk ön ve arkaya dikilip birer yelken uyduruldu. Sal bittiğinde yirmi beş metre boyu ve on iki metre eniyle epey büyük göründüyse de, 192 mahkûm, on bir asker ve geminin 28 personeli binince 231 kişilik mevcuduyla epey kalabalık oldu. Salın arka tarafına yerleştirilen ilkel bir dümen arka direğin berisindeki yekeye bağlandı.

Su, limon suyu, tuzlanmış et, peynir, gemi mutfağında pişirilmiş pirinçle fasulye dolu fıçılar direkler arasına yerleştirilip iplerle bağlandı ve üzerlerine güneşin yakıcı ışınlarından korunmaları için yelken bezi örtüldü.

İnsanlar fazla bir kargaşalık çıkmadan sala bindiler ve iki saat sonra 203'ü de Scaggs'ın gösterdiği yerlerini almışlardı. Kaptan da tayfalardan sonra sala binmeden önce iki tabanca, geminin seyir defteri, bir kronometre, pusula ve sekstantın bulunduğu kutuyu Süvari Ramsey'in kolları arasına teslim etti. Scaggs sala inmeden önce ölçümlerini yapmış ve kimseye, hatta Ramsey'e bile fırtınanın Gladyatör'ü normal seyir yollarının çok uzağına attığını söylememişti. O anda Avustralya kıyılarından üç yüz mil açıkta, Tasman Denizinin ölü bir noktasındaydılar ve daha da kötüsü, akıntı kendilerini hiçbir geminin geçmediği ıssız bölgelere doğru sürüklüyordu. Scaggs haritalarını inceleyerek tek umutlarının ters akıntıyı yakalayıp Yeni Zelanda'ya doğru doğuya gitmek olduğuna karar verdi.

Herkes kalabalık salda yerini aldıktan sonra yolcular sadece kırk yolcunun yatabileceği kadar yer olduğunu farkettiler. Gemiciler yaşamlarının tehlikede olduğunu görüyorlardı; salın zemini sudan sadece on santim kadar yüksekteydi. Sert bir havayla karşılaştıklarında sal da, içindeki talihsiz yolcular da suya gömüleceklerdi.

Scaggs pusulayı dümen yekesinin önündeki direğe astı. "Bay Ramsey, yelkenleri açalım. Rotamız doğu-güneydoğu yönünde bir, on beş derece."

“Başüstüne, kaptan. Avustralya'yı denemeyeceğiz demek?”

“Tek umudumuz Yeni Zelanda'nın batı kıyısına erişmektir.”

“Sizce ne kadar uzaktayız?”

“Altı yüz mil,” dedi Scaggs sanki kumsal bir kıyı ufkun hemen ötesindeymiş gibi.

Ramsey kaşlarını çatarak kalabalık sala baktı. Gözü fışıltılı seslerle konuşmakta olan bir grup mahkûma takılmıştı. Sıkkın bir sesle, "İçlerinde Tanrı korkusu olan bizlerin bu sefillerin arasındayken kurtuluşu göreceğimizi sanmıyorum," dedi.

Deniz beş gün sakin kaldı. Sal yolcuları disiplinli bir tayın sistemi içine girdiler. Güneş acımasızca saldakileri kavuruyor, orayı ateşten bir cehenneme dönüştürüyordu. İnsanlar suya atlayıp serinlemek özlemiyle yanıp tutuşuyorlardı ama köpekbalıkları da kolay bir yemek için toplanmaya başlamışlardı bile. Tayfalar branda tente üzerine kova kova deniz suyu boşaltıyorlarsa da bu alttaki rutubeti artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Saldaki genel hava bir melankoliden ihanete dönüşmeye başlamıştı. İki aydır Gladyatör'ün karanlık ambarında sıkışıp kalmış olan mahkûmlar şimdi geminin gövdesi dışında ve hiçsizliğin ortasında olmaktan huzursuzlanmaya başlamışlardı. Mahkûmların tayfalara ve askerlere sert bakışları, gizli gizli söylenmeleri Scaggs'ın gözünden kaçmış değildi. Teğmen Sheppard'a adamlarının silahlarını sürekli olarak dolu ve hazır tutmalarını emretti.

Jess Dorsett altın saçlı, uzun boylu kadına baktı. Kadın ön direğin yanında tek başına oturuyordu. Pasif bir havası vardı, sanki sıkıntılara beklenti duymadan bakmaya alışmış gibiydi. Diğer kadın mahkûmları görmezden geliyor, pek az konuşuyor, yalnız ve sessiz kalmayı yeğliyordu. Adam onun değerlere sahip biri olduğuna kanaat getirdi.

Dorsett sıkışık oturan insanlar arasından ağır ağır ilerleyip öne vardığında silahıyla kendisine geri dönmesini işaret eden bir askerin bakışlarıyla karşılaştı. Sabırlı bir insan olduğundan nöbetçi değişimine kadar bekledi. Yeni gelen asker kadınlara sırıtmaya, onlar da onunla alaya başladılar. Dorsett bundan yararlanarak kadınları erkeklerden ayıran hayali çizgiye kadar geldi. Sarışın kadın adamı görmemişti bile, bakışları uzaklarda sadece kendisinin görebildiği bir yere dikiliydi.

Dorsett gülümseyerek, "İngiltere'ye mi bakıyorsunuz?" diye sordu.

Kadın döndü, bir yanıt verme lütfunda bulunup bulunmayacağına karar vermek istermiş gibi adamın yüzüne baktıktan sonra, "Cornwall'da küçük bir

köye," dedi.

“Orada mı tutuklanmıştınız?”

“Hayır, Falmouth'da.”

“Kraliçe Victoria'ya suikast düzenlemekten mi?”

Kadının gözleri parladı, gülümsedi. "Doğrusu, bir battaniye çalmaktan."

“Üşümüş olmalıydınız.”

Kadın ciddileşti. "Babam içindi. Akciğer hastalığından ölmek üzereydi."

“Üzüldüm.”

“Siz eşkıyasınız.”

“Atım bacağını kırıp da kraliçenin adamlarına yakalanana kadar.” "Adınız Jess Dorsett." Dorsett kadının kendisini tanıdığına sevinmişti; onun kendisi hakkında neler bildiğini merak etti. "Ve siz... "

“Betsy Fletcher,” dedi kadın hiç duraksamadan.

“Betsy, beni koruyucun olarak kabul edebilirsin.”

“Benim züppe bir eşkıyaya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Dorsett salda sıkışmış duran kalabalığı gösterdi. "Ayaklarımızın altında sert toprağı hissedene kadar bir çift güçlü ele ihtiyacın olabilir."

“Ellerini hiç kirletmemiş bir erkeğe neden güveneyim ki?”

Dorsett kadının gözlerinin içine baktı. "Zamanında birkaç yolcu arabası soymuş olabilirim, ama iyi Kaptan Scaggs'ın dışında bir kadından yararlanmaya kalkmayacağına güvenebileceğin tek erkeğim burada."

Betsy Fletcher dönüp rüzgâr önünde kendilerine doğru savrulan kara bulutları gösterdi. "Bay Dorsett, beni bunlardan nasıl koruyacaksınız?"

Şimdi hapı yuttuk, kaptan, dedi Ramsey. "Yelkenleri indirsek iyi olacak."

Scaggs başını salladı. "Yedek ip fıçısından ip alıp keserek şu zavallılara dağıt. Kendilerini sala sıkı sıkı bağlamalarını söyle."

Deniz kabarmaya başlamıştı. Dalgalar insanların üzerinden geçerken hepsi de iplerini sıkı sıkı tutuyorlardı. İçlerinde akıllı olanlar kendilerini kalaslara bağlamışlardı. Fırtına Gladyatör'ün sonunu getiren tayfunun yarısı kadar güçlü

değilse de, salın nerede bitip denizin nerede başladığını söylemek imkânsızdı. Bazıları başlarını suyun üzerinde tutmak için ayağa kalkıyorlar ama bu arada sal çılgınca sallanıyordu. Ayaktakiler de hemen yere savruluyorlardı. Dorsett hem kendisinin, hem de Betsy'nin iplerini kullanarak kadını direğe bağladı. Sonra kendisini de yelken iplerine bağlayarak vücuduyla kadını dalgalardan korumaya çalıştı.

Fırtınanın gürültüsünü bile bastıran tek ses Scagg'ın tayfalarına yiyecekleri sağlama almak için onları daha sıkıca bağlamaları talimatıydı. Tayfalar sandıkları ve fıçıları bağlamaya çalışırken dağ gibi bir dalga üzerlerine çöktü ve salı suyla örttü. Bir dakika kadar kimse ölmek üzere olduğundan kuşku bile etmedi.

Scaggs soluğunu tuttu, gözlerini kapattı ve ağzını açmadan küfre devam etti. Suyun ağırlığı içinden canını söküp alacak gibiydi. Sonsuzluk kadar gelen bir süre sonunda sal köpükler arasından tekrar rüzgâra çıktı. Denize süpürülmüş olmayanlar derin birer soluk alıp ciğerlerine dolan tuzlu suyu tükürdüler.

Kaptan sala bakınca gözlerine inanamadı. Tüm yiyecekleri sanki sala hiç yüklenmemiş gibi gitmişti. Daha da kötüsü sandık ve fıçı seli birbirlerine sıkışık duran mahkûmlar arasında kendisine bir yol açmış, önüne çıkanı parçalayıp süpürmüştü. Dalgalar arasında boğuşanların zavallı çığlıklarına bir yanıt vermek imkânsızdı. Vahşi deniz en ufacık bir yardım çabasına bile izin vermiyordu ve şansı olanlar ancak bu son gün dostlarının acı ölümlerine yas tutabilirlerdi. Scaggs sonunda ayağa kalkıp hasarı değerlendirmek isteyince bir tek fıçı su ve erzağın kalmamış olduğunu dehşetle gördü. Bir felaket daha vardı. Yelkenler, parçalanmış brandalardan başka bir şey değildi artık. Kaptan, Ramsey'e kayıp sayısını saptamasını söyledi. Yirmi yedi kişi denize uçmuştu.

Sheppard kalanlara bakarak başını salladı. "Zavallılar. Boğulmuş sıçanlara benziyorlar."

Tayfalar kalan yelken bezlerini dağıtsınlar ve herkes mümkün olduğu kadar yağmur suyu toplasın, dedi Scagg.

Ramsey, "Suyu depo edecek yerimiz yok," dedi. "Yelken olarak ne kullanırız sonra?"

Herkes içebildiği kadar içtikten sonra yelkeni elimizden geldiğince onarıp doğu-güneydoğu rotasına devam ederiz.

Salda canlanma olunca Dorsett ipleri çözüp Betsy'yi omuzlarından tuttu. "Yaralandın mı?"

Kadın yüzüne yapışmış uzun saçları arasından im erkeğe baktı. "Islanmış bir kediye benzeyen şu halimle kraliyet balosuna katılamam. Ama yaşadığıma memnunum."

Kötü bir geceydi ve korkarım bu sonuncusu olmayacak.

Dorsett daha sözlerini bitirmeden güneş intikam alırcasına göründü. Tente olmayınca günün sıcaklığından korunmak da imkânsızdı. Ardından açlık ve susuzluk işkencesi başladı. Kalaslar arasına sıkışmış bütün yiyecek lokmaları kısa bir sürede tüketildi. Yelken beziyle toplanan yağmur suyunun sonunun gelmesi de uzun sürmedi.

Yırtık yelkenin fazla bir yararı yoktu ve salı yerinenden kıpırdatamıyordu bile. Ancak rüzgâr arkadan gelirse işe yarıyordu. Sala yön verememek Scaggs'ın giderek artan çaresizliğini artırmaktaydı. Fırtına sırasında göğsüne bastırarak kurtardığı aletleriyle yemden yön saptaması yaptı.

Karaya yaklaşmış mıyız, kaptan? diye sordu Ramsey.

Hayır. Fırtına bizi batıya ve kuzeye attı. Şu anda Yeni Zelanda'dan iki gün önce olduğundan daha uzağız.

Yazın ortasında Güney Yarıküresinde suyumuz olmadan fazla dayanamayız.

Scaggs salın on beş yirmi metre ilersinde yüzmekte olan köpekbalıklarını gösterdi. "Eğer dört güne kadar bir tekneye rastlamazsak, korkarım köpekbalıkları mükellef bir şölene konacaklar… Bay Ramsey."

Ancak köpekbalıklarının o kadar beklemeleri gerekmedi. Fırtınadan sonra ikinci gün ağır yaralananlardan ölenler denize atıldılar ve kısa zamanda kanlı köpükler arasında kayboldular. Dehşet daha yeni başlıyordu. Dorsett saldaki zavallıların birbirlerine neler yapacaklarını önceden gören ilk kişi oldu.

Bir şeye hazırlanıyorlar, dedi Betsy'ye. "Kadınlara bakışlarını beğenmiyorum. "

Betsy kurumuş dudaklarını güçlükle aralayarak, "Kimden söz ediyorsun?" diye sordu. Yüzünü parçalanmış bir eşarpla örtmüştü ama çıplak kolları ve eteklerinin altında dizleri daha şimdiden yanmış ve kabarmıştı.

Katil Galli Jake Huggins'in liderliğindeki kaçakçılar... salın arkasındalar. Bir isyan başlatmak üzere olduklarına iddiaya girerim. Betsy salın üstünde serilmiş yatan insanlara baktı. "Komutayı elde edecekler de ne olacak?"

Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Dorsett susuzluktan çevrelerinde olup

bitene dikkat edemeyecek kadar güçsüz olan insanların aralarından yürüdü, iplere tutunmak dışında bir egzersiz yapmadığından eklemleri katılaşmıştı. Komploculara yaklaşmaya cesaret eden birkaç kişiden biriydi. Huggins'in adamları kendi aralarında konuşup Sheppard ile askerlerine kötü kötü bakarlarken Dorsett'e pek dikkat etmediler.

Huggins, "Burada ne işin var, Dorsett?" diye homurdandı.

Kaçakçı kısa boylu, geniş göğüslü, uzun sarı saçlı, çok iri ve yamyassı burunlu, kara dişli bir adamdı.

Salı ele geçirmene yardımcı olacak iyi bir adam işine yarar diye düşündüm.

Ganimeti ele geçirip biraz daha fazla yaşamayı düşünüyorsun, değil mi?

Istırabımızı uzatabilecek bir ganimet göremiyorum, dedi Dorsett. Huggins çürük dişlerini göstererek güldü. "Kadınlar, aptal herif." "Hepimiz susuzluktan ve sıcaktan ölüyoruz ve sen seks mi istiyorsun?"

Ünlü bir eşkıyasın ama aptalmışsın doğrusu, dedi Huggins. "O yavrularla yatmak istemiyoruz. Niyetimiz onları doğrayıp lezzetli etlerini yemektir. Zorba Scaggs'ı, tayfalarını ve askerlerini gerçekten aç olacağımız zamana saklayacağız."

Dorsett'in ilk aklına gelen Huggins'in iğrenç bir şaka yaptığı oldu, ne var ki adamın gözlerindeki kötü parıltı ve dudaklarındaki o korkunç gülümseme bir söz oyunu yapmadığını gösteriyordu. Bu öylesine iğrenç bir düşünceydi ki, Dorsett dehşetle donup kalmıştı. Ancak çok usta bir aktör olduğu için umursamazca omuzlarını silkti.

Acelen ne? Yarın bu saatte kurtarılmış olabiliriz.

Yakınlarda ufukta ne bir gemi göreceğiz, ne de bir ada. Huggins durakladı, yüzü kötülükle kasılmıştı. "Bizimle misin, eşkıya?"

Seninle olmakla kaybedeceğim bir şey yok, Jake. Yalnız o iri sarışın kadın benimdir. Ötekilerini ne istersen yapabilirsin.

Ondan hoşlandığını anlıyorum, ama ben çocuklarla her şeyi eşit paylaşıyorum. İlk parçası senindir. Tabii ondan sonrasını bölüşürüz. "Tamam," dedi Dorsett. "Ne zaman harekete geçiyoruz?"

Karanlık bastıktan bir saat sonra. Benim işaretimle askerlere saldırıp silahlarını alacağız. Bir kere silahlandıktan sonra Scaggs ile tayfalarını halletmek kolay.

Ben ön direğin orada yer aldığıma göre kadınları koruyan askerin gereğine bakarım.

Yemekte ilk payı sen istiyorsun, ha?

Sen konuştukça karnım gurulduyor.

Dorsett, Betsy'nin yanına döndü ama mahkûmların korkunç hazırlıkları hakkında tek şey söylemedi. Huggins ile adamlarının her hareketini gözlediklerini biliyordu. Fırsatı ancak karanlıkla birlikte ele geçirecekti ve Huggins'in dehşeti başlatma işaretini vermeden hareket etmesi gerekiyordu.

Denize karanlık basıp da ilk yıldızlar göründüğünde Dorsett, Betsy' nin yanından ayrılıp Süvari Ramsey'e yaklaşarak fısıldadı.

Ramsey, sakın beni duyuyormuşsun gibi bir hareket yapma.

Ne var? diye fısıldadı Ramsey. "Ne istiyorsun?"

Beni iyi dinle. Bir saate kalmadan Jake Huggins'le arkadaşları askerlere saldıracaklar. Eğer hepsini öldürmeyi başarırlarsa silahlarını sana ve tayfana karşı kullanacaklar.

Adi bir suçlunun sözüne neden inanayım?

İnanmazsan hepiniz öleceksiniz.

Kaptana söylerim, dedi Ramsey.

Ona seni uyaranın Jess Dorsett olduğunu hatırlat.

Dorsett yeniden Betsy'nin yanına döndü. Sol çizmesini ayağından çekerek ökçesini yana kaydırdı ve on santimlik bir bıçak çıkardı. Sonra oturup bekledi.

Ufukta yükselen hilal saldakileri hayaletlere benzetirken içlerinden bazıları birden ayağa kalkıp ortadaki yasak bölgeye doğru yürüdüler. Huggins birden ileri atıldı. "Öldürün domuzları!" Susuzluktan akıllarını kaybedecek duruma gelmiş mahkûmlar otoriteye olan olanca nefretleriyle dört yandan orta alana saldırdılar.

Bir salvo saflarında gedikler açtı, bu beklenmedik direnişle bir an oldukları yerde kaldılar.

Ramsey, Dorsett'in uyarısını Scaggs ve Sheppard'a iletmişti. Askerler tüfeklerini doldurmuş süngülerini takmıştı, Scaggs ve adamlarıysa ellerinde kılıçlar, balta ve çekiçlerle onları destekliyorlardı.

Onlara doldurma fırsatı vermeyin, çocuklar! diye gürledi Huggins. "Saldırın!"

Çılgına dönmüş isyancı grubu yeniden saldırıya geçtiğinde bu kez süngüler ve kılıçlarla karşılaştı. Ancak öfkelerini hiçbir şey dindiremezdi. Korkusuzca soğuk çeliğe attılar kendilerini, bazıları keskin süngüleri çıplak elleriyle kavramaya çalıştılar.

Askerler ve tayfalar kendilerinden geçmişçesine çarpışıyorlardı. Salın her karışında birbirlerini öldürmeye çalışan insanlar vardı. Cesetler üst üste yığılıyorlar, çarpışanların ayaklarına takılıyorlardı. Yere akan kan ayakta durmayı güçleştiriyor, düştükten sonra kalkmayı neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Artık açlık ve susuzluklarını unutmuş insanlar karanlıkta körü körüne birbirlerini doğruyorlardı. Ortalıkta sadece yaralıların çığlıkları ve ölmek üzere olanların iniltileri vardı.

Ganimeti sezer gibi olan köpekbalıkları salın çevresinde çizdikleri daireleri küçültmeye başlamışlardı. Denizcilerin 'Cellat' adını verdikleri büyük beyaz köpekbalıkları salın bir metre berisindeydi. Suya düşen talihsizlerden hiçbiri bir daha sala çıkamıyordu.

Beş kılıç yarası alan Huggins elinde kocaman bir kalasla, "Seni lanet hain!" diyerek Dorsett'in üzerine yürüdü.

Dorsett eğildi, bıçağı ileri uzatarak, "Bir adım daha atarsan geberirsin," dedi.

Huggins çılgına dönmüştü. "Köpekbalıklarını besleyecek olan sensin, eşkıya!" Sonra başını öne eğip kalası bir orak gibi sallayarak saldırdı. Huggins üzerine atladığı sırada Dorsett hemen çömeldi. Hızını alamayan Galli üzerinden geçip düştü. Ayağa kalkamadan Dorsett doğruldu, adamın geniş sırtına atlayıp Huggins'in boğazını kesti. Altındaki adam ölümle birlikte gevşerken Dorsett, "Bu gece hanımları yiyemeyeceksin," diye söylendi.

Dorsett o gece üç kişi daha öldürdü. Bir ara Huggins'in adamlarından bir grup üzerine saldırmıştı. Birden Betsy yanıbaşında belirip çılgınlar gibi dövüşmeye başladı. Dorsett'in aldığı tek yara bir adamın omzunu ısırmasıydı.

Kanlı kavga iki saat sürdü. Scaggs tayfalarıyla Sheppard'sa askerleriyle kıyasıya dövüşüyorlar, her saldırıyı savuşturup kendileri hücuma geçiyorlardı. Saldırganların sayısı giderek azalmaktaydı. Sheppard iki mahkûm tarafından boğazlanıp devrildi. Ramsey yaralandı, Scaggs'ın iki kaburgası kırıldı. Mahkûmlar kadınlardan ikisini de öldürüp o kargaşalık sırasında denize attılar. Sonra sayıları artık giderek azalmış olarak salın kenarına doğru geriledi.

Gün ışıdığında salın üstü ceset doluydu ve korkunç dramın bir sonraki tüyler ürpertici aşaması başlamıştı. Sağ kalan asker ve tayfaların inanmayan bakışları

altında mahkûmlar eski arkadaşlarını doğrayıp yemeye başladılar. Karabasanlardan çıkma bir sahne yaşanıyordu.

Ramsey kalanları sayınca 231 kişiden sadece 78'inin yaşadığını gördü. O anlamsız mücadelede 109 mahkûm ölmüştü. Sheppard'ın askerlerinden beşi kayıptı. Ramsey de Gladyatör tayfalarından 12'sinin eksik olduğunu saydı. Bu bir avuç insanın o kalabalığı altetmiş olmaları inanılır gibi değildi.

Yolcusu azalan sal şimdi suda epey yükselmişti. Açlıktan çılgına dönmüş mahkûmların yemedikleri ceset parçaları da köpekbalıklarına atıldı. Tayfalarından üçü açlıklarına yenik düşüp cesetlerden parçalar keserken Scaggs iğrentisini bastırarak başını öte yana çevirdi.

Dorsett, Betsy ve diğer kadınların çoğu açlıktan ölecek durumda olmalarına karşın başka insanların etini yiyememişlerdi. Öğleden sonra başlayan yağmur, susuzluklarını giderdiyse de, açlığın ıstırabı bir an bile durmadı.

Ramsey gelip Dorsett'e, "Kaptan seninle konuşmak istiyor," dedi. Eşkıya, süvarinin ardından sırtını arka direğe dayamış yatmakta olan Scaggs'ın yanına gitti. Gorman, kaptanın kırık kaburgasını, yırttığı bir gömlekle sarıyordu. Doktor cesetler denize atılmadan önce sargı olarak kullanmak üzere sırtlarındaki giyecekleri çıkartılmıştı. Scaggs acıdan gerilen bir yüzle baktı Dorsett'e.

Size zamanında yaptığınız uyarınız için teşekkür etmek istiyorum, Bay Dorsett. Bu cehennem gemisinde sağ kalabilen namuslu insanlar yaşamlarını size borçludurlar.

Kötü bir yaşamım oldu, kaptan, ama bu pis kokulu güruha hiç katılmadım.

New South Wales'e varınca, valinin cezanızı bağışlaması için elimden geleni yapacağım.

Size minnettarım, kaptan. Emrinizdeyim.

Scaggs, Dorsett'in kemerinin arasına sıkıştırılmış olan küçük bıçağa baktı. "Tek silahınız bu mu?"

Evet, efendim. Dün gece iyi iş becerdi.

Ona fazla kılıçlardan birini verin, dedi Scaggs, Ramsey'e. "O köpeklerle işimiz bitmedi daha."

Aynı fikirdeyim, dedi Dorsett. "Başlarında Jake Huggins olduğu zamanki kadar etkili olamayacaklardır, ama susuzluktan neredeyse akıllarını kaçıracak duruma geldiler. Karanlık basınca bir daha deneyeceklerdir. "

Sözleri bir kehanetti sanki. Sadece susuzluk ve açlık yüzünden çıldırmış insanlara özgü nedenlerle mahkûmlar güneş battıktan iki saat sonra saldırıya geçtiler. Saldırı bir gece önceki kadar şiddetli değildi.

Ancak mahkûmların kararlılıkları susuz ve yemeksiz geçen bir g(j. nün sonunda iyice zayıflamıştı ve savunanlar karşı saldırıya geçtiklerinde safları dağıldı. Scaggs'la güvenilir tayfaları cepheden saldırırken Dorsett'le Sheppard'ın kalan birkaç askeri yandan saldırdılar. Yirmi dakika sonra her şey bitmişti.

Çatışmada elli iki kişi öldü. Şafak söktüğünde bir gece önceki yetmiş sekiz kişiden sadece yirmi beş erkek ve üç kadın kalmıştı: Jess Dorsett, Betsy Fletcher ve iki kadınla birlikte on altı mahkûm; iki asker ve Gladyatör'ün mürettebatından on kişi. Süvari Ramsey ölüler arasındaydı. Doktor Gorman ağır yaralanmıştı ve öğleden sonra yağı biten bir kandil gibi sönüverdi. Dorsett sağ bacağından kötü bir yara almış, Scaggs'ın kaburgalarına ek olarak bir de köprücük kemiği kırılmıştı. Betsy'de ise sadece birkaç küçük kesik vardı.

Mahkûmlar yenilmişlerdi artık; ağır yaralı olmayan tek kişi yoktu içlerinde. Gladyatör'ün salı için o çılgın savaş sona ermişti.

Onuncu gün altı kişi daha ölmüştü. On iki yaşında bir miço ile on altı yaşında bir asker denize atlayarak ölümü seçmişlerdi. Diğer dört mahkûm aldıkları yara yüzünden ölmüşlerdi.

On ikinci gün on sekiz kişiye inmişlerdi. Hâlâ hareket edebilenler paçavralar içindeydiler; vücutları yaralarla kaplanmış, yüzleri yakıcı güneşten şişmişti. Artık hepsi hayal görmeye başlamışlardı. İki denizci Gladyatör'ü gördüklerine yemin ederek suya atlayıp yüzdüler ve yanlarından hiç ayrılmayan Cellât’a yem oldular.

Scaggs, Aberdeen limanındaki evinde karısı ve çocuklarıyla şöminenin önünde oturduğunu sanıyordu.

Garip gözlerle Dorsett'e bakıp, "Korkacak bir şey yok," dedi.

Amiralliğe haber yolladım, bizi kurtarmak için bir gemi gönderdiler. Kaptan kadar dalgın olan Betsy, "Mesajınızı gri güvercinle mi yolladınız, yoksa siyahla mı?" diye sordu.

Dorsett'in çatlamış ve derileri soyulmuş dudakları aralandı. Her nasılsa o aklına sahip olmayı başarabilmiş ve salı onaran birkaç deniz yardım etmişti. Bulduğu bir iki yelken parçasıyla Scaggs'ın altında yatabileceği bir tente yapmıştı ve Betsy de adamın yaralarını iyileştirmeye çabalıyordu. Kaptan, eşkıya ve hırsız artık dost olmuşlardı.

Çatışma sıratında seyir aletleri suya düşmüş olan Scaggs'ın nerede oldukları hakkında bir fikri yoktu. Adamlarına ip ve çivi kullanarak balık avlamalarını emretmişti. Yem olarak insan eti kullanıyorlardı. Ancak küçük balıklar yeme yaklaşmıyorlardı bile. Köpekbalıklarının dahi ilgilenmemeleri çok ilginçti.

Bir şey yakalama umudunu çoktan kaybettikleri sırada salın altından büyük bir kefal sürüsü geçti. Birkaç karış boyundaki balıkları zıpkınla avlamak kolaydı ve sürü geçip gitmeden yedi tanesi salın üstünde debeleniyordu.

Gümüş renkli balıklara bakan Scaggs, "Tanrı bizi terketmedi," dedi. "Kefal genelde sığ denizlerde bulunur. Onları derin denizde hiç görmedim."

İki haftadır ağzına girecek ilk lokmaya gözleri parıldayarak bakan Betsy, "Onları doğrudan doğruya bize gönderdi sanki," diye mırıldandı.

O kadar açtılar ve balık o kadar azdı ki, yanına bir saat önce ölmüş bir kadının etini de eklediler. Scaggs, Dorsett ve Betsy ilk kez insan etine el sürüyorlardı. Her nasılsa balık etiyle karıştırılınca kendi cinslerinden birini yemek o kadar yanlış bir şey gibi gelmiyordu.

Bir saat sonra üzerlerinden geçen bir bulutla iki galon kadar su da biriktirebildiler.

Güçleri geçici olarak yerine gelmişti ama durumları hâlâ yüzlerinden okunuyordu. Tuzlu su ile temasın azdırdığı yaraları dayanılacak gibi değildi. Güneş hâlâ işkence ediyordu. Hava boğucu, sıcak ve dayanılabilir gibi değildi. Geceleri biraz serinliyorsa da saldakilerden bir kısmı bir günü daha göze alacak durumda değillerdi. Dört mahkûm ve sonuncu asker de sessizce kendilerini suya bırakıp bir anda yok oldular.

On beşinci gün sadece Scaggs, Betsy Fletcher, Dorsett, üç denizci ve biri kadın dört mahkûm hayatta kalmışlardı. Yaşayıp yaşamamak umurlarında değildi. Ölüm kaçınılmazdı. Kendini koruma kıvılcım, Ç<c:oktan sönmüştü. Ölenler dirileri yaşatmaya devam ediyorsa da. susuzluk ve korkunç sıcak sonunda kırk sekiz saate kadar salda tek canlı kalmayacaktı.

Tam o anda dikkatleri son iki haftanın dehşetinden uzaklaştıracak bir şey oldu. Gökte ansızın iri, yeşilli kahverengili bir kuş belirdi, salın çevresini üç kere dolaştıktan sonra ön direğin üstüne kondu. Kuş boncuk karası gözleriyle salın üstünde serilmiş yatan zavallılara baktı. Herkesin aklında tek şey vardı: kuşu yakalayıp yemek.

Betsy şişmiş dili yüzünden fısıltıyla konuşarak, "Bu ne garip kuş böyle," dedi.

Bir kea kuşu, dedi Scaggs. "Eski süvarilerimden birinin böyle bir kuşu vardı."

Bunlar da martılar gibi okyanuslarda mı dolaşırlar? diye sordu Dorsett.

Hayır, bunlar Yeni Zelanda ve çevresindeki adalarda yaşayan bir tür papağandır. Onların su üzerinde uçtuklarını hiç duymamıştım. Meğer ki... Tanrı'dan bir mesaj daha olmasın. Scaggs güçlükle doğrulup yorgun gözleriyle ufku taradı. "Kara!" diye bağırdı sonra. "Batıda!"

Bitkinliklerinden o ana kadar farketmemişlerdi ama sal artık dalgalar tarafından on mil kadar ilerde yükselen iki yeşil tümseğe doğru sürükleniyordu. Hep birden batıya bakınca iki ucunda iki alçak dağ, aralarında yemyeşil orman olan büyük bir ada gördüler. Uzun süre kimse konuşamadı. Bitkin kazazedelerin hemen hemen hepsi diz çökerek kendilerini çağıran kıyıya erişebilmek için dua ettiler. Scaggs bir saat sonra adanın giderek büyümekte olduğunu farketti. "Akıntı bizi karaya sürüklüyor," diye sevinçle bağırdı. "Bir mucize bu. Denizin bu kısmında ada olduğunu bugüne kadar hiçbir haritada görmüş değildim."

Herhalde boştur, dedi Dorsett.

İki tepeyi ayıran yeşilliğe bakan Betsy, "Ne güzel," diye fısıldadı. "Herhalde buz gibi sularla dolu gölcükleri vardır."

Bu beklenmedik yaşam umudu içlerinde kalan son gücü de seferber etmişti. Papağanı yakalayıp yemeyi düşünmüyorlardı artık. Bu tüylü ulak, iyi bir işaretti. Scaggs'la kalan bir iki denizcisi parçalanmış tenteden bir yelken yaparken Dorsett'le diğer mahkûmlar da kalasları çıkarıp kürek olarak kullanmaya başladılar. Papağan sanki kendilerine yol göstermek istermiş gibi havalanıp adaya doğru uçtu. Son güçleriyle kürek çekmeye çalışırlarken arkalarından esen bir rüzgâr da kurtuluş umutlarını artırmıştı. Artık pes etmişçesine ölümü beklemek yoktu. Kurtuluş üç mil ötedeydi.

Denizcilerden biri kalan son gücüyle direğe tırmanıp gözlerini güneşten koruyarak ileri baktı.

Kıyıyı görüyor musun? diye sordu Scaggs.

Bir lagünün çevresindeki mercan kayalıklarına doğru gidiyoruz. Scaggs, Dorsett ve Fletcher'e döndü. "Kanaldan içeri giremezsek dalgalar bizi kayalıklara bindirir."

Direkteki denizci yarım saat sonra, "Dış kayalıkta, sancağın iki yüz metre berisinde bir açıklık görüyorum," diye seslendi.

Hemen dümen yapın! diye emretti Scaggs tayfalara. "Çabuk olun!" Sonra

mahkûmlara döndü. "Gücü olan herkes bir kalas kapsın ve kürek çekmeye başlasın!"

Suyun dış kayalığa çarpışını gören herkesin içi korkuyla dolmuştu. Dalgalar bembeyaz köpükler halinde patlarken çıkan gürültü top sesinden farksızdı. Deniz sığlaştığından dalgalar da dağ gibi yükseliyorlardı.

Scaggs dümen yekesini kolunun altına sıkıştırdı ve tayfaları parçalanmış yelkeni yönetmeye çalışırken salı kanala doğru yöneltti. Parçalanmış korkuluklara benzeyen mahkûmların zayıf çabaları salı yönetmeye yetmiyordu. Scaggs hepsini aynı tarafta toplayarak salın kanala girmesini sağlamaya çalıştı.

Sal müthiş bir hızla ilerleyen bir dalganın üzerinde yükseldi. Bir an havalandı, sonra düştü. Erkek mahkûmlardan ikisi mavi yeşil dalgalara gömüldüler ve bir daha görünmediler. Sal parçalanıyordu. Denizin sürekli germesiyle sürtünmekten yıpranan ipler kopmaya başlamıştı.

Güverteyi oluşturan kalaslar neredeyse dağılmak üzereydi. Bir sonraki dalgayla sal iyice inlemeye başladı. Dorsett mercan kayalığının elle tutacak kadar yakın olduğunu gördü.

Tam o anda kayalığın keskin kenarları arasından süzülerek kanala girdiler. Sal olduğu yerde dönüyor, parçaları havai fişekler gibi havaya yükseliyordu. Sal parçalanırken hepsi suya döküldüler. Kayalığı aşınca o dalgalı deniz birden bir dağ gölü kadar sakinleşmiş ve parlak yeşile dönüşmüştü. Tek koluyla Betsy'yi kavramış olan Dorsett öksürerek sudan çıktı.

“Yüzmeyi bilir misin?”

Kadın yuttuğu deniz suyunu çıkarırken başını şiddetle salladı. "Hayır."

Dorsett salın üç metre uzakta yüzen direklerinden birine doğru kulaç atarken kadını kavradı. Az sonra kadının kollarını direğe sarıp bıraktı. Kendisi de soluk almaya çalışarak, bitkin vücudu son bir saatin yorgunluğundan tükenmiş bir halde direğe sarılıp bekledi. Bir iki dakika sonra çevresine bakındı.

Scaggs ile iki tayfa her nasılsa bağlı kalmış birkaç kereste üzerindeydiler ve kürek olarak kullanmak üzere kalasları söküyorlardı. Mahkûmlardan iki erkek ve kadın suda saldan kalan bir iki parçaya tutunmuşlar, yüzüyorlardı.

Dorsett dönüp kıyıya baktı. Çeyrek mil ötede bembeyaz bir kumsal vardı. Sonra bir ses duydu.

Betsy ile dayanın, diye seslendi Scaggs. "Sizi ve diğerlerini alıp kıyıya gideceğiz."

Dorsett yanıt olarak elini sallayıp kadını alnından öptü. "Sakın şimdi pes edeyim deme, kızım. Yarım saat sonra kuru toprak üzerindeyiz." Scaggs'ın neşesi birden yarıda kesilivermişti.

Büyük beyaz bir köpekbalığı yeni bir av peşinde daireler çizmeye başlamıştı. Cellat kendilerini lagüne kadar izlemişti.

Bu haksızlık, diye düşündü Dorsett. Akla hayale sığmayan zorlukları atlattıktan sonra kurtuluşun bir çift çene tarafından parmaklarının arasından çekilip alınması haksızlıktı. Bu çok büyük bir talihsizlikti. Betsy'yi koljarı arasında sıkarak balığın suya dalışını seyretti. Ot estere gibi dişlerin kendilerini parçalamasını beklerken kalbi donup kalmıştı. O sırada ikinci mucize meydana geldi.

Altlarındaki sakin sular ansızın kaynayan bir kazana dönüştü.

Havaya bir su sütunu, ardından da köpekbalığı fırladı. Katil balık çılgıncasına debeleniyordu, korkunç çeneleri kendisini sarmış dev bir denizyılanını parçalamak için açılıp kapanıyordu.

Scaggs oturduğu sal parçası üzerinden mücadeleyi görebiliyordu. Yılana benzeyen canavarın yassı bir kafası ve uzun bir kuyruğu vardı. Kaptan onun yirmi metre boyunda olduğunu tahmin etti, gövdesi de bir un fıçısı enindeydi. Başın olduğu yandaki ağız açılıp kapandıkça sivri dişler görünüyordu. Hayvanın derisinin üst kısmı siyah, altı fildişi beyazıydı. Scaggs deniz canavarlarından söz edildiğini çok duymuş ama onların hep içkiyi fazla kaçırmış denizcilerin hikâyeleri olduğunu düşünerek gülüp geçmişti. Ancak şimdi Cellat'ın saldırganı atlatmak için boşuna çırpınmasını dehşetle seyrederken hiç gülemiyordu.

Canavar, köpekbalığının yüzgeçlerini ısırmaya başladı. Dev mücadele birkaç dakika içinde sona erdi ve iki canavar ağır ağır lagünün en derin yerine gömüldüler. Avcı başka bir avcının yemeği olmuştu. Scaggs çok geçmeden kalan üç beş kişiyi hâlâ birarada durabilen küçük sala çekmişti. Kazazedeler az sonra karabasanlarından kurtulup Avrupalı denizcilerin henüz bilmedikleri bir cennete ayak basıyorlardı.

Adanın güney ucundan yükselen volkanik dağın eteğinde tertemiz bir su kaynağı vardı. Ormanlık bölgede beş çeşit tropik meyve yetişiyordu ve lagün gölü balık kaynıyordu. Gladyatörün salıyla yola çıkan 231 kişiden sadece sekizi o ıssız denizdeki on beş günlerini atlatıp sağ kalabilmişlerdi.

Gladyatör'ün acı kaybından altı ay sonra, küçük teknesindeki sızıntıyı onarmak için karaya çıkan bir balıkçı kumlar arasında bir kılıç tutan el bulunca

gemi kısaca hatırlandı. Balıkçı kumları kazınca eski bir savaşçının insan boyundaki heykeliyle karşılaşmıştı. Heykeli elli mil ötedeki Auckland'a götürünce yetkililer bunun kayıp gemi Gladyatör'ün burnundan koptuğunu saptadılar.

Heykelcik temizlenip küçük denizcilik müzesine yerleştirildi. Gladyatörün sırrı sonunda 1858 Temmuzunda Sydney Morning Herald gazetesinin bir yazısıyla açıklandı.

ÖLÜMDEN DÖNÜŞ

Avustralya çevresindeki denizlerde pek çok esrarengiz olay görülmüşse de, bunlardan en garibi 1856 yılında Sidney'in sadece 300 mil güneydoğusundayken korkunç bir tayfun sırasında Tasman Denizinde kaybolan Gladyatörün kaptanı Charles "Zorba" Scaggs'ın aniden ortaya çıkışıdır.

Kaptan Scaggs haritalarda olmayan bir adada sağ kalan tek tayfasıyla yaptığı küçük bir tekneyle Sidney limanına girdiğinde herkesi şaşkına çevirmişti.

Geminin burnundaki heykelin bir buçuk yıl önce Yeni Zelanda'nın batı kıyılarında bulunmasıyla geminin battığı anlaşılmıştı. Kaptan Scaggs'ın mucizevi dönüşüne kadar kimse ceza sömürgesine götürülen 192 mahkûm, on bir asker, 28 mürettebat ve geminin akıbeti hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kaptan Scaggs'ın anlattığına göre sadece kendisi ve iki kişi adaya çıkabilmişler, orada iki yıl çok güç koşullar altında yaşadıktan sonra bir yıl önce tüm mürettebatıyla adanın hemen dışında batan geminin enkazı ve aletleriyle bir tekne inşa etmişlerdi.

Kaptan Scaggs'la tayfası gemi marangozu Thomas Cochran bütün çektiklerinden sonra gayet iyi görünüyorlar ve İngiltere'ye giden ilk gemiye binmek için acele ediyorlardı. Gladyatör'ün yolcuları ve eski meslektaşları için çok üzüntü duyduklarını açıklayan iki adam gemi tayfunda batınca enkazının bir parçasına tutunduklarını ve akıntıya kapılıp günlerce gittikten sonra canlıdan çok ölü bir halde boş adanın kumsalına çıktıklarını anlatmışlardı.

Scaggs'ın bütün seyir aletleri gemiyle birlikte battığından iki yıl boyunca yaşadıkları küçük adacığın nerede olduğu saptayamamışlardı. Scaggs en iyi tahminle buranın Sidney'in 350 mil doğu-güneydoğusunda, diğer gemi kaptanların boş deniz olduğunu iddia ettikleri bir bölgede olabileceğini söylemişti.

Ailesi Hornsby'de yaşayan Teğmen Silas Sheppard ve New South Wales Piyade Alayından on adamlık mangası da kayıplar arasındaydı.

MIRAS

17 Eylül 1876 Aberdeen, İskoçya

İskoçya, Scaggs'ın İngiltere'ye dönüşünden, karısı ve çocuklarıyla kısa bir süre hasret gidermesinden sonra Carlisle-Dunhill Şirketi kendisine en yeni ve en güzel gemileri olan Culloderı'in kaptanlığını vererek Çin sularına çay ticaretine gönderdiler. Zorba Scaggs iki rekor kırdığı altı sefer sonunda, kırk yedi yaşında erkenden tükenmiş olarak Aberdeen'deki evine çekildi.

Hızlı gemilerin kaptanları çok erken yaşlanırlardı. Dünyanın en hızlı gemileri insanın bedenini de ruhunu da yorardı. Çoğu genç yaşlarda ölür, büyük bir kısmı gemileriyle birlikte denizin dibini boylardı.

Bunlar seçkin insanlardı, denizin en romantik çağında ahşap gemileri inanılmaz hızlara ulaştıran korkusuz kişilerdi. İnsanın yaptığı en esaslı yelkenli gemileri komuta ettiklerini bilerek, kimi zaman toprak, kimi zaman dalgalar altındaki mezarlarına gitmişlerdi.

Scaggs da gemilerinin kalasları kadar sağlam olarak elli dokuz yaşında son yolculuğuna çıkmıştı. Son dört yolculuğundan elde ettiği gelirini ortaklık hisselerine yatırıp çocuklarına epey büyük bir servet hazırlamıştı.

Sevgili karısı Lucy'nin ölümünden sonra çocukları da kendi ailelerine karışınca, elleriyle yaptığı küçük bir kotrayla İskoçya koylarını dolaşarak denize olan sevgisini sürdürdü. Peterhead'deki oğlunu ve torunlarını çok soğuk bir havada ziyaret ettikten sonra hastalandı. Scaggs ölmeden birkaç gün önce eski dostu ve eski işvereni Abner Carlisle'yi çağırttı. Carlisle, Aberdeen'in önde gelen kişilerindendi ve saygın bir gemicilik şirketinin sahibiydi. Şirketin dışında bir de bankası vardı. Gençliğinde attan düştüğü için topallayarak yürürdü, zayıftı ve başında tek tel saç yoktu.

Scaggs'ın kızı Jenny doğduğu günden beri tanıdığı bu adamı eve aldı, kucaklaştıktan sonra elinden tuttu.

"Gelmekle çok iyi ettin, Abner. Yarım saatte bir seni soruyor."

"Nasıl bizim deniz kurdu bakalım?"

"Korkarım günleri sayılı artık."

Carlisle denizci mobilyalarıyla dolu, duvarlarına Scaggs'ın rekor seferlerinin işaretlendiği haritalar asılı eve bakındı. "Burayı özleyeceğim."

Ağabeylerim en iyisinin evi satmak olduğunu söylediler.

Kadın, Carlisle'yi yukarı çıkarıp Aberdeen limanına bakan büyük pencereli

odaya soktu. "Baba, Abner Carlisle geldi."

“Eh, zamanıydı, diye homurdandı Scaggs.”

Jenny, Carlisle'nin yanağını öptü. "Gidip sana bir çay yapayım." Otuz yıl denizde geçen sert yaşamın yıktığı adam yataktaydı şimdi. Scaggs çok kötü görünmesine karşın Carlisle o zeytin yeşili gözlerde hâlâ yanan ateşe şaşıyordu. "Sana yeni bir gemi hazırladım, Zorba," dedi. "Yok canım. Yelkenleri nasıl?" diye hırıltılı bir sesle sordu Scaggs. 'Yelkeni falan yok. Buharlı."

Scaggs'ın yüzü kızardı, başını kaldırdı. "Lanet tencereler! Denizi kirletmelerine izin vermemeli."

Carlisle'nin beklediği yanıttı bu. Zorba Scaggs ölümün eşiğinde olabilirdi, ama tüm yaşamında olduğu gibi heybetle çıkıp gidecekti. "Zaman değişti, dostum. Artık yelkenli olarak Cutty Sark ile Thermopylae'den başka bildik gemi kalmadı denizde."

Benim boş konuşacak zamanım yok. Seni itirafımı dinlemen ve bana bir iyilik yapman için çağırdım.

Carlisle, Scaggs'a bakıp alaylı bir sesle, "Bir sarhoşu mu dövdün, yoksa bir Şanghay genelevinde bana hiç anlatmadığın Çinli bir kızla mı yattın?" diye sordu.

Ben Gladyatör hakkında konuşuyorum, diye mırıldandı Scaggs. "O konuda yalan söyledim."

Gladyatör bir tayfunda battı. Bunda yalan söyleyecek ne var ki? "Tayfunda battı, ama yolcuları ve mürettebatı da onunla birlikte denize gömülmediler."

Carlisle bir an bekledikten sonra sakin bir sesle, "Charles Scaggs, sen tanıdığım en namuslu insansın," dedi. "Seni tanıdığım yarım yüzyıl içinde bir kere bile verdiğin söze ihanet etmedin. Seni böyle çılgınca şeyler söylemeye zorlayan şeyin hastalığın olmadığına emin misin?" "Bir borcu ödemek için yirmi yıldır bu yalanı taşıyorum diyorum sana."

Carlisle merakla baktı arkadaşına. "Bana söylemek istediğin nedir?" "Bugüne kadar kimseye anlatmadığım bir hikâye." Scaggs yastığına yaslanıp sadece kendisinin gördüğü uzak bir noktaya baktı. "Gladyatörün salının hikâyesi."

Jenny yarım saat sonra çayla döndü. Hava kararmaya başladığından yatak odasındaki yağ kandillerini yaktı. "Baba, bir şeyler yemeye çalışmalısın. Sana en sevdiğin balık çorbasından yaptım. İştahım yok, kızım.

Abner de bütün öğleden sonra seni dinleye dinleye acından ölüyordun Onun da bir şeyler yiyeceğinden eminim.

Bize yarım saat daha izin ver, dedi Scaggs. "Sonra ne istersen yeriz." Kız gider gitmez Scaggs salın hikâyesine devam etti.

Sonunda kıyıya çıktığımızda sekiz kişi kalmıştık. Gladyatörün mürettebatından sadece ben, marangoz Thomas Cochran ve tayfa Alfred Reed vardı. Mahkûmlardan Jess Dorsett, Betsy Fletcher, Marion Adams, George Pryor ve John Winkleman. İngiltere'den yola çıkan 231 kişiden sadece sekizi yani.

Biraz kuşkulu görünüyorsam özür dilerim, dostum, dedi Carlisle. "Okyanusun ortasında birbirlerini öldüren insanlar, sağ kalanların ins an eti yemeleri falan, bütün bunların pek inanılır şeyler olmadığını kabul edersin sanırım."

Sen ölümün eşiğindeki birinin saçmalıklarını dinliyor değilsin. Söylediklerimin hepsi doğrudur.

Carlisle, Scaggs'ı nedensiz yere huzursuz etmek istemiyordu. Yaşlı tüccar Carlisle ve Dunhill nakliyat imparatorluğunun kuruluşunda büyük payı olan kaptanın kolunu okşadı. "Devam et. Sonunu gerçekten merak ediyorum. Sekiziniz adaya ayak bastıktan sonra ne oldu?"

Scaggs yarım saat boyunca küçük volkanik dağın eteğinden çıkan «uyu içmelerini, lagün gölünde yakalayıp öldürdükleri iri kaplumbağaları ellerindeki tek araç olan Dorsett'in bıçağıyla kesmelerini, sonra suyun kenarında buldukları bir çakmaktaşıyla ateş yakıp kaplumbağaları pişirdiklerini anlattı. Scaggs'ın daha önce hiç görmediği beş çeşit meyve toplamışlardı ormandan. Bitkiler Avustralya'da gördüklerinden farklıydı. Scaggs kazazedelerin ondan sonraki birkaç günü güçlerini toparlayana kadar bir şeyler yemekle geçirdiklerini anlattı.

Gücümüz yerine gelmeye başlayınca adayı keşfe çıktık. Ada bir olta biçimindeydi, beş mil kadar uzunluğunda ve bir mil enindeydi. Her biri üç yüzle beş yüz metrelik iki volkanik dağ adamın iki ucunda yükseliyordu. Göl üç çeyrek mil uzunluğundaydı ve deniz tarafı geniş bir kayalıkla kapalıydı.

Boş muydu? diye sordu Carlisle.

Ne bir insan gördük, ne de bir hayvan. Aboricinlerin bir zamanlar burada yaşadıklarını gösteren izler vardı ama onların da çok uzun zaman önce gittikleri anlaşılıyordu.

Gemi enkazı falan?

O zaman yoktu.

Saldaki felaketten sonra ada cennet gibi gelmiş olmalı, dedi Carlisle. "Denizde geçirdiğim uzun yıllar boyunca gördüklerimin en güzeliydi. Safir denizden yükselen görkemli bir zümrüttü sanki. Çok geçmeden tam bir doğal yaşam sürmeye başladık. Ben belirli işleri yapacak insanları atadım; balık avlama, barınak kurma, meyve ve diğer yen ebilecek maddeleri toplama dışında, yemeğin pişirilmesi veya geçen bir gemiye işaret verilmesi için sürekli yanacak ateşin başında duracakları da belirledim. Aylar boyunca böylece huzur içinde yaşadık."

Gerisini tahmin edeyim, dedi Carlisle. "Kadınlar arasında gürültü çıktı."

Scaggs başını salladı. "Kadınlar için erkekler arasında desen daha iyi. Ben yakında kıyamet kopacağını anladığımdan kadınların erkekler arasında eşit olarak bölünmeleri için bir program yapmıştım. Bundan hiç kimse, özellikle de kadınlar hoşlanmıyordu kuşkusuz. Ama kan akmasını önlemenin başka yolunu bilmiyordum."

O şartlarda sanırım ben de aynı şeyi yapardım.

Bütün başardığım kaçınılmazı geciktirmek oldu. Mahkûm John Winkelman tayfa Reed'i Marion Adams yüzünden öldürdü. Jess Dorsett de Betsy Fletcher'i kimseyle paylaşmaya yanaşmadı. George Pryor, Fletcher'e tecavüz etmeye kalkışınca Dorsett bir taşla kafasını ezdi.

Ve altı kişi kaldınız.

Scaggs başını salladı. "John Winkleman, Marion Adams'la, Jess de Betsy ile evlenince sonunda adaya huzur geldi."

Evlenmek mi? diye Carlisle haklı bir öfkeyle burun kıvırdı. "Bu nasıl olabildi?"

Benim bir gemi kaptanı olarak töreni yapma hakkım olduğunu unuttun galiba?

Ama geminin güvertesinde değildin.

Pişman değilim. Thomas Cochran ve ben adadan ayrılana kadar hepimiz huzur içinde yaşadık.

Sen ve Cochran kadınları hiç istemediniz mi?

Scaggs'ın kahkahası kısa bir öksürük nöbetine neden oldu. Carlisle bir bardak su verdi. Scaggs kendini toparlayınca, "Müstehcen şeyler düşündüğümde sevgili karım Lucy'yi düşünürdüm. Ona her yolculuğa çıktığım zamanlardaki kadar temiz döneceğime söz verirdim."

Ya marangoz?

Cochran, talihe bak ki, erkeklerin arkadaşlığını tercih ederdi.

Gülme sırası Carlisle'ye gelmişti. "Serüvenlerini paylaşmak için garip insanlar seçmişsin doğrusu."

Çok geçmeden kayalardan rahat barınaklar yapmış, oradaki varlığımızı zevkli kılmak için çeşitli şeyler bulmuştuk. Tahta işleyecek alet bulduktan sonra Cochran'ın marangozluğu doğrusu çok işe yaradı.

O nasıl oldu?

Ok üçük bir dağımız olmuştu Cochran ile bizi Avustralya'ya götürecek sağlamlıkta bir tekne yapacak gerekli malzemeye sahiptik."

'Ya kadınlar? Betsy ile Marion ne yapıyorlardı?"

, Scaggs'ın yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Zavallı Marion iyi bir insandı, efendisinin kilerinden yiyecek çalarken yakalanmış bir hizmetçi kızdı. Kızını doğururken öldü. John Winkelman çılgına döndü. Aklını kaçırdı ve çocuğu öldürmeye kalkıştı. Kendine gelene kadar onu dört gün boyunca bir ağaca bağladık. Ne yazık ki bir daha eski haline dönmedi. O günden ben adayı terkedene kadar bir tek kelime bile konuşmadı."

Ya Betsy?

O bambaşka bir insandı. Bir kömür madencisi kadar güçlüydü. Marion'un çocuğuna bakarken iki de oğlan doğurdu. Dorsett ile Betsy birbirlerini çok severlerdi.

Onlar neden sizinle gelmediler

"Adada kalmaları daha iyi olurdu Validen bağışlanmalarını isteyeceğime söz verdim ama buna cesaret edemediler. Haksız da değillerdi. Avustralya'ya ayak basar basmaz polis çocukları alıp yetimler olarak başkalarına verecekti. Betsy, Parramatta'da kadınların çalıştığı bir fabrikanın sefaletinde yün eğiricisi olacak, Jess de mutlaka Sidney'deki mahkûm kışlasına gönderilecekti. Bir daha ne birbirlerini, ne de oğullarını göreceklerdi. Onlara ben yaşadığım sürece Gladyatör'ün kayıp insanlarıyla birlikte unutulacaklarına söz verdim."

Ya Winkleman?

O da adanın kuzey ucundaki dağda bir mağaraya taşındı ve orada tek başına yaşadı.

Carlisle bir süre susup Scaggs'ın anlattığı bu olağanüstü hikâyeyi düşündü.

"Ve bunca yıldır onların varlıklarından kimseye söz etmedin, öyle mi?"

Daha sonraları eğer konuşmuş olsaydım New South Wales'teki o vali namussuzunun onları yakalatmak için bir gemi göndereceğinden emindim. Kaçak mahkûmları ne olursa olsun yakalamaya azmetmiş bir insandı. Scaggs başını hafifçe çevirip pencereden limandaki gemilere baktı. "İngiltere'ye döndükten sonra da Gladyatör'ün salından söz etmek için bir neden görmedim."

Sidney'e yelken açtıktan sonra onları bir daha görmedin mi? Scaggs başını salladı. "Çok üzüntülü bir ayrılıktı. Betsy ile Jess oğullarını ve Marion'un kızını tutmuş kıyıda dururlarken mutlu bir ana ve baba

gibiydiler. Uygar dünyada yaşamanın olanaksız olduğunu anlamış insanlardı."

Peki ya Cochran neden konuşmadı?

Scaggs'ın gözleri hafifçe parladı. "Dediğim gibi, bir daha denize açılmak istiyorsa, onun da bilinmesini istemediği bir sırrı vardı. O da 1867'de Güney Çin Denizinde batan Zanzibar"la birlikte sulara gömüldü."

Onların nasıl olduklarını hiç merak etmedin mi?

Merak etmeye gerek yoktu. Biliyordum.

Carlisle'nin kaşları havalandı. "Bir açıklama istemek hakkım sanırım."

"Ben oradan ayrıldıktan dört yıl sonra bir Amerikan balina gemisi adayı görüp taze su almak için durmuş. Jess'le Betsy tayfalarla görüşmüşler, onlara meyve ve balık verip giyecek eşya, kapkacak falan almışlar. Kaptana gemileri battıktan sonra orada kalmış misyonerler olduklarını söylemişler. Çok geçmeden başka balina gemileri de meyve ve su almak için adaya uğramaya başlamış. Bir gemi Betsy'nin palmiye yapraklarından ördüğü şapkalara karşılık onlara tohum vermiş ve Jess'le Betsy adada sebze yetiştirmeye başlamışlar."

Bunları nereden biliyorsun?

Balina avcılarıyla mektup göndermeye başlamışlardı.

Meraklanan Carlisle, "Hâlâ yaşıyorlar mı?" diye sordu.

Scaggs'ın gözlerinde bir hüzün belirdi. "Jess altı yıl önce balık avlarken öldü. Ani bir fırtına sandalını alabora etmiş. Betsy onun başını çarpıp boğulduğunu söyledi. Son mektubu iki gün önce geldi. Onu masamın orta çekmecesinde bulacaksın. Betsy bir mide rahatsızlığından ölmek üzere olduğunu yazıyordu."

Carlisle, Gladyatör battıktan sonra Scaggs'ın bütün seferlerinde kullandığı eski kaptan masasına gitti, çekmeceden su geçirmez deriye sarılı bir paket çıkardı.

İçinde deri bir kese ve katlı bir mektup vardı. Koltuğuna oturup gözlüğünü taktı.

Hırsızlıktan mahkûm bir kız için çok düzgün yazıyor.

İlk mektupları imla yanlışlarıyla doluydu, ama Jess okumuş bir insandı ve Betsy de ondan çok şey öğrendi.

Carlisle yüksek sesle okumaya başladı.

"Sevgili Kaptan Scaggs,

Sağlığınızın iyi olduğunu umarım. Bu size son mektubum olacak. Amie Jason gemisinin doktoru midemde bir hastalık olduğunu söyledi. Yakında Jess'ime kavuşacağım.

Sizden son bir isteğim olacak. Bu yılın nisanının ilk haftasında iki oğlum ve Marion'un kızı Mary bir balina gemisiyle buradan Auckland'a gittiler. Çocuklar oradan İngiltere'ye giden bir gemiye binecek, sonra da Aberdeen'e geleceklerdir.

Sevgili dostum, senden onları evine almanı ve İngiltere'nin en iyi okullarında öğrenim yapmalarını sağlamanı istiyorum. Sana ebediyen minnettar olacağım ve Jess'in de aynı duyguları paylaşacağından eminim.

Senin hizmetin ve çocukların okul masrafı için gerekeni gönderiyorum. Hepsi de çok zeki çocuklardır ve çok çalışacaklardır.

Sevgi ve selamlar. Hoşçakal.

Betsy Dorsett

Carlisle gözlüklerinin üzerinden baktı. Yeni Zelanda dan İngiltere'ye kadar üç çocuğu tek başlarına mı gönderdi?""""

O kadar da küçük değillerdir, en büyüğü on dokuz yaşında olmalı. "Adadan nisan başlarında ayrılmışlarsa her an kapını çalabilirler demektir."

Tabii Auckland'da çok beklemedilerse.

Tanrım, adamım, sen çok güç bir durumdasın.

Yani sen ölmek üzere olan bir dostunun son arzusunu nasıl yerine getireceğini soruyorsun.

Sen ölecek falan değilsin.

Öleceğim. Sen pratik bir işadamısın, Abner. Bunu benim kadar iyi bilen yoktur. O yüzden son yolculuğuma çıkmadan önce seni görmek istedim.

Betsy'nin çocuklarına dadılık etmemi istiyorsun.

Onları parayla girilebilecek en iyi okullara yerleştirinceye kadar benim evimde oturabilirler.

"Betsy'nin gelip geçen balıkçı teknelerine şapka ve yiyecek satarak topladığı az miktarda para pahalı okulların yıllarca sürecek yatılı eğitimine yetmez. Doğru dürüst giyinmeleri ve yaşıtlarının öğrenim düzeyine gelmeleri için özel öğretmenler gerekir. Umarım hiç tanımadığım insanlara para vermemi istemiyorsundur benden. Scaggs deri keseyi gösterdi.

Carlisle keseyi kaldırdı. “Betsy çocuklarını eğitmen için sana bunu mu gönderdi?"

Scaggs hafifçe başını salladı. "Aç."

Carlisle kesenin ipini çözüp içindekileri avucuna boşalttı. Sonra inanmayan bakışlarla Scaggs'a baktı. "Şaka mı bu? Bunlar adi taştan başka bir şey değil ki."

"Güven bana, Abner. Onlar adi değildir

Carlisle erik boyunda taşlardan birini kaldırıp baktı. Taşın sekiz yüzeyi vardı ve yüzeyler düzdü. Bu kristalden başka bir şey değil."

0eş para etmez."

Taşları Levi Strouser'e götür.

Yahudi kuyumcuya mı?

Taşları ona göster.

Bu taşlar değerli değil diyorum sana

Lütfen... Scaggs'ın sesi güçlükle çıkmıştı. Bu uzun konuşma kendisini yormuştu.

Nasıl istersen, dostum. Carlisle cebinden saatini çıkarıp baktı. "Sabah ilk iş olarak Strouser'e gidecek ve gelip sana fikrini söyleyeceğim." 'Teşekkür ederim." diye mırıldandı Scaggs. Gerisi seni ilgilendirir artık."

Carlisle sabah erkenden hafif sağanağa aldırmadan Castlegate yakınlarındaki eski ticaret bölgesine gitti. Elindeki adresi kontrol ettikten sonra, Aberdeen kentine biraz kasvetle birlikte karakteristik bir görünüş kazandıran yerel granitten yapılma gri binanın içine girdi. Merdiven başındaki kapının yanında küçük pirinç harflerle "Strouser ve Oğulları" yazıyordu. Carlisle zili çaldı, bir memur kendisini sade döşenmiş bir büroya alıp yer gösterdi ve bir fincan çay ikram etti.

Bir dakika sonra göğsüne kadar inen kır sakallı, redingot ceketli kısa boylu bir adam yan kapıdan girip elini uzattı.

Adım Levi Strouser. Size nasıl yardımcı olabilirim?

Adım Abner Carlisle. Beni buraya arkadaşım Kaptan Charles Scaggs gönderdi.

Kaptan Scaggs geleceğinizi önceden haber veren bir mesaj yolladı Aberdeen'in en ünlü tüccarını mütevazı büromda görmek benim için bir şereftir.

Hiç karşı karşılaşmışmıydık?

Aynı sosyal çevrelerde dolaşan insanlar değiliz, siz de mücevher satın alan biri değilsiniz.

Karım genç öldü, ben de bir daha evlenmedim. Bu yüzden pahalı süs eşyaları almama gerek kalmadı.

Benim karımda genç öldü ama ondan sonra bana dört erkek, iki de kız evlat veren bir kadın bulacak kadar talihliydim.

Carlisle, tüccarlarla çok iş yapmıştı, ancak o güne kadar değerli taşlarla bir iş yapmış değildi. Strouser'in karşısında çok huzursuzdu. Deri keseyi çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

“Kaptan bu taşlara bir bakmanızı istedi."

Strouser masanın üzerine bir tabaka beyaz kâğıt serip keseyi ortasına boşalttı sekiz taşı teker teker büyüteciyle inceledi. Sonra en iriyle en ufağını teker teker eline aldı.

Bay Carlise biraz sabırlı olursanız bu taşlar üzerinde bir muayene yapmak istiyorum. Oğullarımdan biri size bir fincan çay getirir. Teşekkür ederim. Beklerim, önemli değil."

Strouser odaya yaklaşık bir saat sonra döndü. Carlisle insan sarrafıydı. Yirmi iki yaşında ilk gemisini satın aldıktan sonra binden fazla iş anlaşması yapabilmek için öyle olmak zorundaydı. Levi Strouser'in huzursuz olduğunu hemen farketti. Ancak ellerin titremesi ya da ağzının kenarında ki küçük tikler olması veya alnında boncuk boncuk terlerin birikmesi gibi belirtiler, işaretler yoktu. Huzursuzluk adamın gözlerindeydi. Strouser Tanrıyla yüzyüze gelmiş bir insana benziyordu.

“Bu taşların nereden geldiğini sorabilir miyim?"

Carlise dürüst bir yanıt verdi. "Doğrusu kesin yerini söyleyemeyeceğim.

" Hindistan madenleri tükendi ve Brezilya'da bugüne kadar böyle bir taş çıkmış değil. Güney Afrika'daki yeni madenlerdendir, bu bilmem mümkün değil. Neden? Taşlar değerli mi?"

Strouser şaşkınlıkla, "Bunların ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu.

“Ben maden uzmanı değilim. Benim işim nakliyattır.”

Strouser yaşlı bir büyücü gibi ellerini taşların üzerinde dolaştırdı. “Bunlar elmas, Bay Carlisle! Bugüne kadar gördüğüm en güzel yontulmamış elmas."

Carlisle şaşkınlığına hakim oldu. "Dürüstlüğünüzden kuşkum yok, Bay Strouser, ama ciddi olduğunuza inanamıyorum."

Bay Carlisle, ailem beş kuşaktır değerli taş işindedir. İnanın bana, bu masanın üzerinde bir servet var. Taşlar sadece kusursuz derecede saydam değil, aynı zamanda olağanüstü bir pembe renkleri var. Nadide ve inanılmaz güzel olmaları nedeniyle, kusursuz, renkli taşlardan daha çok para ederler.

Carlisle konuya kestirmeden girdi. "Değerleri ne kadardır?"

“Taşlar yontulana ve maksimum sonucu almak için parlatılana kadar değerlendirilemezler. Bu en küçüğü yaklaşık olarak 60 kırat. Bu en büyüğü ise 980 kırat. Elimdeki şu anda dünyanın bilinen en büyük yontulmamış elmasıdır.”

“Öyleyse bunların satılmadan önce yontulması doğru olur.”

“İsterseniz ben size bu halleriyle bir fiyat verebilirim…”

Carlisle taşları deri keseye yerleştirdi. "Teşekkür ederim, ama hayır. Ben ölüm döşeğinde bir arkadaşım için geldim buraya. Ona en büyük kârı sağlamak görevimdir."

Strouser kurnaz İskoçyalının yontulmamış taşlardan ayrılmayacağını anlamıştı. Elmasları o haliyle alıp yontturmak ve sonra Londra piyasasında büyük bir kârla satmak mümkün olmayacaktı. Ne var ki, hiç yapmamaktansa iyi bir kâr tercih edilirdi.

“Buradan ileri gitmenize gerek yok, Bay Carlisle. Oğullarımdan ikisi Antwerp'in en iyi elmas traşçıları yanında çalışmışlardır. Londra'daki elmas traşçılardan çok daha iyidirler. Taşlar yontulduktan sonra satmak isterseniz size aracılık edebilirim.”

“Onları neden ben kendim satmayayım ki?”

"Benim Avustralya'ya mal nakletmek için bir gemi almak yerine size gelme nedenlerimle. Ben Londra Elmas Borsası üyesiyim, siz değilsiniz. Ben sizin

bekleyeceğiniz fiyatın iki katını talep edebilir ve alabilirim.”

O böyle iyi bir teklifi duyduğunda bunu anlayacak kadar kurnaz bir tüccardı. Hemen ayağa kalkıp elini uzattı. “Taşları sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum, Bay Strouser. Bunun sizin için de, temsil ettiğim kişiler için de kârlı bir iş olacağını umarım."

“Bundan emin olabilirsiniz, Bay Carlisle.”

İskoç gemicilik devi bürodan çıkacakken dönüp Yahudi kuyumcuya baktı. "Oğullarınızın işi bitince sizce taşların değeri ne olabilir?" Strouser adi taş görünümündeki elmaslara bakınca onları parıltılı mücevherler olarak gördü. "Eğer bu taşlar kolay çıkarılabilecek bir yerden gelmişlerse, sahipleri olağanüstü bir servet imparatorluğu kuracaklardır."

“Özür dilerim, ama bu değerlendirmeniz bana biraz abartılı gibi geldi.” Strouser gülümsedi. "Bu taşlar yontuldukları zaman bir milyon sterlin civarında bir paraya satılabilirler."

“Aman Tanrım!” dedi Carlisle. "O kadar çok, ha?"

Strouser 980 kıratlık taşı ışığa tuttu. Konuştuğunda sesi saygılıydı. "Belki de çok daha fazla."

1. BOLUM: ANİ GELEN OLUM

14 Ocak, 2000 Seymour Adası, Antarktika Yarımadası

Adada bir lanet vardı. Bu ıssız kıyılara bir daha dönmemek üzere ayak basan insanların mezarlarının kanıtladığı bir lanet. Burada güzellikten eser yoktu, ne buz kaplı doruklar, ne dağlar gibi yükselen glasyerler, ne de insanın Antarktika ve çevre adalarında beklediği sakin sularda dev şatolar gibi yüzen buzdağları

Seymour Adası tüm kıtanın buzla kaplı olmayan en büyük tabakasıydı. Yüz binlerce yıl boyunca yığılan volkanik toz, buzun erimesini hızlandırmış, renkten ve kardan tümüyle yoksun olan kuru vadilerle dağlar oluşturmuştu. Burası bir iki tür yosun ve adadaki küçük taşları yuvalarını yapmak için kullanan Adelie penguenleri dışında hiçbir canlının yaşamadığı çok çirkin bir yerdi.

Kayalara kazılan alçak mezarlarında yatan ölülerin çoğu 1859'da gemileri buzlar arasında parçalanmış olan bir Norveç Antarktika seferinden kalmaydı. Bu insanlar erzakları tükenene kadar burada iki yıl yaşamışlar, ardından açlıktan

birer birer ölmüşlerdi. On yıl kadar sonra soğuk yüzünden iyice korunmuş olan cesetleri 1870'te İngilizlerin bir balina istasyonu kurmaları sırasında bulunmuştu. Başkaları da ölmüşler ve Seymour Adası kayaları altına yatırılmışlardı. Kimi hastalıktan, kimi balina av mevsiminin kazaları yüzünden. Birkaçı istasyondan uzaklaşıp beklenmedik bir fırtınaya yakalanmışlar

ve anında donmuşlardı. Bu insanların mezarlarının çok iyi işaretlenmiş olması şaşırtıcıydı. Buzlara sıkışıp kalan balina avcıları kışın geçmesini beklerken büyük kaya parçalarına ölenlerin adlarını kazıyıp bunları mezarların başına dikmişlerdi. İngilizler istasyonu 1933'te kapattıklarında o iğrenç manzara altında altmış ceset yatıyordu.

Bu ıssız topraklarda yatan kâşiflerin ve denizcilerin huzursuz ruhları, istirahat yerlerinin bir gün muhasebecilerle, avukatlarla, tesisatçılarla, ev kadınlarıyla ve lüks gemilerle gelip bu taşlara ve penguenlere bakan emekli zenginlerle dolacağını hayal bile edemezlerdi. Belki ada lanetini bu insanlara da yayacaktı.

Turist gemisinin sabırsız yolcuları Seymour Adasında herhangi bir kötülük görmüyorlardı. Yüzen saraylarının konforu içinde güvenceyle, tavuskuşu tüyünün maviliğinde bir denizden yükselen ıssız, bozulmamış ve esrarengiz bir toprak parçası görmekteydiler. Özellikle Seymour Adası kıyılarına ayak basan ilk turist dalgası arasında olduklarından, bu yeni deneyim karşısında sadece heyecan duyuyorlardı. Gemi yarımadanın kıyılarındaki adalar arasında dolaşırken programlanan beş duraktan ilkiydi bu, kuşkusuz en güzeli değildi ama turist gemisi broşürlerine göre en ilginçlerinden biriydi.

İnsanların çoğu Avrupa ve Pasifik'i gezmişler, turistlerin dünya çevresinde dolaştıkları egzotik yerleri görmüşlerdi. Şimdi daha başka, daha farklı, önceden çok az kişinin gördüğü bir yere ayak basmış olmakla arkadaşlarına ve komşularına övünmek istemişlerdi.

Turistler karaya çıkma beklentisiyle merdivenlerin başına toplanıp telefoto objektiflerini penguenlere çevirirken Maeve Fletcher de aralarında dolaşıyor, gemi personelinin dağıttığı parlak turuncu renkli can yeleklerini kontrol ediyordu.

Maeve kadınların hepsinden ve erkeklerin çoğundan daha uzun boyluydu. İki uzun örgü halinde arkasında sallanıp saçları yaz papatyaları kadar sarıydı. Çıkık elmacık kemikleriyle güçlü bir yüzü, derin denizler kadar mavi gözleri vardı. Dudakları hep ılık bir gülümsemeyle açık durur, dişlerinin ortasındaki küçücük aralık göze çarpardı.

Maeve yirmi yedi yaşında bir zooloji uzmanıydı. Mezun olduktan sonra kutup

bölgesindeki kuş ve hayvan yaşamını inceleyip deneyim kazanmak için üç yıllık araştırma izni almıştı. Avustralya'daki evine dönüp de Melbourne Üniversitesinde doktora tezini hazırlarken kendisine Adelaide'teki serüven turları düzenleyen Ruppert Saunders Şirketinin yolcuları için sefer başkanı ve doğacı olarak geçici bir iş teklif edilmişti. Bu, tezini hazırlamak için yeterli para kazanma anlamına geldiğinden elindeki her işi bırakıp şirketin Kutup Kraliçesi gemisiyle yola çıkmıştı.

Bu seferde gemide doksan bir biletli yolcu vardı ve Maeve kıyıda gezinti düzenleyecek dört doğacıdan biriydi. Penguenlerin yaşadığı yer, balinacılık günlerinden kalma binalar, Norveçli kâşiflerin kamp yerleri ve mezarları nedeniyle Seymour Adası tarihi bir alan ve hassas bir çevre olarak ilan edilmişti. Çevre üzerine etkilerini azaltmak amacıyla yolcular karaya çeşitli saatlerde ve ayrı gruplar halinde çıkarılırdı. Kendilerine çıkmadan önce nasıl davranacakları da öğretilirdi. Yosunlara basmak, kuş veya diğer herhangi bir canlıya beş metreden fazla yaklaşmak yasaktı. Küçük bir taş bile alamazlardı. Yolculardan çoğu aralarında birkaç Yeni Zelandalının olduğu Avustralyalılardı.

Maeve ilk yirmi iki kişilik grupla kıyıya çıkacaktı. Heyecanlı yolcular Jacques Cousteau'nun tasarımı olan lastik bot Zodyak'a inerlerken Maeve de elindeki üsteden adları işaretledi. Son yolcunun ardından bota inecekken geminin birinci süvarisi Trevor Haynes kendisini merdiven başında durdurdu. Kadınların pek yakışıklı bulduğu genç adam yolcuların arasına pek karışmaz ve köprüden aşağı hemen hemen hiç inmezdi.

Haynes, "Yolculara geminin hareket ettiğini görürlerse telaşlanmamalarını söyle," dedi.

Maeve dönüp baktı. "Nereye gideceksiniz?"

'Yüz mil kadar açıkta bir fırtına oluşuyor. Kaptan yolcuları gereksiz yere rahatsız etmekten yana değil. Turu kısa keserek onları düşkırıklığına da uğratmak istemiyor. Yirmi kilometre ilerde, fok kolonisinin orada demir atacak ve sonra zamanında dönüp sizi alarak aynı şeyi tekrarlayacağız."

Yani gerekenin yarısı zamanında karaya iki kat daha fazla yolcu çıkarılacak.

Evet. Böylece fırtına buraya varmadan toparlanıp Bransfield Boğazının nispeten sakin sularına erişebiliriz.

Neden demir atmadığınızı merak etmiştim. Maeve, Haynes'ten hoşlanırdı. Gemi personeli arasında kendisini gece geç saatte bir içki içmek için kamarasına davet etmeyen tek kişiydi Elini sallayarak, "iki saat sonra görüşürüz," dedi.

Bir sorunla karşılaşma durumunda portatif haberleşme cihazın var nasıl olsa.

Maeve kemerine bağlı küçük aleti gösterdi. "Bunu haber alaca ilk kişi sen olacaksın."

“Penguenlere benden selam söyle.”

“Olur.”

Zodyak bir ayna kadar düz ve parlak suyun üzerinde kayarken Maeve turistlerine gittikleri yerin tarihçesini anlatmaya başladı. "Seymour Adası ilk kez 1842'de James Clark Ross tarafından bulunmuştur. 1859'da kırk Norveçli kâşif, gemileri batınca buraya sığınmışlardı Onların son günlerine kadar yaşadıkları yeri ziyaret edip sonra da gömüldükleri yere kadar kısa bir yürüyüş yapacağız."

Seksen yaşlarında olan bir kadın koydaki birkaç yapıyı göstererek, "Orada mı yaşıyorlardı?" diye sordu.

“Hayır. O gördükleriniz terkedilmiş bir İngiliz balina istasyonudur. Güneyde gördüğünüz o kayalık alandaki penguen bölgesine gitmeden önce orayı da ziyaret edeceğiz.”

Aynı kadın, "Adada yaşayan var mı?" diye sordu.

“Kuzey ucunda Arjantinlilerin bir araştırma istasyonu vardır.”

“Ne kadar uzakta?”

Maeve gülümsedi. "Otuz kilometre kadar." Her grupta dört yaşındaki bir çocuk kadar meraklı kişiler hep bulunurdu.

Genç kadın herkesin Zodyak'tan inip geminin verdiği dizlere kadar uzanan çizmelerle suya girerek karaya çıkmalarını bekledikten sonra dönüp kuzeye doğru hareket eden gemiye baktı.

Kutup Kraliçesi turist gemileri standardına göre epey küçüktü.

Sadece yetmiş iki metre boyunda ve iki bin beş yüz gros tonluktu.

Norveç, Bergen'de kutup sularında seyretmek üzere yapılmıştı. Gerektiğinde buzkırıcı olarak da kullanılabilirdi. Üst kısmı buz beyazı, gövdesinin geri kalanı parlak sarıydı. Öndeki ve arkadaki pervaneleriyle buzdağlarının yanlarından tavşan çevikliğiyle geçebilirdi. Konforlu kamaraları bir kayakevi stilinde döşenmiş olup geniş pencereleri vardı. Bunun dışında geniş bir salonu, bir yemek salonu, üç yıldızlı yemekler yapan bir başaşçısı, bir jimnastik salonu ve kutup hakkında kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardı. Mürettebat iyi eğitimliydi ve sayıları yolculardan yirmi fazlaydı.

Maeve sarılı beyazlı Kutup Kraliçesi'nin giderek uzaklaşmasını seyrederken, içinde pek anlayamadığı bir pişmanlık duydu. Sanki tek kurtuluş umutlarının gözden kayboluşunu seyreden Norveçli kâşiflerin korkusunu hisseder gibi oldu bir an. Ama huzursuzluğunu bir anda bırakıp heyecanlı seslerle konuşan grubunu mezarlığa doğru yöneltti.

Onlara mezar taşları arasında dolaşıp resim çekmeleri için yirmi dakika tanıdıktan sonra, hepsini eski balıkçılık istasyonundaki beyazlaşmış balina kemikleri yığını önüne götürerek balinacıların yaptıklarını anlattı.

Avlanmanın tehlike ve heyecanından sonra dev leşi parçalama, yağını eritme işine sıra gelirdi, diye anlattı.

Ondan sonra sıra eski barakalarla kulübelerdeydi. Balina istasyonu hâlâ korunuyor ve yılda bir kere İngilizler tarafından gözden geçiriliyordu. Burası geçmişin bir müzesi olarak görülmekteydi. Eski kitaplarla dergiler, mutfaktaki kapkacak ve mobilyalar balıkçıların onları son kez bıraktıkları gibiydi.

Maeve gruba, "Lütfen eşyalara dokunmayın," dedi. "Uluslararası yasalara göre buradan herhangi bir şey almak yasaktır." Bir an durup grubu saydı. "Şimdi sizi balinacıların kazdıkları mağaralara götüreceğim. İngiltere'ye göndermeden önce yağı orada büyük fıçılar içinde saklarlardı."

Kız daha önceki turlarda, sefer liderlerinin bıraktıkları kutudan herkese birer elfeneri verdi. "İçinizde klostrofobisi olan var mı?" diye sordu.

Yetmiş yaşın üstünde görünen bir kadın elini kaldırdı. "Ben içeri girmek istemiyorum."

“Başka?”

“Pekâlâ. Siz ikiniz burada bekleyin. Ben diğerleriyle depoya gidip geleyim. On beş dakika sürmez.”

Maeve grubunu balina avcılarının kazdıkları bir tünelden geçirerek büyük fıçıların bulunduğu mağaraya götürdü. İçeri girdikten sonra durup girişin yanındaki dev kayayı gösterdi.

Bu kaya mağaranın içinden kesilip çıkarılmıştır ve hem soğuğa, hem de rakip balinacıların istasyon kış için kapatıldıktan sonra burada kalan balıkyağını çalmalarına engel olurdu. Kaya bir tank kadar ağır> dır, ancak sırrını bilen bir çocuk bile onu oynatabilir. Genç kadın kenara çekildi, elini kayanın üst tarafında bir noktaya dayadı ve kaya kayıp girişi örttü. "Usta bir mühendislik hilesi," dedi Maeve. "Kaya ortasından geçen çubuk üzerinde hassas bir dengede duruyor.

Yanlış bir noktadan ittiğinizde yerinden bile kıpırdamaz."

Maeve büyük ahşap fıçılardan birine doğru yürürken herkes sadece fenerlerin ışığının kırdığı karanlık hakkında şakalar yapıyordu. Fıçılardan biri yarım doluydu. Maeve musluğun altına küçük bir şişe tutup içine biraz yağ doldurdu. Sonra şişeyi turistlerin arasında dolaştırarak parmaklarının arasına bir iki damla almalarını söyledi. "Aradan yüz otuz yıl geçmiş olmasına karşın soğuk, yağın bozulmasını önlemiştir. Kazandan fıçıya boşaltıldığı günkü kadar tazedir."

İri kırmızı burnu içkiye düşkün olduğunu gösteren kır saçlı bir adam, "Olağanüstü bir yağlama niteliği var sanki" dedi.

Bunu sakın yağ şirketlerine söylemeyin, yoksa Noel gelmeden bir tek balina bile kalmaz, diyerek gülümsedi Maeve.

Kadınlardan biri şişeyi kokladı. "Bu yemek yağı olarak kullanılabilir mi?"

Elbette. Özellikle Japonlar yemek pişirme yağı ve margarin olarak balıkyağına çok düşkündürler. Eski balina avcıları peksimetlerini tuzlu suya batırıp balina yağında kızartırlardı. Bunu bir kere denedim ve ilginç bir tadı olduğunu...

Birden yaşlı bir kadının çığlığıyla Maeve'in sözü yarıda kesildi. Kadın çıldırmış gibi başının iki yanına bastırıyordu. Altı kişi onu izledi, kadınlar bağırmaya, erkekler inlemeye başladılar.

Maeve birinden ötekine koşuyor, karşılaştığı gözlerdeki yoğun acı ifadesine şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Ne oluyor? Size yardım edebilir miyim?"

Sonra sıra kendisine geldi. Beynine sancıdan bir hançer saplanır gibi oldu, kalbi fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. Güdüsel bir hareketle elleriyle şakaklarına bastırdı. Şaşkın şaşkın baktı turistlere. Dehşet ve sancıdan gözleri yuvalarından fırlıyor gibiydi. Sonra şiddetli bir baş dönmesi, ardından da mide bulantısı başladı. Dengesini kaybetmeden önce kusma arzusu duydu ve yere yuvarlandı.

Ne olduğunu kimse anlayamıyordu. Hava birden soluk alamayacak kadar yoğunlaşmış, fenerlerin ışığı garip, mavi bir parıltıya dönüşmüştü. Ne bir titreşim vardı, ne de ayaklarının altında yer oynuyordu, ama mağara içindeki tozlar uçuşmaya başlamıştı.

Hepsi Maeve'in çevresine düşmeye başladılar. Maeve dehşet içindeydi, çılgın bir karabasanda sanki vücudu tersyüz oluyordu.

İnsanlar aniden bilinmedik bir kaynaktan gelen ölümle karşı karşıyaydılar.

Ancak bir an sonra o katlanılmaz sancı ve başdönmesi azalmaya başladı. O garip durum geldiği gibi süratle kayboldu.

Maeve kemiklerine kadar yorgundu. Balina yağı fıçısına yaslandı. Kimse iki dakika kadar konuşamadı. Sonunda şaşkın karısını kolları arasına almış bir adam Maeve'e baktı. "Neydi o Tanrı aşkına?"

Genç kadın ağır ağır başını salladı. "Bilmiyorum."

Güçlükle doğrularak tek tek herkese baktı ve hepsinin sağ olduğunu görünce sevindi. Hepsi de hiçbir iz kalmadan iyileşiyorlardı. Maeve yaşlıların kalp krizi geçirmemiş oldukları için şükretti.

Lütfen siz burada istirahat edin, ben gidip hem tünelin başında bekleyen hanımlara bakayım, hem de gemiyle bağlantı kurayım.

İyi bir grup, diye düşündü. Açıklaması olmayan olay için kimse kendisini suçlamamış veya bir şey sormamıştı. Hepsi birbirlerini rahat ettirmeye, birbirlerini avutmaya çalışıyordu. Yolcular, dev kapıyı açan ve fenerinin ışığı tünelin dönemecinde kaybolan kızın ardından baktılar.

Maeve yeniden günışığına çıkınca bunun bir hayal olup olmadığını düşündü. Deniz hâlâ çok sakin ve maviydi. Bulutsuz gökyüzünde güneş biraz daha yükselmişti. Açık havada kalmayı yeğleyen iki kadın yüzüstü yatmışlar, sanki görünmeyen bir gücün kendilerini çekip almasını önlemek istercesine yanı başlarındaki kayalara sarılmışlardı. Maeve eğilip kadınları uyandırmak için dürtükleyecekken onların görmeyen gözlerini ve açık ağızlarını farkedince donup kaldı. Yolcuların ikisi de kusmuşlardı. İkisi de ölüydüler ve derileri morarmaya başlamıştı.

Maeve burnu kıyıya çekilmiş duran Zodyak'a koştu. Kendilerini karaya çıkaran tayfalar da cansızdılar. Onların da yüzlerinde aynı korku dolu ifade vardı, onlar da morarmışlardı. Maeve dehşet içinde telsizini açtı. "Kutup Kraliçesi, burası kara ekibi bir. Acil bir durum var. Lütfen hemen yanıt verin. Sizi dinliyorum."

Ama yanıt yoktu.

Maeve bir daha bir daha denedi. Aldığı tek yanıt sessizlikti. Sanki ne Kutup Kraliçesi, ne mürettebatı, ne de yolcuları hiç var olmamıştı.

2

Ocak ayı Antarktika'da yazın ortasıdır ve gündüzleri sadece iki saat kadar alacakaranlık vardır. Yarımadanın ısısı on beş dereceye değin yükselirse de, grup karaya çıktığından bu yana sıfıra kadar düşmüştü.

Kutup Kraliçesi'nin dönmesi gereken saatte gemiden ne bir iz vardı, ne de bir haber.

Maeve gece on bire dek her yarım saatte bir boşuna gemiyi aramaya çalıştı. Kutup güneşi ufka doğru alçalırken telsizin pillerini tüketmemek için gemiyi aramaktan vazgeçti. Portatif telsizin menzili on kilometreydi ve beş yüz kilometre yakında onun çağrısını duyacak bir tek gemi veya uçak yoktu. En yakın yardım kaynağı adanın öteki ucundaki Arjantin araştırma istasyonuydu, ancak atmosferik koşulların sinyallerini yayması olasılığı dışında onlar da kendisini duyamazlardı.

Gemi mürettebatı ne durumda acaba, diye düşündü. Onlar da aynı öldürücü etkiyle karşılaşıp bir zarara uğramış olabilirler miydi? Kötümser düşüncelere kapılmak istemiyordu. O an için kendisi de, grubu da güvencedeydiler. Ama yiyecekleri ve ısınma imkânları olmadığı takdirde fazla dayanamazlardı. Grubunun yaş ortalaması çok yüksekti. En genç çift yetmişlerine yaklaşmıştı, diğerleriyse yetmişlerin sonundaydılar ve kadınlardan seksen üç yaşında olan biri de yaşlılar evine kapanmadan önce son bir serüven yaşamak istemişti. Maeve'in içinde bir umutsuzluk duygusu büyüyordu. Batıdan yaklaşan karabulutları görünce korkusu daha da arttı. Bunlar Süvari Trevor Haynes'in söylediği fırtınanın habercileriydi. Maeve kıyıdaki fırtınaların şiddetli rüzgâr ve karla geldiklerini, kendi güney kutbu deneyimlerinden bilirdi. Kar çok olmayabilirdi. Ama en büyük tehlike rüzgârla birlikte ısının düşmesiydi. Maeve sonunda gemiyi kısa bir sürede görme umudunu bir yana bırakıp önündeki on saatte grubunun üyelerine bir barınak sağlama hazırlıklarına başladı. Hâlâ ayakta kalan kulübe ve barakalar hava şartlarına uygun değildi. Çatıları çoktan çökmüş, rüzgâr kapılarıyla pencerelerini uçurmuştu. Maeve grubun mağarada kalmakla şiddetli soğuktan korunabileceğine karar verdi. Balina istasyonunda yığılı kuru kerestelerle bir ateş yakmak mümkündü, ne var ki bunun girişe yakın yerde yapılması gerekirdi. Mağaranın içinde duman boğulmaya neden olurdu.

Daha genç olanlardan dört adam, Maeve'in kadınla tayfaların cesetlerini barakaya çekmesine yardım ettiler. Sonra Zodyak'ı da rüzgârla karaya savrulup

kaybolmaması için çektiler ve sıkıca bağladılar.

Ardından içeri giren rüzgârı azaltmak için tünel girişinin önüne kayalı yığdılar. Maeve kaya kapıyı kapatarak onların dış dünyayla ilişkilerini tümünden kesmek istememişti. Sonra herkesi çevresine toplayıp ısınmak için birbirlerine sokulmalarını söyledi.

Yapacak başka bir şey kalmamıştı ve kurtarılmayı bekleyene kadar geçecek saatler bir sonsuzluk gibi uzuyordu. Dondurucu soğuk elbiselerinin içine geçmeye başladı. Rüzgâr dışarda, girişin önüne yığdıkları kayalar arasındaki deliklerden çılgın sesler çıkararak içeri dolan bir fırtınaya dönüşmüştü.

İçlerinden sadece bir ikisi şikâyet ediyordu. Çoğu başlarına gelene sabırla katlanmaktaydılar. Bazıları gerçek bir serüven yaşadıklarına seviniyorlardı bile. İki Avustralyalı koca, yani servetlerini bir inşaat şirketindeki ortaklıklarıyla yapan iriyarı iki adam kanlarıyla alay ediyorlar, herkesi neşelendirmek için şakalaşıyorlardı. Sanki bir uçağa binmeyi bekliyormuşçasına umursamaz görünüyorlardı.

Maeve, hepsi de yaşamlarının sonuna gelmiş iyi insanlar, diye düşündü. Bu buz gibi cehennem köşesinde ölmeleri çok yazık olurdu doğrusu.

Bir ara hepsini Norveçli kâşifler ve İngiliz balinacılarla birlikte kayaların altındaki mezarlarında görür gibi oldu. Bir hayal sadece, diye düşündü. Babasının ve ablalarının kendisine düşman olmalarına karşın, onun atalarının istirahat ettikleri mezarlığa gömülmesine karşı çıkacaklarına inanmak istemiyordu. Ancak ailesinin Maeve'in özellikle ikiz oğullarını doğurduktan sonra kendi kanlarından geldiğini bile inkâr etmeleri olasılığı vardı.

Maeve mağaradaki havanın ağırlaşması nedeniyle oluşan sise bakarken, geçimini sağlamak için geldiği bu yerde şimdi altı yaşında olup arkadaşlarının baktığı oğullarını düşündü. O ölürse çocuklarına ne olurdu? Babasının onları bulamayacağını umuyordu. O adam merhamet diye bir şey bilmezdi. İnsan yaşamı önemli değildi onun için. Para da itici bir güç değildi. Sadece bir araçtı. Onun tutkusu yönetmekti. Maeve'in ablaları da babalarının başkalarına karşı sürdürdüğü bu duygusuzluğu paylaşırlardı. Kendisi, Maeve on iki yaşındayken soğuk ve mütecaviz babasının intihara sürüklediği annesine benzerdi.

Maeve o trajediden sonra kendini ailenin bir parçası olarak görememişti. Evi terkedip başka bir ad altında kendi yaşamını sağlamasınıysa hiçbiri bağışlamış değildi. Oysa bu, Maeve'in asla pişman olmadığı bir karardı.

Genç kadın uyandı; dışardaki sese, daha doğrusu sessizliğe kulak verdi.

Tünele rüzgâr dolmuyordu artık. Fırtına hâlâ kaynıyorsa da dondurucu rüzgârda bir kesinti olmuştu. Dönüp iki Avustralyalı inşaatçıyı uyandırdı.

Penguenlerin ürediği yere benimle gelmeniz gerekiyor, dedi. "Onları yakalamak güç değildir. Yasaları çiğnediğimi biliyorum, ancak gemi dönene kadar ayakta kalmak istiyorsak, midemize bir şeylerin girmesi gerek. Penguen eti doğrusu pek lezzetli değildir ve yağlıdır, ama hiç olmazsa karın doyurur."

Maeve yola çıkmadan önce diğerlerini uyandırıp odun çalmaları için balina istasyonuna gönderdi. Penguenlerin üreme alanı, koyun kuzey kısmını döndükten sonra iki kilometre kadar ilerdeydi. Rüzgâr kesilmişse de tipiden üç metre ilersini göremiyorlardı. Sanki her şeye bir su perdesinin öte yanından bakıyor gibiydiler. Gözlerinde sadece güneş gözlükleri olduğundan kenarlarından giren kar taneleri kirpiklerine yerleşiyordu. Sadece suya yakın giderek yönlerini saptayabiliyorlardı. Kestirmeden gitmemekle yollarını yirmi dakika uzattılar ama bu sayede de kaybolmaktan kurtulmuşlardı.

Rüzgâr yine sertleşmiş, yüzlerini yalamaya başlamıştı. Maeve hep birlikte Arjantin araştırma istasyonuna yürümelerini düşündü. Ne var ki, sonra bunu hemen kafasından çıkarıp attı. Fırtınada otuz kilometrelik yürüyüşten sağ kalan çıkmazdı. Yaşlı turistlerden yarısı yolda telef olup giderlerdi. Bunu Maeve başarabilirdi. Genç ve güçlüydü. Ancak kendisine bağlı olan insanları yüzüstü bırakamazdı. Yanındaki iriyarı Avustralyalıları göndermek de bir olasılıktı. Kafasını kurcalayan soru, oraya vardıklarında ne bulacaklarıydı?

Ya Arjantinli bilim adamları da kendi grubu gibi esrarengiz koşullar altında ölmüşlerse? Eğer aklına gelenlerin en kötüsü gerçekleşmiş, se, o zaman oraya varmak istemenin tek amacı güçlü iletişim araçlarını kullanmak olabilirdi. Bu zor bir karardı. Avustralyalıların yaşamlarını böylesi bir yürüyüşle tehlikeye mi atmalıydı, yoksa yaşlı ve güçsüzlere yardım için onları yanında mı tutmalıydı? Sonunda araştırma istasyonuna gitmemeye karar verdi. Görevleri arasında Ruppert&Saunders Şirketinin yolcularını tehlikeye atmak yoktu. Terkedilmiş olmaları olası değildi. Hangi kaynaktan olursa olsun kurtarıcılar gelene kadar beklemek ve o zamana kadar sağ kalmaya çalışmak gerekirdi.

Tipi hafiflemiş, görüş alanları elli metreye kadar çıkmıştı. Başları üzerindeki güneş soluk turuncu bir top gibiydi, çevresiyse bir prizmadan çıkan renkli ışıklarla sarılıydı. Maeve sağ kalabilmek amacıyla da olsa penguenleri öldürmeye fazla bir hevesle bakmamaktaydı. Öyie evcil ve dost yaratıklardı ki...

Adelie penguenleri ya da Pygoscelis adeliae on yedi gerçek türden biriydi. Sırtları ve başları siyah, göğüsleri beyaz, gözleri boncuk gibiydi. Seymour

Adasında bulunan fosillere göre kırk milyon yıl önce ortaya çıkmışlardı ve o zaman bir insan boyundaydılar. Onların nere/ deyse insanı andıran sosyal davranışlarına hayran kalan Maeve bir yazını onların üreme alanlarında geçirmiş ve hayvanlara âşık olmuştu. Diğer penguen türlerine kıyasla Adelie türü saatte beş kilometre hızla koşabilir, karnı üzerinde kayarak daha da hızlı gidebilirdi. Başlarına küçük bir silindir şapka, kanatlarının altına da bir baston yerleştirildiği takdirde Şarlo'nun kusursuz bir taklidini yapacakmış gibi görünürlerdi.

Adamlardan başında deri bir kasket, ağzında bir puro olanı, "Tipi hafifliyor," dedi.

Denizde yarım kilometre ilersini görebiliyorlardı artık. O ayna gibi deniz şimdi rüzgârın kaldırdığı köpüklü dalgalarla kaynıyordu. Maeve hayvanların bulunduğu tarafa baktı. Önünde elli binden fazla penguenden oluşan bir halı uzanıyordu. Hayvanlara yaklaştıkça hiçbirinin ayakta durmadıklarını farkedip şaşırdı. Sanki oldukları yerde sırtüstü devrilmişler gibi yatıyorlardı.

Bir aksilik var, hiçbiri ayakta değil, dedi genç kadın.

Adamlardan biri, "Kuşlar aptal değiller," dedi. "Bu tipide ayakta durmayacak kadar akıllılar."

Maeve koşup kenarda yatan hayvanlara baktı. Hiç ses çıkarmamaları dikkatini çekmişti. Yaklaşmasına ilgi duyan yoktu. Diz çöküp birini inceledi. Kuş cansız yatıyor, görmeyen gözlerle kendisine bakıyordu. Maeve yaşam belirtisi göstermeyen binlerce kuşa baktı. Penguenlerin doğal düşmanları olan iki fok leşi sığ sularda dalgalarla gidip geliyordu.

Dehşet içinde, "Hepsi ölmüş," diye mırıldandı.

Lanet olsun, dedi deri kasketli adam.

Bu gerçek olamaz, diye düşündü Maeve. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Bu kitle ölümüne neden olan şeyi göremiyor ama hissediyordu Dünyadaki bütün canlıların bu esrarengiz hastalıktan ölmüş olacakları gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı. Bu ölü gezegende sağ kalan tek canlılar biz olabilir miyiz?

Başını eşarpla bağlamış olan Avustralyalı eğilip ölü penguenlerden birini aldı. "Hiç olmazsa öldürme zahmetinden kurtulduk."

Bırak onları! diye bağırdı Maeve.

Neden? Yemek yememiz gerek.

Onları neyin öldürdüğünü bilmiyoruz. Bir tür bulaşıcı hastalıktan ölmüş

olabilirler.

Deri kasketli adam başını salladı. "Küçükhanım neden söz ettiğini biliyor. Bu kuşları öldüren hangi hastalıksa, bizi de öldürebilir. Seni bilmem ama ben karımın ölümüne neden olmak istemem."

Ama bu hastalık değildi, dedi diğeri. "O yaşlı kadınlar ve denizciler hastalıktan ölmediler. Bu daha çok doğanın bir garipliğiydi."

Maeve ısrarlıydı. "Ben insanların yaşamlarıyla kumar oynamam. Kutup Kraliçesi geri dönecektir. Unutulmuş değiliz."

Kaptan bizi biraz ürkütmek istediyse, doğrusu başarılı oldu.

Geri dönmemek için iyi bir nedeni vardır umarım.

İyi bir nedeni olsa da olmasa da, şirketinizin sağlam bir sigortası olduğunu umarım, çünkü uygarlığa döndüğümüzde yüklü bir tazminat istemiyle karşılaşacaklar.

Maeve tartışacak durumda değildi. Sırtını penguenlere çevirip mağaraya doğru yürümeye başladı. İki adam onu izlerlerken gözleriyle denizde orada olmayan bir tehlikeyi araştırdılar.

3

Issız bir adadaki kutup fırtınasından üç gün sonra bir mağarada uyanıp; üç ölüm, dokuz erkek ve on bir kadının yaşamından sorumlu olduğunu bilmek hoş bir deneyim değildi. Kutup Kraliçesi'nin beklenen gelişinin gerçekleşmemesiyle Antarktika'nın o büyülü ıssızlığını yaşama serüveni, tatilciler için bir karabasana dönüşmüştü. Ve Maeve'in portatif telsizinin pilleri de sonunda tükenmişti.

Maeve grubun yaşlı üyelerinin her an mağaranın içindeki sert koşullara yenik düşmelerini bekliyordu. Bu insanlar tüm yaşamlarını sıcak ve tropik bölgelerde geçirdiklerinden Antarktika'nın dondurucu soğuğuna alışkın değillerdi. Genç ve dayanıklı insanlar yardım gelene kadar ayakta kalabilirlerdi, ancak bu insanlar yirmi ve otuz yaşındakilerin gücüne sahip değillerdi, bünyeleri genelde çok zayıftı. İlk başlarda şakalar yapıp hikâyeler anlatmışlar, durumlarını serüvenlerinin bir parçası olarak kabul etmişlerdi. Şarkılar söylemişler, kelime oyunları oynamışlardı. Ancak sonunda duygusuzluk hakim gelmiş, birer birer susmuşlardı. Artık açlık hastalıklı et korkusunu aşmıştı, Maeve sonunda birkaç erkeği, ölü penguenleri getirmesi için gönderdi. Hayvanlar öldükten hemen sonra dondukları için etin çürümesi sözkonusu değildi. Erkeklerden biri avcıydı. Cebinden çıkardığı çakısıyla hayvanların hemen derilerini soyup kesti. Protein ve yağ yemekle vücut ısılarını artık artırabileceklerdi.

Maeve balina avcı kulübelerinden birinde yetmiş yıllık kapkacak bulmuştu. Ondan sonra fıçıdaki balina yağından bir litre kadar alıp bir tepsiye doldurdu ve yağı yaktı. Mavi bir alev yükselince onun ocak yapımındaki becerisi alkışlarla karşılandı. Maeve bundan sonra eski tencereyi temizledi, içini suyla doldurup çay hazırladı. Bir an için herkes neşelenmişti. Ne var ki çok geçmeden mağara yine derin bir umutsuzluğa büründü. Ölmeme kararlılıkları havanın donduruculuğuyla kırılıyordu. Sonlarının geldiğine inanıyorlardı artık. Gemi dönmeyecekti ve ¿aşka bir yerden gelecek kurtuluş umudu sadece hayaldi.

Artık penguenlerin öldüğü hastalıktan ölmeleri hiç önemli değildi. Hiçbiri sıfırın altındaki derecelerde uzun süre kalmak üzere giyinmemişti. Balina yağını daha büyük bir ateş yakmak için kullanabilirlerdi ama o zaman da boğularak ölme olasılığı artacaktı. Tavadaki küçük ateş yaşamı sürdürecek kadar ısı sağlamıyordu. Sonunda hepsi soğuğa teslim olacaktı.

Dışarda fırtına giderek kötüleşiyordu ve kar yağmaya başlamıştı ki yazın bu pek görülen bir olay değildi. Fırtına şiddetini artırdıkça bir rastlantıyla

keşfedilme olasılıkları da azalıyordu. Yaşlılardan dördü soğuktan ölmek üzereydiler ve Maeve tüm kontrolün donmuş parmakları arasından süzülüp gittiğini hissediyordu. Zaten ölmüş olan üç kişi için kendini suçluyordu.

Yaşayanlar ona tek umutları olarak bakıyorlardı. Erkekler bile otoritesini kabul ediyorlar, emirlerini bir an duraksamadan yerine getiriyorlardı. Maeve kendi kendine, "Tanrı yardımcıları olsun, onlara benim de artık sonumun geldiğini söyleyemem," diye mırıldandı. Çaresizlik duygusuyla ürperiyordu. Genç kadın bu korkunç olayı sonuna kadar götürmesi gerektiğini biliyor, ama sırtındaki yirmi canın yüküne dayanamıyordu. Kendini tükenmiş hissediyor, daha fazla mücadele etmek istemiyordu. Uzaklardan rüzgârın çığlıklarına benzemeyen bir ses duyar gibi oldu. Sanki bir şey havayı dövüyormuş gibiydi. Ses sonra kayboldu. Hayal, diye düşündü. Herhalde rüzgâr yön değiştirirken tünelin içindeki sesi de değişmişti.

Sonra bir an yine duydu aynı sesi. Güçlükle doğrulup tünelin dışına yürüdü. Rüzgâr karları taşların çevresine sürüklemiş, küçük açıklık kapanmıştı. Maeve yolu açmak için birkaç kaya parçasını çıkararak dışarı sürüklendi. Rüzgâr saatte yirmi mil kadar hızla esiyor, bir hortum gibi karları savuruyordu. Birden o sonsuz beyazlığın içine baktı.

Orada bir şey hareket eder gibiydi. Konturları olmayan ama yine de gökten yağan o mat perdeden daha koyu bir şey.

Maeve bir adım attı ve yere yığıldı. Uzun bir an orada yatıp uyumayı düşündü. Her şeyi terketme isteği çok güçlüydü. Ancak içindeki yaşam kıvılcımı sönmeyi reddediyordu. Dizleri üstünde doğrulup baktı. Kendine doğru yaklaşan o şey ani bir rüzgârla kayboluvermişti. Bir an sonra daha yakınında yine belirdi.

Bu kar ve buzla kaplı bir insandı. Maeve heyecanla adama seslenip kollarını salladı. Adam dinliyormuş gibi durdu, sonra dönüp yürümeye başladı.

Maeve bu kez sadece bir kadından çıkabilecek bir çığlık kopardı. Adam döndü, karlar arasından ona doğru baktı. Maeve çılgınca kollarını sallarken adam el sallayıp ona doğru koştu.

Ne olur bu bir serap olmasın, diye dua etti.

Adam birden Maeve'in yanında karlar üzerinde çömelmiş, kadını kolları arasına almıştı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Geleceğinizden hic umut kesmemiştim," diye mırıldandı Maeve.

Adam uzun boyluydu, sırtında sol göğsü üzerinde NUMA yazan mavi bir parka, yüzünde kar gözlüğü vardı. Gözlüğünü çıkarıp şaşkınlık dolu inanılmaz

derecede yeşil gözlerle kadına baktı. Yüzünün güneşten yanmış olması doğrusu Antarktika'ya hiç uymuyordu.

Burada ne işin var senin? diye sordu.

Mağarada yirmi kişi var. Kıyıya tura çıkmıştık. Gemimiz uzaklaştı ve bir daha dönmedi.

Adam gözlerine inanamayarak bakıyordu. "Burada mı kaldınız?" Maeve başını salladı. "Dünya çapında bir felaket mi oldu?"

Adamın gözleri kasıldı. 'Bildiğim kadarıyla, hayır. Neden sordunuz?" "Grubumdaki üç kişi esrarengiz koşullar altında öldüler. Kuzey koyundaki tüm penguen kolonisi de bir teki kalmadan öldüler." Yabancı bu feci habere şaşmışsa da iyi saklamıştı. Maeve'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Sizi bu fırtınadan uzaklaştırmalıyım."

Maeve soğuktan titreyerek, "Amerikalısınız," dedi.

“Siz de Avustralyalı.”

“Bu o kadar belli mi?”

“A yerine ay demenizden.”

“Maeve eldivenli elini uzattı. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi ilemezsiniz. Bay... "

“Adım Dirk Pitt'tir."

“Maeve Fletcher.”

Pitt kızın itirazlarına aldırış etmeden kucaklayıp ayak izlerine bakarak mağaraya doğru yürüdü. "Konuşmamıza soğuktan uzak bir yerde devam edelim. Daha yirmi kişi mi var dediniz?"

“Sağ olanlar.”

Tünele girince kadını yere bırakıp kayak başlığını çıkardı. Başı kıvırcık siyah saçlarla kaplıydı. Yüzü açıkta uzun saatler kalmaktan sertleşmişti ama kaba bir yakışıklılığı vardı. Ağzı gülümsüyormuş gibi kıvrıktı. Maeve bir kadın böyle bir erkeğin yanında kendini güvencede hisseder, diye düşündü.

Turistler Pitt'i, takımını zafere ulaştırmış bir futbol kahramanı gibi karşıladılar. Aralarında yabancı birini görmek piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şeydi. Pitt de bütün çektiklerine rağmen hepsinin oldukça sağlıklı durumda olmalarına şaşmıştı. Kadınlar onu oğullarıymış gibi kucaklayıp öpüyorlar,

erkekler sırtını yumrukluyorlardı. Herkes aynı anda konuşup sorular yağdırıyordu. Maeve onu tanıştırıp fırtınada nasıl karşılaştıklarını anlattı.

"Sen nereden düştün buraya ahbap," diye sordular.

“Ulusal Sualtı ve Deniz Ajansının bir araştırma gemisinden. Biz fokların ve yunusların bu sularda neden şaşırtıcı oranlarda yok olduklarını araştırıyorduk. Seymur adasının üzerinden geçerken kar fırtınası patladı. Geçene kadar yere inmenin daha iyi olacağını düşündük.”

"Başkaları da mı var."

"Helikopterde kalan bir pilot ve bir biyolog. Ben yukardan karlar arasında bir Zodyak burnu görüp merak ederek bu yana yürüdüm. İşle o zaman Bayan Fletcher'in sesini duydum."

'İyi ki yürüyüşe çıkmışsın," dedi seksen üç yaşındaki büyükanne Maeve’e.

“Fırtınada garip bir ses duyduğumu sanmıştım. Bunun inen helikopterin gürültüsü olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Fırtınanın ortasında birbirimize rastlamamız inanılmaz bir şans;” dedi Pitt. “Bir kadın çığlığı duydum gibi geldi. Karlar arasından el salladığınızı gördüğümde bunun rüzgârın bir oyunu olduğunu sandım."

“Araştırma geminiz nerede?” diye sordu Maeve.

“Buradan kırk kilometre kadar kuzeydoğuda.”

“Yolda bizim Kutup Kraliçesi'ni gördünüz mü?”

Pitt başını salladı. "Bir haftadır tek bir gemi bile görmedik."

“Ya telsiz bağlantısı? Bir imdat çağrısı falan?”

Halley Körfezindeki İngiliz istasyonuna malzeme indiren bir gemiyle konuştuysak da herhangi bir turist gemisinden mesaj almadık. Adamlardan biri, "Havaya uçup kaybolmuş olamaz," diye söylendi. "O kadar yolcu ve mürettebatla imkânsız."

“Sizleri araştırma gemisine naklettikten sonra o esrarı çözeriz. Gemimiz Kutup Kraliçesi kadar lüks değildir ama rahat kamaralarımız, iyi bir doktorumuz ve şarap stoku çok iyi olan bir aşçımız vardır.”

Bir koyun çiftliği sahibi Yeni Zelandalı güldü. "Bu buzdolabında bir dakika daha kalmaktansa cehenneme gitmeyi yeğlerim ben."

"Helikoptere bir kerede ancak beş altı kişi sığdırabileceğimden birkaç sefer

yapacağım. Şu anda üç yüz metre ilerde olduğumuzdan dönüp daha yakına geleceğim, böylece karlar içinde yürümekten kurtulursunuz. "

“Kapıdan kapıya servis,” dedi kendini yeniden doğmuş gibi hisseden Maeve. "Ben de sizinle gelebilir miyim?"

Al Giordino turkuvaz renkli helikopterin pilot yerinde oturmuş bilmece çözüyordu. Ayaklı bir abajurdan fazla uzun olmayan adam iki bacaklı bir fıçıya benziyordu. Kara gözleri sık sık dışarı çevriliyor, Dirk'in gelmediğini görünce yine bilmecesine dönüyordu.

Pitt'le çocukluk arkadaşı olan Giordino, Hava Kuvvetlerinde de ondan hiç ayrılmamış, daha sonra NUMA'nın kuruluşunda arkadaşına yardımcı olmuştu. Bu geçici görevleri de on dört yıldır sürüyordu. "Pitt şimdiye kadar dönmeliydi," dedi.

“Gideli ne kadar oldu?" diye sordu deniz biyologu Van Fleet.

“Kırk beş dakika.”

Uzakta bir gölge belirince Giordino gözlerini kısıp baktı. "Geliyor galiba. Ama yanında biri var gibi."

“Olamaz. Bu otuz kilometrelik alanda bir tek canlı bile yoktur.”

“Gel de bak.”

Van Fleet örnek kavanozunu kapatıp tahta sandığa yerleştirdiğinde Pitt de kapıyı açıp Maeve Fletcher'in içeri girmesine yardım etmişti. Kadın turuncu ceketinin başlığını arkaya itip uzun altın sarısı saçlarını dalgalandırdı. "Merhaba, beyler. Sizi gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu asla bilemezsiniz."

Van Fleet, İsa’nın dirilişine tanık olmuş gibiydi. Yüzünde tam bir şaşkınlık vardı.

Giordino ise başını salladı. "Antarktika'da ıssız bir adaya fırtına ortasında inip de güzel bir kızı Dirk Pitt'ten başka kim bulabilirdi ki?"

4

Pitt'in NUMA araştırma gemisi Buz Avcısı'na haber ulaştırmasından neredeyse bir saat sonra Kaptan Paul Dempsey, Giordino'nun helikopteri geminin helikopter pistine indirmesini seyrediyordu. Mutfakta sıcak yemek hazırlamakta olan gemi aşçısı ve aşağıda kalmış olan makinist dışında laboratuvar teknisyenleri ve bilim adamları dahil herkes Seymour Adasından getirilen aç ve üşümüş turistleri görmek için yukarıda toplanmıştı.

Kaptan Dempsey, Wyoming-Montana sınırındaki Ayıdişi Dağlarındaki bir çiftlikte yetişmişti. Liseden mezun olunca denize kaçmış, Alaska'da Kodiak'ta balıkçı teknelerinde çalışmıştı. Kutup dairesi üzerindeki buzlu denizlere âşık olmuş, zamanı gelince bir buzkırıcı kurtarma gemisinin kaptanlığı sınavını vermişti. Deniz ne kadar dalgalı, rüzgâr ne kadar güçlü olursa olsun, Dempsey tehlikede olan bir gemiden imdat çağrısı aldı mı, Alaska Körfezinin en çetin fırtınalarında bile açılmaktan korkmazdı. Ondan sonraki on beş yılda sayısız balıkçı teknesini üç kosteri, iki petrol tankerini ve Deniz Kuvvetleri destroyerini kurtarması Seward'da, kendisini çok utandıran bir bronz heykelin dikilmesine neden olmuştu. Kurtarma şirketi iflas edince emekli olmak zorunda kalmış, NUMA başmüdürü Amiral James Sandecker'den kurumun kutup araştırma gemisi Buz Avcısı'nın kaptanlık önerisini kabul etmişti.

Helikopter güverteye konar konmaz Dempsey hemen o yana yürüdü. Yanında gemi doktoru Dr. Mose Greenberg vardı. Dr. Greenberg'le, yürüyemeyecek kadar güçlük çekenleri taşıyacak dört sedyeci dönen pervanelerin altından geçip arka kapıyı açtılar. Dempsey de kokpite yaklaşıp Giordino'ya yan camı açmasını işaret etti. İtalyan başını dışarı uzattı.

“Pitt içerde mi?” diye sordu Dempsey.

Giordino başını salladı. "Van Fleet'le o ölü penguenlere bakmak için adada kaldılar."

Turist gemisinin kaç yolcusunu alabildiniz? A "Fazla ağrıları olan altı yaşlı kadını alabildik. Dört seferde işi tamamlarız. Üçü turistler, biri Pitt, Van Fleet, tur rehberi ve eski barınağa bıraktıkları üç ölüyü taşımak için."

Bu insanlar ne durumdalar?

Buz gibi bir mağarada üç gün üç gece geçiren yaşlı insanlardan bekleyebileceğinden çok iyiler. Pitt, Dr. Greenberg'e en büyük sıkıntısının

zatürree olacağını söyledi. Soğuk, yaşlıların enerjilerini tüketmiş ve bu zayıf durumlarında dirençleri gerçekten çok azalmış.

Turist gemisine ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı, peki?

Kıyıya çıkmadan önce gemi suv rai rehbere, bir başka turist grubunu yirmi kilometre kadar ilerde kıy,ya çıkaracakların söylemiş. Bundan başka bir şey bilmiyor. Gemi ayrıldıktan sonra bir daha bağlantı kurulamamış.

Dempsey uzanıp Giordino'nun kolunu okşadı. "Çabuk dönmeye bakın." Sonra gidip kendini yolculara tanıttı.

Güverteye sedyeyle indirilen seksen üç yaşındaki kadının battaniyesini düzelterek, "Hoşgeldiniz," dedi. "Salonda sizi sıcak çorba, kahve ve sıcak bir yatak bekliyor."

“Sizce bir sakıncası yoksa ben çayı tercih ederdim,” dedi kadın. "İsteğiniz emirdir, sevgili hanımefendi."

Teşekkür ederim, kaptan.

Sonuncu yolcu da indirildikten sonra Dempsey, Giordino'ya el salladı ve helikopter yine havalandı.

Azgın denizlerde çaresiz kalan gemileri anlardı. Ama yolcularını böylesine sert koşullar altında ıssız bir adada terkeden bir gemi kaptanına akıl erdiremiyordu.

Kutup Kraliçesi eski balina istasyonundan 25 kilometreden fazla uzaklaşmıştı. Buz Avcısı'nın köprüdeki radarının menzili 120 kilometreden fazlaydı ve herhangi bir gemi görmüş değillerdi.

Pitt, Maeve Fletcher ve Van Fleet'le penguenlerin üreme yerine vardığında fırtına iyice azalmıştı. Avustralyalı zoologla Amerikalı biyolog hemen dost olmuşlardı. Üniversitelerini ve alanlarındaki meslektaşlarını kıyaslarken Pitt arkalarından yürüyordu.

Fırtına kıyıya yakın olan leşleri denize taşımıştı. Ancak Pitt'in tahminine göre taşlar ve kayalar arasında hâlâ kırk bine yakın hayvan yatmaktaydı. Rüzgâr ve tipinin azalmasıyla görüş alanı da bir kilometreye yaklaşmıştı.

Denizin akbabaları olan dev yelkovankuşları ölü penguenlere saldırmaya başlamışlardı. Havada zarafetle uçan bu kuşlar et gördüler mi dayanamazlardı. Pitt'le diğerlerinin iğrenme dolu bakışları altında cansız avlarının karınlarını deşiyorlar, başlarını içlerine sokuyorlardı.

Hatırlamak isteyeceğim bir sahne değil, dedi Pitt.

Van Fleet sersemlemiş gibiydi. İnanmayan bakışlarla Maeve'e döndü. "Kendi gözlerimle görmeme rağmen bu kadar çok hayvanın böyle kısa zamanda ve daracık bir yerde ölmelerini aklım almıyor," dedi.

Her ne olduysa, bu, iki yolcumun ve bizi kıyıya çıkaran denizcinin yaşamlarına maloldu.

Van Fleet eğilip penguenlerden birini inceledi. "Bir yara, zehir ve. ya hastalık izi yok. Hayvanın gövdesi sağlıklı ve şişman."

Maeve adamın omzu üzerinden eğildi. "Benim sadece gözlerinin hafifçe fırlamış olduğu dikkatimi çekti."

Haklısın, gerçekten de gözbebekleri yarısı kadar büyümüşler gibi.

Pitt düşünceli bir tavırla Maeve'e baktı. "Seni mağaraya taşırken bana da üç kişinin esrarengiz koşullar altında öldüklerini söylemiştin." Maeve başını salladı. "Görülmeyen ve somut olmayan garip bir güç duyularımıza saldırdı. Ne olduğu hakkında herhangi bir fikrim yok. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, beş dakika kadar beyinlerimizin patlayacağını hissettik. Ağrı dayanılır gibi değildi."

Barakada gördüğüm cesetlerdeki morumsu renk ölüm nedeninin kalp durması olduğunu gösteriyor, dedi Van Fleet.

Pitt önündeki sahneye baktı. "İnsanların, sayısız miktarda penguenin ve elliden fazla fokun hep birlikte kalp durmasından öldüğü düşünülemez."

Aralarında bir bağ olmalı.

Pitt, Van Fleet'e, "Weddell Denizinde ölü bulduğumuz yunus sürüleri ya da Vega Adasındaki ölü ayıbalıkları arasında bir ilişki var mı acaba?" diye sordu.

Deniz biyologu omuzlarını silkti. "Daha fazla araştırma yapmadan söylemesi çok güç. Ancak belirli bir ilişki var sanırım."

Maeve, "Onları gemideki laboratuvarınızda incelediniz mi?" diye sordu.

İki fok ve üç yunusta yaptığım araştırmalarda bir kuram geliştiremedim doğrusu. Hepsinde ortak olan şey, iç kanama.

Ayıbalıkları, yunuslar, kuşlar ve insanlar, diye söylendi Pitt.

Van Fleet başını salladı. "Son iki ayda Pasifik kıyılarına vuran sayısız deniz kaplumbağası, Peru ve Ekvator açıklarında rastlanan milyonlarca ölü balık."

Eğer bu önlenemeden devam ederse su içinde ve üstünde kaç türün yok

olacağını söylemek olanaksız. Pitt helikopter sesini duyunca başını kaldırdı. "Havada ve suda hiçbir ayrım gözetmeksizin canlı her şeyi öldüren bu esrarengiz hastalık hakkında başka ne biliyoruz?" "Her şey birkaç dakika içinde olup bitiyor," dedi Maeve.

Van Fleet ayağa kalktı. Çok sarsılmış görünüyordu. "Eğer olayın doğal nedenlerden ya da bir tür insani müdahaleden kaynaklandığını saptayamazsak ve bunu çok çabuk yapamazsak, denizlerde yaşamın sonu gelebilir."

Sadece denizlerde değil, dedi Maeve. "Bunun karada da öldürdüğünü unutmayın."

O korkunç olasılığı düşünmek bile istemiyorum.

5

Pitt önündeki geniş ekranda Antarktika Yarımadası ve çevresindeki adaların bilgisayarca canlandırılan uydu görüntüsünü inceliyordu. Arkasına yaslandı ve bir an gözlerini dinlendirdi, sonra güneş bulutların arasından görünürken kaptan köprüsünün renkli camından dışarı baktı. Güney Yarıküresinde bir yaz akşamıydı ve saat gecenin on biriydi, bu mevsimde gün ışığı hemen hemen hiç eksik olmuyordu.

Kutup Kraliçesi yolcuları yemek yemişler ve tayfalarla bilim adamlarının boşalttıkları kamaralara yerleştirilmişlerdi. Doktor her birini muayeneden geçirmiş ve kalıcı bir hasar bulmamıştı. Bir iki kişi nezleydi ama zatürree yoktu. Van Fleet gemi revirinin iki kat üstündeki laboratuvarında Seymour Adasından getirdikleri ayıbalıkları ve penguenler üzerinde otopsi yapıyordu. Üç ceset ise profesyonel bir patologa teslim edilene kadar buzlar içinde saklanacaktı.

Pitt gözlerini Buz Avcısı'nın dev çifte burnu üzerinde dolaştırdı.

Gemi öyle süslü bir araştırma teknesi değildi, oşinograflarla çalışan deniz mühendislerinin ortak çalışmasıyla bilgisayar tasarımlı ilk bilimsel gemiydi. Büyük motorlarını ve yedek makinelerini taşıyan iki gövde berinde üstyapısında her türlü teknik gelişmeye ve fütüristik yeniliklere sahipti. Gemideki mürettebatın ve deniz bilim adamlarının yaşama yerleri, en lüks turist gemilerinin kamaralarıyla boy ölçüşebilirdi. NUMA'nın müdürü Amiral James Sandecker geminin yapımında ilk bilgisayar tasarımından Grönland çevresindeki ilk turuna kadar yer almıştı. Sandecker yeni elisıkı Kongre'den para kopartmanın ustasıydı ve Buz Avcısı'nın yapımıyla donatılmasında hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Gemi hiç kuşkusuz o güne kadar inşa edilmiş en esaslı kutup araştırma teknesiydi.

Pitt dikkatini yine uydudan yansıtılan görüntüye yöneltti.

Hemen hemen hiçbir yorgunluk hissetmiyordu. Uzun ve yorucu, ama duygu yüklü bir gün geçirmişti. Yirmi kişiden fazlasını kurtarmaktan mutluydu ama göz alabildiğince geniş bir alanda gördüğü ölü penguenlere üzülmüştü. Bu her türlü anlayışın ötesinde bir felaketti. Mantığa karşı çıkan iğrenç bir varlık.

Giordino ile Kaptan Dempsey'in asansörden inmeleriyle düşünceleri yarıda kesildi.

Dempsey, "Uydu kameralarında Kutup Kraliçesi'nden iz var mı?" diye sordu.

“Kar her türlü görüntüyü bulanıklaştırıyor, kesin bir şey söylemek olanaksız.”

“Ya telsiz bağlantısı?”

Pitt başını salladı. "Gemi sanki uzaydan gelen yaratıklar tarafından kaçırılmış gibi. Haberleşme odası hiçbir başarı sağlayamadı. Hah, bu arada Arjantin araştırma istasyonuyla telsiz bağlantısı da kesildi." Dempsey, "Başlarına ne gelmişse, bir imdat çağrısı yapamayacak kadar kısa süre gerçekleşmiş olmalı," dedi.

“Van Fleet ve Fletcher ölüm nedeni konusunda bir ipucu buldular mı?” diye sordu Pitt.

İlk muayenelerden hayvanların enselerindeki damarların patladığı ve kanamaya neden olduğu anlaşılıyor. Bunun ötesinde hiçbir şey söyleyemem.

Giordino, "Kutup Kraliçesi eğer yakınlarda bir yerde veya Weddell Denizinin dibinde değilse bir gemi kaçırma olayıyla karşı karşıya olabiliriz," dedi.

Dempsey basit bir hesap yaptı. "On sekiz millik hızını göz önüne alırsak teröristler Kutup Kraliçesi'ni şimdi Buenos Aires yolunun yarısına kadar götürmüşlerdir."

Olası bir senaryo değil, dedi Pitt. "Teröristlerin Antarktika'da bir turist gemisini kaçırmaları için bir tek neden düşünemiyorum."

“Peki, senin tahminin ne?”

“Bence ya motorları bozuldu ya da iki yüz kilometre kadar ilerimizde dönüp duruyorlar.” Pitt hiç kuşkusu yokmuş gibi konuşmuştu. Dempsey, Pitt'in yüzüne baktı. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"

Turistleri ve mağara dışındaki tayfayı öldüren her neyse, iddiaya girerim ki o turist gemisindeki herkesi öldürmüştür.

Hiç de hoş bir düşünce değil, dedi Giordino. "Ama bu, geminin turistleri neden almaya gelmediğini açıklar."

Dempsey, "Yirmi kilometre ilerde kıyıya çıkarılması programlanan yolcuları unutmayalım," diye hatırlattı.

Bu iş giderek berbatlaşıyor, dedi Giordino.

Pitt monitördeki görüntüye bakarak, "Al ile ben ikinci grubu havadan ararız," dedi. "Eğer izlerine rastlayamazsak, yola devam edip Arjantin araştırma istasyonuna bakarız. Onlar da ölmüş olabilirler."

“Bu felakete ne neden olmuş olabilir?” diye Dempsey sordu.

Pitt ellerini iki yana açtı. "Denizde ve deniz çevresindeki bilinen ölüm nedenleri bu bilmeceye uymuyor. Doğal felaketler dünya çevresinde büyük balık ölümlerine neden olurlar. Yüzey suyundaki ısı farklılıkları veya kızıl akıntılar gibi durumlar, ama bunlar burada yok."

“Geriye insan yapısı kirlenme kalıyor.”

Bu da çok güç, dedi Pitt. "Binlerce kilometre çevrede kirlenme yapacak, bilinen bir sanayi kaynağı yok. Böylesine kısa bir zamanda, özellikle karada olan o kadar çok sayıda pengueni öldürecek radyoaktif ve kimyasal atık da olamaz. Bence daha önce kimsenin karşılaşmadığı bir tehditle yüz yüzeyiz."

Giordino ceketinin cebinden kocaman bir puro çıkardı. Puro Amiral Sandecker'in kendi stokundandı ve özel olarak üretilmişti. Giordino on yıldır hiç yakalanmadan amiralin purolarını aşırmayı başarmıştı.

Puroyu yakarak, "Pekâlâ, ne yapıyoruz?" diye sordu Dempsey puronun dumanına burun kıvırdı. "Kutup Kraliçesinin sahibi olan Ruppert-Sanders Şirketine durumu haber vererek hava araştırması başlattılar. Turistleri bir İngiliz bilimsel araştırma istasyonunun havaalanı olan King George Adasına nakletmemizi istediler. Oradan Avustralya'ya taşıyacaklarmış." Giordino, "Kutup Kraliçesi'ni aramamızdan önce mi, sonra mı,” diye sordu.

“Önce canlılar gelir,” dedi Dempsey. Geminin kaptanı olarak karar onundu. "Ben Buz Avcısını adaya doğru götürürken siz de Hunter’la araştırma yaparsınız. Yolcuları indirdikten sonra gemiyi ararız Giordino sırıttı. "O zamana kadar Weddell Denizi buradan Cape Town'a kadar bütün kurtarma gemilerinin cirit attığı bir yer olur."

"O bizim sorunumuz değil," dedi Dempsey. "NUMA gemi kurtarma işinde değildir."

6

Pitt ile Giordino, Buz Avcısı'nın mürettebatının çoğu daha uykudayken saat dörtte havalandılar. Hava sakinleşmiş, deniz duru, gökyüzü berraklaşmıştı. Pitt'in yönettiği helikopteri Kutup Kraliçesinin ikinci turist grubunu aramadan önce eski balina istasyonuna yöneltti.

Ölü penguenlerin üzerinden geçerken Pitt üzülmekten kurtulamadı. O komik küçük kuşların cesetleri göz alabildiğine örtüyordu her yanı.

Adelie penguenleri topraklarına çok bağlıydılar, Antartika Yarımadasının diğer üreme bölgelerinden buraya gelen olmazdı.

Korkunç ölümden kurtulan üç beş penguenin Seymour Adasının o zamanlar büyük olan nüfusunu tekrar eski haline getirmesi için epeyi zaman gerekecekti. Neyse ki bu büyük kayıp, türü tehlikeye atacak boyda değildi.

Pitt kıyı çizgisinin elli metre üzerinde uçarak karaya inenlerin konaklayabilecekleri yerleri aramaya başladı. Giordino da diğer yandan denizdeki buzdağları arasında Kutup Kraliçesi'ni arıyor, zaman zaman kucağındaki haritaya bir işaret yapıyordu.

Giordino, "Weddell Denizindeki her buzdağı için on sentim olsaydı General Motors'u satın alabilirdim," diye söylendi.

Pitt, Larsen buz kütlesinden kopup rüzgâr ve akıntıyla daha ılık sulara gelen donmuş kütlelerden oluşmuş labirente baktı. Bunlar burada daha küçük parçalara ayrılıyor ve sayıları binleri buluyordu. Üç tanesi küçük birer ülke boyundaydılar. Bazıları üç yüz metre kalınlığındaydı ve su yüzeyinden üç katlı bir bina gibi yükseliyorlardı. Bu yüzen dağların buzları geçmiş çağların karlarının donmasıyla oluşmuştu ve yüzyıllardır kopup kopup denize ve sonunda erimeye doğru gidiyorlardı.

“Bence onun yanı sıra Ford ve Chrysler'i de alabilirsin.”

“Kutup Kraliçesi bu binlerce buzdağından birine çarpmışsa anında denizin dibini boylamıştır.”

Giordino haritaya bir işaret daha yapıp saatiyle hızlarını ölçtü. "Balina istasyonuna yirmi kilometre kaldı ve turist gemisinden eser yok."

Pitt başını salladı. "İnsana benzer bir şey de."

Maeve Fletcher ikinci grubu fok kolonisine indireceklerini söylemişti.

Pitt aşağıyı işaret ederek, "Foklar orada," dedi. "Sekiz yüz tane kadar. Hepsi de ölü."

Adam helikopteri yana çevirirken Giordino yerinde doğrulup baktı. Dev foklar kıyıda, bir kilometrelik alanda duruyorlardı. Elli metre yukardan uyuyor gibiydiler ama dikkatle bakınca hiçbirinin kıpırdamadığı görülüyordu.

İkinci grup gemiden ayrılamamış gibi görünüyor, dedi Giordino. Görecek başka bir şey olmadığından Pitt helikopteri yine kıyı çizisi üzerine çevirdi. "Bundan sonraki durak, Arjantin araştırma istasyonu."

“Onu da her an görebiliriz.”

“Doğrusu hiç de hevesle bekliyorum diyemem.”

“Her şeye iyi yanından bak,” dedi Giordino. "Belki de çekip memleketlerine gitmişlerdir."

“Seninki hayal. İstasyon hava bilimleri için önemli çalışmalar yapar. Antarktika'daki ozon deliğinin durumunu ve değişikliklerini ölçen beş sabit istasyondan biridir.

Ozon tabakasının son durumu ne?

"Kuzey ve Güney yarıkürelerinde iyice zayıflıyor. Kutuptaki delik açıldıktan sonra, güneydeki amip biçimindeki delik kutup rüzgârlarının aksi yönünde genişleyerek Şili ve Arjantin'in üstüne kadar yayıldı. Yeni Zelanda'nın Güney Adası üzerine de geldi. O bölgelerdeki bitki ve hayvan yaşamı bugüne kadar kaydedilmiş en zararlı ultraviyole ışınlarına maruz kaldılar. Bu da güneş yağını bol bol harcayacağız demektir."

Sorun o değil diye Pitt devam etti. "Ultraviyole dozu az olsa da, patatesten şeftaliye kadar tüm tarım ürünlerine zarar verir. Ozon miktarı yüzde bir, iki daha düşecek olursa dünya çapında bir tarım ürünü eksikliği yaşanacaktır."

Çok karanlık bir tablo çiziyorsun.

Bu sadece arka planı, dedi Pitt. "Buna küresel ısınmayı ve artan volkanik faaliyetleri de eklersen, insanların önümüzdeki iki yüz yıl içinde deniz düzeyinin otuz ile doksan metre yükseldiğini göreceklerini anlarsın

İşte! diye Giordino arkadaşının sözünü kesti. "Bir üsten çok, eski zamanın bir sınır kasabasını andırıyor."

Arjantin araştırma istasyonu on binadan oluşuyordu. Binaların çelik

çerçeveleri ve kubbe biçimli damları vardı. Duvarlar rüzgâr ve dondurucu soğuğa karşı izolasyon maddesiyle doldurulmuştu. Çatılardaki antenler kışın ağaçların yapraksız dallarını andırıyordu. Pitt binaların çevresini dolanırken Giordino da telsizle aşağıyla konuşmaya çalıştı.

Sonunda kulaklıklarını çıkarırken, "Bir keşişin kapı zili kadar sessiz," dedi.

Pitt helikopteri altı binanın en büyüğünün yakınında yere indirdi Karların içinde yarı yarıya gömülmüş iki kar aracıyla bir traktör görülüyordu. Ne bir ayak izi vardı, ne de bacalarda duman yükseliyordu. Dubanın tütmemesi, insan olmaması ya da canlı insan olmaması demekti.

Küreklerimizi alsak iyi olacak, dedi Pitt. "Yolumuzu açmak zorunda kalacağız sanırım."

En kötüsünden korkmak için hayal gücüne gerek yoktu. Helikopterden inip dizlerine kadar yükselen karın içinden ana binaya doğru yürüdüler. Kapıya iki metre kadar kar yığılmıştı. Yirmi dakika sonra kapıyı aralayacak kadar karı küreklemişlerdi.

Giordino hafifçe eğilip Pitt'i selamladı. "Siz önden buyrun."

Pitt, Giordino'nun cesaretinden bir an bile kuşkulanmazdı. Kısa boylu İtalyan korku nedir bilmezdi. Giordino arkadan ve yandan gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı kendisini korurken Pitt ilerledi. Birbirlerinin peşisıra, soğuk engelleme görevi gören tünele girip iç kapıya yürüdüler. Uzun bir koridoru aşınca yemek salonuna girdiler. Giordino duvardaki termometreye baktı.

Burası sıfırın altında, diye mırıldandı.

İlk sakini bulmak için fazla aramalarına gerek kalmadı.

Adamın garip yanı hiç de ölüye benzememesiydi. Masalardan birine tutunmuş, yere çömelmişti, sanki kendilerini beklermiş gibi açık ve kıpırtısız gözlerle Pitt ile Giordino'ya bakıyordu. Hareketsizliğinde doğal olmayan bir şey vardı. Adam çıplak kafalıydı. Bu tecrit edilmiş yerlerde aylarca, hatta kimi zaman yıllarca kalan bilim adamlarının çoğu gibi günlük traşını ihmal etmişti ve sakalı göğsüne kadar iniyordu. Ancak ne yazık ki görkemli sakal kusunca pislenmişti. Adamın ürkütücü yanı, Pitt'i korkudan titreten yanı, beyaz bir mermer gibi donmuş olan yüzündeki korku ve ıstırap ifadesiydi. Anlatılamayacak kadar çirkinleşmişti adamın yüzü.

Gözleri fırlamış, ağzı son bir çığlık atıyormuş gibi çarpılmıştı. Bu insanın çok büyük bir dehşet ve acı içinde öldüğü kesindi. Masayı kavramış olan beyaz

parmakların tırnakları kırılmıştı. Üçünden buzlaşmış kan damlamıştı. Pitt doktor değildi, olmayı da aklından geçirmemişti ama bu adamın ölüm sertliği içinde olmadığını anlıyordu, kaskatı donmuştu.

Giordino mutfağa girip yarım dakika sonra döndü. "İki de orada var," dedi.

“En kötü korkularım gerçekleşti,” dedi Pitt. "İstasyondan biri kurtulmuş olsaydı, yedek motorları çalıştırıp jeneratörleri işletir elektrikle ısıtırdı."

Giordino öteki binalara giden koridorlara baktı. "Ben burada fazla kalmak istemiyorum. Bu buz sarayını ve ölüleri bırakıp helikoptere dönelim ve Buz Avcısı’nı arayalım."

Pitt kurnazca baktı arkadaşına. "Yani senin demek istediğin Kaptan Dempsey'in kucağına atıp Arjantin yetkililerine kutup araştırma istasyonundaki bütün bilim adamlarının esrarengiz bir şekilde öte dünyaya göçtüklerini bildirmeyi kendisine bırakalım."

Giordino masum bir tavırla omuzlarını silkti. "Bence mantıklısı bu.' "Sağ kalan biri olup olmadığını aramadan buradan sıvışırsan bir daha ömrün boyunca vicdan azabı çekersin."

Yaşayan ve soluk alan insanlara karşı bir sevgim varsa, kalbim benim mi sanki?

Jeneratör odasını bul, yedek motorları çalıştır, istasyona elektrik ver. Sonra haberleşme merkezine gidip Dempsey'e raporunu gönder. Ben de istasyonu dolaşacağım.

Pitt, Arjantinli bilim adamlarını öldükleri yerlerde buldu. Hepsinin de yüzlerinde aşırı bir ıstırabın belirtileri vardı. Pitt on altı ceset saydı. Herkes kusmuş, gözleri fırlamış, ağızları açık kalmıştı. Korku içinde büyük acılar çekerek ölmüşler ve öylece donmuşlardı. "

Cesetlerin tümü garip ve doğal olmayan durumlardaydı. Hiçbiri yere düşmüş gibi yatmıyordu. Çoğu sanki aniden dengelerini kaybetmişlerde bir yerlere tutunmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Birkaçı yerdeki halıları kavramışlardı; bir ikisi ellerini başlarının iki yanına bastırıyorlardı. Herhangi bir iz bulma umuduyla elleri çekmeye çalıştıysa da, bunlar kulak ve şakaklara yapışmış gibiydiler. Kusma olayı ölümün mikroplu bir hastalıktan veya yiyecekten meydana geldiğini gösterir gibiydi. Ama Pitt bunun doğru olmadığını düşündü. Hiçbir bulaşıcı hastalık veya yiyecek zehirlemesi böylesine hızlı öldürücü olamazdı. Haberleşme odasına doğru giderken aklında bir teori belirmeye başlamıştı. İçeri girdiğinde karşısına taş heykel gibi bir masanın üzerinde oturan

ölü çıktı.

“O oraya nasıl gitti?" diye sordu.

“Ben koydum," dedi telsiz başında oturan Giordino. "Odadaki tek iskemlede oturuyordu ve sanırım benim iskemleye ondan çok ihtiyacım vardı."

“On yedi kişi oldu."

“Sayı giderek artıyor.”

“Dempsey'e erişebildin mi?”

“Beklemede. Konuşmak ister misin?”

Pitt, Giordino'nun üzerinden eğilip kendisini yeryüzünün herhangi bir noktasına bağlayabilen uydu telefonuna, "Ben Pitt, orada mısın, kaptan?" dedi.

“Dinliyorum, Dirk.”

“Al sana burada bulduklarımızı anlattı mı?”

“Kısaca. Hiçbir canlı olmadığını bildirince Arjantinlilere haber vereceğim.”

“Haber verebilirsin. Dolaplarda ya da yatağın altında birileri yoksa onyedi ceset saydım."

“On yedi. Tamam. Ölüm nedenini saptayabildin mi?" Hayır, öyle ev tıp rehberlerinde bulunabilecek belirtiler yok. Patologu beklemek zorunda kalacağız."

Fletcher ve Van Fleet penguen ve foklarda ölüm nedeninin bir virüs ya da kimyasal bir kirlenme olmadığını saptadıklarını bilmek ilginizi çekebilir."

“İstasyondaki herkes ölmeden önce kusmuş. Bunun nedenini sor.”

"Sorarım. İkinci turist grubundan eser var mı?

“Hayır, hala gemide olmalılar."

“Çok garip.”

“Foklar da ölmüşlerdi. Bu felaketin nerelere kadar uzandığını saptayabildin mi?”

Sizin iki yüz kilometre güneyinizdeki Jason Yarımadasındaki İngiliz istasyonu ve Hope Burnu açıklarında demirlemiş olan ABD turist gemisi herhangi bir olağanüstü durum veya kitlesel hayvan ölümü bildirmediler. Weddell Denizinde ölü yunus sürüsünü de hesaba katarak Seymour Adasındaki balina istasyonu

merkez olmak üzere doksan kilometre yarıçapında bir ölüm dairesi diyebilirim.

“Biz artık yola çıkıp Kutup Kraliçesi'ni arayacağız.”

“Gemiye dönecek kadar yedek yakıtı unutmayın da.”

Giordino istasyonun telsizini kapattı, sonra koşar adımla oradan uzaklaştılar. İstasyondan havalanırken Giordino önündeki haritaya baktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“En doğru olanı Buz Avcısı'nın bilgisayarının belirlediği alanı aramaktır.”

Giordino kuşkuyla baktı Pitt'e. "Gemimizin veri analizi, senin turist gemisinin yarımadada veya yakınlardaki bir adada karaya vurduğu fikrine uymuyor ama."

“Evet, Dempsey'in beyin kutusunun Kutup Kraliçesi'ni Weddell Denizinde daireler çiziyor olduğunu gösterdiğinin farkındayım.” "Aranızda bir çatışma mı var acaba?"

“Bir bilgisayarın elektronik bir fikir ileri sürerken sadece kendisine verilen verileri analiz edebileceğini söyleyebiliriz.”

“Nereye gidiyoruz öyleyse?”

"Önce buradan adanın ucundaki Moody Burnuna kadar olan adaları arayacağız. Oradan doğuya dönüp Buz Avcısı'na varana kadar denizi araştıracağız. Gemiyi balina istasyonundan kuzeye doğru yönelirken düşün. Felaket ya da hastalık ikinci grubu kıyıya çıkarmadan bastırıyor. Bu sularda buzdağları yüzünden kaptan gemiyi otomatik pilota bağlamış olamaz. Çarpma olasılığı çok fazla. Dümene kendi geçecektir ve gemiyi büyük bir olasılıkla sancak veya iskele köprülerinden önlerindeki konsoldan yönetecektir."

“Eh buraya kadar tamam. Ya sonra?”

“Mürettebat öldüğünde gemi Seymour Adasının kıyılarındaydı. Simdi haritanı çıkar ve kuzeydoğuya doğru iki yüz kilometrelik bir çizgi çiz ve onu otuz kilometrelik bir yayla kesiştir. Sonra bana nerede olduğunu ve o rotayı hangi adaların kestiğini söyle.”

Giordino denileni yapmadan önce Pitt'e baktı. "Bilgisayar neden aynı sonuca varmadı peki?"

“Çünkü Dempsey bir kaptan olarak rüzgâr ve akıntılarla daha çok ilgileniyordu. Ve usta bir denizci gibi o da, ölmek üzere olan bir kaptanın son eyleminin gemisini kurtarmak olacağını düşündü. Bu da Kutup Kraliçesi'ni kayalık bir kıyıya bindirmekten kurtarıp denizin nisbi güvenliğine çevirmek ve

buzdağı tehlikesini göze almak demekti.”

“Sen öyle olmadığını düşünüyorsun ama.”

“Araştırma istasyonundaki cesetlerin durumunu gördükten sonra, hayır. O zavallıların değil sağlam bir karar vermek, bir tepki gösterecek bile zamanları olmamıştı. Turist gemisi kaptanı, gemi kıyıya paralel bir rota izlerken kusmuğu arasında öldü. Gemi süvarileri ve mürettebatı da öldüklerinden, Kutup Kraliçesi ya bir adaya bindirene kadar yoluna devam etti, ya bir buzdağına çarpıp battı ya da yakıtı bitene kadar Güney Atlantik'te ilerleyip seyir yolları dışında başıboş dolaşmaya devam ediyor.”

Giordino, "Sen hiç profesyonel bir falcı olmayı düşündün mü?" diye sordu.

“Beş dakika öncesine kadar, hayır.”

Giordino içini çekerek arkadaşının istediği rotayı çizdi. Sonra Pitt'e göstermek için haritayı tabloya dayadı. "Eğer sezgilerin doğruysa, Kutup Kraliçesi'nin burası ile Kuzey Atlantik arasında karaya çarpacağı tek yer üç kaya parçasından oluşan üç adacıktır."

“Adları ne?”

“Tehlike Adaları."

“Bir korsan romanından çıkmış gibi desene.”

Giordino kıyı referans kitabını açtı. "Gemiler bunların uzağından geçerlermiş. Dalgalı sularda yükselen yüksek bazalt oluşumları. Adalara çarpan gemilerin listesi var." Pitt'e baktı. "Çocukların oynayacağı bir yer değil yani."

7

Seymour Adasından anakaraya kadar deniz bir ayna kadar düzdü. Suyun üstündeki kayalık dağlar ve karla kaplı dorukları en küçük ayrıntısına kadar suda yansıyordu. Adaların batısındaki denizde, lacivert sulardan yükselen buzdağları geçmiş yüzyılların buz tutmuş yelkenli gemileriydi sanki. Gerçek bir tek gemi yoktu, insan yapısı hiçbir şey bu inanılmaz güzellikteki manzarayı bozmuyordu. Yarımadanın ucunun yakınında olan Dundee Adasını geçtiler. Hemen önlerindeki Moody Burnu bir sonraki kurbanını tırpanıyla işaret eden üç Tehlike Adasının dorukları diplerinde çırpınan denizden çıkan kayalıkların üzerinde göründü. Kayalıklar öylesine düz yükseliyordu ki, deniz kuşları bile tutunacak bir karış yer bulamıyorlardı. Bazalt formasyon çok sertti ve çılgın denizin milyonlarca yıllık dövmesi bile fazla bir aşınma yaratamamıştı. Cilalı duvarların yükseldiği doruklarda bir sehpadan daha geniş bir düzlük yoktu.

“Hiçbir gemi bu tımarhaneden kurtulamaz,” dedi Pitt.

“O kayaların çevresinde herhangi bir sığlık yok. Kayalığın bir taş atımı ötesinde su yüz kulaç kadar var sanırım.”

“Haritalara göre üç kilometrede bin metre derinleşiyormuş.”

Önce dalgalı denizin ortasında çirkin bir taş yığınından başka bir şey olmayan adaların çevresini dolandılar. Denizde enkaz izi yoktu. Pitt adaların çevresinden sonra helikopteri en dıştaki üçüncü adaya doğru alçalttı. Aradan çok geçmemişti ki, Giordino birden kaskatı kesilip ön camdan ileri baktı. "Şunu görüyor musun?"

Pitt kaya ile denizin çarpışma noktasından gözlerini ayırıp ileri baktı. "Enkaz falan görmüyorum."

“Suyu unut. Şu tepenin hemen üstünden ileri bak.”

Pitt kara kütlesinden insan yapısı bir dalgakıran gibi denize uzanan kaya oluşumuna baktı. "Tepenin ötesindeki beyaz kar yığınını mı söylüyorsun?"

“O kar yığını falan değil.”

Pitt birden neye baktığını anladı. Gördüğü şey düzdü, beyazdı ve tepesi kesilmiş bir üçgene benziyordu. Üst kısmı siyahtı ve kenarında bir amblem vardı. "Bir gemi bacası! Kırk metre yüksekliğindeki radar direği! Aferin, dostum!"

“Eğer Kutup Kraliçesi ise adanın öte yanındaki kayalara çarpmış olmalı.”

Ama bu bir göz yanılgısıydı. Denize doğru uzanan doğal duvarın üstünden aştıklarında turist gemisinin karadan en az beş yüz metre ilerde hiçbir hasar görmemiş olarak yüzdüğünü gördüler. İnanılmaz bir şeydi ama üzerinde bir tek sıyrık bile yoktu.

“Sağlam!” diye bağırdı Giordino.

Ama kısa bir süre için. Pitt tehlikeli durumu bir anda anlamıştı. Kutup Kraliçesi daireler çizerek yüzüyordu, dümeni her nasılsa iskele yönünde sıkışıp kalmıştı. Yarım saat sonra gelselerdi geminin çizdiği yay kendisini kayalara çaptıracak, gövdesinde açılacak gedik nedeniyle buzlu suyun dibini boylayacaktı.

“Güvertede cesetler var,” dedi Giordino.

Birkaç ceset köprüdeydi. Birkaç kişi de kıçtaki güneşlenme güvertesinde devrilmişlerdi. Hâlâ gemiye bağlı olan bir Zodyak dalgalarla yükselip alçalıyordu. Her şeyin ince bir buz ve kar tabakasıyla kaplı olmasından gemide canlı olmadığı anlaşılıyordu.

“İki tur daha atarsa kayalarla öpüşecek,” dedi Giordino.

“Aşağı inip onu çevirmeliyiz.”

"Bu rüzgârda olanaksız. Tek açık yer köprü güvertesi üzerindeki Çatı. Doğrusu oraya da inmek istemem. Hızımızı kesip inmek için üzerinde hareketsiz kaldığımızda kuru bir yapraktan farksız oluruz. Ani bir rüzgârla işimiz biter."

Pitt emniyet kemerini çözdü. "O zaman sen kontrole geç, ben vinçle aşağı ineyim."

“Duvarları kauçuk kaplı odalarda o kadar da kaçık olmayan insanlar vardır. Bir yoyo ipinin ucundaymış gibi sallanır durursun.”

“Gemiye çıkmanın başka bir yolu var mı sence?”

“Yalnızca bir tane.”

“Vixen olayında savaş gemisine iniş.”

“Talihinin yaver gittiği bir örnek daha,” dedi Giordino.

Pitt'in hiç kuşkusu yoktu, gemi kayalara çarpacaktı. Dibi bir kere delindikten sonra tuğla gibi dibe batacaktı. Maeve ve mağaradaki turistler gibi gemide de her nasılsa kurtulmuş birkaç kişi olabilirdi. Ayrıca ölüm nedeninin anlaşılması

umuduyla cesetlerde araştırılma yapılması gerekirdi. Kutup Kraliçesi'ni kurtarmak için en küçük bir şans bile varsa, bunu denemeliydi.

Pitt vücut ısısını sabit tutmak ve kendini dondurucu soğuktan korumak için ağır naylon iplikten yapılan termal iç çamaşırı giyiyordu. Üzerine kutup suları için özel izolasyonu olan bir kuru dalgıç elbisesi giydi. Bunun iki amacı vardı. Hareket halindeki helikopterin altında sallanırken rüzgârın dondurucu etkisinden korunacak ve kurtarma sırasında soğuk suya düşerse sağ kalabilecekti.

“Geminin üstünde baca, ön direk ve elektrikli seyir aletleri olduğundan seni ortaya indiremem,” dedi Giordino. "Ya açık olan buruna ya da kıç tarafa ineceksin."

“Kıçtaki güneşlenme güvertesi olsun. Ön tarafta pek çok makine var.”

“Ben gemi döner dönmez sancak tarafından gireceğim,” dedi Giordino. "Denizden yana gelip yamaç tarafındaki daha durgun havadan yararlanmaya çalışacağım."

“Anlaşıldı.”

“Hazır mısın?”

Pitt başlığının maskesini indirdi, eldivenlerini eline geçirdi. Sonra motorun uzaktan kumanda aletini eline alıp helikopterin yan kapısını açtı. Kutup koşullarına göre giyinmemiş olsaydı birkaç saniye içinde donardı. Eğilip Kutup Kraliçesi'ne baktı.

Gemi döne döne ölümüne yaklaşıyordu. Bu son geçişinde ölümle arasında sadece elli metre kalmıştı. Uçtaki Tehlike Adasının dimdik kaya duvarları kendisini çağırıyor gibiydi. Pitt kara bir örümceğe doğru ağır ağır kayan bir sinek gibi, diye düşündü. Fazla zamanı kalmamıştı. Gemi şimdi son dairesine başlamak üzereydi. Kaya ile arasında gidip gelen dalgaların itici gücü olmasaydı çoktan dibi boylamıştı.

“Çıkıyorum,” dedi Pitt. Kabloyu boşaltan düğmeye bastı. Kablo biraz boşalınca da kendini dışarı attı.

Rüzgâr kendisini kavradığı gibi helikopterin altına savurmuştu. Başının üzerinde pervaneler dönüyor, türbinli egzozun sesi başlığını ve kulaklıklarını aşıyordu. Havada uçan Pitt bir Bungee atlayıcısının ilk geri zıplamasında hissettiklerini hissediyordu o anda. Mavi bir halı üzerinde oyuncak bir tekneye benzeyen gemi üzerinde topladı tüm dikkatini.

Kulaklıklarda Giordino'nun sesi duyuluyordu.

“Yaklaşıyorum. Küpeşte demirlerine çarpıp parça parça olmamaya dikkat et.”

Bir garaja otomobilini park edermiş gibi sakin konuşuyordu ama helikopteri o çapraz rüzgârlar arasında sabit tutmaya çalışırken sesindeki gerginliği sezmemek olası değildi.

Pitt helikopterin on beş metre altında ve arkasında kalana kadar kabloyu koyverdi. Giordino hız keserken birkaç metre daha indi.

Giordino, Kutup Kraliçesi'nin sanki tropiklerde bir gezinti seferindeymiş gibi pervanelerinin suyu köpürttüğünü görebiliyordu. Levyeyi, cesaret edebildiği kadar kendine doğru çekti. Bir santim daha çektiği takdirde helikopterin kontrolünü rüzgâra bırakmış olacaktı. Havada Geçirdiği binlerce saatin deneyimini kullanıyordu. Rüzgârın savurmasına karşın eğer bu rotayı sürdürebilirse Pitt'i güneşlenme güvertesinin tam ortasına indirecekti. Kablonun ucundaki Pitt ise onun helikopteri düz bir hat üzerinde tutmasını şaşkınlıkla seyrediyordu.

Geminin hemen ardında kara yamaçlar dimdik yükseliyordu. Bü en yürekli gemi kaptanlarını ürkütecek bir sahneydi ve Giordino'nun da ödünü patlatıyordu. Pitt nasıl yanlış bir hesaplamayla geminin yan tarafına çarpıp bütün kemiklerini paramparça edebilirse, kendisinin de yanlış bir hareketi helikopteri kayalara çarptırabilirdi.

Şimdi adanın rüzgârdan korunan yanındaydılar. Giordino helikopterin idaresini yine eline geçirdiğini hissetti. Turist gemisi az önce önündeydi ve sonra da hemen altında. Ondan sonra sadece önünde yükselen buz kaplı kayayı gördü. Umabileceği tek şey, helikopteri dikey olarak indirirken Pitt'in hemen altında olmamasıydı. Kayalara çarpıp kırılan dalgalar kendisini çağırıyorlarmış gibiydi.

Sonra birden buz kaplı sırtın üzerindeydi ve rüzgâr olanca gücüyle helikoptere çarpıyordu. Helikopter yan yatarken pervaneler dikey duruma geçti. Giordino helikopteri geri çalıştırarak doğrulttu ve gemiye doğru yol alırken Pitt'i arandı.

Giordino, Pitt'in kabloyu bırakıp üç metre yükseklikten güneşlenme güvertesinin tam ortasındaki üstü açık ve dolu yüzme havuzuna atladığını bilemezdi. O kadarcık yükseklikten bile havuz ancak bir pul kadar görünüyorsa da, Pitt'in gözünde bir saman yığınından farksızdı. Havuz sadece iki metre derinlikteydi. Adam kalın dalgıç çizmeleri dibe çarpar çarpmaz suyun yüzüne doğru yükseldi.

Giordino korkuyla geminin çevresinde dolaşıyor, Pitt'i arıyordu, ilk başta görmemişti. Giordino mikrofona, "Sağsalim indin mi?" diye seslendi.

Pitt kollarını salladı. "Yüzme havuzundayım."

Giordino şaşkına dönmüştü. "Havuza mı düştün?"

“Buradan çıkmaya da pek niyetim yok. Isıtıcı hâlâ çalıştığı için su sıcak.”

“Bir an önce köprüye çıksan iyi olur. Gemi geri dönüşe başladı bile. O büyük sürtünme sesini duymana sanırım sadece sekiz dakika kaldı.”

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Pitt havuzdan fırladığı gibi koşa koşa gitti. Köprü bir kat yukardaydı. Merdivenleri dörder dörder atlayarak içeri girdi. Bir gemi subayı harita masasının kenarların, sıkı sıkı tutmuş bir halde yerde ölü yatıyordu. Pitt geminin otomatik seyir konsoluna baktı. Dijital seyir monitörünü bulana kadar çok değerli birkaç saniyeyi kaybetmişti. Sarı ışık elektronik kontrolün otomatikte olmadığını gösteriyordu. Hemen dönüp iskele tarafındaki köprü kanadına gitti. İki subay da burada yerde yatıyorlardı. Buz kaplı bir ceset geminin dış kontrol paneli önünde, konsola iki eliyle sarılmış olarak donmuştu. Başındaki şapkanın yaldızlı şeritlerinden kaptan olduğu belliydi.

“Demir atabilir misin?” diye sordu Giordino.

Söylemesi kolay, diye söylendi Pitt. "Dip düz değil. Ayrıca adanın yan tarafı da herhalde doksan derecelik bir açıyla bin kulaca iniyordur. Kaya demirin saplanamayacağı kadar düzdür."

Pitt geminin neden iskeleye doğru dönmeye başlamadan iki yüz kilometre yol aldığını anlamıştı.

Kaptanın ceketinin yakasından dışarı kayan altın bir madalyon kontrol tablosunun üzerinde asılı kalmıştı. Rüzgâr ağır madalyonu iki yana salladıkça madalyon geminin hareketini düzenleyen açılıp kapanır levyelere çarpıyordu. Bu, bütün modern gemilerde kaptanların limana girerken kullandıkları sistemdi. Madalyon levyeyi yarım liman pozisyonuna itince, Kutup Kraliçesi de hep daireler çizerek Tehlike Adalarına yaklaşmıştı. Pitt madalyonu kaldırıp bir yüzündeki insan portresine ve yazıya baktı. Denizcilerin koruyucu azizi Francis de Paola'ydı. Francis'e denizcileri denizin dibine gömülmekten kurtardığı için saygı gösterilirdi. Azizin kaptanı kurtarmamış olması üzüntü vericiydi ama gemisini kurtarmaya hâlâ bir fırsat vardı. Pitt'in tam zamanında orada olmaması durumunda o küçük maden parçasının bir levyeye dokunması sonucunda iki bin beş yüz gros tonluk gemi ölü ya da diri bütün yolcularıyla kayaya çarpıp denizin dibine gömülecekti. Giordino'nun kulaklarında çınlayan sesi duyuldu.

“Acele et.”

Pitt oyalandığı için bir küfür savurup başının üzerinde göklere kadar yükselen duvarlara baktı. Kayalık o kadar sarp, milyonlarca yıl dalgalar tarafından dövülmekten o kadar düzdü ki, sanki dev bir el tarafından cilalanmış gibiydi. Kutup Kraliçesi kayalıkla arasındaki mesafeyi daraltırken kayalara çarpıp dönen dalgalar gövdesini felakete biraz daha hızlı çekiyordu. Pitt geminin sancak tarafının dört dakika sonra kayalara çarpacağını hesapladı. İnsafsız dalgalar okyanusun derinliklerinde oluşuyor ve büyük bir bombanın patlaması gibi yamaca çarpıyorlardı. Bembeyaz deniz bir cadı kazanı gibi kaynamaktaydı. Dalga kayaların üstüne epeyce yükseliyor ve sonra kırılıp geri dönen bir dalga oluşturuyordu. İşte Kutup Kraliçesi'ni geçici olarak çarpmaktan alıkoyan bu dalgalardı. Pitt kaptanı kontrol konsolundan çekmeye çalıştıysa da kıpırdatamadı. Konsolun alt kısmını kavramış olan eller açılmıyordu. Pitt adamı kollarının altından tutup olanca gücüyle çekti. Madene yapışmış olan derinin koptuğunu gösteren bir yırtılma sesiyle birlikte kurtuldu kaptan. Pitt adamı tuttuğu gibi bir kenara fırlattı, dümene kumanda eden levyeyi bulup İSKELE yazılı yere doğru itti. Otuz saniye kadar hiçbir şey olmayacakmış gibi oldu, sonra geminin burnu insana ıstırap veren bir ağırlıkla kaynayan sulardan öte yana dönmeye başladı. Ama yeteri kadar çabuk dönmüyordu. Bir tekne büyük bir kamyonun yarı çapıyla dönmezdi. Tam duruş yapması için bir kilometre, sert dönüş yapması için de hemen hemen bir o kadar yere ihtiyacı vardı. Pitt iskele pervanesini ters çalıştırıp gemiyi mihveri üzerinde döndürmeyi düşündüyse de, dalgalardan kurtulmak için tam yola ihtiyacı vardı; sonra geminin sancak tarafına fazla dönüp kayalara çarpma olasılığı da uzak değildi.

Başaramayacak, dedi Giordino. "Dalgalara yakalandı. Hâlâ şansın varken at kendini dışarı."

Pitt yanıt vermedi. Alışkın olmadığı kontrol tablosuna bakıp ön ve arka jet motorlarına kumanda eden levyeleri gördü. Bir de tabloyu motorla bağlayan jigle komutası vardı. Pitt soluğunu tutarak levyeleri iskele durumuna getirip gemiye tam yol ileri verdi. Yanıt anında geldi. Güvertenin altında, sanki görülmeyen bir elin yönettiği motorların dönüşü arttı. Pitt ayakları altındaki titreşimi hissedince bir an rahatladı. Artık bekleyip en iyisini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu, Giordino ise durduğu yerden geminin dönüşünü seçemiyordu. Gemi karaya çarptıktan sonra Pitt'in atlaması için olanak kalmamıştı artık. Kaynayan sulara atlamak denizin inanılmaz gücüne karşı boş yere çabalamak olacaktı.

“Seni almaya geliyorum," dedi.

“Sakın yaklaşma!” diye emretti Pitt. "Sen oradan farkedemiyorsun ama

uçuruma bu kadar yakınken havada müthiş bir cereyan var."

"Daha fazla beklemen intihar olur. Şimdi atlarsan seni kurtarabilirim. "

“Sen hiç...” Kutup Kraliçesi dev bir dalgaya kapılınca Pitt'in lafı ağzında kaldı. Gemi bir an kıyıya çekiliyormuş gibi oldu. Sonra yine ileri fırladı, buzkırıcı burnu dalganın içine girerken köpüklü dalga köprüye kadar yükseldi. Gemi sanki denizin dibine doğru yoluna devam ediyormuş gibi suya gömüldü.

8

Pitt sularla birlikte güverteye savruldu. Dalga üzerinden geçerken güdüsel bir hareketle soluğunu tuttu. Suyla birlikte girdaba savrulmamak için konsolun ayağını sıkı sıkı kavradı. Maskesinin dışında ancak su kabarcıkları ve köpükleri görebiliyordu. Kutup giysisine karşın soğuk etine batan milyonlarca iğneydi sanki. Canını kurtarmak için konsola sıkı sıkı sarıldığından kolları kopacak gibi oluyordu.

Kutup Kraliçesi dalganın altından çıkarken burnu iskeleye doğru on derece daha çevrilmişti. Ölmeyi reddediyordu, son anına kadar denizle boğuşmaya kararlıydı. Pitt'in başı yine su yüzüne çıktı. Derin bir soluk alıp sular arasından çevresini görmeye çalıştı. Kayalık tüküreceği kadar yakındı artık. Öylesine yakındı ki, suyun kayaya çarpmasından oluşan köpükler bulut gibi geminin üzerinde patlıyordu.

Burundaki jet motoru geminin yükünü taşırken arka pervaneler de suya gömülerek onu kayadan uzaklaştırıyordu. Tanrı'nın yardımıyla burun farkedilemeyecek kadar yavaşça bir hızla denize doğru dönmekteydi.

Giordino yukardan, "Kurtuluyor!" diye seslendi.

“Daha kurtulmadık.” Pitt suya dalışından bu yana ilk kez konuşa, bilmişti. Gözünü bir sonraki dalga dizisinden ayırmıyordu.

Denizin Kutup Kraliçesi'yle işi henüz bitmemişti. Kaptan köprüsü yeni dalgayla tekrar örtülürken Pitt başını eğdi. Aynı anda kayalıklardan geri dönen bir dalga da ekspres treni hızıyla çarpmıştı bordasına. İki darbeyi aynı anda yiyen tekne birden havalandı, çifte pervaneleri sulardan kurtuldu ve bir an güneşi yansıttı. Sonra bir sonraki dalganın çukuruna düştü.

Dalgalar bir yanından girip öte yanından çıkıyorlardı ama artık hepsini sırtındaki suları savuran bir köpek gibi savuruyordu. Aç deniz onu bir başka sefer eline geçirebilirdi, ne var ki, büyük bir olasılıkla sonu ancak otuz yıl sonra hurdacıların elinde gelecekti. O gün o vahşi sulardan kurtulmuştu artık.

“Başardın! Başardın!” diye bağırdı Giordino sanki gözlerine inanamıyormuş gibi.

Pitt köprü küpeştesine yaslandığı anda ayakta duramayacak kadar yorgun olduğunu farketti. O zaman sağ kalçasındaki sancının farkına vardı. Dev dalga geldiğinde bir gece lambasının demirine çarptığını hatırladı. Dalgıç elbisesi

yüzünden görünmüyordu ama etlerinin mosmor olduğuna emindi.

Pitt kontrolleri Weddell Denizine doğru rotaya sokup belirledikten sonra dönerek kara bir sütun gibi yükselen kayalığa baktı. Dik uçurumun soğuk yüzünde sanki kurbanı elinden alınmış olmasına kızan öfkeli bir ifade vardı.

Pitt başını köprü üzerinde uçan turkuvaz helikoptere kaldırdı. "Yakıt durumun nedir?" diye sordu Giordino'ya.

“Buz Avcısı'na ulaşacak kadar var.”

“Hemen yola koyulsan iyi edersin.”

“Eğer terkedilmiş bir geminin kumandasını ele alıp en yakın limana götürürsen kurtarma sigortası koşullarına göre birkaç milyon dolar alabileceğinden haberin var mı?”

Pitt güldü. "Amiral Sandecker ve ABD devleti yoksul ve namuslu bir bürokratın o parayı almasına izin verirler mi sanıyorsun?"

“Vermezler sanırım. Senin için ne yapabilirim?”

“Dempsey'e yerimi bildir ve ona istediği yerde buluşabileceğimizi söyle."

Görüşürüz. Giordino, Pitt'in koca turist gemisinde tek başına olduğu hakkında bir şaka yapacaktı ama birden durumu kavradı. Ölüler gemisinde tek canlı olduğunu bilmenin pek neşe veren bir yanı olmasa gerekirdi. Helikopterin burnunu çevirirken bir an bile gıpta etmiyordu arkadaşına.

Turkuvaz helikopter buz denizinin üzerinden alçaktan uçarken Pitt başlığını çıkarıp ufukta altın bir nokta olana kadar ardından baktı. Boş gemiye bakarken içini bir yalnızlık duygusu sarmıştı. O cansız güvertelere ne kadar baktığını bilemedi. Orada vakit geçirmek için dururken beyni bomboştu.

Gemiye çarpan dalgaların sesinden ve motorların tekdüze çalışmasından başka bir ses bekliyordu. Belki de beklediği, insanların varlığını belirtecek bir ses, bir kahkaha, bir konuşmaydı. Belki geminin rüzgârda savrulan bayraklarından başka bir kıpırtı bekliyordu. Daha doğrusu bulacaklarından korkuyordu. Arjantin araştırma istasyonundaki sahne yeniden tekrarlanıyordu. Üst güvertelerde serilmiş yatan yolcular ve mürettebat aşağıda bulacaklarının sadece birer örneğiydi.

Pitt sonunda kendini toparlayarak kaptan köşküne girdi. Motorlara yarı yol verdi ve Buz Avcısı'nın rotasıyla kesişecek bir rota tutturdu. Sonra koordinatları seyir bilgisayarına girip gemiyi otomatik kontrole sokarak buzdağlarına

çarpmaması için radara bağladı. Geminin artık tehlikede olmadığına kanaat getirince kaptan köşkünden çıktı.

Güvertelerde denizciler çoğunlukla çalışırlarken ölmüşlerdi. İkisi boya yaparken, birkaçı da kurtarma filikalarının yanıbaşında ölmüştü. Sekiz turistin cesedinden onların da kıyıyı seyrettikleri anlaşılıyordu. Pitt bir koridordan geçerken revire baktı. Orası da, egzersiz salonu da boştu. Halıyla kaplı merdivenden geminin altı dairesinin bulunduğu güverteye indi. Biri dışında hepsi boştu. Sonra başka bir ceset fark etti. Bu salonda bir köşesinde halının üzerinde oturan bir kadındı. Çenesini dizlerine dayamış, elleriyle başını sarmıştı. Şık bir kısa kollu deri ceket ve yün pantolon giymişti, diğerleri gibi çarpılmış konumda değildi, kusmuşta görünmüyordu.

Pitt'in sinirleri omurgasına kadar soğuk bir ürperti göndererek tepki gösterdi. Kalbi hızla çarpıyordu. İlk şoku atlattıktan sonra yavaş yavaş o tarafa doğru yürüdü.

O uzandı ve hafifçe parmak ucu ile yanağına dokundu, hissetiği sıcaklık ile inanılmaz bir rahatlama duydu. Onu yavaşça omuzlarından onu salladı ve göz kapaklarının titreyerek açıldığını gördü.

İlk başta onu sersemlemiş ve anlamayan baktı ve sonra onu gözleri açtı, ona kollarını uzattı ve soluk soluğa. "Yaşıyorsun!"

Dudaklarına bir gülümseme yayılırken yumuşak bir sesle "Seni de görmekten ne kadar mutlu oldum biliyormusun." dedi Pitt .

Aniden, geri çekilerek. "Hayır, hayır, gerçek olamaz. Her kez öldü. " dedi.

“Benden korkmana gerek yok," dedi Pitt sakinleştirici bir sesle.

Kadın ağlamaktan çevreleri kıpkırmızı kesilmiş kahverengi gözlerle baktı erkeğe. Yüzü pürüzsüzdü ama çok beyazdı. Saçları kızıl bakır rengindeydi. Bir mankenin çıkık elmacık kemikleriyle, dolgun dudaklarına sahipti. Gözleri bir an birleşti, sonra Pitt bakışlarını aşağıya indirdi. Kadının oturuş biçimine rağmen vücudunun çok güzel olduğu anlaşılıyordu. Çıplak kolları bir kadın için fazla adaleliydi. Karşısındaki de ballarını kendisine dikince Pitt uzun donuyla bir kadının karşısında durduğunu hatırladı ve utandı.

“Neden giyinik değilsin,” diye kadın mırıldandı.

Bu meraktan değil, korkudan kaynaklanan bir soruydu. Pitt açıklamaya girmedi. "Önce sen kim olduğunu ve herkes ölürken senin naili sağ kaldığını söyle," dedi.

Kadın olduğu yerde yıkılacak gibi göründüğünden Pitt onu kucaklayıp kaldırdı, masanın yanındaki deri koltuklardan birine oturttu. Sonra bara gidip bir kadeh viski doldurdu.

“İç bunu,” diye kadehi kadının ağzına dayadı.

“Ben içki içmem.”

“İlaç olarak iç. Birkaç damla al.”

Kadın viskiyi öksürmeden içebildi ama boğazı yanarken yüzünü buruşturdu. Derin derin birkaç soluk aldıktan sonra erkeğin duygu dolu yeşil gözlerine baktı ve onun iyi niyetini hissetti.

“Adım Deirdre Dorsett,” dedi.

“Devam et. Yolculardan biri misin?”

Kadın başını salladı. "Hayır. Ben dinlenme salonunda piyano çalıp şarkı okurdum."

“Sweet Lorraine'i çalan sendin demek?”

“Şokun tepkisi. Herkesin öldüğünü görmenin şoku, sıranın bana geldiğini görmenin şoku. Yaşadığıma hâlâ inanamıyorum.”

“Felaket olduğunda neredeydin?”

Kadın yakınlarında yatan dört çifte baktı. "Kırmızı elbiseli hanımla sarı saçlı kocası ellinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı. Onların özel Partisinden önceki akşam mutfak personeli punç kâsesinin ortasına yırtmak üzere buzdan bir kalp oymuşlardı. Fred... yani barmen şampanyayı açarken garson Marta da mutfaktan kristal kâseyi getirdi.

“Ben de buzluktan buz heykelciği getirmeye gitmiştim."

“Yani sen buzluktaydın?”

Kadın sessizce başını salladı.

“Kapıyı arkandan kapatıp kapatmadığını hatırlıyor musun?”

"Kapı otomatik olarak kapanırdı."

“Buz heykelciği tek başına taşıyabilecek miydin?”

“Çok büyük değildi. Küçük bir saksı kadardı.”

“Sonra ne yaptın?”

Kadın gözlerini yumdu, sonra ellerini üzerlerine bastırdı. "Ben sadece birkaç dakika kaldım. Dışarı çıktığımda herkes ölmüştü."

“Tam olarak kaç dakika kaldığını söyleyebilir misin?”

Kadın ellerini çekmeden başını salladı. "Bu soruları neden soruyorsun?"

“Savcı gibi görünmek istemem. Ama lütfen, önemli bir şey bu.”

Kadın ellerini ağır ağır indirip boş gözlerle masaya baktı. "Bilemiyorum. Orada ne kadar kaldığımı bilemiyorum. Hatırladığım tek şey ellerimin donmaması için buz heykelciği bir iki havluya sardığım."

“Çok şanslıymışsın,” dedi Pitt. "Doğru olan zamanda doğru olan yerde bulunmanın klasik örneği bu. Eğer buzluktan iki dakika önce çıksaydın diğerleri gibi ölecektin sen de. Gemiye zamanında vardığım için de şanslısın."

“Sen tayfalardan mısın? Seni daha önce hiç görmemiştim.”

Kadının Kutup Kraliçesi'nin Tehlike Adalarına çarpmak üzere olduğunu bilmediği belliydi. "Özür dilerim, kendimi tanıtmadım. Adım Dirk Pitt. Bir araştırma grubundanım. Sizden bir grubu Seymour Adasında bulduk ve telsizlerimize yanıt vermediğiniz için sizi aramaya çıktık."

Maeve Fletcher'in grubu olmalı, dedi kadın. "Onlar da ölmüştür."

"Sadece iki yolcu ve onları kıyıya çıkaran denizci öldü. Bayan Fletcher ile diğerleri yaşıyor."

Kızın yüzünde kısa bir an, bir Broadway oyuncusunu kıskandıracak pek çok ifade gelip geçti. Şok yerini öfkeye, sonra da mutluluğa bıraktı. Gözleri parıldarken rahatladığı görülüyordu. "Maeve'in iyi olduğuna sevindim," dedi.

Camdan içeri giren güneş, kadının omuzlarına kadar inen saçlarını aydınlatırken Pitt onun parfümünün kokusunu duydu. Kadında bir değişiklik olmuştu. Genç değildi ama otuz yaşlarının başlarında, güçlü bir kişiliğe sahip, kendine güvenen bir insandı. Pitt ona karşı içindeki isteği hissedince kendi kendine kızdı. Bunun sırası değil, diye düşündü. Kadının, yüzündeki ifadeyi görmemesi için başını çevirdi.

Kadın çevresini göstererek, "Neden?" diye sordu. "Neden öldüler?"

Pitt yaşamları zalimce koparılıp alınmadan önce özel bir anı yaşayan sekiz arkadaşa baktı. "Bundan pek emin değilim, fakat sanırım bir fikrim var."

9

Buz Avcısı radar ekranından kaybolup da sancak tarafında belirdiğinde Pitt yorgunluğuyla mücadele ediyordu. Kutup Kraliçesi'ni başka bir canlı bulma umuduyla baştan aşağı boşuna aradıktan sonra Deirdre Dorsett'i nöbete bırakıp biraz kestirmişti. Kısa bir dinlenmeden sonra capcanlı olan insanlar vardır. Pitt onlardan değildi. Rüyalar dünyasındaki yirmi dakika, yirmi dört saatlik stres ve yorgunluktan sonra ne bedenini, ne de kafasını dinlendirirdi. Kalktığında yattığından beterdi. Helikopterlerden atlayıp fırtınalı denizlerle boğuşmak için çok yaşlıyım artık, diye düşündü. Yirmi yaşındayken yüksek binaların tepesinden atlayabileceğini hissederdi. Otuzunda ancak birkaç katlı binaları gözüne kestirirdi. Ne kadar geride kalmıştı o günler? Ağrı içindeki kaslarına ve eklemlerine bakılırsa herhalde aradan seksen doksan yıl geçmiş olmalıydı.

NUMA ve Amiral Sandecker için çok uzun zamandır çalışıyordu. Çalışma saatleri daha kısa bir mesleğe geçme zamanı gelmişti artık. Belki de bir Tahiti kumsalında palmiye yapraklarından şapka yapmak falan gibi bir iş. Ama başını sallayıp yorgunluğun verdiği bu saçma düşüncelerden kurtuldu ve otomatik kontrol sistemini STOP'a getirdi. Buz Avcısı'ndaki Dempsey'le konuşup sistemi kapattığını ve birkaç kişinin gelip geminin yönetimini ele almasını istedi, sonra uydu telefonuyla Amiral Sandecker'i aradı.

NUMA merkezindeki santral memuru kendisini hemen Sandecker'in özel hattına bağlamıştı. Birbirlerinden dünyanın üçte biri kadar Uzaklıktaysalar da Antarktika'da saat Washington'dan sadece bir saat ileriydi.

“İyi akşamlar, amiralim.”

“Senden haber bekliyordum.”

“Çok sıkıntılı anlar yaşadık.”

“Giordino ile gemiyi bulup nasıl kurtardığını Dempsey'den dinledim.”

"Size ayrıntıları verebilirim artık."

“Buz Avcısı ile randevulaştın mı?”

“Evet, efendim. Kaptan Dempsey şu anda sancak tarafımdan birkaç yüz metre ilerde. Gemiyi yönetecek bir ekip gönderip tek kurtulan kişiyi almak için bir filika indiriyor.”

“Kaç ölü var?”

“Gemiyi ilk aramamdan sonra tayfaların beşi dışında hepsini buldum. Yolcu listesinden anladığım kadarıyla toplam 202 kişiden sadece 20 yolcu ve 2 tayfa sağ.”

“180 ölü var desene.”

“Hesap edebildiğim kadarıyla öyle, efendim.”

“Gemi Avustralya bandıralı olduğundan Avustralya hükümeti büyük bir araştırma başlatıyor. Sizin güneybatınızda Duse Körfezinde havaalanı olan bir İngiliz araştırma istasyonu var. Kaptan Dempsey'e oraya gidip kurtulanları karaya çıkarmasını emrettim. Geminin sahip olduğu şirket onları Sidney'e götürmek için bir Oantas jeti kiraladı.”

"Yolcu ve tayfaların cesetleri ne olacak?"

“Onlar araştırma istasyonunda buzla korunup askeri bir uçakla Avustralya'ya götürülecek. Orada otopsileri yapılacak.”

Pitt amirale Giordino ile Kutup Kraliçesi'ni Tehlike Adalarında batmak üzere bulduklarını anlatıp ne yapmaları gerektiğini sordu. "Ruppert&Saunders Şirketi onu Adelaide'ye götürecek bir ekip gönderiyor, ayrıca Avustralya hükümetinin bir araştırma ekibi de limana girmeden önce gemiyi baştan aşağı araştıracak."

“Kurtarma tazminatı isteyebilirsiniz. NUMA gemiyi mutlak bir felaketten kurtardığı için en az 20 milyon dolar ödüle hak kazanmıştır.”

“Hak kazansak da, kazanmasak da gemilerini kurtardığımız için bir sent bile istemeyeceğiz. Pitt,” Sandecker'in sesindeki tatmini hissediyordu."Ben gelecekte sularında yapacağımız araştırmalar için işbirliği ve yardım olarak Avustralya hükümetinden onun kat kat fazlasını çıkarmasını bilirim."

Amiralin bunak olduğunu kimse iddia edemezdi. Pitt içini çekerek, "Niccolo Machiavelli'nin sizden alacağı dersler vardı doğrusu," dedi. "Bölgendeki deniz canlılarının ölüm oranının azaldığını öğrenmek seni memnun edecektir sanırım. Balıkçılar ve araştırma istasyonu gemileri, son kırk sekiz saatte aşırı bir ölüm oranına rastlamadıklarını bildirdiler. Onları öldüren her neyse yoluna devam etmiş. Şimdi Fiji Adaları kıyılarına vuran çok sayıda balık ve deniz kaplumbağası raporları almaya başladık."

“Bu bulaşıcı hastalık canlıymış gibi sanki.”

Bir yerde kalmıyor, dedi Sandecker. "Bilginlerimiz olası nedenleri sistematik bir şekilde inceleyip katili saptayamazlarsa hayatımızda bir daha deniz canlısı göremeyeceğiz."

“Laboratuvar dehalarımızın bu konuda herhangi bir kuşkuları var mı?”

“Henüz yok. Buz Avcısın’daki biyologların bir şey bulacaklarını umuyorduk.”

“Eğer benden sır saklamıyorlarsa, henüz bir şey bulamadılar.”

“Senin bu konuda bir fikrin var mı?” diye sordu Sandecker. "Kapımızın önünde en az iki yüz kişilik bir kalabalık oluşturan medyaya atacağım etli bir kemik parçası falan yani?"

Pitt gülümsedi. Aralarında özel bir anlaşma vardı önemli hiçbir genel uydu telefonundan konuşmazlardı. Hava yoluyla iletilen görüşmeler herkese açıktı. Medyadan söz etmek Pitt'in o konuya girmemesi için bir uyarıydı. "Esaslı bir haber için ağızları sulanıyor, değil mi?"

“Boyalı basın Antarktik üçgeninin ölüler gemisini dillerine doladılar bile.”

“Ciddi misiniz?”

“Sana haberleri fakslarım.”

“Benim varsayımlarım onları düşkırıklığına uğratacaktır sanırım.”

"Benimle paylaşmak ister miydin?"

Bir duraklama oldu. "Bence rüzgârların taşıdığı bilinmeyen bir virüs olabilir."

“Virüs,” diye tekrarladı Sandecker. "Çok özgün bir fikir olmadığını söylemeliyim."

“Biraz garip geldiğini kabul ederim. Bir dişçi koltuğunda otururken akustik tavandaki delikleri saymak kadar mantıklı.”

Sandecker, Pitt'in saçma sözlerine şaşmışsa bile bunu belli etmedi. Bu tür boş sözlere alışkınmış gibi içini çekti. "Bence araştırmayı bilim adamlarına bıraksak daha iyi olacak," dedi. "Onlar konuyu senden daha iyi kavramışlar sanırım."

“Özür dilerim, amiralim, kafam yerinde değil.”

“Siste dolanan biri gibi konuşuyorsun. Dempsey'den ekip gelir gelmez hemen Buz Avcısı'na dön ve uyu.”

“Anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim.”

“Daha sonra konuşuruz.” Amiral Sandecker telefonu kapattı.

Kaptan köprüsünde olan Deirdre Dorsett, Buz Avcısı'nın küpeştesine dayanırken Maeve Fletcher'i görünce elini sallamaya başladı. Cesetlerle dolu bir gemide tek insan olma sıkıntısından birden kurtulunca sevinçten kahkahalar

atmaya başladı.

“Maeve!” diye bağırdı.

Maeve suyun ötesinden bakıp kendisine seslenen bu kadın sesinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sonra köprüde kendisine el sallayan kişiyi gördü. Bir an şaşkın şaşkın baktı. Sonra Deirdre'yi tanıyınca gece mezarlıkta dolaşırken omzuna dokunulmuş birinin ifadesi oturdu yüzüne.

Sorgu dolu bir sesle, "Deirdre, sen misin?" diye bağırdı.

“Ölümden dönen biri böyle mi karşılanır?”

“Sen... burada... yaşıyorsun, ha?”

Maeve, seni sağ gördüğüme ne kadar sevindiğimi asla bilemezsin. Maeve, Buz Avcısı'nın indirilen filikasını işaret etti. "Sana geliyorum."

“Bekliyorum.” Deirdre gülümseyerek kaptan köşküne girdi. Pitt de o sırada Dempsey'le telsiz konuşmasını bitirmişti.

“Dempsey, Maeve'in buraya geldiğini söyledi.”

Deirdre başını salladı. "Beni görünce çok şaşırdı."

Deirdre'nin kendi boyunda olduğunu farkeden Pitt, "Şanslı bir rastlantı," dedi. "Mürettebattan sağ kalanlar iki arkadaş olsun." Deirdre omuzlarını silkti. "Biz pek arkadaş sayılmayız."

“Yani birbirinizden hoşlanmaz mısınız?”

Arada başka şeyler var, Bay Pitt, dedi kadın. "Soyadlarımız farklıdır ama Maeve Fletcher'le kardeşiz."

10

Ardından Kutup Kraliçesi'nin geldiği Buz Avcısı, Duse Körfezinin koruyucu burnunu dönüp de İngiliz araştırma istasyonunun hemen karşısında demir attığında deniz çok sakindi. Dempsey köprüden, turist gemisindeki mürettebatına, demir atmış iki geminin birbirlerine bir tehlike yaratmamaları için uzağa çekmelerini bildirdi.

Pitt, Sandecker'in yatıp uyuma emrini dinlememişti. Kutup Kraliçesi'nin yönetimini Dempsey'in gönderdiği ekibe devrettikten sonra yapacak çok işi vardı. Önce Deirdre Dorsett'i Maeve'le filikaya bindirip Buz Avcısı'na gönderdi. Sonra güneşin parıldadığı gecenin büyük bir kısmını gemiyi baştan aşağı tarayarak geçirdi ve ilk seferinde görmediği şeylere göz attıktan sonra işi bırakıp NUMA araştırma gemisine döndü. Giordino ve Dempsey kendisini kaptan köşkünde karşılayıp kutladılar. Giordino, Pitt'in bitkin halini görünce kaptan köşkünde altı sürekli yanan demlikten bir fincan kahve doldurdu. Pitt kahvesini yudumlarken gemiye doğru yaklaşmakta olan dıştan takma motorlu küçük tekneye baktı.

Buz Avcısı'nın demiri daha dibi bulmadan Ruppert&Saunders temsilcileri uçaklarından inmişler ve bir zodyak motoruna atlamışlardı. Birkaç dakika sonra da Dempsey, Pitt ve Giordino'nun kendilerini beklediği kaptan köşkündeydiler. İçlerinden biri basamakları üçer üçer atlayıp üç adamın karşısında durdu. İriyarı, kırmızı yüzlü ve neşeli bakışlı bir adamdı.

Kaptan Dempsey? diye sordu.

Dempsey ileri çıkıp elini uzattı. "Benim."

Ben de Ruppert&Saunders Operasyon Şefi Kaptan Ian Ryan. "Hoşgeldiniz, kaptan."

Ryan'ın ürkek bir hali vardı. "Süvarilerimle Kutup Kraliçesi'ni almaya geldik."

“Gemi sizindir, kaptan. Sizce bir sakıncası yoksa gemiye gittiğinizde botunuzla benim ekibimi gönderirsiniz.”

Ryan'ın yüzünde bir rahatlama belirdi. Bu, çok hassas bir an olabilirdi. Hukuken Dempsey kurtardığı geminin sahibi sayılırdı. Ölü kaptan ve gemi sahiplerinden komuta kendisine geçmişti. "Yani siz komutadan Ruppert&Saunders Şirketi adına feragat mı ediyorsunuz?" "NUMA gemi kurtarma işiyle uğraşmaz, kaptan. Kutup Kraliçesi üzerinde hiçbir hak iddia

etmiyoruz."

“Şirket yöneticileri yolcularımızı ve gemimizi kurtarmak için gösterdiğiniz çabadan dolayı size minnetlerini bildirmemi istediler.” Dempsey, Pitt ile Giordino'yu tanıştırdı. "Seymour Adasındaki yolcularınızı bulan ve geminin Tehlike Adaları kayalıklarına bindirmesini önleyenler bu iki beydir."

Ryan iki adamın ellerini sıktı. "İnanılmaz bir başarı. Ruppert&Saunders size minnetini göstermede çok eli açık davranacaktır."

Pitt başını salladı. "NUMA merkezinde patronumuz Amiral James Sandecker kurtarma için herhangi bir para veya tazminat kabul etmememizi istedi."

Ryan afallamıştı. "Yani, hiç mi?"

“Bir tek sent bile,” dedi gözlerini güçlükle açık tutan Pitt.

“Çok iyisiniz. Bu kurtarma tarihinde duyulmamış bir şey. Sigorta bölümümüz bu facianın her yıldönümünde sizin şerefinize kadeh kaldıracaktır.”

Dempsey kendi kamarasına giden koridoru işaret etti. "Kaptan Ryan, hazır içkiden söz etmişken, size kamaramda bir kadeh ikram edebilir miyim?"

Ryan arkasındaki adamlarını işaret etti. "Bu davete arkadaşlarım da dahil mi?"

“Elbette,” dedi Dempsey dostça bir gülümsemeyle.

“Gemimizi ve yolcularımızı kurtarıyor ve bize içki ikram ediyorsunuz. Kusuruma bakmayın ama siz Yankiler gerçekten garip insanlarmışsınız.”

“Yok canım," dedi Pitt yorgunluktan parlayan yeşil gözlerle. "Biz sadece fırsatçıyız."

Pitt, Giordino ile Kutup Kraliçesi'ni bulmak için yola çıktığından beri ilk kez duş alıp yıkanırken zorlukla ayakta duruyordu. Sıcak suyun sakinleştiren etkisiyle neredeyse gözleri kapanacaktı. Saçlarını kurulayamayacak kadar bitkin olduğundan, duştan çıkınca havluyu beline sardı, yatağını açıp içine girdi ve anında uyuyakaldı.

Pitt kapısının vurulduğunu duymamıştı. Normalde en küçük bir tıkırtıda uyanmaya koşullanmış olmasına rağmen ikinci vuruşu da duymadı. Soluk alışında bir değişiklik yoktu. Maeve kapıyı aralayıp içeri başını uzatarak seslenirken gözleri bile kıpırdamadı.

“Bay Pitt, içerde misiniz?”

Kadın içeri girmemesi gerektiğini düşünüyorsa da merakını yenemedi Elinde

iki kadeh ve Giordino'nun özel stokundan verdiği bir şişe Remy Martin konyağı vardı. Kamaraya gelme nedeni Pitt'e teşekkür etmekti

Maeve duvardaki aynada kendini görünce şaşırdı. Yanakları ortaokul balosunda partnerini bekleyen bir kızınki gibi kızarmıştı. Maeve kendine kızarak geri döndü. Bir erkeğin odasına davet edilmeden girmekte olduğuna inanamıyordu. Pitt'i tanımıyordu bile. Erkek kendisi için yabancıdan başka bir şey değildi. Ancak Maeve kendi başına iş yapmaya alışkın bir kadındı.

Uluslararası bir madencilik şirketinin zengin başkanı olan babası Maeve'le kız kardeşlerini erkek evlatlarıymış gibi yetiştirmişti. Çocukluklarında bebekler ve süslü elbiseler, yeniyetmeliklerinde balolar falan yoktu. Ölmüş olan karısı, ailenin mali imparatorluğunu sürdürecek erkek evlat yerine üç kız çocuğu verince, kadere aldırış etmeyerek onları sert ve dayanaklı birer erkek gibi yetiştirmişti.

Maeve on sekizine geldiğinde kolejdeki sınıfın erkeklerinin çoğundan daha iyi futbol oynardı ve bir keresinde yanında sadece bir köpek olduğu halde Canberra'dan Perth'e kadar yürümüştü. Bu başarısı üzerine babası onu okuldan almış ve madende erkek işçilerin yanında çalıştırmıştı. Bunun üzerine Maeve isyan etmişti. Başka arzuları olan bir kadına göre değildi bu yaşam. O da bunun üzerine Melbourne'a kaçmış, çalışarak üniversiteyi bitirmiş, meslek olarak zoolojiyi seçmişti. Babası onu aileye geri getirmek için çaba göstermemişti. Kızının aile serveti üzerindeki haklarını reddetmiş ve Maeve sınıfında tanıştığı bir arkadaşından evlenmeden ikiz çocuk sahibi olunca da sanki o hiç yokmuş gibi davranmıştı. Genç, bir koyun yetiştiricisinin oğluydu, bütün gün güneş alanda kalmaktan esmerleşmiş bir teni, sağlam bir gövdesi, anlamlı gri gözleri vardı. İki genç hep birlikte gülmüşler, sevişmişler ve kavga etmişlerdi. Sonunda kaçınılmaz ayrılma günü geldiğinde genç kadın ona hamile olduğunu söylememişti.

Maeve şişeyle kadehleri masanın üzerine bırakıp bir deniz haritasıyla kâğıtların arasına rastgele atılmış özel eşyalara baktı. Kredi kartları, kartvizitler, iki boş çek ve 123 dolar nakit para olan cüzdanı elden geçirdi. Herhangi bir fotoğraf olmaması çok garipti doğrusu. Cüzdanı aldığı yere bırakıp diğer eşyalara baktı. Epey kullanıldığı belli olan Doxa dalgıç saati, araba ve ev anahtarlarının bulunduğu bir anahtarlık. Hepsi o kadardı.

Bunlara sahip bir insan hakkında bilgi edinebilmesi için yeterli değildi. Maeve'in yaşamına girip çıkan başka erkekler olmuştu. Ama hepsi geride kendilerinden bir şey bırakmışlardı. Bu ise arkasında hiç bir iz bırakmayan

yalnız erkeklerden biri olmalıydı.

Maeve antreden kamaranın içine girdi. Musluğun ardındaki aynanın hâlâ buharla kaplı olması adamın az önce duş aldığını gösteriyordu. Burnuna çarpan traş losyonu midesinde garip bir kasılma yaratmıştı. Alçak sesle, "Bay Pitt, içerde misiniz?" diye seslendi yine.

Sonra yatakta uyuyan adamı gördü. Bacaklarının havluyla örtülü olduğunu farkedince rahatladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Pitt yanıt vermeden uyumaya devam etti.

Maeve erkeği tepeden tırnağa kadar inceledi. Kıvırcık, kara saçları hâlâ ıslaktı. Kalın kaşları neredeyse burnunun üstünde birleşecekti. Maeve onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti. Gözlerinin ve dudaklarının kenarındaki çizgiler yüzüne hep gülümseyen bir ifade veriyordu. Güçlü ve kararlı bir insana benziyordu, yaşamın iyi ve kötü yanlarını görmüş ama karşısına çıkardıklarından hiç kaçmamış bir insana.

Maeve uyuyan adama bakarken onun çıplaklığından garip bir enerji ve zevk alırmış gibiydi. Havlunun kenarını kaldırdı ve kendi kendine gülümsedi, sonra yine indirdi. Pitt'i çok çekici buluyor ve onu hiçbir utanma duygusu hissetmeden şiddetle istiyordu.

Arkasından kısık bir ses, "Hoşuna giden bir şey mi gördün, kardeşim?" dedi.

Maeve dönerek, kapıya yaslanmış sigara içen Deirdre'ye baktı.

“Senin burada ne işin var?” diye fısıldadı.

“Yutabileceğinden büyük lokma ısırmaman için seni kolluyorum"

"Çok komik." Maeve, Pitt'in üzerini örttü. Sonra dönüp Deirdre'yi an iterek kapıyı kapattı. "Beni neden izledin? Neden öteki yolcularla Avustralya'ya dönmedin?"

“Aynı şeyi ben de sana sorabilirim, sevgili kardeşim."

“Gemideki bilim adamları benden gemide kalıp bu öldürücü mikapla olan deneyimimi rapor etmemi istediler.”

Deirdie, "Ben de öpüşüp barışırız umuduyla kaldım," diyerek sigarasından bir nefes çekti.

“Bir zamanlar sana inanabilirdim, ama artık inanmam.”

“Başka düşüncelerim olduğunu da itiraf edebilirim.”

“Haftalarca denizdeyken nasıl oldu da seni görmedim?”

“Mide bulantısından kamaramdan çıkamadığımı söylesem inanır mıydın?”

“Saçma,” dedi Maeve. "Sen bir at kadar sağlamsın. Bir kere bile hasta olduğunu hatırlamıyorum."

Deirdre bir küllük arandı, bulamayınca kamara kapısını açıp sigarasını denize fırlattı.

“Benim mucizevi kurtuluşuma hiç şaşmadın mı?”

Maeve şaşkın ve kararsız bir halde ablasına baktı. "Buzluğa girdiğini söylemişsin."

“Çok iyi bir zamanlamaydı, değil mi?”

“Çok şanslıymışsın.”

Şansın olanlarla hiçbir ilgisi yok, dedi Deirdre. "Ya sen? Sen tam o anda balinacıların mağarasında olmana şaşmadın mı?"

“Ne demek istiyorsun?”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Deirdre sanki yaramaz bir çocuğu azarlar gibi konuşuyordu. "Bir daha hiçbirimizi görmemeye yemin ederek kapıyı çarpıp gittiğinde babamın seni bağışlayacağını mı sanmıştın, Ama senin resmen büyükannemizin büyükannesinin ninesinin soyadını aldığını duyunca? Fletcher’miş, hah? Evden çıkıp da Melbourne Üniversitesinden başlayarak Ruppert&Saunders'e girene kadar bir an bile seni gözden kaybetmedi."

Maeve ablasına inanmaz bir ifadeyle bakarken birden aklına bir şey gelir gibi oldu. "O kötü operasyon teknikleri hakkında yanlış kişilerle konuşacağımdan korkuyordu, değil mi?"

“Babam eğer aile imparatorluğunu büyütürken normal olmayan yollar kullanmışsa, bunlar Boudicca ve benim için olduğu kadar senin içindi de.”

“Boudicca mı? Şeytanın ta kendisi olan ablamız!”

“Sen ne dersen de, Boudicca hep senin iyiliğini düşünmüştür.”

“Eğer buna inanıyorsan, sen sandığımdan daha aptalmışsın demektir.”

“Yolculuğa benim de çıkmam için ısrar ederek senin canını kurtaran Boudicca'ydı.”

“Canımı kurtarmak mı? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Kaptanı seni ilk kafileyle karaya çıkman için kim ikna etti sanıyorsun?”

“Sen mi?”

“Ben.”

Karaya çıkma sırası bendeydi. Nöbetleşe çıkıyorduk. Deirdre başını salladı. "Eğer programa uyulsaydı sen gemiden hiç ayrılmayan ikinci kafilede olacaktın."

"Buna neden gerek gördün?"

“Sadece zamanlama.” Deirdre sanki bir buz parçasına dönmüştü. "Babam olayın ilk kafile mağarada olduğu zaman meydana geleceğini hesaplamıştı."

Maeve ayaklarının altında güvertenin sallandığını hissediyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bu olayın gerçekleşeceğini önceden bilemezdi."

Deirdre bir arkadaşıyla telefonda çene çalar gibi rahatça, "Babamız akıllı adamdır," dedi. "O önceden planlamasaydı geminin buzdolabına kendimi ne zaman kilitleyeceğimi bilemezdim."

“Hastalığın nereye ve ne zaman geleceğini nasıl bilebilirdi ki?”

Deirdre vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Babamız aptal bir insan değildir."

Maeve öfkeden titriyordu. "Eğer böyle bir şeyin olacağından kuşkusu vardıysa, uyarıp bu kıyımı önlemeliydi."

“Babamın bir gemi dolusu turisti düşünmekten daha önemli işleri vardır.”

“Bu vurdumduymazlığın cezasını hepiniz görecekseniz, Tanrı adına yemin ediyorum.”

“Ailene ihanet mi edeceksin yani?” diye Deirdre omuzlarını silkti. Sonra kendi sorusunu kendisi yanıtladı. "Evet, bunu yaparsın sanırım."

"Hiç kuşkun olmasın."

“Tabii değerli oğullarını bir daha görmek istersen buna kalkışmazsın."

"Sean ve Michael babamın onları asla bulamayacağı bir yerdedirler."

"İstediğini yapabilirsin, ama ikizleri Perth'teki o öğretmenin yanında saklaman hiç de akıllıca bir davranış değildi doğrusu."

"Blöf yapıyorsun."

“Sevgili ablacığın Boudicca öğretmenle karısını adları Hollander'di galiba ikizleri pikniğe götürmesi için ikna etti.”

Gerçek kafasına dank ettiğinde Maeve yere yığılacak gibi oldu. “Onlar elinizde mi?"

“Oğlanlar mı? Elbette.”

"Hollander'lere bir zarar vermişse..."

"Kıllarına bile dokunmadı."

"Sean'la Michael'i ne yaptınız?"

“Babam özel adamızda onlara gayet iyi bakıyor. Hatta elmas ticarini bile öğretiyor. Asma suratını... Olabilecek en kötü şey onların da kazaya uğramalarıdır. Madenlerde oynayan çocukların başlarına neler gelebileceğini tahmin edersin. Ama işin bir de iyi yanı var: Eğer aileden yana çıkarsan oğulların bir gün çok zengin ve güçlü insanlar olcaklardır.”

“Babam gibi mi?” diye Maeve korku ve dehşetle bağırdı. "Ölmelerini tercih ederim." Sonra ablasını öldürme güdüsüne engel olarak yenik bir halde iskemleye çöktü.

Maeve'in çaresizliği karşısında mutluluğunu saklamayan Deirdre "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "NUMA'daki dostlarını birkaç gün daha idare et ve sana söylediklerimi kimseye çıtlatayım deme. Ondan sonra uçakla eve döneceğiz. Eğer bağışlanmanı istersen ve aileye sadakatini kanıtlarsan babamın seni bağışlayacağını göreceksin." Deirdre dışarı çıkıp gözden kayboldu.

2. BÖLÜM: RÜYALARIN GELDİĞİ YER

11

Amiral Sandecker büyük toplantı odasını pek seyrek olarak; ancak NUMA'yı ziyaret eden kongre üyeleri, yabancı ve Amerikalı saygın bilim adamları için kullanırdı. NUMA işleri için kendi bürosunun yanındaki daha küçük olan salonu tercih ederdi. Burası NUMA müdürleriyle gayri resmi ama gizli toplantılar yaptığı gözden uzak bir yerdeydi. Sandecker'le müdürleri Eire Gölü dibinden çıkarılmış eski bir yelkenlinin ahşap gövdesinden yapılma üç metrelik masa çevresinde meşin koltuklarda otururlardı. Masa Victorya döneminden kalmış konsoluyla geniş bir şöminenin önündeydi.

NUMA binasının diğer modern dekorlu odalarına hiç benzemeyen salon Londra'da bir centilmen kulübünden getirilmiş gibiydi.

Duvarlar ve tavan saten parlaklığındaki tik ağacındandı ve duvarlarda süslü Çerçeveler içinde Birleşik Devletler deniz savaşlarının tabloları asılıydı.

Sandecker'in emekliliğinden sonra eski bir ABD Başkanı kendisini deniz araştırmalarında bu yeni kurumu oluşturması için seçmişti. Kurum aralarında Pitt ve Giordino'nun bulunduğu sekiz on kişiyle kiralık bir depoda işe başlamıştı. Sandecker dünyanın oşinografi enstitülerinin kıskandığı bu kurumu, iki bin kişinin çalıştığı ve bütçesi Kongre tarafından itirazsız kabul edilen dev bir kuruluşa dönüştürmüştü.

Amiral yaşıyla mücadele içindeydi. Altmışlı yaşların başında olmasına rağmen her gün jogging yapar, ağırlık kaldırır, kendisini terletecek ve kalp atışlarını hızlandıracak hiçbir hareketten kaçınmazdı.

Sandecker'in de kötü huyu puro içmekti. Kendisi için özel hazırlanmış olan iri purolardan günde on tane içerdi. Toplantı odasına ateşler içindeki bir sahneye giren sihirbaz gibi dumanlarla sarılı olarak girerdi.

Şimdi de masanın başına doğru yürürken sağında ve solunda oturan iki adamı başıyla selamladı. "Sizi beklettiğim için özür dilerim beyler, ama çok önemli olmasaydı kalmanızı istemezdim."

NUMA'nın bilgisayar ağı başkanı ve dünyanın deniz bilimleri konulu en büyük veri kütüphanesinin şefi olan Hiram Yaeger iskemlesini iki ayağı üzerinde arkaya yaslayıp başını salladı. Çözümlenecek bir sorun olduğunda Sandecker ilk önce Yaeger'le işe başlardı. Saçlarını atkuyruğu biçiminde arkasında toplamış olan Yaeger, karısı ve kızlarıyla başkentin lüks bir semtinde otururdu ve bir BMW'si vardı. "Ya sizin davetinize gelecektim ya da karımı baleye götürecektim, başka bir seçeneğim yoktu," dedi.

NUMA'nın müdür yardımcısı ve Sandecker'den sonra gelen adam olan Rudi Gunn güldü. "Her iki durumda da kaybedecektin desene." Dirk Pitt, Sandecker'in baş bela avcısıysa, Gunn da örgütçü dehasıydı. Sandecker meşin koltuklardan birine oturdu, purosunun külünü bir deniz hayvanı kabuğuna silkerek Weddell Denizi ve Antarktika Yarımadasını gösteren haritayı masaya yaydı. Parmağını daire şeklindeki işaretin üzerine koyarak, "Beyler, Weddell Denizindeki son durumu biliyorsunuz," dedi. "Bir numaralı daire Buz Avcısı'nın ölü yunusları bulduğu yerdir. İki, Güney Orkney Adası güneyinde fokların öldüğü yer. Üç numara olan Seymour Adası ise insanların, penguenlerin ve fokların kitle ölümlerinin görüldüğü yer. Dört numara da felaket geldiğinde Kutup Kraliçesi'nin yaklaşık olarak bulunduğu nokta."

Yaeger dairenin çevresine baktı. "Yarıçapı doksan kilometre kadar."

"Hoş bir şey değil." Gunn'un alnında bir kırışık belirmişti. "Bu Çinkof Adası yakınındaki ölüm bölgesinin en az iki katı kadar."

Orada üç bin deniz aslanı ve beş balıkçı ölmüştü," dedi Sandecer Masanın üstündeki küçük bir kumanda aletini aldı, karşı duvara doğrultup bir düğmeye bastı. Tavandan ağır ağır bir ekran indi. Başka bir düğmeye basınca Pasifik Okyanusunun bilgisayarca yapılan üç boyutlu bir fotoğrafı belirdi. Haritanın çeşitli yerlerinde neon mavisi oklarla insanlar ve balıklar dolaşıyor gibiydi. Seymour Adası açıklarında ve Alaska yakınlarındaki renklerde insan figürleri vardı. "Üç gün öncesine kadar bütün ölümler Pasifik'teydi," dedi Sandecker. "Ama Seymour Adası ve çevresinin dışında şimdi Güney Atlantik'te de başladı."

Gunn, "Son dört ay içinde sekiz kere oldu," dedi. "Olaylar giderek sıklaşıyor."

Sandecker purosunun ucuna baktı. "Ve kaynak hakkında bir tek ipucu bile yok elimizde."

Yaeger ellerini iki yana açtı. "Bilgisayarda yüzlerce farklı senaryo denedim. Ama bilmecenin çözümüne yaklaşamadım bile. Bilinen bir şey aniden belli bir alandaki bütün canlıları öldürüp sonra hiç iz bırakmadan kaybolamaz."

“Otuz bilim adamı şu anda bunun üzerinde çalışıyorlar,” dedi Gunn. "Ve hâlâ bir kaynak bulmaktan çok uzağız."

Sandecker, "Sahil Güvenliğin, Çirikof Adası açıklarında teknelerinde ölü bulduğu beş balıkçının otopsisinden bir şey çıkmadı mı?" diye sordu.

“İlk otopsi bulgularına göre herhangi bir zehir izi yok. Ne yenilen, ne solunan bir zehir, ne de tıpça bilinen hızlı seyirli bir hastalık. Walter Reed Askeri Tıp Merkezinde Albay Hunt raporunu tamamlayınca sizi arayacak.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Sandecker. "Bunları bir şey öldürdü. Kaptan, kaptan köşkünde dümeni tutarken öldü. Tayfalar öldüklerinde ağ çekiyorlardı, insanlar nedensiz yere ölmezler, özellikle de yirmi otuz yaşlarındaki sağlıklı insanlar..."

Yaeger başını salladı. "Belki de yanlış bir yere bakıyoruz. Ortada aklımıza gelmedik bir şey vardır belki de."

Sandecker tavana doğru yükselen puro dumanına baktı. Kartlarını nadiren aynı anda açardı "Toplantıdan az önce Dirk'le konuşuyordum,” dedi.

“O tarafta yeni bir şey var mı?” diye sordu Gunn.

“Buz Avcısı'ndaki biyologlardan yok ama Dirk'in çok uzak bir ihtimal de olsa, hiçbirimizin aklına gelmeyen bir varsayımı var. “

"Duymak isterdim," dedi Yaeger.

“Bir tür kirlenmeden söz etti.”

Gunn kuşkulu gözlerle Sandecker'e baktı. "Bizim kaçırdığımız ne tür bir kirlenme olabilir?"

Sandecker dürbününden bakan bir keskin nişancı gibi sırıttı. "Gürültü."

“Gürültü mü? Ne gürültüsü?”

Suyun altında yüzlerce, belki de millerce gidebilen ve sonra yüzeye çıkıp belli bir yarıçap içindeki her şeyi öldüren öldürücü ses dalgaları olabileceğini düşünüyor.

Yaeger şakacı bir insan değildi ancak bu kez dayanamayıp güldü. "Korkarım Pitt bir şeyleri biraz fazlaca kaçırdı bu sefer," dedi.

Ancak Gunn'un yüzünde kuşkudan eser yoktu. Bir an Pasifik Okyanusu haritasına baktı. "Dirk bir şey yakaladı sanırım," dedi. Yaeger'in gözleri kısıldı. "Sahi mi?"

Evet. Sualtı akustiği aradığımız şey olabilir.

Bir oya daha sahip olduğuma sevindim, dedi Sandecker. "Bunu bana ilk söylediğinde yorgunluktan saçmaladığını sandım. Ama kuramını düşündükçe bunun olabileceğine inanıyorum."

Yaeger, "Duyduğuma göre Pitt, Kutup Kraliçesi'ni kayalara çarpmaktan tek başına kurtarmış."

Gunn başını salladı. "Doğru. Al kendisini helikopterden indirdikten sonra gemiyi gerçek bir felaketten kurtardı."

“Yine ölü balıkçılara dönelim,” dedi Sandecker. "Cesetlerini yerel Alaska yetkililerine ne zaman vermek zorundayız?"

“Onların bizde olduğunu öğrendiklerinden beş dakika sonra,” dedi Gunn. "Balıkçı teknesinin Alaska Körfezine doğru sürüklendiğini gören Sahil Güvenlik botu Kodiak'a gidince bunu anlatacaktır."

Kaptanları mürettebatı ağızlarını açmamasını tembih etmiş olsa bile mi?” dedi Sandecker.

“Savaşta değiliz, amiralim. Sahil Güvenlik kuzey sularında çok saygındır. Yaşamlarını kurtarmakla görevli oldukları insanlara karşı gerçekleri saklamak gibi bir duruma ortak olmaktan hoşlanmayacaklardır. Yukon meyhanelerinde iki tek attıktan sonra olayı her önlerine gelene anlatacaklardır.”

Sandecker içini çekti. "Haklısın sanırım. Binbaşı Maclntyre gizlilik konusundan pek hoşnut değildi. Bizzat savunma bakanından emir alınca cesetleri NUMA bilginlerine teslim etmeye razı gelmişti."

Yaeger, Sandecker'e bilmiş bilmiş baktı. "Acaba savunma bakanına kim erişti dersiniz?"

Sandecker sinsi sinsi güldü. "Kendisine durumun ciddiyetini anlattıktan sonra işbirliğine yanaşmıştı."

Ölülerin ve diğer balıkçıların aileleri ölümler kendilerine haber verilmeden bir hafta önce otopsi yapıldığını öğrenince kıyamet kopacak, dedi Yaeger.

Hele otopsi için Washington'a götürüldüklerini duyunca, dedi Gunn. "Ancak Kutup Kraliçesi felaketini gizlemek olanaksız. Bu gece dünyanın her yerindeki baş haber bu olacaktır."

Sandecker, Yaeger'e döndü. "Hiram, sen kütüphanene gir ve sualtı akustiği konusunda bulabildiğin her şeyi çıkar. Su içinde yüksek enerjili ses dalgasıyla

ticari veya askeri bütün deneyleri, bunların insanlar ve sualtı memelileri üzerindeki etkilerini araştır."

“Hemen işe başlıyorum.”

Gunn'la Yaeger dışarı çıktıktan sonra Sandecker olduğu yerde kalıp purosunu içmeye devam etti. Bakışları tabloların birinden ötekine gidiyordu. Sonra gözlerini kapatıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kafasını karıştıran şey durumun belirsizliğiydi. Bir süre sonra gözerini açıp Pasifik Okyanusunun bilgisayarca yapılmış haritasına baktı.

Odaya yüksek sesle, "Bundan sonra nereye?" diye sordu. "Bundan sonra kimi öldürecek?"

12

Albay Leigh Hunt zemin kattaki odasında masası başında oturmuş, Walter Reed'in üst katlarındaki daha resmi idari odalardan nefret ederdi, Cutty Sark şişesine bakıyordu. Dışarda Washington'a karanlık çökmüş, sokak ışıkları yanmış, trafik yoğunluğu azalmaya başlamıştı. Kuzeybatının soğuk sularından çıkarılan beş balıkçının cesedi üzerinde yapılan otopsiler sona ermişti ve albay evine, kedisinin yanına dönmek üzereydi. Gitmeden önce ya son bir telefon etmek ya da bir kadeh içki içmek gibi seçenekleri vardı önünde. Sonunda ikisini de aynı zamanda yapmaya karar verdi.

Bir eliyle kahve bardağına içkiyi doldururken diğeriyle numarayı tuşladı. İki kere çaldıktan sonra sert bir ses, "Albay Hunt, umarım sizsiniz," dedi.

“Benim. Nereden bildiniz?”

“İçimden bir ses şu anda telefon edeceğinizi söyledi.”

“Donanmayla konuşmak her zaman bir zevktir.”

“Bana ne söyleyeceksiniz?” diye sordu Sandecker.

“Bir, bu cesetlerin denizin ortasında, bir balıkçı teknesinde bulunduğundan emin misiniz?”

“Evet.”

“Ve buraya gönderdiğiniz dört fokla, iki yunus?”

“Başka nerede bulunabilirdi ki?”

“Daha önce deniz canlıları üzerinde hiç otopsi yapmamıştım.”

"İnsanlar, yunuslar ve foklar hep memelidirler."

“Sayın amiralim, elinizde çok garip bir olay var.”

“Ölüm nedenleri neymiş?”

Hunt bardağı yarıladı. "Klinik olarak, ortaokuldaki tabiat bilgisi dersinden örs, çekiç ve üzengi diye hatırlayabileceğiniz orta kulak osiküler zincirinin kopması ve kulaklardaki bir gürlemenin beyin damarını patlatarak kafatasının arka kısmındaki ön ve orta kafatası boşluğuna kan dolması."

“Lütfen bunu daha basitçe söyleyebilir misiniz?”

“Enfarktüs terimini bilir misiniz?”

“Argoya benziyor.”

“Enfarktüs bir organ ya da dokudaki ölü hücrelerin, örneğin bir hava kabarcığı gibi engel oluşturup kanın dolaşımına engel olmasıdır."

“Bu şey gövdelerin neresinde yer almıştı?"

“Kulakta. Çok şiddetli çarpma benzeri bir olayın meydana gelmesi durumunda olduğu gibi. Örneğin, derin suya dalınca havanın hidrolik basıncı su dış kanala girince kulak zarını patlatır."

“Bu sonuca nasıl vardınız?”

“Standart araştırmalarıma ek olarak manyetik rezonans görüntüleme ve bilgisayar tomografisi kullanarak.”

“Peki, bu rahatsızlığın başlangıç belirtileri nedir?”

“Yunuslar ve foklar için bir şey söyleyemem ama insanlar için kesin bir şey söyleyebilirim. Ani ve şiddetli baş dönmesi, denge kaybı, kusma, aşırı baş ağrısı ve kasılma. Beş dakika sonra da ölüm. Bunu dev boyutlu bir inmeye benzetebilirsiniz.”

“Bu travmaya neden olan şeyi söyleyebilir misiniz?”

Hunt duraksadı. "Kesin olarak değil."

Sandecker hayır yanıtını kabul edecek insan değildi. "Bir tahminde bulunun."

“Eh, madem beni sıkıştırdınız, söyleyeyim: Balıkçılarınız, foklarınız ve yunuslarınız çok şiddetli bir ses dalgasıyla karşılaşmışlar.”

22 Ocak 2000 Howland Adası Yakınları, Güney Pasifik Honolulu'dan Yeni Gine'deki Jayapura limanına gitmekte olan Endonezya bandıralı Mentawai şilebinin küpeştesinde toplanan denizciler için okyanusun ortasındaki garip görünüşlü tekne olağanüstüydü. Ningpo yapısı Çin yelkenlisi doğudan burnuna çarpan bir metrelik dalgalarla yükselip alçalıyor, parlak renkli yelkenleri güneybatı rüzgârla doluyor, cilalı tahtaları doğan güneşin altında parıldıyordu. Gemiyi sislerden ve fırtınalı denizlerden korumak için burnunun iki kenarın kocaman birer göz çizilmişti.

Adını son Çin ana kraliçesi Tzuhsi'den alan tekne, Akademi ödü lüne hiç aday olmayan ama gümüş perdenin en çok iş yapan filmleri nin yıldızı Garret

Converse'in ikinci eviydi. Uzunluğu yirmi dört, eni ait, metre olan tekne baştan aşağı kadar tik ve sedir ağacından yapılmıştı Converse, mürettebat için akla gelen her türlü lüks ve en yeni seyir teknolojisiyle donatmıştı teknesini. Masraftan kaçınmamıştı. Pek az yat böylesine komple olabilirdi. Errol Flynn gibi usta bir yatçı olan Converse, Tzuhsi ile Newport Beach'ten dünya turuna çıkmıştı.

Şimdi de Pasifik'teki son ayağını tamamlarken Howland Adasının elli kilometre açığından geçiyordu, ki burası 1937'de uçağıyla dünya turu yaparken Amelia Earhart'ın kaybolduğu yerdi.

Ayrı yönlerde giden iki gemi karşılaştıklarında Converse diğerini telsiziyle selamladı. "Yat Tzuhsi'den selamlar. Sen kimsin?" "Honolulu'dan Mentawai şilebi. Nereye gidiyorsun?"

“Christmas Adasına, oradan da California'ya.”

“Yolun açık olsun."

“Senin de, dedi Converse.”

Mentawai'nin kaptanı, uzaklaşan yata bakarak birinci süvarisine, "Pasifik'in bu kadar açıklarında bir yatla karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi.

İki tekne birbirlerini geçtikten on sekiz dakika sonra Sidney'e traktör ve tarım araçları götürmekte olan ABD konteyner şilebi bir imdat çağrısı aldı. Telsiz odası geniş kaptan köprüsünün hemen yanında olduğundan, operatör sabah nöbetini tutan ikinci süvariyle yerinden kalkmadan konuşabiliyordu.

“Endonezya bandıralı Mentawai şilebinden bir imdat çağrısı aldım, efendim.”

İkinci süvari George Hudson telefonu kaldırıp bir numara çevirdi"Kaptan, bir imdat çağrısı aldık."

Kamarasında kahvaltısından ilk lokmayı almak üzere olan Kaptan jason Kelsey, "Pekâlâ, Bay Hudson. Hemen geliyorum. Geminin yerimi saptamaya çalışın," dedi.

Kelsey yumurtalarıyla sucuğunu yiyip kahvesini içti ve kısa koridordan geçerek doğru telsiz odasına gitti.

Operatörün yüzünde çok garip bir ifade vardı. "İlginç bir mesaj, saptan." Kelsey'e kâğıdı uzattı.

Kelsey kâğıdı okuduktan sonra telsizciye dikkatle baktı. "Bunu gönderdiklerine emin misin?"

“Evet, efendim. Mesajı çok net aldım.”

Kelsey kâğıdı yüksek sesle okudu. "Bütün gemiler hemen gelin. Howland Adasının kırk kilometre güney-güneybatısında Mentawai şilebi. Hemen gelin. Herkes ölüyor." Kaptan başını kaldırdı. "Bu kadar mı? Koordinatlar yok mu?"

Telsizci başını salladı. "Birden kesildi ve bir daha bağlantı sağlayamadım, efendim."

O zaman telsiz yönlendirme sistemini kullanamayız. Kelsey ikinci süvarisine döndü. "Bay Hudson, Mentawai'nin bildirdiği yere doğru bir rota saptayın, koordinatları bilmiyorsak da, radarla yerini bulabiliriz belki de."

Hudson harita masası üzerinde çifte cetveli ve pergeliyle çalışmaya koyuldu. Kelsey başmakiniste Rio Grande'ye tam yol vermesini emretti. Birinci Süvari Hank Sherman düğmelerini ilikleyip esneyerek kaptan köprüsünde belirdi.

“İmdat çağrısı mı?” diye sordu Kelsey'e.

Kaptan gülümseyerek not defterini uzattı. "Bu gemide de haber Çok çabuk yayılıyor."

Hudson harita masasından başını kaldırdı. "Mentawai yaklaşık altmış beş kilometre uzakta, bir-üç-iki rotasında."

Kelsey konsola geçip koordinatları tuşladı. Büyük konteyner gemisi hemen 132 dereceye doğru yeni rotasına girdi.

Telsizciye, "Yanıt veren başka gemiler var mı?"

“Yanıt veren tek gemi biziz, efendim.”

Kelsey güverteye baktı. "İki saate kadar oraya varırız." Sherman şaşkın şaşkın kâğıda bakıyordu. "Eğer bu bir şaka değilse, oraya gittiğimizde cesetten başka bir şey bulamayacağız sanırım. Mentawai'yi sabah saat sekizden birkaç dakika sonra buldular.

Kendi hızıyla yoluna devam eden Kutup Kraliçesi'nin aksine Endonezya şilebi sulara kapılmış sürükleniyor gibiydi. Sakin bir görünümü vardı. Çifte bacasından dumanlar çıkmasına rağmen güverteler bomboştu ve Rio Grande'nin köprüsünden hoparlörle yapılan çağrıya bir yanıt veren çıkmamıştı.

“Bir mezar kadar sessiz,” dedi Sherman.

“Aman Tanrım! Çevresi ölü balıklarla kaplı,” dedi Kelsey.

“Ben bu işten hiç hoşlanmadım.”

Kelsey, "Yanına bir ekip alıp gemiye çık," dedi.

“Başüstüne, efendim.”

İkinci Süvari Hudson dürbünle denizi tarıyordu. "İskele tarafında on mil kadar ilerde bir gemi daha var," dedi.

“Bu yana doğru mu geliyor?”

“Hayır, efendim. Uzaklaşıyor gibi.”

“Çok garip. Tehlikede olan bir gemiden neden kaçsın ki?”

“Lüks bir yata benziyor. Monako veya Hong Kong'da görünen türden bir yat.”

Kelsey telsiz odasının kapısına yürüdü. "Şu uzaktaki yatı ara bakalım."

Telsizci birkaç dakika sonra başını salladı. "Ses vermiyor. Ya telsizleri kapalı ya da bizi duymazdan geliyorlar."

Sherman'ın ekibinin bindiği filika denize inmiş, şilebe doğru yol alıyordu. Birkaç dakika sonra tekneye yanaşıp ucu çengelli çubuklarıyla tutunarak merdivenlerini kurdular. Sherman üç dört dakika sonra güvertedeki cansız insanların üzerine eğiliyordu. Sonra da köprü altındaki bir kapıdan içeri girdi.

Kendisini dört denizci izlemiş, diğer ikisi motoru tekneden biraz uzaklaştırarak beklemeye başlamışlardı. Sherman geminin içine girdikten sonra gerçeklerin ötesinde bir diyarda dolaşıyormuş hissine kapılmıştı. Kaptandan miçoya kadar herkes ölüydü ve cesetler oldukları yere yığılmışlardı. Telsizcinin gözleri fırlamıştı ve sanki düşmekten korkuyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı telsizine.

Sherman yirmi dakika sonra Mentawai'nin telsizcisini itip yerine oturarak Rio Grande'yi aradı. "Kaptan Kelsey?"

“Sizi dinliyorum, Bay Sherman. Ne buldunuz?”

“Hepsi ölmüş, efendim. Başmakinistin kamarasındaki iki papağan ve geminin köpeği de.”

“Ölüm nedeni hakkında bir ipucu var mı?”

“İlk akla gelen şey yemek zehirlenmesi. Ölmeden önce kusmuşlar.”

"Zehirli gaza karşı dikkatli olun."

Kelsey bu beklenmedik durumu düşündü bir an. Sonra, "Filikayı geri gönderin," dedi. "Gemiyi yönetmeniz için beş kişi daha göndereceğim. En yakın

liman Samoa adalarında Apia'dır. Gemiyi oradaki yetkililere teslim ederiz."

“Ya cesetler ne olacak? Onları bu tropik sıcağında açıkta bırakamayız."

Kelsey hiç duraksamadan, "Buzluğa koyun," dedi. "Otopsi yapılana kadar... "

Ancak tam o anda Mentawai'nin gövdesi aşağıdakilerden gelen bir patlamayla sarsılınca sesi kesildi. Ambar kapakları havaya fırlarken içerden alevler yükseldi. Gemi sudan dışarı fırlar gibi olup sancak tarafına yattı. Kaptan köşkünün çatısı çökerken bir gümbürtü daha duyuldu.

Mentawai sancak tarafına hızla yatarken Kelsey dehşet içinde gemiyi seyrediyordu. "Batıyor," diye bağırdı telsize. "Çabuk suya atlayın!" Sarsıntının şiddetinden sersemlemiş olan Sherman güvertede yatıyordu. Başını kaldırdı, eğik duran güvertedeki parçalanmış telsiz odasının bir köşesine kaydı ve kaptan köşkünden giren sulara şaşkın şaşkın baktı. Sersemlemiş kafası için hiçbir anlamı olmayan bir görüntüydü bu. Son bir soluk alıp ayağa kalkmaya çalıştıysa da, çok geç kalmıştı. Kısa bir sürede yeşil ve ılık sulara gömülmüştü.

Kelsey ile Rio Grande mürettebatı, Mentawai'nin paslı bir madeni kaplumbağayı andıran tersine dönmüş gövdesine bakıyorlardı. Gövdenin altında parçalanan bottaki iki adam dışında Sherman'ın ekibi geminin içinde sıkışıp kalmışlardı. Hiçbiri suya atlayamamıştı. Su içeri dolunca şilep sanki denizin çözümlenememiş sırlarından biri olmakta acele ediyormuşçasına bir anda gözden kayboldu.

Rio Grande'de kimse şilebin bu kadar çabuk batabileceğine inanamıyordu. Kelsey yüzünde dehşet ifadesiyle bir süre hiç kıpırdamadan arkadaşlarını denizin derinliklerine çeken enkaza baktı. Kafasının içinde beliren küçük bir fikir aniden büyüyerek içinde bulunduğu şokun dışına taşmıştı. O ölüm girdabından bakışlarını ayırdı, dürbünü alıp uzakta gözden kaybolmakta olan yata baktı. Mavi gökyüzü ve yeşil denizde bembeyaz bir noktaya dönmüş olan yat hızla uzaklaşıyordu. Esrarengiz tekne imdat çağrısına kulak vermemekle kalmamış, geçip gitmişti ve şimdi de felaket yerinden bilerek kaçmaktaydı.

Her kimsen lanet olsun sana, diye söylendi Kaptan Kelsey. "Lanet olsun!"

Otuz bir gün sonra Palmira atolündeki Cooper Adası yerlilerinden Ramini Tantoa sabah uyandığında âdeti olduğu üzere Doğu lagününün ılık sularında yüzmeye gitti. Ancak kulübesinden daha iki adım atmıştı ki, gece her nasılsa dış kayalıklar arasından geçebilen büyük bir Çin teknesinin karaya vurmuş olduğunu gördü. Teknenin burnu kumlara saplanmıştı, kıçını ise lagünün

yumuşak dalgaları hafifçe okşamaktaydı.

Tantoa seslendiyse de kendisine karşılık veren olmadı. Tekne terkedilmiş görünüyordu. Bütün yelkenleri çekilmişti ve hafif rüzgârda ağır ağır dalgalanıyordu, kıçındaki de ABD bayrağıydı. Tik ağacı gövdesi sanki güneşte solacak zaman bulamamış gibi parlaktı. Tantoa yarı yarıya kuma gömülmüş gövdeye bakarken burundaki boyalı gözler kendisiler gibiydi.

Tantoa sonunda cesaretini toplayıp tekneye girdi. Ana güverte bomboştu. Her şey yerli yerindeydi. Güvertede dağınık hiçbir şey yoktu.

Tantoa ceset bulmayı bekleyerek teknenin içine girdi. Ama orası da çok düzenliydi ve bir tek kişi bile yoktu.

Hiçbir tekne tek başına Çin'den oraya kadar gelmiş olamazdı. Yerli, birden ürkütücü şeyler düşünmeye başladı. Hayalet tayfaların yönettiği bir tekne... Korkuyla hemen yukarı çıkıp kendini sıcak kumların üstüne attı. Bu durumu Cooper Adasının küçük köyünün heyetine bildirmek zorundaydı. Tantoa uzun uzun koştuktan sonra korkunç bir hayaletin kendisini izleyip istemediğini anlamak için arkasına baktı.

Ama geminin çevresindeki kumsal bomboştu. Sadece teknenin gözleri kötü kötü bakıyorlardı kendisine. Tantoa köye doğru koşarken bir daha arkasına bakmadı.

13

Buz Avcısı'nın yemek salonunda garip şekilde sakin bir eğlence havası vardı. Mürettebat ve bilim adamları Kutup Kraliçesi trajedisinden sağ kalanlara bir veda partisi düzenlemişlerdi. Roy Van Fleet ve Maeve son üç gündür gece gündüz, omuz omza çalışarak penguenin, yunusları ve fokları inceliyorlardı ve not defterlerini dolduran gözlemlerini yazıyorlardı.

Van Fleet kadına alışmıştı ama sevgi gösterisinde bulunmuyordu; güzel karısıyla üç çocuğu aklından bir an bile çıkmıyordu. Artık kadın'a birlikte çalışamayacağı için üzgündü. Laboratuvardaki diğer bilim adamları da onların esaslı bir ekip oluşturduklarını düşünüyorlardı.

Buz Avcısı'nın aşçısı mantarlı ve şarap soslu balık yemeği hazırlamıştı. Şarap su gibi akarken Kaptan Dempsey başını öte yana çeviriyordu. Sadece nöbetçi olanların nöbetleri sona erene kadar şarap içmeleri yasaktı.

Dempsey kaptan olduğu için en uzun masanın başındaydı ve şeref konukları olan iki kadını iki yanına almıştı. NUMA'nın özel projeler başkanı olarak Pitt masanın öteki başındaydı. Çevresindeki konuşmalara kulaklarını tıkayarak dikkatini iki kız kardeşe vermişti.

Aynı anadan bundan farklı iki kız kardeş doğamaz, diye düşünüyordu. Maeve coşkuyla parıldayan, canlı ve çılgın bir yaratıktı. Onu bir arkadaşının kısa blucinli, daracık tişörtlü kız kardeşi olarak araba yıkarken hayal ediyordu. İlk rastladığı günden bu yana çok değişmişti. Yüksek sesle konuşuyor, konuşurken elini kolunu sallıyordu, hiçbir sahte tavrı yoktu. Ancak bütün bunlarda zorlama bir şey vardı. Sanki düşünceleri başka yerdeydi ve kendisi de bilinmeyen bir baskı altındaydı.

Maeve'in üzerinde sanki kendisi içine girdikten sonra dikilmiş gibi duran kısa etekli kırmızı bir kokteyl elbisesi vardı. Pitt onu önce gemideki kadınlardan birinden aldığını düşünmüşse de, sonradan Deirdre ile Kutup Kraliçesi'nden dönerken botta bavullarını gördüğünü hatırlamıştı. Maeve çıplak boynundaki gerdanlığa uyan sarı mercan küpeler de takmıştı. Bir an göz göze geldiler. Maeve, Avustralya'daki köpeğini anlatmaktaydı ve sanki onu tanımamış gibi bakışlarını hemen kendisini dinleyenlere çevirmişti.

Diğer yandan Deirdre odadaki her erkeğin hissettiği bir şehvet havası yaymaktaydı. Pitt onu saten çarşaflar üzerinde yatıp parmağıyla gelmesini işaret ettiğini hayal edebiliyordu. Kadının tek kusurlu yanı umursamazlığıydı. Kutup

Kraliçesi'nde onu bulduğunda çekingen ve kolayca kırılabilen bir insan olarak görünmüştü, oysa o da değişmiş, şimdi soğuk ve herkesten uzak bir yaratık olmuştu. Kadında Pitt'in daha önce dikkat etmediği bir sertlik de vardı.

Kadın iskemlesinde dimdik oturuyordu, üzerinde ipek çoraplı dizlerinin hemen üstünde sona eren kahverengi dar bir elbise vardı. Boynundaki eşarp gözlerini ve bakır kızılı saçlarını vurguluyordu. Pitt'in kendisini incelediğini farketmiş gibi başını ağır ağır çevirdi ve ifadesiz gözlerle kendisine baktı. Ama sonra gözleri birden buz parçasına dönüştü ve hesapçı bir ifade aldı.

Pitt bir irade oyununa girdiğini farketti. Kadın Dempsey'le konuşmasına devam ederken gözlerini kırpmıyordu. Sanki Pitt'e bakıyor ve ilginç bir şey bulmamış gibi onu delip arkasındaki tabloyu görüyordu, yeşil renge dikilen kahverengi gözlerde tek bir kıpırtı bile yoktu. Pitt erkeklere karşı direnmeyi seven bir kadın, diye düşündü. Çok yavaşça gözlerini şaşılattı. Bu komik durum aralarındaki büyülü havayı ve Deirdre'in dikkatini dağıttı. Çenesini havaya kaldırıp Pitt'i bir palyaço gibi gördüğünü belli ederek dikkatini yine çevresindekilere verdi.

Pitt, Deirdre'ye karşı cinsel bir çekim hissediyorsa da, kendisini etkileyen Maeve'di. Belki de o sevimli gülümsemesi, dişlerinin arasındaki hafif açıklık ya da omuzlarına çağlayan gibi dökülen sarı saçlarıydı bunu yapan. Onu Seymour Adasında bulduğundan bu yana gördüğü değişikliği anlayamıyordu. O her zamanki güleryüzlü halinden iz yoktu artık. Pitt onun Deirdre'in kontrolü altında olduğunu hissediyordu. Ve belki de sadece kendisi, iki kız kardeş arasında sevgi olmadığını farketmişti.

Pitt cinsler arasındaki o eski seçim sıkıntısını düşünüyordu. Kadınlar çoğunlukla çocuklarının babası olacak iyi erkeklerle, kuraldışı aşk ve serüven vaat eden zamparalar arasında bir seçime girerlerdi. Erkeklerin seçimiyse genelde çocuklarının anası olacak komşunun güzel kızıyla üzerinden inmek istemeyen seks delisi kadın olurdu.

Pitt için üzücü bir karar verme durumu yoktu. Ertesi akşam gemi Şili'de Tierra de Fuego'da Punta Arenas limanına yanaşacak ve iki kız kardeş oradan uçakla Santiago'ya gideceklerdi. Oradan doğruca Avustralya'ya giden bir uçak bulabilirlerdi. Pitt bir daha ikisini de göreceğini hiç sanmıyordu.

Adam masanın altına elini sokup cebindeki katlanmış faks kâğıdına dokundu. Merakını yenemeyip St. Julien Perlmutter'le haberleşmişti. Yakın bir aile dostu olan adamda dünyanın en büyük batık bilgisi kütüphanesi vardı. Washington çevrelerinde girmediği yer kalmayan Perlmutter, aile sırlarının gömülü olduğu

yerleri çok iyi bilirdi. Pitt arkadaşına telefon edip bu hanımların aile geçmişleri hakkında bilgi istemişti. Perlmutter bir saat sonra bir faks çekmiş ve iki güne kadar daha fazla bilgi ileteceğini bildirmişti.

Bunlar sıradan ailelerden gelen sıradan kadınlar değillerdi. Gemideki bekârlar ve hatta evlilerden birkaçı Maeve'le Deirdre'nin babası Arthur Dorsett'in dünyada De Beers'den sonra gelen ikinci elmas imparatoru ve dünyanın altıncı zengini olduğunu bilselerdi kadınlara evlenme teklifleri yağdırmakta hiç duraklamazlardı.

Pitt'e garip gelen şey Dorsett'in ambleminin bir fon üzerine yerleştirilmiş elmas olacağı yerde sudan çıkan bir canavar olmasıydı. Pitt'in yanına gelen nöbetçi süvari, "Amiral Sandecker uydu telefonunda, sizinle konuşmak istiyor," diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim. Kamaramdan konuşurum.”

Pitt'in yerinden kalkıp sofradan ayrılması sadece Giordino'nun dikkatini çekmişti.

Adam derin bir soluk alıp ayakkabılarını çıkardı ve meşin koltuğuna yerleşti. "Amiralim, ben Dirk."

“Tam zamanında geldin. Seni beklerken Kongre Bütçe Komisyonuna raporumu yazabilirdim.”

“Özür dilerim, efendim, bir partideydim.”

Bir duraklama oldu. "NUMA'nın bir bilimsel araştırma gemisinde parti mi?"

“Kutup Kraliçesi'nden kurtardığımız bayanlara bir veda yemeği.”

"Sakın hoş olmayan bir hareket olduğunu duymayayım da..." Sandecker araştırma gemilerinde bilimsel tartışmalardan başka bir şey yapılmasını istemezdi.

“Yani oynaş falan yok mu diyorsunuz, amiralim?”

“Ne dersen de. Skandal paçavralarına adımızın geçmesini istemiyorum.”

“Beni ne için aramıştınız, amiralim?” Sandecker telefonu kimsenin hatırını sormak için kullanmazdı.

“Giordino'yla senin bir an önce burada olmanızı istiyorum. Buz Avcısı'sından helikopterle Punta Arenas'a ne zaman varabilirsin?”

"Şu anda helikopter menzilindeyiz. Bir saat içinde havalanabiliriz."

“Havaalanında sizi askeri bir nakliye uçağı bekleyecek."

Sandecker boşuna zaman harcamazdı. "O zaman Al ile sizi yarın öğleden sonra görebiliriz."

“Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Yeni bir gelişme var mı?"

“Howland Adası açıklarında mürettebatı ölü bir Endonezya şilebi bulundu.”

“Cesetlerde Kutup Kraliçesi'ndekilerde olan bulgular mı vardı?”

“Onu asla bilemeyeceğiz. Gemide bir patlama oldu ve araştırma için giden ekibimizle birlikte battı.”

“Bu yeni bir olay.”

“Bir şey daha var. Film yıldızı Garret Converse'in içinde bulunduğu lüks bir yat da aynı bölgede kayboldu.”

“Hayranları onun bilinmedik nedenler yüzünden öldüğünü öğrendiklerinde hiç memnun olmayacaklardır.”

“Onun kaybı medyada turist gemisindeki onca kayıptan daha çok yer alacaktır herhalde.”

“Ses dalgaları kuramım bir işe yaradı mı? diye Pitt sordu.”

“Yaeger şu anda bilgisayarlarında onun üzerinde çalışıyor. Al'la geldiğinizde epey veri toplamış olacak. O ve Rudi senin haklı olabileceğini düşünüyorlar.”

“Yakında görüşürüz, amiralim.” Pitt telefonu kapattıktan sonra bir süre durup doğru yolda olduklarını umdu.

Yemek salonunda tabaklar toplanmış; hikâyeler anlatılmaya başlandıkça gürültü ve kahkahalar daha da artmıştı. Pitt gibi Giordino'nun da salondan ayrıldığına pek dikkat eden olmamıştı. Bir ara duvardaki telefon çaldı, birinci süvari telefonu açıp konuşmadan Kaptan Dempsey'e işaret etti. Kaptan telefona geldi. Bir an dinledikten sonra kapatıp arka güverteye giden koridora yürüdü.

Van Fleet, "Pes mi ediyorsun?" diye arkasından seslendi.

“Helikopterin kalkışına nezaret edeceğim.”

“Görev nedir?”

“Görev değil. Amiral, Pitt'le Giordino'yu derhal Washington'a çağırtmış. Askeri bir uçağa yetişmek üzere karaya çıkıyorlar.” Konuşulanlara kulak misafiri

olan Maeve, Dempsey'in kolunu tuttu. "Ne zaman gidiyorlar?"

Kaptan kadının kolunu sımsıkı kavramasına şaşmıştı. "Her an havalanıyor olabilirler."

Deirdre de kalkıp Maeve'in yanına geldi. "Veda edecek kadar hoşlanmamış senden herhalde."

Maeve sanki dev bir el birden içine girmiş de kalbini sıkıştırmış gibi olmuştu. İçi bir anda dayanılmaz bir acıyla doldu. Dışarı koştu. Pitt helikopteri üç metre kadar havalandırmıştı. Maeve geniş camdan her iki adamı da görebiliyordu. Giordino kadını görünce el salladı. Pitt'in iki eli de meşgul olduğundan sadece gülümseyerek başını sallayabildi.

Kadının da gülümseyip el sallamasını bekliyordu ama yüzünün korkuyla kasılmış olduğunu gördü. Maeve ellerini boru gibi ağzına götürüp seslendiyse de gürültüden sesi duyulmadı. Pitt sadece başını sallayıp omuzlarını silkebildi.

Maeve bu kez ellerini indirip sanki sesini erkeğin belleğine kazımak istercesine bağırdı. Ama çok geç kalmıştı. Helikopter havalandı ve yana yattı. Maeve dizleri üstüne çökerek ağlamaya başladı.

Arka pencereden bakan Giordino kadını güverteye yığılmış bir halde gördü. Dempsey ona doğru yürüyordu. "Acaba ne oldu?" diye sordu Giordino.

“Olan nedir ki?”

“Maeve... sanki cenazede yas tutan bir Yunanlı gibiydi.”

Pitt helikopterle uğraştığından kadının durumunu fark edememişti. Bir pişmanlık duyarak, "Belki de veda etmekten nefret ediyordu," dedi.

“Bize bir şey söylemek istiyordu,” diye Giordino söylendi.

Uzaklarda Umut Burnunun kuzeyindeki adalar göründüğünde Giordino, "Çok garip," dedi.

“Garip mi?”

Maeve'in biz havalanırken söylediği. "Gürültüde onu nasıl duydun?"

"Duymadım. Dudaklarını okudum." Pitt sırıttı.

"Sen ne zamandan beri dudak okuyorsun?"

"Şaka etmiyorum, dostum." Giordino çok ciddiydi.

"Bize iletmek istediği mesajı aldım."

Pitt uzun dostluk yıllarından Giordino'nun gerçekten bir neden olduğu zaman ciddileştiğini bilirdi. "Ne dedi peki?" diye sordu. Giordino dönüp Pitt'in gözlerinin içine baktı. "'Yardım edin' dediğine yemin edebilirim."

14

Çift motorlu Buccaneer jeti Washington'un güneydoğusundaki Andrews Hava Kuvvetleri Üssünün sessiz bir köşesine indi. Yüksek rütbeli Hava Kuvvetleri subayları için lüks döşenmiş olan uçak, en modern savaş uçağı kadar hıza sahipti.

Hava Kuvvetleri başçavuşu giysileri içindeki kabin memuru bagajlarını, beklemekte olan sürücülü arabaya taşırken Pitt de Amiral Sandecker'in Washington'daki forsuna şaşmaktan kendini alamıyordu. Doğrusu amiralin bu uçağı NUMA işinde kullanmak için kimleri nasıl ikna ettiğini çok merak ediyordu.

Giordino yol boyunca uyurken Pitt de kent binalarına görmeyen gözlerle bakmaktaydı. Yoğun trafik başlamıştı; dış mahallelere giden caddeler ve köprüler tıklım tıklım doluydu. Neyse ki, kendileri aksi yönde gitmekteydiler.

Pitt, Buz Avcısı'ndan havalandıktan hemen sonra inmediği için kendine lanetler okuyordu. Eğer Giordino kadının mesajını doğru yorumlamışsa Maeve'in başı dertte demekti. Kendinden yardım isterken onu terketmiş olma olasılığı vicdanını çok rahatsız ediyordu. Sandecker'in uzun kolu, melankolisinin üzerine uzanıp suçluluk düşüncelerine bir örtü örtüverdi. Pitt, NUMA'da geçirdiği yıllar boyunca bir kere olsun kişisel sorunlarını kurumun işleri üzerinde görmemişti. Punta Arenas'tan uçarlarken son sözü Giordino söylemişti.

Çapkınlık edecek zaman değil. İnsanlar ve deniz canlıları Kitle halinde ölüyorlar. Bu kötülüğü ne kadar çabuk sona erdirirsek, o kadar çok kişi sağ kalıp vergilerini ödeyebileceklerdir. Unut o kadını şimdi. Bu iş sona erince bir yıl izin alıp onu arayabilirsin. Giordino, Oxford'da hitabet öğretmenliği yapamazdı kuşkusuz, ama bu, sağduyuyla dolu defterler doldurmasına engel değildi. Pitt pes edip Maeve'i aklından çıkarmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Kadının anısı zamanla daha güzelleşecek bir portre gibi kaldı zihninde.

Araba NUMA'nın merkezinin bulunduğu yüksek ve yeşil camlarla kaplı binaya yaklaşıyordu. Ziyaretçi otoparkı televizyon naklen yayın arabalarıyla doluydu.

Sürücü, "Sizi yeraltı garajından sokacağım, akbabalar gelişinizi bekliyorlar," dedi. "Televizyoncular, turist gemisi kıyımı için haber açlığı içinde. Avustralyalılar olayı örtbas etmeye çalıştılarsa de sağ kalan yolcular Şili'ye varıp da konuştuklarında kıyamet koptu.”

“Sizlerin kendilerini ve gemiyi nasıl kurtardığınızı anlata anlata bitiremediler. İki genç kadının elmas kralı Arthur Dorsett'in kızları olması boyalı basını doğal olarak çılgına çevirdi."

“Demek şimdi buna kıyım diyorlar, öyle mi? “diye sordu Pitt.

Araba, özel bir asansöre giden küçük bir antrenin önündeki güvenlik görevlisinin yanına durdu. Giriş defterini imzalayıp oruncu kata çıktılar. Kapılar açıldığında Hiram Yaeger'in NUMA'nın geniş veri sistemi ağını yönettiği salondaydılar.

Yaeger odanın ortasındaki atnalı biçimindeki masanın başında oturduğu yerden başını kaldırıp gülümsedi. Bugün üzerinde tulum yerine neredeyse parça parça olmuş solgun bir Levis ceket vardı. Hemen ayağa fırlayıp iki adamın ellerini hararetle sıktı. "Siz ik eşkıyayı burada görmek gerçekten çok iyi bir şey. Siz gideli beri burası terkedilmiş bir lunapark kadar sıkıcıydı."

“Ayağının altının sallanmadığı bir yerde olmak her zaman iyidir,” dedi Pitt

Yaeger, Giordino'ya bakıp sırıttı. "Gittiğinden daha berbat görünüyorsun."

“Ayaklarım üşüyor da ondan.”

Pitt elektronik sistemler ve teknisyenlerle dolu odaya baktı. "Amiralle Rudi Gunn buralarda mı?"

Özel toplantı odasında sizi bekliyorlar, dedi Yaeger. "Al'la önce oraya gideceğinizi sanmıştık."

“Ben toplantıya oturmadan seninle görüşmek istedim.”

“Neden?”

“Deniz canavarları hakkında sahip olduğun verileri görmek istiyorum.”

Yaeger'in kaşları havalandı. "Deniz canavarı mı dedin?"

Pitt başını salladı. "Beni çok ilgilendiriyorlar. Ama nedenini söyleyemem."

“Deniz ve göl canavarları hakkında elimde dağlar kadar malzeme olduğunu söylesem şaşarsın.”

“Loch Ness ve Champlain Gölünde yüzen efsane yaratıklarını unut. Ben denizdekilerle ilgileniyorum.”

Yaeger omuzlarını silkti. "Canavarlar genelde göllerde görüldüklerden işim yüzde seksen azaldı demektir. Yarın sabah masanın üzende şişkin bir dosya bulursun."

“Teşekkür ederim, Hiram. Her zamanki gibi minnettarım sana.” Giordino saatine baktı. "Amiral bizi en yakın direğe asmadan gitsek iyi olacak."

Yaeger yandaki kapıyı gösterdi. "Merdivenden çıkarız."

Pitt'le diğerleri toplantı odasına girdiklerinde Sandecker'le Gunn ölüm olayının bildirildiği yeri holografik harita üzerinde incelemektiler. Amiralle Gunn iki adamı karşıladılar. Gunn, Pitt'le Giordino'yu ayrıntılar için sıkıştırdıysa da, her ikisi de çok yorgun olduklarından onların ancak birer özetini verebildiler.

Sandecker, Gunn onları sıkıştırmaması gerektiğini bilirdi. Raporlar daha sonra da yazılırdı. Boş koltukları göstererek, "Oturun da işe başlayalım," dedi.

Gunn masanın öteki ucunda havada uçar gibi duran mavi kürelerden birini gösterdi. "En son ölüm yeri. On sekiz kişilik mürettebatıyla Mentawai adında bir Endonezya şilebi."

Pitt amirale döndü. "Başka bir gemiden ekip çıktıktan sonra patlayan şilep mi?"

“Evet. Buz Avcısı'ndayken de söylediğim gibi herhangi bir zarara uğramayan bir petrol tankeri, aktör Garret Converse, tayfası ve lüks yatının da geçip gittiğini görmüş. Yat ve içindekilerden bir daha hiçbir haber alınamadı.”

“Uyduda da bir şey yok mu?” diye sordu Giordino.

Hava bulutluydu, kızılötesi kameralar yat gibi küçük bir şeyi seçemediler.

Bir nokta daha var, dedi Gunn. "Mentawai'yi bulan Amerikan konteyner gemisinin kaptanı lüks bir yatın hızla olay yerinden uzaklaştığını bildirdi. Mahkemede yemin edemezmiş ama kendisi olay yerine varmadan yatın Mentawai'ye yakın olduğunu söylüyor. Patlayıcı yerleştirenlerin de yatın tayfaları olduğuna inanıyor."

"Kaptanın epey canlı bir hayalgücü varmış sanırım," dedi Yaeger.

“Bu adamın hayal görmüş olması olanaksız. Kaptan Jason Kelsey beceri ve dürüstlüğüyle tanınan, sorumluluk sahibi bir denizcidir.”

"Yatın tanımını yapabilmiş mi?" diye sordu Pitt.

“Kelsey dikkatini ona çevirdiğinde yat teşhis edilemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Ancak ikinci süvarisi araları fazla açılmadan dürbünle bakmış. Neyse ki kendisi, limandayken gemi ve tekne resimleri yapan amatör bir ressammış.”

“Resmini mi çizmiş yani?”

“Yat kendisinden uzaklaşıyormuş, genelde ancak arkadan görmüş, ama becerisini kullanarak gövdeyi tekne yapımcılarını bulabileceğimiz derecede çizebilmiş.”

Sandecker bir puro yakıp Giordino'ya, "Al, bu işi sen üstlen," dedi. Giordino, Sandecker'inkinin eşi olan bir puro çıkardı, parmakları pasında yuvarladıktan sonra bir kibritle yaktı. "Duş alıp üstümü değişlikten sonra hemen işe başlarım."

Giordino'nun amiralin purolarını aşırmadaki ustalığı Sandecker'i şaşkına çevirirdi. Bu kedifare oyunu yıllardır devam ediyordu ve Sandecker esrarı çözemediği gibi Giordino'dan bir açıklama istemeyecek kadar da gururluydu. Amirali çılgına çeviren bir şey de, puro envanterinin hiç açık vermemesiydi.

Bir kâğıt üzerinde bir şeyler çiziktiren Pitt başını kaldırmadan Yaeger'e, "Hiram, benim ses dalgaları fikrimin geçerliliği var mı?" diye sordu.

“Hem de çok. Akustik uzmanları hâlâ ayrıntılı bir kuram üzerinde çalışıyorlar, ama anladığım kadarıyla biz su altında yol alan ve birkaç unsurdan oluşan bir katili arıyoruz. İncelenecek çok şey var. Birincisi bu yoğun enerjiyi üretecek kaynak. İkincisi, bunun kaynaktan deniz yoluyla nasıl yayıldığı. Üçüncüsü, akustik enerjiyi alan hedef veya yapı. Ve dördüncüsü, insan ve hayvan hücreleri üzerindeki fizyolojik etki.”

“Öldürebilen yüksek yoğunluktaki ses dalgalarını kabul edebilir misin?” diye sordu Pitt.

Yaeger omuzlarını silkti. "Bu konuda sağlam bir dayanağımız yok, ama elimizde olan tek şey de bu. Öldürebilecek kadar yoğun ses dalgası sıradan bir ses kaynağından çıkamaz. Ve yoğun bir kaynak bile eğer ses odaklanmamışsa uzak bir mesafeden ölüme neden olamaz."

"Çok uzak mesafelerden geldikten sonra yüksek yoğunluktaki sesin ve aşırı titreşimli enerjinin otuz kilometre içinde her canlıyı öldürebilmesi inanılır gibi değil."

Sandecker, "Bu ses dalgalarının kaynağı hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

“Doğrusunu isterseniz, var.”

"Bir tek ses kaynağı böylesine büyük ölümlere neden olabilir mi?” diye sordu Gunn.

“Hayır, zaten işin püf noktası da orada,"" dedi Yaeger. "

"Denizin altında ve üstünde bu ölçüde bir kıyıma neden olacak şeyi okyanusun karşı tarafındaki pek çok farklı kaynakta aramalıyız."

" Önündeki kâğıtları karıştırarak birini seçti. Sonra uzaktan kumandaya basıp bir kod tuşladı. Holografik haritanın karşı köşelerinde dört yeşil ışık belirdi.

Soğuk Savaş sırasında Sovyet denizaltılarını izlemek için Deniz Kuvvetlerinin okyanuslara yerleştirdiği hidrofon sistemleriyle bu öldürücü ses dalgalarının Pasifik Okyanusunun dört köşesinden yayıldığını saptadık. Yaeger masa başında oturan herkese birer basılı harita dağıttı. "Birincisi ve en güçlüsü, Tasmanya ile Yeni Zelanda'nın Güney Adası arasındaki derin okyanus volkanik dağlarının su üstündeki ucu olan Gladyatör Adasından geliyor. İkincisi Bering Denizinde Kamçatka Yarımadasının açıklarındaki Komandorskie adaları üzerinde."

“Bu epey kuzeyde,” dedi Sandecker.

“Rusların kazanacak neleri olabilir ki,” diye Giordino söylendi.

“Sonra üçüncü noktayı Kanada'da İngiliz Columbia'sı açıklarında Kunghit Adasında buluyoruz. Hidrofonların saptadığı dördüncü nokta da Isla de Pascua ya da daha iyi bilinen adıyla Paskalya Adası.”

“Bir trapez biçimi çıkıyor ortaya,” dedi Gunn.

Giordino doğruldu. "Ne?"

“Trapez, hiçbir iki tarafı paralel olmayan bir dörtgen.”

Pitt kalkıp üç boyutlu haritanın içine kadar yürüdü. "Akustik kaynakların hepsinin de adalarda olması ilginç," dedi. Dönüp Yaeger'e baktı. "Verilerinden emin misin? Elektronik sisteminin hidrofonlardan aldığı bilgileri doğru olarak izlediğinden kuşkun yok mu?"

Yaeger sanki kalbinden bıçaklanmış gibi Pitt'e baktı, "İstatistik analizlerimiz akustik ağı ve okyanuslardaki değişimlerin ışınlarda meydana getireceği sapmaları göz önüne alır."

“Özür dilerim. Adalarda yerleşim var mı peki?”

Yaeger, Pitt'e küçük bir dosya uzattı. "Adalar hakkındaki ansiklopedik bilgiler burada. Jeoloji, bitki örtüsü, iskân durumu. Glatyatör adası özel mülkiyette. Diğer üçü maden aramak üzere yabancı hükümetlerden kiralanmış. Buraların yasak bölge oldukları söyleniyor."

Giordino, "Ses bu kadar uzak mesafelerden sualtından nasıl iletiliyor?” diye sordu.

"Yüksek frekanslı ses, deniz suyundaki tuz tarafından hemen emilir ancak alçak frekanslı akustik dalgalar tuzların moleküler yapısının etkilenmezler ve binlerce kilometre uzaklıklara gittikleri saptanmıştır. Senaryonun bundan sonrası biraz bulanık. Henüz anlamadığımız bir nedenle yüksek yoğunluklu, alçak frekanslı ve farklı kaynaklardan çıkan ses dalgaları su üstüne çıkarak 'birleşme bölgesi' denilen noktada odaklanıyorlar. Yani ses dalgalarının birleşip yayıldıkları bir alan."

Sandecker gözlüğünü ışığa tutup temizledi. "Ve biz bu birleşme noktasının ortasında olan bir gemideysek?"

Eğer bir tek ses kaynağından gelen titreşimi alıyorsak küçük bir tınlama duyar ve hafif bir baş ağrısına tutulabiliriz. Ama dört kaynaktan gelen dalga aynı noktada birleşince yoğunluk artar, gemide titreşimler olur ve ses enerjisi iç organlarımıza zarar vererek bizleri birkaç dakikada öldürür.

Giordino, "Felaket noktalarının farklılıklarını göz önüne alırsak bu Şey denizde herhangi bir noktayı vurabilir," dedi.

“Ya da kıyılarda,” dedi Pitt.

Yaeger, "Ses dalgalarının nerede birleştiklerini hesaplamaya çalışıyoruz ama bu kolay değil. Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey akıntıları, deniz derinliklerini ve su ısısını saptamak. Bütün bunlar ses dalgacının yolunu etkileyen şeylerdir."

Pitt, "Maden arama şirketleri dışında adaların ortak özellikleri nedir?" diye sordu.

Giordino purosunun ucuna baktı. "Gizli bir nükleer veya konvansiyonel silah deneme alanları olabilir mi?"

“Hiçbiri,” dedi Yaeger.

“O halde ne?” diye Sandecker sordu.

“Elmas.”

Sandecker, Yaeger'e baktı. "Elmas mı?"

“Evet, efendim. Dört adadaki madenlerin ya sahibi ya da işleticisi Sidney'de Dorsett Madencilik Şirketi. De Beers'ten sonra dünyanın en büyük ikinci elmas üreticisi.”

Pitt birden midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Şirketin başkanı Arthur Dorsett. Al'la benim Antarktika'da kurtardığımız iki kadının babasıdır."

Gunn birden durumu anlamıştı. "Doğru. Deirdre Dorsett. Peki, ya Maeve

Fletcher?"

Deirdre'nin kız kardeşi, anneannesinin bir atasının soyadını almış. Sandecker, Pitt'e döndü. "Bu bence basit bir rastlantıdan öte bir şey." Giordino, "Dünyanın en zengin elmas tüccarlarından birinin sevgili kızlarını öldürmesine ramak kaldığını öğrenince ne diyeceğini merak ediyorum doğrusu."

Gunn, "Dorsett'in madencilik operasyonu akustik ölümlere neden olmuşsa bu bizim lehimize bir nokta yaratır," dedi. "Dirk ve Al adama gidip soru sorabilirler. Adam minnettar bir baba rolü oynamak durumundadır. "

Sandecker, "Benim bildiğim kadarıyla Arthur Dorsett bir keşişten bile içine kapanık yaşar. De Beers madenlerinde olduğu gibi mülkleri hırsızlık ve kaçakçılığa karşı çok sıkı korunma altındadır. Hiç insan içine çıkmaz ve medyayla bir tek kere bile görüşmüş değildir. Biz çok özel bir insandan söz ediyoruz burada. Kızlarının yaşamının kurtarılması bu adamda bir etki yapmayacaktır bence."

Yaeger holografik haritadaki mavi noktaları gösterdi. "Ama oralarda insanlar ölüyorlar. Operasyonlarının bundan sorumlu olabileceğini duyunca mantığın sesini dinler herhalde."

Sandecker, "Arthur Dorsett çok büyük bir güce sahip bir yabancıdır," dedi. "Kanıt bulana kadar onu masum olarak görmemiz gerekir. Şu anda bildiğimiz kadarıyla bir doğa felaketiyle de karşı karşıya olabiliriz. Ve bizler resmi kanallar yoluyla çalışmak zorundayız. Bu da benim işim. Ben işe, Dışişleri Bakanlığı ve Avustralya büyükelçisiyle başlayacağım. Onlar Arthur Dorsett'le bir diyalog kurup araştırmada işbirliği yapmasını isteyebilirler."

"Ama bu haftalar alabilir," dedi Yaeger.

"Neden zamandan tasarruf edip bu cinayetlerin ardında onun madencilik operasyonlarının olup olmadığını araştırmıyoruz?" diye sordu Giordino.

Pitt alaylı bir sesle, "Onun elmas madenlerinden birine gidip de elmasları nasıl çıkardığını sorabilirsin," dedi. Giordino, Sandecker'e döndü. "Bu Dorsett dediğiniz kadar paranoyak biriyse bizimle oyun oynayamaz."

"Tamam," dedi Yaeger. "Cinayetleri en kısa zamanda önleyebilmek için diplomatik yöntemleri bekleyemeyiz. Gizli operasyona girmeliyiz." Pitt, "Elmas madenlerinde araştırma yapmak kolay iş değildir," dedi. "Madenler çok iyi korunur. Elmas madenleri çevresindeki güvenlik çok yoğundur. Yüksek teknolojili sistemleri aşmak uzmanlık gerektirir."

"Özel Kuvvet ekibi mi?" diye sordu Yaeger.

Sandecker başını salladı. "Özel yetki olmadan imkânsız." i "Peki, ya Başkan?"

Ona gitmek için çok erken, dedi amiral. "Ulusal güvenliğe gerçek bir tehdit yönelmeden olmaz."

Pitt haritaya baktı. "Dördü içinde en uygunu Kunghit Adası görünüyor. İngiliz Columbia'sında olduğundan kapımızın eşiği sayılır. Kendi başımıza araştırma yapmamak için bir neden görmüyorum."

Sandecker, Pitt'e kurnazca bir ifadeyle baktı. "Sanırım kuzey komşumuzun bir müdahaleyi görmezden geleceğini düşünmüyorsundur?"

Neden olmasın? NUMA onlara birkaç yıl önce Baffin Adası açıklarında gayet kârlı bir petrol yatağı bulmuştu. Kunghit Adası çevresinde bir iki fotoğraf çekmemize bir şey diyeceklerini hiç sanmam.

Sandecker purosundan bir nefes çekti. "Peki. Ne gerekiyorsa yap. Ama Dorsett'in güvenliği tarafından yakalanırsan beni aramaya kalkışma, çünkü telefonu kimse açmayacaktır."

15

RollsRoyce araba Washington'un Uluslararası Havaalanının uzak köşesinde otlar bürümüş bir alandaki hangarın önünde durdu. Araba Silver Dawn modeliydi. Şasisi fabrikadan 1955'te çıkmış, döşemesi Hoopers Şirketi tarafından yapılmıştı. Motoru elektrikli saat kadar sessiz çalışırdı. RollsRoyce için hız hiç önemli değildi. Kaç beygir gücü olduğu sorulduğunda fabrika sadece yeterli olduğu yanıtını verirdi.

St. Julien Perlmutter'in Hugo Mulholand adındaki gayet az konuşan sürücüsü freni çekip motoru kapattı ve arka koltuğun büyük bir kısmını kaplayan patronuna döndü.

“Sizi buraya getirmekten hiçbir zaman hoşlanmadım,” dedi. Son kırk yıldır boya yüzü görmemiş paslanmış oluklu tenekeden raf ve duvarlara baktı. "Böylesine sefil bir barakada birilerinin oturmak isteyeceğini düşünemiyorum doğrusu."

Perlmutter tam 181 kiloydu. Ancak vücudunda fazla bir yağ olmaması çok garipti. İri bir insandan beklenmeyecek kadar sağlam yapılıydı. Aynı zamanda bir konyak şişesi olan içi boş bastonunun altın sapını önündeki ceviz masaya vurdu. "Senin o sefil baraka dediğin yerde milyonlarca dolar değerinde antika otomobil ve uçaklar vardır. Buraya hırsızın girmesi pek olası değildir. Hırsızlar genellikle gece yarısı havaalanı çevresinde dolaşmazlar ve o barakanın çevresinde bir Manhattan bankasından daha çok güvenlik sistemi vardır." Perlmutter bastonuyla gözle görülmeyecek kadar küçük kırmızı bir noktayı gösterdi. "Şu anda konuşurken bile video kameralar tarafından izlenmekteyiz."

Mulholand içini çekti, inip kapıyı açtı. "Bekleyeyim mi?"

“Hayır, burada yemek yiyeceğim. Birkaç saat keyfine bak. Beni saat on bir buçukta gelir alırsın.”

Mulholand, Perlmutter'in arabadan inip hangarın kapısına kadar gitmesine yardım etti. Kapı lekeli ve tozluydu. Kamuflaj kusursuzdu. Oradan geçen herkes buranın terkedilmiş ve sökülmeyi bekleyen eski bir bina olduğunu düşünürdü. Perlmutter kapıya bastonuyla vurdu.

Bir kaç saniye sonra bir tık sesi işitildi ve kapı sanki bir hayalet tarafından açılıyormuş gibi yana kaydı.

Mulholand silindir biçiminde bir paketi patronunun kolunun altına sıkıştırıp

eline bir evrak çantası tutuşturarak, "Afiyet olsun," dedikten sonra arabaya döndü.

Perlmutter bambaşka bir dünyaya adım atmıştı. İçerde toz, pislik ve örümcek ağı yerine parlak ışıklar altında dört düzine kadar klasik otomobil, iki uçak ve yüzyılın başından kalma bir lokomotif duruyordu. Kapı arkasından sessizce kapanmıştı yine.

Pitt beton zeminden on metre yukarda ve hangarı baştanbaşa kaplayan dairenin balkonunda bekliyordu. Konuğunun koltuğunun altındaki paketi işaret ederek, "Armağan getiren Yunanlılara karşı dikkatli ol," dedi.

Perlmutter arkadaşına baktı. "Ben Yunanlı değilim ve bu da Fransız Dom Perignon şampanyasıdır. 1983 ürünü. Uygarlığa dönüşünü kutlamak için. Senin mahzenindekilerden üstün olduğuna bahse girerim."

Pitt güldü. "Tamam, benim Albuquerque'mle kıyaslarız bakalım."

"Ciddi olamazsın. Albuquerque, ha?"

"California şaraplarının en iyilerini bile geride bırakmıştır."

"Bu kadar şarap lafı karnımı acıktırdı. Asansörü gönder haydi."

Pitt, çevresi oymalı demirden, süslü asansörü aşağı gönderdi. Perlmutter asansöre binince, "Bu şey beni taşır mı?" diye sordu. "Mobilyaları yukarı taşımak için kendim kurmuştum. Ama şimdi gerçek ağırlık testini uygulamış olacağız."

"Aman ne hoş," diye söylenen Perlmutter yukarı çıktı.

Sahanlıkta iki eski arkadaş kucaklaştılar. "Seni gördüğüme sevindim, Julien."

"Onuncu oğlumla yemek yemek benim için hep bir zevk olmuştur."

Bu da Perlmutter'in sürekli şakalarından biriydi. Kendisi bekârdı ve Pitt de California Senatörü George Pitt'in tek oğluydu.

"Yani benim gibi dokuz tane daha mı var demek istiyorsun?"

Perlmutter kocaman karnını okşadı. "Bu duruma gelmeden, tatlı dilime kaç güzel kızın kandığını bilsen şaşardın."

Ardından ikisi de Pitt'in önceden hazırlamış olduğu masaya oturdular ve yemek boyunca hoşlarına giden pek çok konudan söz ettiler. Perlmutter, "Bu kadar boş laf yeter, haydi şişeyi açalım," dedi.

Pitt bir buz kovası getirdi, Dom Perignon'u mezelerle birlikte bitirip yemeği

de Pitt'in şarabıyla tamamladılar. Perlmutter, New Mexico şarabından doğrusu pek etkilenmişti. "Bayağı esaslıymış," dedi. "Bir kasa nereden alabilirim, ha?"

“Eğer sadece 'esaslı' olsaydı, bir kasa almak istemezdin, seni şarlatan.”

Perlmutter omuzlarını silkti. "Seni hiç kandıramamışımdır."

Pitt tabakları toplayınca Perlmutter hemen oturma odasına geçti, çantasını açıp masanın üzerine kalın bir tomar kâğıt koydu. Pitt yanına geldiğinde kâğıtları, aldığı notları kontrol ediyordu.

Pitt bir raf üzerine sıralanmış model gemilerin altındaki meşin koltuğa yerleşti. "Ünlü Dorsett ailesi hakkında neler öğrendin bakalım?"

Perlmutter bir sayfalık tomarı kaldırıp gösterdi. "Bütün bunların sadece yüzeysel bilgiler olduğuna inanır mısın? Edinebildiğim bilgilere göre Dorsett tarihi destansı bir romandaki hanedan ailesinden farksız."

“Arthur Dorsett hakkında neler öğrendin?”

“Çok içine kapanık biri. İnsanlar arasına pek çıkmıyor, inatçı, önyargılı ve vicdansız. Kendisiyle uzaktan ilişkiye giren herkes tarafından nefret edilen bir insan.”

“Ama çok zengin.”

“İğrenç derecede zengin.” Perlmutter örümcek yemiş bir insan gibi yüzünü buruşturdu. "Dorsett Madencilik Şirketi ve Dorsett mağazalar zincirinin tek sahibi Dorsett ailesi. Ne bir ortak var, ne de bir hissedar. Renkli mücevher taşlarıyla uğraşan Pasifik Gladyatörü adında bir kardeş şirketleri daha var."

“İşe nasıl başlamış?”

“O hikâye için 144 yıl geriye gitmek gerek.” Pitt, Perlmutter'in uzattığı kadehi doldurdu. "Bir yelkenli yolcu gemisinin kaptanının tuttuğu notların, onun ölümünden sonra kızı tarafından kitap halinde yayınlandığı bir deniz macerasıyla başlıyoruz. 1856 Ocağında aralarında kadınların da bulunduğu mahkûmları Avustralya'nın Botany Körfezinjeki ceza kolonisine götürürken gemi Tasman Denizinde bir fırtınaya tutulmuş. Geminin adı Gladyatör'dü ve kaptanı zamanın en ünlü isimlinden Charles 'Zorba' Scaggs'dı."

“Demir adamlar ve ahşap gemiler,” diye mırıldandı Pitt.

Doğru. Her neyse, Scaggs'la tayfaları gemiyi yüzyılın en kötü fırtınalarından birinden kurtarmak için çılgınlar gibi çalışmış olmalılar. Ama fırtına geçip de deniz durulunca Gladyatör bir enkazdan başka bir şey değildi. Tekne su alıyordu.

Batmalarına birkaç saat kaldığını anlayan Kaptan Scaggs tayfalardan ve eli iş tutan mahkûmlardan gemiyi söküp bir sal yapmalarını istedi. "Herhalde başka seçeneği yoktu."

Mahkûmlardan ikisi Arthur Dorsett'in atalarıydı, diye Perlmutter devam etti. "Büyükbabasının dedesi bir eşkıya olan Jess Dorsett'ti, anneannesinin anneannesi de bir battaniye çaldığı için yirmi yıla mahkûm olan Betsy Fletcher'di."

Pitt kadehindeki kabarcıklara baktı. "Suç o zaman para getirmiyormuş desene."

“Amerikalıların çoğu bizim topraklarımızın da İngiltere'nin mahkûmlarının gönderildikleri yerler olduklarını bilmezler. Ailelerden çoğu atalarının buraya ayak basan mahkûmlar olduklarını bilselerdi çok şaşarlardı doğrusu.”

“Saldakiler kurtulmuşlar mı?”

Perlmutter başını salladı. "Bundan sonraki on beş gün bir dehşet ve ölüm hikâyesi. Fırtınalar, susuzluk, açlık, mahkûmlar arasındaki çılanca dövüşler sonunda bir avuç insanın kalmasına neden olmuş. Sal sonunda ıssız bir adanın kayalıklarına çarpıp parçalanınca kalanlar büyük, beyaz bir köpekbalığından ancak bir deniz canavarı tarafından kurtarılmışlar."

“Bu Dorsett armasını açıklıyor. Ölüme yaklaşmış insanların hayal ürünü olmalı.”

“Hiç şaşmam. Gemiden ayrılan 231 kişiden sadece sekizi karaya ayak basmış. Altı erkek ve iki kadın.”

Pitt, Perlmutter'e baktı. "223 kayıp. Korkunç bir rakam."

“Sekiz kişiden bir denizciyle bir tayfa kadınlar yüzünden çıkan kavga sonucunda ölmüşler. Kaptan Scaggs iki yıl sonra, kalan tek tayfasıyla ki o da Gladyatör'ün marangozuymuş kayalara çarpıp parçalanan bir Fransız gemisinin enkazından tekne yapmış. Mahkûmları adada bırakıp Tasman Denizini aşarak Avustralya'ya varmışlar. "Scaggs, Dorsett ile Fletcher'i terk mi etmiş?"

“Bunun için gayet iyi bir nedeni varmış. Güzel bir adada yaşamak Botany Körfezinin cezaevi kamplarının cehennemine kat kat tercih edilirmiş. Scaggs yaşamını Dorsett'e borçlu olduğunu hissettiğinden cezaevi kolonisi yetkililerine bütün mahkûmların salda öldüklerini söyleyerek orada huzur içinde kalmalarını sağlamış.”

“Demek orada yeni bir yaşam kurup çoğalmışlar.”

“Evet. Scaggs, Jess'le Betsy'yi evlendirmiş ve iki oğulları olmuş, diğer mahkûm çiftin de bir kızları olmuş. Zamanla bir aile oluşturup Gladyatör Adasına uğrayan balıkçı teknelerine yiyecek satmaya başlamışlar. Sonradan tanınan bu adla ada sürekli bir uğrak yeri olmuş.”

“Scaggs'a ne olmuş?”

“Carlisle&Dunhill Şirketinin yeni bir gemisiyle yeniden denize açılmış ve Pasifik'e beş, on sefer daha yaptıktan sonra emekliye ayrılmış, yirmi yıl sonra 1876'da ölmüş.”

“Peki elmaslar sahneye ne zaman çıkıyor?”

"Sabırlı ol. Hikâyeyi anlamak için biraz bilgi gerek. Yeryüzünün bütün madenlerinin hepsinden fazla suç işlenmesine neden olan elmas kristalleşmiş karbondur. Kimyasal olarak grafit ve kömürün kız kardeşi sayılır. Elmasların üç milyon yıl önce, yeryüzü kabuğunun 120 ile 200 kilometre altında oluştukları tahmin edilmektedir. Akıl almayacak kadar ısı ve basınç altında, gaz ve sıvı kayalara karışık saf karbon, volkanik kanallardan yüzeye yükselir.

Bu karışım havaya fırlayınca karbon soğuyup çok sert ve şeffaf taşlar halinde kristalleşir. Elmaslar dünyanın derinliklerinden yüzeyine çıkabilen çok az maddeden biri' dir."

Pitt yere bakarak elmas oluşumunu hayalinde yaratmaya çalışıyordu. “Şu halde elmaslar baca gibi üst kısmı genişleyen yuvarlak kadardan yüzeye bir kanal gibi çıkmışlardır."

“Ya da bir havuç gibi. Saf lavlar yüzeye varınca elmas ve sıvı kaya karışımı, Güney Afrika'nın Kimberley kentinden adını alan kimberlit borazan biçiminde hızla soğuyup büyük tepeler oluşturmuşlardır. Bunların bazıları doğal erozyona uğrayarak elmasları dağıtmışlardır. Erozyona uğrayan borular bazen göller bile oluşturmuşlardır. Ancak krisalleşmiş taşların en büyük kütleleri yeraltı borularında ya da kanallarında kalmışlardır."

“Bir tahmin edeyim. Dorsett'ler bu elmas dolu bacalardan birini adalarında buldular.”

“Şimdi benden ileri gittin işte.”

“Özür dilerim,” dedi Pitt.

"Mahkûmlar Gladyatör Adasının iki ucundaki volkanik yükseltilerde iki çok zengin damar bulmuşlar. Yüzyıllarca yağmur ve rüzgâr alanda erozyona uğrayan tepelerde taşlar Betsy'nin Scaggs'a yazdığı bir mektupta belirttiği gibi sadece

'hoş şeyler’miş. Aslında yontulmamış ve parlatılmamış elmaslar hemen hemen hiç parıltısı olmayan mat renkli taşlardır. 1866'da Amerikan İç Savaşından sonra Güney Pasifte su limanları arayan bir ABD gemisi su almak için adaya uğramış.

Gemide bir jeolog varmış. Adam Dorsett'lerin çocuklarının kıyıda taşarla oynadıklarını görünce ilgilenmiş. Taşlardan birini inceleyip de yirmi kıratlık bir elmas olduğunu görünce çok şaşırmış. Jeolog taşın nereden geldiğini sorunca Jess Dorsett, İngiltere’den getirdiğini söylemiş,"

"Ve bu küçük olay sonunda Dorsett Madencilik işe başlamış, öyle mi?”

“Hemen değil. Jess ölünce Betsy, iki oğlu Jess ve Charles'la diğer iki mahkûmun kızı Mary Winkleman'ı eğitilmek üzere Scaggs'a göndermiş. Scaggs'a kendisinden yardım isteyen bir mektup yazmış Ve masrafları için de bir kese dolusu taş göndermiş. Adam, taşları dostu ve eski patronu Abner Carlisle'ye devretmiş. Ölüm döşeğinde olan Scaggs'ın yerine Carlisle taşları yontturmuş, cilalatmış ve Londra borsasında bir milyon sterline satmış."

“O günler için esaslı bir öğrenim parası. Çocuklar bayram etmişlerdir.”

Perlmutter başını salladı. "Yanıldın. Cambridge'de çok tutumlu bir yaşam sürmüşler. Mary, Londra dışında bir kızlar okuluna gitmiş Charles mezun olunca evlenmişler ve adaya dönerek sönmüş yanardağlarında madenciliğe başlamışlar. Jess, İngiltere’de kalmış, Londra'da Levi Strouser adında Aberdeen'li bir Yahudi elmas tüccarıyla ortak olarak Dorsett Şirketini kurmuş. Elmasların yontulması ve satışıyla uğraşan Londra bürosu çok lüksmüş ve taşlar binanın alt katında işlenirmiş. Hanedanlık giderek zenginleşmiş ve adadaki damarlardan çıkan pembe renkli elmasların çok ender bulunuyor olmalarının da bunda büyük etkisi olmuş."

“Maden tükenmemiş mi?”

“Henüz tükenmemiş. Dorsett'ler fiyatları yüksek tutmak için üretimlerini çok kısıtlı tutmuşlar.”

“Peki, ya çocukları?”

“Charles'la Mary'nin Anson adında bir oğulları olmuş. Jess ise hiç evlenmemiş.”

“Anson, Arthur'un büyükbabası mıymış?”

"Evet. Şirketi kırk yıl o yönetmiş. Herhalde hepsinin içinde en temizi ve en namuslusu oymuş. Anson küçük bir imparatorluk yönetmekle yetiniyormuş. Soyundan gelenler gibi açgözlü değilmiş ve hayır işlerine büyük paralar

verirmiş. Avustralya ve Yeni Zelanda'da onun tarafından kurulmuş pek çok kütüphane ve hastane var. 1910'da öldüğünde şirketi oğullarından Henry ile kızı Mildred'e bırakmış. Mildred aile yatından düşmüş ve köpekbalıklarına yem olmuş. Söylentilere göre kendisini öldüren Henry imiş ama herhangi bir soruşturma yapılmamış. Henry'nin parası bunu sağlamış. Onun yönetiminde ailede bugüne kadar devam eden açgözlülük, zalimlik, kıskançlık başlamış."

“Los Angeles Times'da onun hakkında bir yazı okuduğumu hatırlıyorum,” dedi Pitt. “Sir Henry Dorsett'i, De Beers'ten Sir Ernest Oppenheimer'le kıyaslıyorlardı.”

“İkisi de aziz değillerdi. Oppenheimer bütün kıtalara yayılan otomobil yapımını, kâğıt ve patlatıcı üretimini bira, altın, platin, uranyum ve bakır madenciliğini kapsayan bir imparatorluk kurmak için binlerce engeli aşmıştır. Ancak De Beers'in asıl gücü elmasa ve Londra'dan New York ve Tokyo'ya kadar piyasayı elinde tutan kartele dayanır. Diğer yandan Dorsett Madencilik sadece elmasla uğraşır. Burma'da yakut, Colombia'da zümrüt, Seylan'da safir gibi değerli taşların dışında başka bir yatırıma girmemişlerdir. Bütün kârlarını hep şirkete yatırmışlardır.”

“De Beers adı nereden gelmiş?”

"De Beers farkında olmadan elmas dolu tarlasını birkaç bin dolara Cecil Rhodes'a satan Güney Afrikalı çiftçiydi. Rhodes da tarladan bir servet çıkarıp karteli kurdu."

“Henry Dorsett, Oppenheimer ve De Beers karteline katıldı mı? "Piyasa fiyat kontrollerine katılmışsa da, Henry bağımsız satış yapan tek büyük maden sahibi oldu. Dünya üretiminin yüzde seksen beşi, De Beers kontrolündeki Merkezi Satış Kurumundan aracılara giderse de Dorsett, Londra, Antwerp, Tel Aviv ve New York'taki başlıca elmas borsalarına girmeyip değerli taşlarını Dorsett Şirketi aracılığıyla satmayı yeğledi. Şimdi şirketin şimdi beş yüzden fazla perakendeci mağazası vardır."

“De Beers onunla mücadele etmedi mi?”

Perlmutter başını salladı. "Oppenheimer karteli dengeli bir piyasa 'e elmaslar için yüksek fiyat sağlamak üzere kurmuştu. Dorsett damping yapmadığı sürece bir tehdit oluşturmuyordu."

“Dorsett'in böyle bir operasyonu yürütmek için uzmanlardan oluşan bir ordusu olmalı.”

"Üç yontma ve iki cilalama bölümünde binden fazla personel var. Sidney'de

otuz katlı bir binada Dorsett Şirketinin özel mücevherlerini yaratan kuyumcular çalışmaktadır. Diğer aracıların çoğu taşlarını yontmak için Yahudilerden yararlanırken Dorsett çoğunlukla Çinlileri tercih "diyor."

“Henry Dorsett yetmişli yıllarda ölmüştü, değil mi?”

Perlmutter gülümsedi. "Tarih tekerrür etti. Altmış sekiz yaşındayken Monako'da yatından düştü ve boğuldu. Onu sarhoş edip de itenin Arthur olduğu söylenmişti."

“Peki, ya Arthur?”

Perlmutter kâğıtlarına göz atıp okuma gözlüğünün üstünden Pitt’e baktı. "Elmas alıcıları Arthur Dorsett'in son otuz yıldır yaptığı pis işlerden haberdar olsalardı, bir daha o ölene kadar bir tek elmas bile satın almazlardı."

“Hoş bir insan değil desene.”

“Bazı insanlar ikiyüzlüdürler, Arthur'un ise en az beş yüzü vardır. 1941'de Gladyatör Adasında doğan Arthur, Henry ve Charlotte Dorsett'in tek çocuğudur. On sekiz yaşına kadar adadan hiç ayrılmayıp annesinden öğrenim görmüş, sonra da Colorado, Golden'de Colorado Madencilik Okuluna gitmiş. Sınıf arkadaşlarından bir buçuk baş uzun dev gibi bir insan olmasına rağmen sporla hiç ilgilenmez, zamanını Rocky Dağları çevresindeki eski madenlerde geçirirmiş. Maden mühendisi olduktan sonra beş yıl Güney Afrika'da De Beers madenlerinde çalışmış, ancak ondan sonra adaya dönüp aile madenlerinin başına geçmiş. Sidney'deki Dorsett merkezine sık sık gittiği zamanlarda Melbourne Üniversitesi biyoloji profesörlerinden birinin kızı olan Irene Calvert'le tanışıp evlendi. Ondan üç kızı oldu.”

“Maeve, Deirdre ve...”

“Boudicca.”

“İki Kelt tanrıçası ve bir efsane İngiliz kraliçesi..”

“Dişi bir üçlü.”

“Maeve yirmi yedi, Deirdre otuz bir ve Boudicca otuz yedi yaşındadır.”

"Bana onların annelerinden söz et," dedi Pitt.

“Anlatacak fazla bir şey yok. İrene on beş yıl önce esrarengiz bir şekilde öldü. Gladyatör Adasında gömülmesinden ancak bir yıl sonra bir Sidney gazetesi muhabiri öldüğünü öğrendi. Arthur gazete sahibine haberi önlemesi için para vermeye yetişemeden ölümü bildirildi. Yoksa öldüğünü kimse bilemeyecekti.”

“Amiral Sandecker, Arthur Dorsett'in erişilmez biri olduğunu söylüyor.”

“Çok doğru. Halk arasında hiç görülmemiştir, arkadaşı ve sosyal yaşantısı yoktur. Tüm yaşamı işi çevresinde döner. Sidney merkezine görülmeden girip çıkması için özel bir tüneli vardır. Gladyatör Adasını dünyadan tecrit etmiştir."

“Peki ya şirket? Böylesine büyük bir işin girdisini çıktısını sonsuza adar saklayamaz ya.”

“Hiç de öyle değil. Özel bir şirket cinayet bile işlese kimsenin haberi olmaz. Hükümetler bile şirketi vergilendirme amaçları için fazla aştıramamışlardır. Arthur Dorsett sadakat satın almak için büyük paralar ödemekten asla kaçınmaz. Bir şey elde edebilmek için bir devlet memurunu milyoner yapmak gerekirse gözünü bile kırpmaz."

"Kızları da şirkette mi çalışıyorlar?"

İkisinin babalarıyla çalıştıkları söyleniyor, ama ötekisi...”

“Maeve,” dedi Pitt.

“Evet, Maeve aileden koptu, kendi başına üniversitede okudu ve deniz biyologu oldu. Onun genlerinde dedesinden bir iz olmalı.”

“Ya Deirdre ve Boudicca?”

“Dedikoduculara göre onlar şeytanın ta kendisidir ve babalarından da kötüdürler. Deirdre ailenin Machiavelli'sidir. Boudicca'nın bir buzdağı kadar soğuk, sert ve acımasız olduğu söylenir. İkisinin de ereklerle ve lüks yaşantıyla ilgileri yok görünüyor.”

Pitt'in gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. "Elmaslara bu çekiciliği veren nedir ki? İnsanlar neden elmas için birbirlerini öldürürler? Elmas yüzünden neden devletler doğup batmışlardır?"

"Yontulup cilalandıktan sonraki güzelliklerinin yanı sıra elmasların eşsiz nitelikleri vardır. Yeryüzünde bilinen en sert madde elmastır.”

“Bir elması ipeğe sürersen pozitif elektrostatik enerji çıkarır. Batan güneşe tutarsan karanlıkta fosforluymuş gibi ışık verir. Hayır, dostum. Elmas bir efsaneden çok daha fazla bir anlam taşır. O hayalleri yaratan en büyük şeydir.” Perlmutter susup şampanya şişesini buz kabından çıkardı. Son bir iki damlayı kadehine boşalttı. "Boğazım kurudu," dedi."

16

Giordino, NUMA merkezinden çıktıktan sonra, kurumun turkuvaz arabalarından birini alarak Potomac Nehri boyundaki Alexandria'da yeni satın aldığı daireye gitti. Odaları bir dekoratör için kâbus denecek nitelikteydi. Ne dekor, ne de mobilyalar birbirleriyle uyumluydu. Zevk ve stilin temel kurallarına uyan hiçbir şey yoktu. Gelip giden kadın arkadaşları hep birer iz bırakmışlardı ve hiçbirinin zevki diğerininkine uymamıştı. Neyse ki, Giordino hepsiyle arkadaştı. Hepsi de ondan hoşlanırlardı, ancak bahse girmek için bile olsa hiçbiri onunla evlenmezdi.

Giordino kötü bir ev sahibi sayılmazdı; çok iyi aşçıydı, ama evde olduğu zamanlar çok azdı. Pitt'le dünyanın dört bir yanında koşuşturmadığı zamanlar kayıp gemi, uçak ya da insan arardı. Kayıpları aramaya bayılırdı. Geceleri evinde oturup televizyon seyredemez, kitap okuyamazdı. Kafası durmadan bir şeylerin peşindeydi ve düşünceleri nadiren yanındaki kadında olurdu ki, bu da onların hiç hoşuna gitmezdi.

Giordino kirli giysilerini çamaşır makinesinin içine atıp duşa girdi. Sonra bir valiz toplayıp Dulles Havaalanına gitti ve Miami'ye kalkan akşam uçağına bindi. Oraya vardığında araba kiralayarak kentin liman kesiminde bir motele yerleşti. Ondan sonra özel yatlar konusunda uzman olan gemi mühendislerinin adlarını ve adreslerini telefon rehberinden kopya edip telefon etmeye başladı.

İlk dördü evlerine gitmiş olduklarından karşısına telesekreterler çıkmıştı. Beşincisi evdeydi. Giordino buna şaşmamıştı. İçlerinden birinin zengin kişilere yüzen bir ev yapmak için geç saatlere kadar çalışacağından hiç kuşkusu yoktu.

“Bay Wes Wilbanks'ı arıyordum.”

“Wes benim. Gecenin bu saatinde ne istiyorsunuz?”

“Adım Albert Giordino. Milli Sualtı ve Denizcilik Kurumunda çalışıyorum. Bir teknenin yapımcısını belirleme konusunda yardımınıza ihtiyacım var.”

“Tekne Miami'de mi?”

"Hayır, efendim. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilir."

"Esrarengiz bir iş."

"Öyledir."

"Yarın sabah saat onda büromda olacağım."

Bu çok önemli, dedi Giordino otoriter bir sesle.

"Pekâlâ, bir saate kadar işim biter. O zaman gelin. Adresi biliyor musunuz?"

"Evet, ama Miami'nin yabancısıyım."

Wilbanks bürosunu tarif etti. Sadece bir iki blok ötede olduğundan Giordino küçük bir Küba kafeteryasında bir şeyler yedikten sonra yürüyerek yola çıktı.

Kapıyı açan otuz, otuz beş yaşlarında, uzun boylu, üzerinde şortuyla çiçekli gömleği olan bir adamdı. Giordino'nun başı adamın ancak omuzlarına kadar geliyordu. Giordino karşısındaki adamın modaya uygun biçimde şakaklarında kırlaşan arkaya taralı siyah saçlarına bakınca, tam da yat sosyetesinin insanı, diye düşündü.

“İçeri buyrun. Kahve içer miydiniz?”

Seve seve.

Wilbanks, Giordino'yu parke döşemeli bir odaya aldı. Bir duvardaki raflar küçük gemiler ve yatlar hakkında kitaplarla doluydu. Öteki duvardaysa, Wilbanks'ın planlarından yapılma yarısı tamamlanmış yat gövdelerinin resimleri vardı. Odanın ortasında büyük bir çalışma masası, limana bakan pencere önünde de bir bilgisayar duruyordu. Giordino kahvesini alıp masaya Rio Grande'nin ikinci süvarisinin yaptığı çizimleri yaydı. "Bunun fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama bana yapımcısını söyleyebileceğinizi umuyordum."

Wilbanks bir süre çizimleri inceledi. Sonra, "Yüz yapımcıdan herhangi birinin temel taslağı olabilir," dedi. "Ancak tekneyi görüp de bunu çizenin, bakış açısı nedeniyle yanıldığını sanıyorum. Bence burada bir değil, iki gövde var ve üzerindeki yapı da fütüristik bir görünüm veriyor. Ben hep böyle bir şey yapmak istemişsem de doğrusu konvansiyonel çizgilerden uzaklaşmak isteyen bir müşteri bulamadım henüz."

“Aya gidecek bir araçtan söz eder gibisiniz."

“Bunda pek yanılmış sayılmazsınız.” Wilbanks bilgisayarının başına geçip makineyi açtı. "Size bunu bilgisayar grafiğiyle göstereyim” Bilgisayara bir çekmeceden aldığı disketi yerleştirdi. "Ben bana hiç yaptırılmayacağım bile bile kendim için bir tasarım yapmıştım." Ekranda herhangi sert bir çizgisi veya köşesi olmayan spor bir yat belirdi. Teknede o geleneksel açılı burun yoktu. Gövdenin tümü ve kokpiti örten yapı yuvarlak hatlıydı. Son derece modern bir görünümü vardı. Elli yıl sonrasının teknesine benziyordu. Giordino etkilenmişti.

Wilbanks bilgisayar tekniğini kullanarak kendisine teknenin içini gezdirdi, döşemenin ve araç gerecin olağanüstü biçimlerini gösterdi.

“Bütün bunları o iki taslaktan mı hayal edebiliyorsunuz?” diye sordu Giordino.

“Bir dakika.” Wilbanks taslakları elektronik tarayıcıdan kendi monitörüne aktardı. Sonra kendi planlarıyla taslaktakileri üst üste getirdi. Boyut ve tasarımda bir iki küçük farklılık dışında birbirlerinin eşi gibiydiler.

“Hayret,” diye söylendi Giordino.

“Bunu benden önce birinin yapmış olmasını çok kıskandım,” dedi Wilbanks. "Böyle bir şeyi yapabilmek için çocuklarımı bile satardım."

"Bana teknenin boyu ve güç kaynağı hakkında bir fikir verebilir miydiniz?"

“Benimkinin mi, sizinkinin mi?”

“Taslaklardaki teknenin.”

"Bence boyu otuz metre, eni de on metrenin biraz altında olmalı. Enerji kaynağına gelince, ben olsaydım bir çift Blitzen Seastorm turbodizel motoru koyardım. Hatta BAD 98 ki, birleşince iki bin beş yüz beygir gücüne ulaşırdı. Bu motorlarla o tekne rahatça yetmiş deniz mili yapabilir."

“Böyle bir tekneyi kimler yapabilir?”

Wilbanks bir an arkasına yaslanıp düşündü. "Bu konfigürasyonda ve boyda bir tekne fiberglasa gerek gösterir. San Diego'da Glastek Tekneleri ya da Almanya, Kiel'de Heinklemann Özel Yat Yapımcılarının işi olabilir."

“Ya Japonlar?”

“Onlar yat sanayine pek girmiş değillerdir. Hong Kong'da birkaç tekne yapımcısı var ama onlar genelde ahşap üzerinde çalışırlar. Fiberglas tekne yapımcılarının çoğu denenmiş ve kanıtlanmış kavramlardan ayrılmazlar.”

“Ben tasarımı yapsaydım onlardan birine verirdim.”

"Ya mimarı?"

“Şu anda radikal tasarımda uzmanlaşan en az yirmi kişiyi ezberden sayabilirim.”

Giordino gülümsedi. "Ve ben de yirmi birincisine rastladığım için şanslıyım."

“Nerede kalıyorsunuz?”

“Seaside Motelinde.”

“NUMA masraf konusunda pek titiz davranıyor galiba?”

“Patronum Amiral James Sandecker'i görmelisiniz.”

Wilbanks güldü. "Bakın, ne diyeceğim, yarın sabah saat onda gelin. Sizin için bir şeyler öğrenebilirim belki de."

“Yardımınız için size minnettarım.”

İki adam el sıkıştılar, Giordino motel odasına dönmeden uzun bir süre rıhtımda yürüdükten sonra gidip bir polisiye roman okudu ve ancak çok sonraları uykuya daldı.

Giordino saat tam onda Wilbanks'ın stüdyosuna giriyordu. Mimar bir dizi plan üzerinde çalışmaktaydı. Giordino'yu görünce planları gösterip gülümsedi.

"Dün gece siz gittikten sonra bana verdiğiniz taslaklar üzerinde Çalışıp San Diego ve Almanya'ya faksladım. Saat farkından dolayı Heinklemann bu sabah, ben gelmeden yanıt vermişti. Glastek'in yanıtı da yirmi dakika önce geldi."

“Sözkonusu tekneyi tanıdılar mı?”

“Tekneyi her ikiside yapmamış.”

“Şu halde yine başladığımız yere döndük desenize.”

"Pek öyle sayılmaz. Heinklemann'ın mühendislerinden biri o yatı dokuz ay önce Monaco'da demirli görmüş ve incelemiş. Yapımcının bir Fransız firması olduğunu söylüyor. Yeni bir firma, ben henüz adını duymamıştım. Cherbourg'da Jusserand Marine."

“O zaman planlarınızı onlara fakslayabiliriz.”

“Buna gerek yok. Aramızda konuşmamış olmamıza rağmen gemi yapımcısını öğrenmek istemenizin nedeninin teknenin sahibinin kimliğini öğrenmek olduğunu tahmin etmiştim.”

“Bunu inkâr edemem.”

“Heinklemann'ın mühendisi faksında tekne sahibinin adını da vermiş. Mürettebatın lüks bir yat tayfasından çok Mafya kabadayılarına benzediğini görünce sahibini araştırmış.”

“Mafya kabadayıları mı?”

“Hepsi de silahlıymışlar.”

"Sahibi kimmiş?"

“Zengin bir Avustralyalı kadın. Ailesi elmas madenciliğinde büyük bir servet yapmış. Adı Boudicca Dorsett.”

17

Pitt, Ottawa'ya giderken Giordino onu uçaktan arayıp esrarengiz yat hakkında öğrendiklerini bildirdi.

“Herhangi bir kuşku yok mu?” diye sordu Pitt.

“Bence hayır. Ölüm sahnesinden kaçan yatın Dorsett ailesine ait olduğu kesin.”

“Esrar giderek yoğunlaşıyor.”

“Amiral donanmadan Pasifik Okyanusunun orta ve doğusunda bir araştırma yapmalarını istedi. Yat bulunup izlendi. Hawai'de kısa bir duraklamadan sonra senin hedefine doğru yola çıkmış.”

“Kunghit Adasına mı? O zaman bir taşla iki kuş vururum.”

"Bu sabah acınacak klişeler yumurtluyorsun."

"Yat neye benziyor?"

“Daha önce benzerini hiç görmediğin bir şeye. Kesinlikle bir uzay çağı tasarımı.”

"Gözümü dört açarım," diye söz verdi Pitt.

“Boşuna konuştuğumu biliyorum ama başına bir bela açma.”

“Paraya ihtiyacım olursa haber veririm,” diyen Pitt güldü. Albert Cassius Giordino gibi bir dostu olduğuna memnundu.

Pitt uçaktan inip bir araba kiraladıktan sonra Kanada'nın başkenti Ottowa'ya girdi. Hava buzdolabı içinde olduğundan daha soğuktu. Yerde kalmış olan kar tabakası üzerindeki tek renk çamların yeşiliydi. Rideau Nehrinden geçerken altındaki suya baktı. Önce Ottawa Nehrine, oradan da büyük St. Lawrence'e karışan nehir bir buz tabakasının altından akıyordu. Kanada inanılmaz derecede güzel bir ülke, diye düşündü Pitt, ama sert kışları bir daha dönmemek üzere daha kuzeye çekilse çok iyi olurdu.

Pitt, Ottawa Nehri üzerinden küçük Hull kentine girerken haritaya bakıp bazı devlet dairelerinin bulunduğu üç binalık gruba giden yolu ezberlemeye çalıştı. Aradığı bina Kanada Çevre Koruma Dairesiydi. Bahçe kapısındaki bir güvenlik memuru kendisine yolu tarif ettikten sonra içeri girmesi için işaret etti. Pitt

arabayı ziyaretçi otoparkına bırakıp binaya girdi. Çok geçmeden Kanada Çevre Koruma Dairesine Çıkmak üzere asansöre binmişti.

Emeklilik yaşı gelmiş bir resepsiyon memuru onu zorlama bir gülümsemeyle karşıladı. "Buyrun?"

“Adım Pitt. Bay Edward Posey'le randevum vardı.”

“Bir dakika.” Kadın bir numara çevirip geldiğini bildirdi, sonra başını salladı. "Koridordan geçip en sondaki odaya gireceksiniz."

Pitt kadına teşekkür edip söyleneni yaptı. Kendisini kapıda karşılayan kızıl saçlı güzel bir sekreter onu Posey'in odasına soktu. Masanın başında oturan kısa boylu, gözlüklü ve sakallı adam kalkıp Pitt'in elini sıktı. "Yeniden görüştüğümüze çok memnun oldum, Dirk. Görüşmeyeli ne kadar olmuştu?"

“On bir yıl. 1989 baharındaydı.”

“Evet, Baffin Adası yakınlarındaki petrol yatağını bulduğunda rapor verirken karşılaşmıştık.”

“Senden bir iyilik istiyorum, Ed.”

Posey koltuğu gösterdi. "Otur hele. Senin için ne yapabilirim?"

"Kunghit Adasındaki madencilik faaliyetlerini incelemek için izin istiyorum."

“Dorsett Şirketinden mi söz ediyorsun?”

Pitt başını salladı. "Evet. NUMA onların maden çıkarma teknolojilerinin tâ Antarktika'ya kadar deniz canlılarını etkilediğine inanıyor."

Posey düşünceli bir tavırla baktı. "Bunun o Avustralya turist gemisi ve ölü yolcularıyla bir ilgisi var mı?"

“Şu anda kesin bir şey söylemek olanaksız.”

“Ama bir şeylerden kuşkulanıyorsunuz, öyle mi?”

“Evet.”

“Kanada Doğal Kaynaklar Dairesi ile konuşman gerek.”

“Sanmıyorum. Eğer sizin devletinizin işleyişi bizimki gibiyse, maden şirketince kiralanmış bir arazide araştırma yapmak için Parlamento'dan yasa çıkması gerekir. Böylesi bir durumda da Dorsett bunu çıkarttırmayacak kadar güçlüdür.”

“Çıkışı olmayan bir labirente girmiş gibisin.”

“Bir çıkış yolu var, eğer sen işbirliğine yanaşırsan.”

Posey huzursuz görünüyordu. "Sana Dorsett'in madeninde araştırma izni veremem, hele de çevreye yasadışı zarar verildiğinin kesin kanıtı yoksa."

“Olabilir, ama lahana burunlu somon balıklarının üreme alışkanlıklarını kontrol için benim hizmetimden yararlanabilirsin.”

"Üreme mevsimi bitmek üzere. Üstelik lahana burunlu somon balığı diye bir şey duymuş değilim."

“Ben de.”

“Madendeki güvenliği asla kandıramazsın. Dorsett piyasanın en iyilerini işe alır. Eski İngiliz komandoları ve emekli Amerikan Özel Kuvvet üyelerini.”

“Maden alanının parmaklıklarından tırmanacak değilim. Aradığımı Kunghit Adası koylarında teknemle dolaşırken aletlerimle de saptayabilirim."

“Araştırma teknesiyle mi?"

“Ben yerel bir kano düşünüyordum."

“Kanoyu falan unut. Kunghit çevresindeki sular çok tehlikelidir. Pasifik'ten gelen dalgalar kıyıyı hallaç pamuğu gibi atar."

“Güvenli değilmiş gibi konuşuyorsun."

“Denizde ölmezsen, Dorsett'in adamları seni mutlaka temizlerler.”

"Öyleyse daha büyük bir tekne ve bir de zıpkın kullanırım."

“Neden Kanadalı çevre mühendislerinden bir ekiple gidip kuşkulu bir durum varsa saptamıyorsun?”

Pitt başını salladı. "Boşuna zaman kaybı. Dorsett'in ustabaşısı onlar gidene kadar madeni kapatır. Farkettirmeden araştırmanın başka yolu yok bunun."

Posey bir an pencereden baktı, sonra omuzlarını silkti. "Tamam, senin Kanada Çevre Koruma Dairesiyle, Kunghit Adası çevresindeki yosun ormanlarını incelemeni sağlarım. Madencilik operasyonlarında denize karışan atıkların yosunlara zararlı olup olmadığını inceleyeceksin. Bu uygun mu?"

“Teşekkür ederim. Kaç para alacağım?"

Posey şakanın altında kalmadı. "Kusura bakma ama bütçede sen yoksun. Ancak seni en yakın kafeteryada bir hamburger ısmarlamaya razı edilebilirim sanıyorum."

“Kabul.”

“Bir şey daha var. Bu işe tek başına mı kalkışacaksın?”

“Bir kişi iki kişi kadar kuşku çekmez.”

“Bu durumda değil,” dedi Posey. "Yanına rehber olarak yerel Kızılderililerden birini almanı salık veririm. Böylece daha resmi bir havan olur. Kanada Çevre Koruma Dairesi kirlenmeyi önlemek ve ormanları korumak için kabilelerle sıkı bir işbirliği içindedir. Devlet adına çalışan bir araştırmacı ve yerel bir balıkçı Dorsett güvenliğinin kuşkularını giderir."

“Aklında biri var mı?”

“Mason Broadmoor. Çok becerikli biridir. Onu pek çok çevre projesinde kullanmışımdır.”

“Mason Broadmoor adında bir Kızılderili mi?”

“İngiliz Columbia'sının Kraliçe Charlotte Adasında yaşayan Haidalılardandır. Çoğu kuşaklar önce İngiliz adları almışlardır. Çok iyi balıkçılardır ve Kunghit Adası sularını çok iyi tanırlar.”

“Broadmoor balıkçı mıdır?”

“Sayılmaz. Ama çok yaratıcıdır.”

“Ne yaratıcısı?”

Posey bir an duraksadı, masasındaki bazı kâğıtları düzeltti, sonra saf saf Pitt'in yüzüne baktı.

“Mason Broadmoor totem oymacısıdır.”

18

Arthur Dorsett her sabah olduğu gibi saat tam yedide özel asansörüyle çatı katındaki bürosuna çıktı. Arthur, kapının iki yanına değecek kadar geniş omuzlu, girmek için başını hafifçe eğen dev yapılı bir adamdı. Profesyonel bir güreşçinin adaleli ve kıllı vücuduna sahipti. Kır düşmüş saçları bir çalılıktan farksızdı. Yüzü kırmızı, kalın kaşları altındaki kara gözleri sert bakışlıydı.

Açık madenlerde işçilerini gayrete getirmek için onlarla birlikte çalışmaktan derisi sertleşmiş ve esmerleşmişti. Bıyıklıydı ve dişleri yıllarca pipo içmekten sapsarı olmuştu. Çevresine horgörü ve kibir yayıyordu. Arthur Dorsett kendininkiler dışında kural tanımayan bir imparatordu.

Dorsett kamuoyundan uzak durmaya çalışıyorsa da, inanılmaz serveti ve Sidney'de kurduğu 400 milyon dolarlık elmas işiyle bunu başarmak çok güçtü. Bankadan kredi almadan kendi parasıyla diktiği kule biçimi binalarda elmas satıcıları, tüccarlar, yontma ve parlatma laboratuvarları yer almaktaydı. Elmas üreticileri arasında büyük oyuncu olarak tanınan Arthur Dorsett renkli mücevherler piyasasının sahne arkasında da çok gizli bir rol oynamaktaydı. t Dorsett selam vermeden dört sekreterinin önünden geçip binanın ortasında bulunan penceresiz odasına girdi. Onunla iş yaptığı için kazık yiyen ve bu yüzden Dorsett'i keskin nişancılara öldürtmek isteyen pek çok insan vardı. Adam duvarları iki metre kalınlığındaki odasının çelik kapısından içeri girdi. Burası maden işlerinin yürütüldüğü ve madenlerden çıkan en büyük taşların saklandığı dev bir kasaydı. Camlı vitrinlerde siyah kadifeler üzerinde inanılmayacak güzellikte yüzlerce taş vardı. Yalnız o odadaki elmasların değeri 1.2 milyar dolar olarak tahmin edilmekteydi.

Dorsett'in taşları ölçmek için pergele, tartmak için teraziye, kusurlarını seçmek için büyütece ihtiyacı yoktu. Piyasada onunki kadar uzman bir çift göz daha bulunamazdı. Kendi tatmini için sergilenen inanılmaz elmaslardan birine, dünyanın o en değerli elmasına bakardı her zaman.

Bu, müthiş bir parlaklığı, kusursuz şeffaflığı, güçlü ışık yansıtıcılığı olan Deirdre sınıfı kusursuz bir elmastı. Tam üstündeki ışık taşın pembe rengini olanca görkemiyle gözler önüne seriyordu. 1908'de Gladyatör madeninde bir Çinlinin bulduğu elmas adada bulunan en büyük elmastı. Özgün durumunda 1130 kırattı. Yontulunca 620 kırata düşmüş, parlaklığını ortaya çıkarmak için doksan sekiz yüzeye bölünmüştü. Arthur taşa Dorsett Gülü adını vermişti.

Elmasa paha biçilemiyordu. Zaten varlığını bilen bile çok azdı. Dorsett taşa sahip olmak için dünyada kendisini öldürmeye hazır en az elli kişi sayabilirdi.

Adam dönüp cilalı lav taşından yapılmış maun çekmeceli masasının başına oturdu, bürosunda olduğunu baş sekreterine bildirmek için düğmeye bastı.

Kadının sesi aynı anda duyuldu. "Kızlarınız bir saate yakındır sizi bekliyor."

Dorsett odasındaki elmaslar kadar sert bir sesle, "Gelsinler bakalım," dedi. Sonra resmigeçidi izlemek için arkasına yaslandı. Kızlarının kişisel ve fiziki farklılıklarını seyretmekten her zaman zevk alırdı.

Bir heykel gibi olan Boudicca içeriye, köye silahsız dalan bir efe kaplan güveniyle girdi. Kardeşlerinden çok daha uzun boyluydu ve boyunu aşan pek az erkek vardı. Onun Amazon güzelliğine bakanlar bir korku hissetmekten kendilerini alamazlardı. Babasından birkaç santim kısaydı ve onun siyah gözlerini almıştı ama Boudicca'nınkiler daha kötü bakışlıydı. Makyajsızdı, kızıl saçları kalçalarına kadar iniyordu. Vücudunda yağdan eser yoktu ve çok biçimliydi. Yüzündeki ifade yarı kötülük, yarı horgörü doluydu. Babası dışında herkese rahatça üstünlük sağlardı.

Dorsett, Boudicca'yı kaybettiği oğlu olarak görürdü. Yıllar boyunca onun gizli yaşam biçimini istemeyerek de olsa kabul etmişti, çünkü onun için önemli olan tek şey Boudicca'nın kendisi kadar sağlam iradeli ve yılmaz olmasıydı.

Deirdre odaya süzülür gibi girmişti. Kesinlikle güzel olmasına karşın kendi kendini yaratmış bir kadın değildi. Ne becerebildiğini çok iyi bilirdi. Kendini kandırma huyu yoktu. Zarif yüz ve vücut hatlarının altında kesin erkeksi nitelikleri vardı. Boudicca ile Dorsett'in masasının karşısındaki üç koltuktan ikisine oturdular.

Uzun sarı saçları, kızarmış yüzü ve öfkeden parlayan gözleriyle Maeve en arkadan girdi. Doğruca kız kardeşlerinin arasına oturdu, babasının entrika ve yozlaşmışlık dolu gözlerinin içine baktı. "Oğullarımı istiyorum!" dedi. Bu bir rica değil, istekti.

“Otur yerine, kız.” Babası aldığı bir pipoyu tabanca gibi kıza doğrulttu.

“Hayır! Sen oğullarımı kaçırdın ve ben onları geri istiyorum. Yoksa Tanrı adına yemin ederim ki, seni de bu iki sahtekâr orospuyu da polise ihbar edeceğim. Ama önce hepinizi medyaya açıkladıktan sonra!”

Dorsett kızının meydan okumasına gizlice hayranlık duyarak gözlerinin içine baktı. Sonra dahili telefondan sekreterini aradı. "Beni Jack Ferguson'a bağlar

mısın?" Maeve'e bakıp gülümsedi. "Jack'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

“Maden müdürü dediğin o sadist maymunu mu? Ne olacakmış yani?”

“Belki bilmek istersin diye düşündüm. İkizlere o bakıcılık yapıyor.” Maeve'in yüzündeki öfkenin yerini korku almıştı. "Olamaz."

“Biraz disiplin yetişme çağındaki oğlanlar için iyi olur.”

Maeve bir şey söylemek için ağzını açtıysa da, o anda telefon çaldı ve Dorsett susması için elini kaldırdı. Masası üzerindeki mikrofona eğildi. "Jack, sen misin?"

“Evet.”

“Oğlanlar yakınında mı?”

“Evet, efendim. Arabadan dökülen çamurları toplatıyorum.”

“Bir kaza düzenlemeni istiyorum...”

“Hayır!” diye bağırdı Maeve. "Tanrım, daha altı yaşında onlar. Kendi torunlarını öldüremezsin!" Deirdre'nin yüzündeki kayıtsızlığı görünce dehşete düşmüştü. Boudicca ise bir granit mezar taşı kadar soğuktu. "O piçleri torunum saymıyorum," diye gürledi Dorsett.

Maeve korkudan yere yığılacak gibiydi. Kazanamayacağı bir mücadeleydi bu. Oğulları ölüm tehlikesi içindeydi ve onları kurtarmanın tek çaresi babasının dediğini yapmaktı. Çaresizliği her an biraz daha artıyordu. Oğullarını kurtaracak bir plan geliştirene kadar zaman kazanmalıydı. Başka hiçbir şey önemli değildi. NUMA'nın o adamına sıkıntısını bir anlatabilseydi. O kendisine yardım edecek bir yol bulabilirdi belki. Fakat o da binlerce kilometre ötedeydi.

Maeve boş koltuğa çökerken yenik ama hâlâ meydan okuyan bir tavır içindeydi. "Benden ne istiyorsun?"

Babası rahatladı, telefondaki bir düğmeye basarak konuşmayı sona erdirdi. Gözlerinin kenarındaki derin çizgiler daha da genişlemiş gibiydi. "Küçükken seni dövmeliydim."

“Dövdün, baba. Hem de çoğu kez.”

"Bu kadar duygusallık yeter. Senin Birleşik Devletler'e dönüp Milli Sualtı ve Deniz Kurumu ile çalışmanı istiyorum. Onları dikkatle izleyeceksin. Açıklanmayan ölümlerin nedenini bulmak için neler yaptıklarını öğren. Eğer yanıta yaklaşacak olurlarsa onları oyalamak için elinden geleni yap. İster sabotaj, ister cinayet, umurumda bile değil. Dediklerimi yapmazsan o pis piçlerini öldü

bilebilirsin. Dediklerimi yap, servet içinde yaşasınlar."

Maeve duyduklarından dehşete kapılmıştı. "Sen çılgınsın," dedi "Kendi etinden kanından olan insanları bir hiç uğruna öldürmek..."

"Çok yanılıyorsun, sevgili kız kardeşim," diye Boudicca araya girdi. "Yirmi milyar dolar hiç değildir."

“Ne gibi çılgınca bir plan kurdunuz?”

“Eğer bizden kaçmasaydın öğrenirdin,” dedi Deirdre.

“Babam dünya elmas piyasasını çökertecek,” dedi Boudicca sanki yeni aldığı bir çift ayakkabıyı anlatırmış gibi sakin bir tavırla.

“Ama imkânsız bu. De Beers ve kartelin diğer üyeleri elmas fiyatlarında büyük bir düşüşe asla izin vermezler.”

Dorsett masasının ardında daha da irileşmiş gibiydi. "Arz ve talep yasalarını idare etmelerine karşın otuz gün içinde bu çöküş gerçekleşecek ve piyasa bir çocuğun harçlığıyla alabileceği kadar ucuz fiyatlı elmasla dolacak."

“Sen bile elmas piyasasına hükmedemezsin.”

“Çok yanılıyorsun, kızım,” dedi Dorsett. "Elmasların aşırı fiyatları geleneksel olarak arzın eksikliğinden kaynaklanmıştır. Elmasların ender bulunan maden oldukları efsanesini yaymak için De Beers; Kanada, Avustralya, Afrika'da yeni madenler almış ve üretimi artırıp stoklarını büyütmüştür. Rusya, Sibirya'da yeni madenler açıp da beş katlı bir depo binasını binlerce ton elmasla doldurunca De Beers onların bu taşları piyasaya sürmesine izin veremezdi. Böylece birlikte bir anlaşma yaptılar. De Beers yeni Rus devletine milyarlarca dolarlık kredi açtı ve karşılığında elmas aldı. Böylece elmas fiyatlarını üreticiler ve satıcılar lehine yüksek tuttu. Kartelin satın aldığı madenlerin çoğu üretimi düşük tutmak için kapatıldı. Arkansas'taki Amerikan damarı da buna bir örnektir. Eğer maden açılırsa Amerika dünyanın en büyük elmas üreticilerinden biri olur. Ama De Beers bölgeyi satın alıp ABD Milli Parklar Dairesine armağan etti ve şimdi ancak turistler küçük bir bedel karşılığında yüzeyde birkaç küçük kazı yapabiliyorlar."

"Aynı yöntemi Tanzanya'dan Brezilya'ya kadar bütün maden sahiplerinde kullanıyorlar," dedi Deirdre. "Doğrusu bize bu işi iyi öğrettin, baba. Elmas kartelinin perde ardındaki bütün entrikalarını biliyoruz."

“Ben bilmiyorum,” dedi Maeve. "Ben elmas ticaretiyle bir an olsun ilgilenmiş değilim."

“Babamın derslerini dinlememen senin için iyi olmadı,” dedi Boudicca. "Daha dikkatli davranman senin lehine olurdu."

“Bunun piyasanın çökmesiyle ne ilgisi var?” diye sordu Maeve. “Piyasada düşüş Dorsett Madenciliği de yıkar. Böyle bir felaketten nasıl kârlı çıkabilirsiniz?"

“Bunu, gerçekleştikten sonra öğrenmen daha iyi olur,” dedi Dorsett. "Boudicca ve Deirdre'nin aksine senin dilini tutacağına güvenemem."

"Otuz gün. Bu sizin takviminiz mi?"

Dorsett arkasına yaslanıp iri ellerini göğsü üzerinde kavuşturdu. "Maden ekiplerimiz son on yıldır günde yirmi dört saat ve üç ekip çalışıyorlar. Bir ay sonra 2 milyar dolarlık elmas stokum olacak. Dünya ekonomisindeki durgunluk nedeniyle tüketicilere elmas satışı da duraklamış durumda. Kartelin reklam için harcadığı o büyük paralar boşa gitti. Benim içgüdülerim doğruysa piyasa otuz gün sonra dibe vurup tırmanmaya başlayacak. Ben de o zaman saldırıya geçmek niyetindeyim."

“Bir yıl kadar önce mühendislerim kazı için yüksek enerjili ses dalgaları kullanan bir alet geliştirdiler. Anlaşıldığı kadarıyla adaların altındaki madenlerde kayaların titreşimleri suya geçiyor. Sibirya, Şili ve Kanada'daki diğer madenlerimizden yayılan bu titreşimler bir noktada buluşuyorlar. Bir araya gelen enerji de hayvanları ve insanları öldürecek kadar yoğunlaşıyor orada. Ancak bu yan etkilerin benim takvimimi bozmasına izin veremem.”

“Anlamıyor musun?” diye yalvardı Maeve. "Açgözlülüğün yüzünden ölen yüzlerce insan ve bir o kadar deniz canlısı hiç umurunda değil mi? Bu çılgınlık sona ermeden daha kaç kişi ölecek?"

“Ben sadece elmas piyasasını çökerttikten sonra duracağım,” dedi Dorsett buz gibi bir sesle. Boudicca'ya döndü. "Yat nerede?"

"Honolulu'da inip uçakla dönmeden önce onu Kunghit Adasına gönderdim. Güvenlik şefim Kanada polisinin kuşkulanmaya başladığını bildirdi. Ada üzerinde uçup fotoğraf çekiyorlar ve yakınlardaki insanlara sorular soruyorlarmış İznin olursa yata dönmek istiyorum. Jeofizikçilerin Seattle'ın yaklaşık beş yüz kilometre doğusunda yeni bir birleşme noktası tahmin ediyorlar. Amerikan Sahil Güvenliğinin araştırmalarına engel olabilmek için enkazın yakınlarında olmak isterim."

“Şirket jetini al ve ilk fırsatta geri dön.”

Maeve, "Bundan sonraki ölümlerin nerede olacağını biliyor musunuz?" diye sordu. "Gemileri o alandan uzak durmaları için uyarmalısınız. "

Pratik bir fikir değil, dedi Boudicca. "Dünyayı sırrımıza ortak mı edelim yani? Ayrıca, babamın uzmanları ses dalgalarının nerede birleşecekleri konusunda ancak kaba bir tahminde bulunabiliyorlar." Ablasına bakan Maeve'in dudakları geriliyordu. "Deirdre'yi beni kurtarması için Kutup Kraliçesi"ne yerleştirdiğinde sen o noktayı iyi biliyordun ama."

Boudicca güldü. "Sen öylemi sanıyorsun?"

“Bana o söyledi.”

Deirdre, "NUMA personeline haber vermeni önlemek için sana yalan söyledim," dedi. "Özür dilerim, kardeşim, ama babamın mühendisleri küçük bir hesap hatası yapmışlar. Akustik felaket üç saat önce olmalıydı."

“Üç saat önce...” Maeve korkunç gerçeği birden kavramıştı. "Ben de gemide olacaktım o zaman.”

“Ve ötekilerle birlikte ölecektin,” dedi Deirdre sanki öyle olmadığına üzülmüş gibi.

"Benim ölmemi istediniz!”"

Babası Maeve'e sanki madende bulduğu bir taşmış gibi bakıyordu. “Sen bana ve ablalarına yüz çevirdin. Bizim için yoktun artık. Hâlâ da yoksun."

19

İngiliz Columbia'sının Shearwater Havaalanı yakınlarındaki suçüstü yakıt istasyonu önünde yan taraflarına beyaz harflerle CHINOOK KARGO yazılı çilek kırmızısı bir deniz uçağı durmaktaydı. Eski moda meşin bir pilot ceketi giymiş kısa boylu, kumral bir adam kanat depolarına yakıt dolduruyordu. Pilot rıhtımda sırtında büyük bir torba, elinde de büyük siyah bir çanta olduğu halde yürüyen adama baktı. Rıhtımdaki adamın ayağında blucin, sırtında kayakçı ceketi, başındaysa kovboy şapkası vardı. Yabancı uçağın yanında durup başını kaldırınca pilot geniş kenarlı şapkayı işaret etti.

“Stetson mu?”

"Hayır, Teksas, Austin'de Manny Gammage tarafından özel yapılmıştır."

Yabancı deniz uçağını gözden geçirdi. Uçak 1970'den önce yapılmış gibiydi. "Bir De Havilland, değil mi?"

Pilot başını salladı. "De Havilland Beaver, en iyi orman uçaklarından biridir."

“Eski ama iyi.”

“1967 Kanada yapımı. Yüz metre suda dört bin kilo yükle havalanır. Kuzeyin Beygiri derler bunlara. Hâlâ uçan yüz tane kadar vardır.”

"Artık büyük radyal motorlara pek rastlanmıyor."

Pilot aniden, "Sen Ed Posey'in arkadaşı mısın?" diye sordu.

“Evet,” dedi Pitt, kendini tanıştırmadı.

“Bugün hava biraz rüzgârlı.”

“Yirmi mil kadar olmalı.”

“Sen pilot musun?”

“Eh, birkaç saat uçmuşluğum var.”

“Malcolm Stokes.”

“Dirk Pitt.”

“Black Water Adasına uçmak istiyormuşsunuz.”

Pitt başını salladı. "Ed Posey bana orada Mason Broadmoor adında bir totem yontucusu bulabileceğimi söylemişti."

“Mason'u tanırım. Köyü Kunghit Adası karşısındaki Moresby Adasının alt ucundadır.”

“Uçuş ne kadar sürer?”

“Bir buçuk saat. Öğle yemeğine orada olursun.”

“Güzel.”

Stokes kara çantayı gösterdi. "Orada ne var, trombon mu?"

"Hidrofon, sualtı seslerini dinlemek için kullanılan bir alet."

Pitt eşyalarını uçağa yerleştirirken Stokes da yakıt deposunu kapatıp hortumu yerine bıraktı. Halatları çözüp kokpite doğru yürüdü.

Önde oturmak ister misin? diye sordu.

Pitt kendi kendine gülümsedi. Kargo bölümünde yolcu koltuğu görmemişti. "Olur."

Pitt yardımcı pilot koltuğuna oturdu, Stokes tek radyal motoru ısıtıp göstergelerini kontrol etti. Akıntı uçağı rıhtımdan üç metre kadar sürüklemişti bile. Stokes kanalda başka motor veya uçak olmadığını görünce levyeyi ileri itip havalandı. Pitt ise Hiram Yaeger'in Washington'dan ayrılmadan önce verdiği raporu düşünüyordu.

Kraliçe Charlotte adaları 150 adadan oluşuyordu ve Kanada anakarasına paralel olarak 160 kilometre doğuya uzanmaktaydı. Adaların toplam yüzölçümü 9584 kilometrekareydi ve 5890 kişilik nüfusunun çoğunu, adalara on sekizinci yüzyılda yerleşen Haida kızılderilileri oluşturmaktaydı. Haidalar adadaki çok miktarda kızılağaçtan kanolar ve dev sütunlar üzerinde duran evler yaparlar. Ayrıca ağacı totem yontmak, kutu, kapkacak ve maske yapmak için kullanırlardı.

Ekonomi keresteciliğe ve balıkçılığa olduğu kadar bakır, kömür ve demir madenciliğine dayanırdı. Dorsett Madencilik Şirketi araştırmacıları 1997'de takımadaların en güneyindeki Kunghit Adasında bir kimberlit damarı bulmuşlardı. Bir deneme kuyusu kazıldıktan sonra 52 kiloluk bir örnekte 98 elmas bulunmuştu. Kunghit Adası, Güney Moresby Milli Parkına aitse de, hükümet adayı şirkete kiralamıştı. Dorsett bunun üzerinde büyük bir kazı başlatmış ve adayı bütün ziyaretçilere ve kampçılara kapatmıştı. New York'lu C. Dirgo Şirketi madenin 2 milyar dolarlık elmas sağlayabileceğini tahmin etmişti.

Stokes, Pitt'in düşüncelerini yarıda kesti. "Artık meraklı gözlerden uzak olduğumuza göre senin NUMA'dan Dirk Pitt olduğundan nasıl emin olabilirim?"

“Bunu soracak yetkin var mı?”

Stokes cebinden meşin bir cüzdan çıkarıp açtı. "Kanada Atlı Polis Kriminal Müdürlüğü."

“Şu halde Müfettiş Stokes'la konuşuyorum.”

“Evet, efendim.”

“Ne görmek isterdiniz? Kredi kartı, sürücü ehliyeti, NUMA kimliği, kan bağışı kartı?”

“Bir gemi enkazıyla ilişki bir tek soruya yanıt verin.”

“Sorun bakalım.”

"İrlanda İmparatoriçesi?'

Pitt arkasına yaslanıp sırıttı. 1914'te Rimousk kasabasının iki mil açığında St. Lawrence Nehrinde bir kömür şilebiyle çarpıştıktan sonra batan Kanada ve Pasifik transatlantiği. Ölü sayısı binden fazlaydı ve çoğu İngiltere'de bir toplantıya giden Selamet Ordusu üyeleriydi. Geni elli metre suyun altında yatmaktadır. NUMA 1989 Mayısında üzerinde keşif yapmıştır."

“Çok iyi. Söylediğin kişi olmalısın.”

“Neden polis?” diye sordu Pitt. "Posey kriminal bir soruşturmadan söz etmemişti."

“Ed'in işi değildi o. Senin Kunghit Adası çevresini araştırma isteğin normal olarak bana geldi. Ben son dokuz aydır Dorsett elmas madenini gözetleyen beş kişilik ekipten biriyim.”

“Belirli bir neden var mı?”

“Yasadışı göçmenler. Dorsett'in madende çalıştırmak için kaçak Çinli soktuğundan kuşkulanıyoruz.”

“Neden Çinli? Neden yerel Kanadalıları kullanmıyor?”

“Dorsett'in işçileri suç örgütlerinden satın alıp köle olarak kullandığı sanıyoruz. Vergiden, sigortadan, emeklilik ödentisinden ve sendika ücretinden ne kadar kâr ettiğini sen hesap et.”

“Sen Kanada polisini temsil ediyorsun. Oraya gidip de işçilerin kâğıtlarını kontrol etmene ne engel var?”

Dorsett operasyonlarını korumak için bir dizi bürokrat ve Parlamento üyesi

satın aldı. Madeni her kontrole kalktığımızda 'karşımıza yüzlerce yasal engel koyan bir avukat sürüsü çıkıyor. Belgelenmiş kanıt olmadan yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Pitt, "İçimde neden sanki kullanılıyormuşum gibi saçma bir duygu var?" diye söylendi.

“Senin ortaya çıkışın bizim için büyük bir şans oldu, Bay Pitt.”

“Dur tahmin edeyim. Siz polisler gitmeye cesaret edemediğiniz yere benim gireceğimi umuyorsunuz.”

“Sen Amerikalısın. Eğer özel bir malikâneye izinsiz girersen yapılabilecek en kötü şey seni sınırdışı etmektir. Biz yakalanırsak politik bir pislik çıkar ortaya. Ayrıca ben ve ekibimin düşüneceğimiz emekliliğimiz de var.”

“Hiç kuşkusuz.”

“Eğer istersen bana Shearwater'e geri dönmemi emredebilirsin.”

"Hedefimin iyi balıkla dolu bir nehir olmasını yeğlesem de, denizde ölen insanlar var. Ben buraya, bundan Dorsett Şirketinin sorumlu olup olmadığını öğrenmeye geldim."

Stokes, "Bilinmeyen akustik bir nedenle bazı gemilerin içindekilerinin öldüklerini duymuştum," dedi. "Ayrı nedenlerle aynı avın peşindeyiz sanırım."

“Bütün iş Dorsett'i daha fazla masum insan ölmeden enselemek.”

"Planını sorabilir miyim?"

“Karmaşık bir şey değil. Mason Broadmoor'u bana rehberlik için tuttuktan sonra, eğer bir itirazı yoksa beni adaya çıkarmasını isteyeceğim."

"Mason'u tanıyorsam bunu seve seve yapacaktır. Kardeşi bir yıl önce ada yakınlarında balık tutarken Dorsett'in güvenlik botlarından biri oradan uzaklaşmasını emretti. Ailesi kuşaklar boyunca o sularda avlandığından adam gitmeyi reddetti. Onu dövüp teknesini yaktılar. Soruşturma yaptığımızda Dorsett'in güvenlik personeli Broadmoor'un teknesinin havaya uçtuğunu ve kendilerinin de onu kurtardıklarını söylediler."

Şimdi sıra sende, dedi Pitt. "Ben sana nasıl yardımcı olabilirim?" Stokes pencereden, ortasında çıplak bir alan bulunan ormanlık adayı gösterdi. "Kunghit Adası. Uçaklarının inebilmesi için küçük bir pist açtılar. Motorda arıza varmış gibi yapacağım ve oraya ineceğiz. Ben motorla uğraşırken sen güvenlik memurlarına sualtı serüvenlerini anlatırsın."

Pitt kuşkuyla baktı Stokes'a. "Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?"

"İnmek için nedenlerim var. Bir; iniş ve çıkışta kameralar tarafından yakından resimlerimizin çekilmesi."

“Bende burada davetsiz konuklardan hoşlanmadıkları izlenimini uyandırdın. Bizi kurşuna dizmeyeceklerini nereden biliyorsun?“

"Neden iki. Amirlerim böyle bir olayın gerçekleşmesini umuyorlar. 0 zaman adayı hemen kapatacaklar."

“Doğal olarak.”

“Üçüncü neden. Madenlerde çalışan gizli bir ajanımız var. Biz oradayken onun bilgi verebileceğini umuyoruz.”

“Entrika içinde entrika desene.”

“Eğer en kötüsü olur da, bize bir sigara ve gözbağı ikram ederlerse onlara polis olduğumu söyleyeceğim. En esaslı memurlarından birini aramak için bir polis ordusunun adaya doluşması onları hiç memnun etmeyecektir.”

“Amirlerine ve ekibine adaya ineceğimizi bildirdin, değil mi?”

Stokes kırılmış göründü. "Herhangi bir kaybolma, akşam gazetecinin çıkışına denk düşecek şekilde planlandı. Merak etme, Dorsett'in maden yetkilileri kötü reklamdan nefret ederler."

Kanada polisinin bu planlama dehasını ne zaman gerçekleştireniz? Stokes yine adayı gösterdi. "Beş dakikaya kadar inişe geçeceğim."

Adam yakıt karışımını inceltti ve 450 beygirgücündeki Pratt Whitney R985 Wasp motorunu yakıtsız bıraktı; motor öksürmeye başladı. Telsizden madenin üzerinden uzaklaşmaları için uyarı gelmeye başlamıştı. "Motor arızalandı," dedi Stokes. "Acil iniş yapmak zorundayım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama yapacak başka bir şeyim yok.” Sonra telsizi kapattı.

“Habersiz inmekten nefret etmiyor musun?” diye sordu Pitt.

Ama Stokes uçağı indirmekle meşgul olduğundan yanıt vermedi Motor durmadan öksürüyor ve hemen hemen hiç dönmüyordu. Stokes uçağın altındaki iki geniş kızağın ön tarafındaki iki tekerleği indirip pisti önüne aldı. Onun tam kontrole sahip olmadığını gören Pitt birden gerginleşti. Stokes iyi bir pilottu ama uzman sayılmazdı. İniş sert oldu ve az daha takla atıyorlardı.

Uçak pistin hangarı önünde durduğu anda çevresi mavi savaş üniformalı, ellerinde Maeve16 silahları bulunan sekiz, on kişi tarafından sarılmıştı. Otuz

yaşlarında kasklı biri uçağın kızaklarından birine çıkıp kapıyı açtı. Uçağa girerek kokpite yürüdü. Pitt adamın elinin dokuz milimetrelik otomatik tabancasının kılıfında olduğuna dikkat etti.

“Burası özel bir yerdir ve izinsiz indiniz.”

“Özür dilerim,” dedi Stokes. "Ama yakıt filtresi tıkandı. Bu ay ikinci kez oluyor. Yakıt diye verdikleri kötü maldan."

“Onarımını ne kadarda yapıp gidebilirsin?”

“Yirmi dakika.”

“Lütfen acele edin,” dedi güvenlik memuru. "Uçağın yanından ayrılmak yok."

“Tuvalete gidebilir miyim?” diye sordu Pitt.

Adam Pitt'i süzdü, sonra başını salladı. "Hangarda bir tuvalet var. Adamlarımdan biri seni götürür."

“Size minnettarım,” dedi Pitt ıstırap çeken bir sesle. Uçaktan atlayıp hangara doğru yürürken arkasına bir memur takıldı. Pitt madeni barakaya girince sanki tuvaletin kapısını göstermesini istermiş gibi nöbetçiye döndü. Aslında bu bir numaraydı; tuvaletin kapısını tahmin etmişti ama o kısa andan yararlanarak hangardaki uçağı incelemek istenişti

Bu, iş dünyasının en son jetlerinden bir olan Gulfstream 5'ti. Zenginlerin ve ünlülerin büyük bir hevesle satın alıp uçtukları daha önceki Learjet'in aksine çok genişti ve çok uzun boylu insanların bile ayakta vurabilecekleri kadar yüksekti. 11.000 metrede saatte 924 kilometre hızla uçardı, menzili 6300 deniz miliydi ve BMW ile Rolls Royce ortak yapımı olan iki turbojet motoru vardı.

Dorsett ulaşım filosu için hiçbir masraftan kaçınmıyor, diye düşündü. Böyle bir uçak en aşağı 33 milyon dolar ederdi.

Hangarın kapısının hemen yanında iki lacivert helikopter duruyordu. Pitt onların McDonnell Douglas 530 MD olduklarını anlamıştı; sessiz uçan ve anormal manevralarda dengesini koruyabilen askeri uçaklardandı. Kokpitin altındaki yuvalara birer çift 7.62'lik makineli tüfek yerleştirilmişti. Ayrıca helikopterler gözlem araç gereçleriyle donanmıştı. Bunlar elmas kaçakçılarını ya da adaya izinsiz gelenleri saptamak için özel yapılmış olmalılardı.

Pitt tuvaletten çıkınca nöbetçi kendisine bir büroya girmesini işaret etti. Masa başında iyi giyinmiş, ufak tefek, zayıf ve şeytani bakışlı bir adam oturuyordu. Adam önündeki bilgisayar monitöründen başını kaldırıp Pitt'e baktı.

Adım John Merchant, bu madenin güvenlik şefiyim. Adam Avustralya aksanıyla konuşuyordu. "Kimliğinizi görebilir miyim?"

Pitt NUMA kimliğini uzatıp bekledi.

“Dirk Pitt.“ Merchant adı bir daha tekrarladı. "Dirk Pitt. Sen birkaç yıl önce Sonora Çölünde büyük bir inka hazinesi bulan kişi değil misin?"

"O ekibin içindeydim."

“Kunghit'e neden geldin?”

“Bunu pilota sorsanız daha iyi edersiniz. Uçağı kıymetli madeninize indiren odur. Ben sadece yolcuyum.”

“Malcolm Stokes, Kanada Emniyetinde müfettiştir. Aynı zamanda Criminal Soruşturma Müdürlüğündendir.” Merchant bilgisayarını işaret etti. "Onun hakkında kocaman bir dosyam var. Sözkonusu olan sensin."

“Çok titiz çalışıyorsunuz, “dedi Pitt. "Kanada hükümetiyle yakın ilişkiniz göz önüne alındığında herhalde benim yerel yosun ve balıklar üzerinde kimyasal kirlenme konusunu araştırmak üzere geldiğimi biliyorsunuz. Belgelerimi görmek ister misiniz?"

“Bende kopyaları var.”

Pitt, Merchant'a inanmak isterdi, ama Posey'i de güvenini sarsmayacak kadar iyi tanırdı. Merchant'ın yalan söylediğine karar verdi. Suçlayanın, bilinecek her şeyi bildiğine kurbanı inandırmasının eski bir Gestapo numarası olduğunu bilirdi. "O zaman neden soruyorsun ki?"

“Yalan söyleme huyun olup olmadığını anlamak için.”

“Yoksa bir suç işlediğimden mi kuşkulanılıyor?”

“Benim görevim elmas kaçakçılarını taşları Avrupa veya Ortadoğu aracılarına götürmelerinden önce yakalamaktır. Buraya davet edilmeden geldiğin için nedenlerini araştırmak zorundayım.”

Pitt cam bir dolabın kapağından hemen arkasında, elinde silahıyla duran nöbetçinin aksini gördü. "Benim kimliğimi ve Kraliçe Charlotte adalarına gelme nedenimi bildiğinize göre elmas kaçakçısı olduğuma ciddi biçimde inanamazsınız." Pitt ayağa kalktı. "Konuşmamızdan memnun kaldım, ancak burada daha fazla kalmak için bir neden görmüyorum."

“Özür dilerim ama geçici olarak bir süre burada kalacaksınız.”

“Buna yetkiniz yok.”

“Sahte nedenlerle özel bir malikâneye girdiğinize göre sizi tutuklamaya hakkım var.”

Durum iyi değil, diye düşündü Pitt. Merchant biraz daha derine iner de onu Dorsett kız kardeşler ve Kutup Kraliçesi ile ilişkilendirirse o zaman ne kadar yaratıcı olursa olsun hiçbir yalan orada bulunmasını açıklayamazdı. "Ya Stokes? Onun polis olduğunu söylediğinize göre neden beni ona teslim etmiyorsunuz?"

“Sizi onun amirlerine teslim etmeyi yeğlerim,” dedi Merchant neşeli bir sesle. "Ama önce bu durumu daha yakından incelemek isterim."

Pitt madenden sağ çıkamayacağından emindi artık. "Stokes gidebilecek mi?"

“Uçağında yaptığı gereksiz onarımlar biter bitmez. Onun çevreyi gözetlemek için başvurduğu ilkel yöntemleri gülerek izliyorum.”

"Benim tutuklandığımı bildirecektir."

“Bundan hiç kuşkum yok.”

Hangarın dışında uçak motorunun sesi geldi. Stokes yolcusunu almadan kalkmaya zorlanmış olmalıydı. Pitt eğer bir hareket yapacaksa otuz saniyelik zamanı olduğunu düşündü. Masanın üzerinde içi izmarit dolu bir kültablası görmüş ve Merchant'ın sigara içtiğini tahmin etmişti. Yenilgiyi kabullenmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Eğer istemediğim halde burada tutulacaksam bir sigara içebilir miyim?"

Elbette. Merchant tablayı ileri itti. "Ben de size eşlik edebilirim."

Pitt sigarayı yıllarca önce bırakmıştı. Gömleğinin sol cebine elini sokar gibi yaptı. Sağ elini yumruk yapıp sol eliyle kavradı. Sonra yıldırım gibi bir hareketle, tek kolunu çekip diğeriyle daha fazla güç kazanmak için iterek, sağ dirseğini arkasındaki güvenlik görevlisinin karnına indirdi. Nöbetçi iki büklüm oldu.

Merchant'ın tepki zamanı müthişti. Tek hareketle belindeki kılıftan küçük bir dokuz milimetrelik otomatik tabanca çıkardı ve emniyetini açtı. Ancak tabanca masanın altından çıkmadan şimdi Pitt'in elinde olan nöbetçinin tüfeğinin burnuna dayanmış olduğunu gördü.

Güvenlik şefi sanki ucunda hiç ışık olmayan bir tünele bakıyormuş gibi hissetti kendini.

Tabancasını yavaşça masanın üzerine bıraktı. "Bu senin için çok kötü olacak,"

dedi.

Pitt tabancayı alıp cebine attı. "Yemeğe kalamayacağım için özür dilerim, ama uçağımı kaçırmak istemiyorum."

Daha sonra bir anda dışarı fırlayıp hangarın içinde koşmaya başladı. Tüfeği bir çöp tenekesine attı, dış kapıdan çıkıp da nöbetçilerin arasına girince hızını kesti. Ona kuşkuyla baktılarsa da patronlarının gitmesine izin verdiğini tahmin ettiler. Stokes uçağı hareket ettirirken arkadaşının kızaklardan birine atlayıp kapıyı açmasına ses çıkarmadılar. Pitt kendini içeri attı.

Pitt kokpite girdiğinde Stokes'un şaşkınlıktan gözleri irileşmişti "Aman Tanrım! Sen nereden çıktın?"

“Trafik pek yoğundu,” diye Pitt soluk soluğa söylendi.

“Beni seni almadan kalkmaya zorladılar.”

“Gizli ajanına ne oldu?”

“Göremedim. Uçağın çevresindeki güvenlik çok sıkıydı.”

“Dorsett'in güvenlik şefi John Merchant adında biri. Senin polis olduğunu biliyor.”

“Eh, orman pilotluğum da sona erdi desene.”

Pitt yan camı açıp arkasına baktı. Güvenlik personeli karıncalar gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı. Birden midesinde düğümlenmeye neden olan bir şey gördü. "Onları çok kızdırdım sanırım."

“Söylediğin bir şeyden mi?”

Pitt camı kapattı. "Doğrusunu istersen nöbetçilerden birini dövdüm ve güvenlik şefinin tabancasını çaldım."

“Eh, bu kadarı yeter.”

“Silahlı helikopterlerle arkamızdan geleceklerdir.”

“O tipi bilirim. Bu hurda otobüsten kırk mil daha hızlıdır. Shearwater'e varmadan yakalanırız.”

“Bizi tanık önünde düşüremezler,” dedi Pitt. "Moresby Adasının insan yaşayan bölümüne ne kadar var?"

“Mason Broadmoor'un köyü. Black Water koyunda, buradan altmış kilometre kadar kuzeyde. Eğer oraya varabilirsek köyün balıkçı filosunun ortasına

inebilirim.”

Pitt ateş gibi parıldayan gözlerle baktı Stokes'a. "Acele et öyleyse."

20

Pitt'le Stokes daha ilk baştan kazanamayacakları bir yarışta olduklarını anlamışlardı. Kuzeydeki Moresby Adasına gitmek için önce güneye doğru 180 derecelik bir dönüş yapmak zorundaydılar. Dorsett'in güvenlik personelinin McDonell Douglas savunma helikopteriyse hangarın önünden dimdik havalanacağından, daha yavaş olan deniz uçağı dönüşünü tamamlayamadan yükselmiş olacaktı. De Havilland Beaver'in göstergesi 160 mili gösteriyorsa da, iki adayı ayıran kanala girdiklerinde Stokes bir planörle uçuyormuş gibiydi.

Gözlerini sadece yüz metre altlarına olan sedir ve çam ağaçlarıyla Kaplı tepelerden ayırmadan, "Neredeler?" diye sordu.

“Yarım kilometre arkamızdalar ve hızla yaklaşıyorlar.”

“Birinin yeter olduğunu düşünüp ötekini hangarda bırakmış olmalılar. Kızaklarımızın fazla ağırlığı olmasaydı hızlarımız eşitlenebilirdi."

“Bu hurda yığınında silah var mı?”

“Kurallara aykırıdır.”

“Kızaklara bir tüfek saklamamış olman çok yazık.”

Pitt inanamayarak baktı adama." Peki, bu pis duruma ne ad verirsiniz?"

“Önceden tahmin edilmeyen bir güçlük.”

“O zaman elimizde iki ağır makineli tüfeğe karşılık sadece benim çaldığım dokuz milimetrelik tabanca var. Biliyor musun, ben birkaç yıl önce bir kurtarma filikasını pervanelerine atarak helikopter düşürmüştüm.”

Stokes inanılmaz sakinliğine şaşırarak Pitt'e baktı. "Kusura bakma. İki canyeleği dışında kargo bölmesinde hiçbir şey yok."

"Rahatça ateş edebilmek için sancak tarafımıza geçiyorlar. Ben söyleyince flapları indir ve levyeyi çek."

Bu yükseklikte motoru durdurursam bir daha asla yükselemem.

"Ağaçların arasına düşmek, beynine bir kurşun yiyip alevler içinde düşmekten bin kat iyidir.

“Bak bu hiç aklıma gelmemişti,” dedi Stokes.

Pitt lacivert helikopterin deniz uçağına paralel duruma gelişi baktı. Helikopter

bir güvercini gözetleyen şahin gibiydi. O kadar yakındılar ki, Pitt pilotla yardımcı pilotun yüz ifadelerini görebiliyordu. Her ikisi de gülümsüyorlardı. Pitt camı açtı, tabancayı çerçevenin hemen altında tutup bekledi.

Stokes gözlerine inanamayarak, "Telsizle uyarıda bulunmadılar dedi. "Madene dönmemizi de istemiyorlar."

Bunlar kabadayı insanlar. Dorsett Şirketinde epey yükseklerde birinden emir almadıkça bir polisi öldürmeye cesaret edemezler. "Böyle yapıp da yakalarını kurtaracaklarına inanamıyorum." "Deneyeceklerinden hiç kuşkun olmasın." Pitt gözlerini makinelitüfekçiden ayırmıyordu. "Hazır ol." Aslında avantaj bile olmayan tek avantajları helikopterin havadan havaya çatışma yerine yere saldırı için daha uygun olmasıydı.

Stokes kontrol levyesini dizlerinin arasına sıkıştırıp bir eliyle flap levyesini, diğeriyle de gaz levyesini tuttu. Tanışalı iki saat bile olmadığı halde, bu adama neden böylesine güvendiğini düşünüyordu. Aslında yanıtı basitti. Bunca yıllık polislik yaşamında umutsuz bir duruma böylesine kesin biçimde hakim olan pek az insan görmüştü. "Şimdi!" diye bağıran Pitt aynı anda silahını kaldırarak ateş etti. Stokes flapları indirip levyeyi çekti. Motorunun gücü kesilen ve kızaklarının rüzgârı engellediği yaşlı uçak sanki bir tutkal bulutuna girmiş gibi oldu.

Stokes aynı anda makineli tüfeğin ateş ettiğini ve kurşunların kanatlardan birini deldiğini duydu. Pitt de bir daha ateş etmişti. Ancak birden her ne nedenleyse silah sesleri kesildi. Uçağın burnu yere yönelince Stokes levyeyi yine öne itip hafif bir kontrol sağladı. Uçak hız kazanırken adam gözünün ucuyla helikoptere baktı. Helikopter dönüyordu. Yardımcı pilot oturduğu yerde öne savrulmuştu ve yanındaki cam delik deşikti. Stokes 'Beaver'in hâlâ kontrolünde olduğunu farkedince şaşırdı. Onu daha da şaşırtan şey Pitt'in yüzündeki düş kırıklığıydı.

“Lanet olsun! Iskaladım!” dedi Pitt.

“Ne diyorsun sen? Yardımcı pilotu vurdun ya!" Kendine kızan Pitt adama baktı. "Ben pervaneye nişan almıştım."

“Kusursuz bir zamanlamaydı," dedi Stokes. "Bana işaret verip ateş etmeyi nasıl hesapladın?"

“Pilotun gülümsemesi kesilmişti."

Stokes daha fazla üzerinde durmadı. Fırtınadan kurtulmuş değillerdi. Broadmoor'un köyüne daha otuz mil vardı.

“Bir daha geliyorlar,” dedi Pitt.

“Aynı numarayı yapmanın anlamı yok.”

“Haklısın. Pilot öyle yapmamızı bekleyecektir. Bu kere kontrol levyesini çek ve bir İmmelmann yap.”

“İmmelmann nedir?"

Pitt adama baktı. "Bilmiyor musun? Tanrı aşkına sen ne kadardır uçuyorsun?"

“Yaklaşık yirmi bir saat.”

“Aman ne iyi. Yarım daire yap, sonra tam tepedeyken tekrar aynı yönde geri dön.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Siz polislerin profesyonel pilotlarınız yok mudur?”

“Bu görev için boş olan yoktu. Bu kez helikopterin önemli bir yerine isabet ettirebilecek misin?”

“Çok şanslıysam. Sadece üç kurşunum kaldı.”

Helikopterin pilotu hiç duraksamadı. Çaresiz avına, yukardan ve yandan saldırıya hazırlanmıştı. İyi tasarlanmış bir saldırı Stokes'a manevra yapacak yer bırakmazdı.

Pitt, "Haydi!" diye bağırdı. "Hız kazanmak için burnunu yere doğrult ve sonra taklaya başla."

Stokes'un deneyimsizliği duraksamasına neden oldu. Yarım takla için tam tepeye yükselirken mermiler deniz uçağının ince gövdesini delmeye başladı. Ön cam tamamen dağılırken gösterge tablosu paralandı. Helikopterin pilotu nişanını değiştirerek ateşini kokpitten motor bölmesine kaydırdı. Bu Beaver'in havada sabit kalmasını sağlayan hatası oldu.

Pitt son üç mermisini de harcadıktan sonra hedef küçültmek için öne eğildi.

Stokes biraz geç de olsa immelmann'ı tamamlamıştı ve Beaver helikopter pilotu 180 derecelik dönüşünü yapamadan oradan uzaklaşmaya başlamıştı. Pitt gözlerine inanamayarak başını sallayıp yara olup olmadığına baktı. Cam kırıklarının açtığı birkaç küçük kesik dışında hiçbir şeyi yoktu. Beaver'in motoru hiçbir aksama olmadan dönmeye devam ediyordu. Stokes'a baktı.

“İyi misin?”

Stokes ağır ağır Pitt'e döndü. "Eşşoğlular emekliliğimi elimden aldılar sanırım," diye mırıldandı. Öksürünce dudaklarından sızan kan göğsüne damladı. Sonra baygın bir halde öne düştü.

Pitt yardımcı pilot kontrolünü alıp uçağı hemen 180 derecelik bir dönüşle Mason Broadmoor'un köyüne doğru çevirdi. Ani dönüşü helikopter pilotunu şaşırtmıştı ve kurşunlar uçağın kuyruğunun üzerindeki boşluğa savruldu.

Pitt gözünden akan kanı silip durumu gözden geçirdi. Uçak yüzden fazla isabet almıştı ama kontrol sistemleri sağlamdı ve büyük 450 Wasp motorunun bütün silindirleri çalışıyordu.

Şimdi ne yapmalıydı?

Aklına ilk gelen helikoptere bindirmekti. Hep birlikte geberip gitmek. Ama bu sadece çabada kalabilirdi. Savunma helikopteri havada çok daha çevikti. Pitt birden bir buçuk kilometre kadar ilerde ve sağında alçak bir tepelik görünce aklına bir şey geldi.

İki sıra yüksek çam ağacı arasında kayalara doğru bir yol vardı. Ağaçlar arasına daldığında kanat kenarları üst dalların iğnelerine değiyordu. Bir başkasına göre bu bir intihar çılgınlığından başka bir şey olamazdı. Ancak savunma helikopterinin pilotu şaşırdı ve üçüncü saldırıdan vazgeçip kesinlikle çarpmasını beklediği uçağın üzerinde kalmayı tercih etti.

Pitt ağaçların arasında uçuyordu. En küçük bir yanılgı, en küçük bir hesap hatası sonu demekti. Tam zamanında doğru olan şeyi yaP' malıydı. Saniyenin onda biri kadar şaşma ölüm demekti. Kayalar hızla üzerine doğru geliyordu. Pitt'in altimetrenin sıfıra yaklaştığını ya da takometre ibresinin kırmızıya geldiğini görmesine gerek yoktu. Eski uçak olanca hızıyla sonuna doğru gitmekteydi.

Kırık camdan içeri dolan rüzgâra, "Alçak! İki metre alçak!" diye bağırdı. Kayaların üzerine geldiğinde bunu düzeltecek zamanı ancak vardı. Uçağın burnu yükselirken tepedeki kayaları birkaç santimetre farkla sıyırdı ve aynı anda alüminyum kızakların çarparak parçalandıklarını ve gövdeden kurtulduklarını hissetti. Beaver ipini koparan bir şahin gibi havalandı. Ağır kızakların yükü eksilince uçağı kumanda etmek kolaylaşmış, saatte otuz kilometre hız kazanmıştı. Şimdi sana immelmann nasıl yapılırmış göstereceğim, diye düşündü. Uçağı yarım takla attırdı, taklanın hemen tepe noktasındayken birden dönerek üzerine doğru gelen helikopterin karşısına çıktı. "Vasiyetini yaz, oğlum! Kızıl Baron geliyor!" diye bağırdı.

Helikopter pilotu Pitt'in ne yapmak istediğini anlamakta geç kalmıştı. Kaçacak bir yer yoktu. En son beklediği şeydi hurda haline gelmiş uçağın kendisine çarpması. Ama uçak iki yüz mil hızla doğruca üzerine geliyordu. Hem de inanamayacağı bir hızla. Helikopter pilotunun yaptığı son an manevralarını deniz uçağı pilotu önceden kestiriyor ve üzerine gelmeye devam ediyordu. Pilot çarpışmadan önce Beaver'i paramparça etmek için burnunu biraz yükseltti.

Pitt helikopterin makineli tüfeklerinin namlularından çıkan alevleri gördü. Mermilerin büyük radyal motora çarptığını hissetti. Akan sıcak yağdan gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Çarpışmadan hemen önce belleğine kazılan sahne helikopter pilotunun yüzündeki kaderini kabul ifadesiydi.

Deniz uçağının pervanesi ve motoru helikopterin kokpitinin hemen arkasına çarptı ve pervanesini kopardı. Helikopter havada birkaç tur attıktan sonra beş yüz metre aşağıdaki toprağa saplandı. Filmlerdeki özel efektlerde olduğu gibi helikopter hemen alev almadı. İki dakika kadar hiçbir şey olmadı, sonra enkaz arasından çıkan alevler tüm uçağı sardı.

Beaver'in parçalanan pervanesi de dönerek havada uçuyordu. Motor kapağı da kopup yaralı bir kuş gibi ağaçların arasında kayboldu. Kontrol panelleri hâlâ çalıştığı için Pitt uçağı ağaçların üst dallarına indirmeye çalıştı.

Az daha başaracaktı da. Ancak sağ kanadın ucu yetmiş metrelik bir kızıl sedir ağacına çarpıp uçağı doksan derece çevirdi. Artık kontrolden çıkan uçak ağaçların arasına dalarken, sol kanat koptu. Uçağın önünde şimdi yarım metre eninde bir çam gövdesi vardı.

Motor ağaca çarptı. Ağacın kopan üst kısmı uçağın üzerine devrilip kuyruğunu kopardı ve enkazdan geri kalan kısım yumuşak toprağa saplanıp durdu.

Ağaçların altı birkaç dakika kadar mezar sessizliğine büründü. Pitt yerinden kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş bir halde oturuyordu. Bir zamanlar ön cam olan boşluktan dışarı bakınca ilk kez motorun kopmuş olduğunu farketti. Sonunda kafası yine işlemeye başladı, uzanıp Stokes'a baktı.

Stokes öksürdü, sonra başını hafifçe salladı ve kendine gelir gibi "En iyi yerinde uyudun," dedi Pitt.

Stokes'un hemen bir hastaneye gitmesi gerektiğini anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Pitt yaralı arkadaşının eski pilot ceketini çıkardı, gömleğini yırtarak yarayı aradı. Stokes'un omzunun altında, göğüs kafesinin solunda bir

delik vardı. Kan çok az, delik de küçük olduğundan neredeyse göremeyecekti. İlk tepkisi bunun bir kurşun yarası olmadığı oldu. Dokununca parmağı keskin bir maden parçasına sürtündü. Şaşkın bir halde ön camı tutan çerçeveye baktı. Kurşun alüminyum çerçeveden bir parça kopartıp Stokes'un sol ciğerine saplanmıştı. Bir santim yana kayşaydı kalbini delecekti. Stokes öksürdü, ağzına dolan kanı dışarı tükürdü. "Çok garip." dedi. "Ben hep bir arka sokakta vurulacağımı sanırdım. Durum nedir?"

"Ciğerine bir parça girmiş. Acı çekiyor musun?"

“Acıdan çok zonklayan bir sancı.”

Pitt yerinden kalkıp Stokes'un arkasına geçti. "Dayan, seni oradan çıkaracağım."

Pitt on dakika sonra çarpılmış kapıyı açıp Stokes'u çıkarmış, yere yatırmıştı. Dinlenmek için yanına oturduğunda soluk soluğa kalmıştı. Stokes'un yüzü acıyla gerilmiş, ama bir kere bile inlememişti. Baygın düşerek gözlerini kapattı.

Pitt adamı yüzüne vurarak uyandırdı. "Sakın bayılayım deme, dostum. Daha bana Mason Broadmoor'un köyünün yolunu gösterecek

Stokes'un gözleri aralandı, bir şey hatırlamış gibi Pitt'e baktı. Öksürükleri arasında, "Dorsett helikopteri," dedi. "Bize ateş eden o heriflere ne oldu?"

Pitt ormandan yükselen dumana baktı. "Bir ızgara partisine gittiler."

21

Pitt Amerikan Kızılderililerinin kullandıkları bir kızak yaparak Stokes'u üzerine yatırmış çekiyordu. Adamı geride bırakamazdı, onu sırtında taşımaksa iç kanamayı başlatacağından iki kalın kuru dalı uçağın enkazından bulduğu iple bağlamış, arasına dallardan bir döşek yapıp Stokes'u yerleştirmiş, sonra yaptığı bir koşum takımını da sırtına geçirip yaralı polisi çekmeye başlamıştı. Saatler birbiri ardına geçmiş, güneş batmış, alacakaranlık ve ardından gece çökmüştü. Pitt uçağın gösterge tablosundan çıkardığı pusulayla yolunu buluyordu.

Her on dakikada bir durup, "Uyanık mısın?" diye soruyordu adama. "Eh... "

“Batıya doğru akan sığ bir dereye geldim.”

“Kurt deresi. Onu geç ve kuzeybatıya yönel.”

“Broadmoor'un köyüne ne kadar kaldı?”

“İki üç kilometre.”

"Benimle konuşmaya devam et tamamı.”

“Karım gibi konuşuyorsun."

“Sen evli misin?”

“On yıl oldu, beş de çocuğum var.”

Pitt göğsünü kesen koşum iplerini değiştirip Stokes'u derenin öte yanına geçirdi. Bir kilometre sonra bir patika belirmişti. Patika yer yer otlarla kaplıysa da Pitt ormanda o kadar zorlandıktan sonra burası kendisine asfalt gibi geliyordu.

İki kere yolunu kaybettiğini sandı ama birkaç metre yürüyünce patikayı yine buldu. Dondurucu soğuğa rağmen terden sırılsıklamdı. Durup dinlenmeye cesaret edemiyordu. Stokes'un yaşayıp karısını ve beş çocuğunu bir daha görmesi için yola devam etmesi gerekiyordu. Stokes'la durmadan konuşuyor, koma şokuna girmesine engel olmaya çalışıyordu.

Stokes bir şey mırıldandı, ancak Pitt anlayamadı. Başını çevirip, "Durayım mı?" diye sordu.

Koku.... Stokes'un sesi güçlükle çıkıyordu. "Ne kokusu?"

“Duman.”

Pitt de o anda duydu duman kokusunu. Bir yerden odun dumanının kokusu geliyordu. Ölesiye yorgundu ama yine de koşumlara asılıp yola devam etti. Çok geçilen benzin motorunun sesi ve ağaç kesen bir testere gürültücü duydu, sabahın ilk ışıklarında ağaçların üzerinden duman yükseldiğini gördü. Hedefine çok yaklaşmıştı.

Hafif bir yağmur başladığında denize ve küçük bir koya açılan düzlüğe çıktı. Karşısında oluklu tenekeden, çam kütüklerden yapılma evler vardı. Koca koca bacalardan dumanlar yükseliyordu. Köyün çeşitli yerlerinde totemler dikiliydi. İskele bağlı balıkçı teknelerinde insanlar motorları elden geçiriyorlar, ağları onarıyorlardı Bir adam testereyle kocaman bir kütüğü keserken birkaç çocuk kendisi seyrediyordu. Bir ipe çamaşır asmakta olan iki kadından biri Pitt'i görünce diğerlerine seslendi.

Sekiz on kişi kendisine doğru koşarken Pitt yorgunluktan dizlerinin üstüne çöktü. Kara saçlı yuvarlak yüzlü bir adam yanında çömelerek kolunu omzuna attı. "Kurtuldunuz artık," dedi. Sonra Stokes'un çevresindeki üç adama, "Onu kabile evine taşıyın," diye emretti.

Pitt adama baktı. "Sen Mason Broadmoor musun?"

Kömür karası gözler merakla çevrildi üzerine. "Evet."

Pitt yere çöktü. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin."

Pitt'i uyandıran küçük bir kızın kıkırdayarak gülmesi oldu. Bütün yorgunluğuna rağmen sadece dört saat uyuyabilmişti. Gözlerini açarak kıza baktı, sonra gülümsedi. Kız koşup annesini çağırdı.

Pitt ortalığı ısıtan küçük bir sobanın bulunduğu odada ayı ve kurt postlarından bir döşekte yatıyordu. Broadmoor'un bu ıssız Kızılderili köyünün ortasında durup uydu telefonuyla Stokes'u anakaraya götürmek için ambulans helikopteri çağırması aklına gelince kendi kendine gülümsedi.

Pitt, adamın telefonuyla Shearwater Emniyet Müdürlüğünü aramıştı. Stokes'un adını söyler söylemez kendisini Müfettiş Pendleton diye birine bağlamışlardı. Pitt bir gün öncesinden başlayarak olayları anlatmış, uçağın düştüğü yeri bildirmişti. Böylece polisler bir ekip gönderip eğer kırılmamışlarsa kızakların altındaki kameraları alabileceklerdi.

Pitt verilen balık çorbasını daha yarılamadan bir deniz uçağı gelmiş, bir doktor Stokes'u muayene ederek yaşama şansının büyük olduğunu söylemişti. Uçak ancak Stokes'u alıp havalandıktan sonra

Pitt, Broadmoor'un aile yatağını kullanmayı kabul etmiş ve gözlerini kapatır kapatmaz uyumuştu.

Broadmoor'un karısı oturma odası ve mutfak tarafından içeri girdi, nasılsınız, Bay Pitt? Daha en az üç saat uyursunuz sanmıştım."

Pitt örtüyü üzerinden atmadan don ve fanilasını giymiş olup olmadığını kontrol etti ve sonra ayaklarını yere indirdi. "Kocanızla sizin yatağınıza el koyduğum için özür dilerim."

Kadın güldü. "Saat öğlen henüz, siz de sabah sekizden beri uyuyorsunuz."

“Konukseverliğiniz için size minnettarım.”

“Acıkmış olmalısınız. O balık çorbası sizin gibi iri bir erkek için yeterli değildi. Ne yemek istersiniz?”

“Biraz fasulye yeter sanırım.”

“Kamp ateşi karşısında oturup fasulye yiyenler artık efsane olmuştur, Bay Pitt. Size somon balığı kızartayım. Somon seversiniz umarım."

"Gerçekten severim."

“Siz beklerken Mason'la konuşabilirsiniz. Dışarda çalışıyor.”

Pitt çoraplarını ve botlarını giydi, ellerini saçları arasından geçirip dünyayla karşılaşmaya hazırlandı. Bradmoor açık bir sundurmada beş metre uzunluğunda bir kızıl sedir ağacı kütüğü üzerinde çalışıyordu. Yontma işi Pitt'in ne çıkacağını hayal edebileceği kadar ilerlemiş değildi. Hayvan yüzleri hâlâ çok kabaydı.

Pitt yaklaşırken Broadmoor başını kaldırıp baktı. "İyi dinlendiniz mi?"

“Ayı postunun bu kadar yumuşak olduğunu bilmezdim.”

Broadmoor gülümsedi. "Sakın bunu kimseye söylemeyin, yoksa bir yılda soyları tükenir."

“Ed Posey bana totem direkleri yonttuğunuzu söylemişti. Daha önce bunu hiç görmemiştim.”

“Ailem kuşaklar boyudur yontuculuk yapar. Kuzeybatı Kızılderililerinin yazılı dilleri olmadığı için totemler çıkmıştır. Aile tarihçeleri ve efsaneleri genellikle kızıl sedir ağaçlarına yontularak korunmuştur.”

"Bunların dinsel bir önemleri var mı?"

Broadmoor başını salladı. "Totemlere asla tanrıların simgeleri olarak

tapılmamış, daha çok koruyucu ruhlar olarak saygı görmüşlerdir."

"Bu direkteki semboller nelerdir?"

“O bir anıt sütundur. Geçen hafta ölen amcamın anısına yapıyorum. İşim bitince onun bir kartal ve ayı olan özel arması, ölünün geleneksel Haida figürü olacaktır. Bittikten sonra bir bayramda dul eşinin evinin köşesine dikilecektir.”

"Usta bir yontucu olarak aylar öncesinden dolu olmalısınız." Broadmoor alçakgönüllülükle omzunu silkti. "Hemen hemen iki yıl."

“Benim neden burada olduğumu biliyor musunuz?” Bu soru üzerine Broadmoor'un çekici havada kaldı.

Yontucu, aletlerini yanına bırakıp Pitt'e kendisini limana kadar izlemesini işaret etti ve orada su üzerindeki bir kayıkhanenin yanında durdu. U biçimindeki iskelenin içinde iki küçük tekne vardı.

“Jet skileriyle ilgileniyor musunuz?” diye sordu Pitt.

Broadmoor gülümsedi. "Bunlara artık su teknesi deniyor sanırım." Pitt, Mastercraft Boats'un Duo 300 WetJet'lerine baktı. İki kişilik olan yüksek performans tekneleri Haida hayvan sembolleriyle süslüydü. "Uçacakmış gibi duruyorlar."

"Su üzerinde uçarlar da. Motorlarını on beş beygirgücü daha hız kazanacak şekilde değiştirdim. Yaklaşık elli mil hızla gidiyorlar şimdi." Broadmoor birden konuyu değiştirdi. "Ed Posey sizin akustik ölçme aygıtlarıyla Kunghit Adasının çevresini dolaşmak istediğinizi söyledi. Projenize bunlar yararlı olabilir diye düşündüm."

“İdeal olurlardı. Ama ne yazık ki, hidrofon aygıtım uçak düşünce parçalandı. Şimdi tek seçeneğim madenin kendisini incelemek.”

“Ne bulmayı umuyorsunuz?”

“Dorsett'in elmasları çıkarmak için kullandığı yöntemi.”

Broadmoor bir çakıltaşı alıp yeşil sulara fırlattı. "Şirketin ada çevresindeki sularda devriye gezen küçük bir filosu vardır. Bunlar silahlıdırlar ve çok yaklaşan balıkçılara saldırdıkları bilinir."

Pitt içinden Posey'e bir küfür sallayarak, "Kanada yetkilileri bana bilmem gereken her şeyi söylememişler sanırım," dedi.

“Onların izniyle araştırma yapacağınız için maden güvenliğinin sizi rahatsız etmeyeceklerini düşünmüşlerdir.”

“Kardeşiniz, Stokes ona saldırıldığını ve teknesinin yakıldığını söylemişti.”

Broadmoor totemi gösterdi. "Amcamı da öldürdüklerini söylemiş miydi?"

Pitt başını salladı. "Hayır. Çok üzüldüm."

“Cesedini denizde, sekiz kilometre açıkta buldum. Bir çift yakıt tenekesine bağlıydı. Deniz soğuk olduğundan donarak ölmüştü. Balıkçı teknesinden geriye sadece dümen dolabının bir parçasını bulduk.”

"Sizce onu Dorsett'in adamları mı öldürdü?"

“Buna eminim.”

“Peki, ya yasalar?”

Broadmoor başını salladı. "Müfettiş Stokes sadece göstermelik bir araştırma gücü. Arthur Dorsett, Kunghit'te elmas bulduktan sonra adayı devletin elinden almak için servetini ve gücünü kullandı. Haidaların, adanın kutsal kabile toprağı olduğu iddialarına aldıran yok. Şimdi halkımın adaya ayak basması ya da kıyıya dört kilometreden fazla yaklaşıp balık avlamaları yasaktır. Bizi sözde koruyan polisler tarafından tutuklanabiliriz."

“Madenin güvenlik şefinin yasalara neden aldırmadığını şimdi anladım.”

“Adı Merchant, dedi Broadmoor. 'Züppe John' derler. Kaçabildiğiniz için şanslıymışsınız. Büyük bir olasılıkla ortadan kaybolacaktınız. Ada içinde ve çevresinde elmas aramaya kalkışan çok kişi olmuştur. Ama hiçbiri başarılı olmadı ve bir daha hiçbirinden haber alınamadı."

"Bu elmas servetinden Haida'nın payına bir şey düşmedi mi?"

"Şimdiye kadar hayır. Elmas servetinin bir kısmının bize gelip gelemeyeceği politik olmaktan çok, hukuksal bir konudur. Bir pay almak için yıllarca görüştük ama Dorsett'in avukatları bizi mahkemede oyalayıp durdular."

“Kanada hükümetinin Arthur Dorsett'e bu hakları tanıdığına inanamıyorum.“

“Ülkenin ekonomisi berbat durumda ve politikacılar hazineye para girmesi için her türlü rüşvete ve yolsuzluğa göz yumuyorlar.” Broadmoor susup Pitt'in gözlerinin içine baktı. "Sizin çıkarınız nedir, Bay Pitt? Madeni kapatmak mı istiyorsunuz?"

Pitt başını salladı. "Eğer kazılarının insan ve deniz canlılarını kitlesel olarak ölümünden sorumlu olduğunu kanıtlayabilirsem."

Broadmoor, Pitt'e baktı. "Sizi maden sahasına götürebilirim."

Pitt teklifi bir an düşündü. "Sizin bir karınız ve çocuklarınız var. İki Kişinin yaşamını tehlikeye atmanın bir anlamı yok. Beni adaya çıkarırsanız, ben görülmeden oraya gitmenin bir yolunu bulurum."

“Olanaksız. Güvenlik sistemleri en üstün teknolojiyle donatılmıştır. Bir tek sincap bile oraya gidemez. Dorsett'in madeni adayı çirkinleştirmeden önce o güzel ortamda yaşayan yüzlerce hayvanın leşleri buna tanıklık etmektedir. Sonra yabancıların kokusunu yüz metreden alan Alsas polis köpekleri vardır.”

“Bir ara bahsettiğiniz tünel var...”

“Oradan tek başınıza geçemezsiniz.”

“Bu, karınızın dul kalmasından iyidir.”

"Anlamıyorsunuz." Broadmoor'un gözleri intikam ateşiyle parıldıyordu. "Maden kabileme taze balık için para öder. Haftada bir kere ben ve komşularım Kunghit'e gider, tuttuğumuz balıkları teslim ederiz. Balıkları arabalara yükleyip tünelden başaşçının olduğu yere göndeririz. O da bize kahvaltı verir, para öder ama hiçbir zaman tuttuğumuzun değerinde değil sonra da gideriz. Sizin saçlarınız kara. Eğer balıkçı giysileri giyip başınızı eğerseniz Haida sanılabilirsiniz. Nöbetçiler gelen balıklardan çok kamptan kaçırılan elmaslarla ilgilenirler. Biz sadece balık getirip kamptan bir şey götürmediğimiz için kuşku altında değiliz."

“Sizinkiler için madende daha iyi para getiren bir iş yok mudur?”

Broadmoor omuzlarını silkti. "Balık tutmayı ve avlanmayı unutmak bağımsızlığını unutmaktır. Onların mutfaklarını doldurmakla kazandığımız paralar sayesinde çocuklarımıza yeni bir okul yapıyoruz."

“Küçük bir sorun var. Züppe John Merchant. Kendisiyle karşılaştık ve birbirimizden hoşlanmadık. Yüzümü yakından gördü.”

Broadmoor elini salladı. "Onun seni görmesi mümkün değil. O, Pahalı İtalyan ayakkabılarını tünel ve mutfaklar çevresinde dolaşarak kirletmez. Hele böyle havalarda başını odasından dışarı çıkarmaz."

"Mutfak çalışanlarından fazla bir bilgi elde edemem," dedi Pitt. "Elmas çıkarma yöntemlerini anlatabilecek bir madenci tanıdığın var mı?"

Madendeki bütün işçiler Mafya'nın yasadışı yollardan getirdiği çinlilerdir. Hiçbiri ingilizce bilmez. Senin tek umudun Dorsett Şirketi'nden nefret eden, tanımadığım eski bir maden mühendisidir.”

"Onunla ilişki kurabilir misin?"

“Adını bile bilmiyorum. Gece postasında çalışır ve genellikle biz balıkları teslim ederken kahvaltı eder. Bir fincan kahve içip konuşmuşluğumuz vardır. Çalışma koşullarından hoşnut değil. Son konuşmamızda bir yılda yirmi Çinlinin öldüğünü söylemişti.”

“Onunla on dakika konuşabilsem, akustik sorununu çözmemde büyük yardımı olabilir.”

“Balıkları götürdüğümüzde orada olup olmayacağını bilemeyiz.”

“Bu kumarı oynamak zorundayım,” dedi Pitt. "Bir daha ne zaman gideceksiniz?"

“Birkaç saate kadar köy balıkçılarının sonuncuları da gelir. Bu gece balıkları buzlar ve sabah ilk ışıkla yola çıkarız.”

Pitt yaşamını yeniden tehlikeye atmaya bedenen ve manen hazır olup olmadığını düşündü. Ama sonra aklına turist gemisinde gördüğü yüzlerce ölü geldi ve ne yapması gerektiği konusunda hiç kuşkusu kalmadı.

Çeşitli canlı renklere boyanmış altı küçük balıkçı teknesi, buza yatırılmış balıklarla dolu ahşap kasalarla yüklü olarak Gül limanına girdiler. Su üzerindeki sis, denizi gri yeşil bir renge dönüştürmüştü. Güneş doğu ufkunda henüz yarım bir küre şeklindeydi ve rüzgâr beş milden azdı. Dalgalarda beyaz köpükler yoktu, ortalıkta sadece teknelerin suyu yaran burunlarının yarattığı köpükler görülüyordu. Broadmoor teknelerden birinin arkasında oturmuş martıları seyreden Pitt'in yanına geldi. "Rolüne başlama zamanı geldi, Bay Pitt."

Pitt, Broadmoor'a kendisine Dirk dedirtememişti. Başını sallayarak Haida'nın kendisine verdiği yarısı tamamlanmış maskeyi yontar gibi yaptı. Üzerinde Irma Broadmoor'un ördüğü kalın bir yünlü kazak, ayağında sarı muşamba pantolon vardı. Yün başlığını da kalın, kara kaşlarına kadar indirmişti. Kızılderililer fazla sakallı olmadıklarından sabah traş olmuştu. Bıçağın tersiyle maskeyi düzeltirken başını kaldırmadan gözucuyla uzun rıhtımı seyrediyordu. Burası küçük bir iskele değil, büyük gemilerin yanaşabilecekleri gerçek bir rıhtımdı. Bir kenarında büyük gemilerden malzeme ve yük boşaltmak için raylar üzerinde gidip gelen bir vinç vardı.

Pitt'in o güne kadar görmediği lüks bir yat iskeleye bağlanmış duruyordu. Yatın çifte fiberglastan teknesi hız ve konfor için tasarlanmıştı. Denizde seksen mil yapabilir gibi görünüyordu. Giordino'nun uzay çağı tasarımını hatırlayan Pitt bunun Mentawai şilebinden uzaklaşan tekne olduğunu anladı. Genellikle kıçta

yazılı adı ve bağlı olduğu limanı boşuna aradı, bu yatın safir mavisi gövdesinde tek bir leke bile yoklu.

Pitt, yat sahiplerinin çoğu teknelerinin adı ve bağlı bulundukları limanla gurur duyarlar, diye düşündü. Ama Arthur Dorsett'in yatını reklam etmemesini de çok iyi anlıyordu.

Açık güverte boş, pencerelerin perdeleri kapalıydı. Sabahın bu saatinde ne tayfası, ne de yolcusu herhalde dışarı çıkacak değillerdi. Pitt tam dikkatini rıhtımda duran beş altı üniformalı nöbetçiye çevireceği anda güverte kapısı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı.

Kadın inanılmayacak kadar güzel ve uzun boylu bir Amazondu.

Başını sallayarak uzun, kızıl saçlarını yüzünden geriye attı. Üzerinde kısa bir sabahlık vardı ve yataktan henüz kalkmış gibiydi. Göğüsleri dolgun ama oransız gibiydi ve sabahlığıyla tümünü örtmüştü. Pitt, kadında kendi av alanını izleyen bir dişi kaplan havası sezdi Kadının bakışları küçük balıkçı filosu ve sonra da kendisine baktığını gördüğü Pitt üzerinde dolaştı.

Gerçek Pitt ayağa kalkıp yün başlığını çıkarır ve onu selamlardı,

Ama Kızılderili rolü oynamak zorunda olduğundan kadına anlamsız gözlerle bakıp saygıyla başını salladı. Kadın sanki ormanda bir ağaç görmüş gibi başını çevirirken kamarotlardan biri gümüş tepsi içinde kahvesini getirdi. Şafağın soğuğunda titreyen kadın teknenin salonuna döndü.

Pitt'in yüzündeki şaşkın bakışı gören Broadmoor güldü. "Etkileyici, değil mi?"

“Şimdiye kadar böyle bir kadın görmediğimi söyleyebilirim.”

“Boudicca Dorsett, Arthur'un üç kızından biri. O lüks yatıyla yılın beklenmedik zamanlarında birden ortaya çıkıverir.”

Demek üçüncü kız kardeş bu, diye düşündü Pitt. Perlmutter onu bir buzdağının altındaki buz kadar soğuk, sert ve de acımasız olarak tanımlamıştı. Şimdi kendi gözüyle gördükten sonra Maeve'in Deirdre ve Boudicca'yı doğuran kadının kızı olduğuna inanamıyordu. "Herhalde köle işçilerinden daha yüksek randıman almak ve üretimi kontrol etmek için," dedi.

“Her ikisi de değil. Boudicca güvenlik örgütünün müdürüdür. Söylendiğine göre madenleri dolaşıp sistemde ve personelde zayıf olan noktaları araştırırmış.”

“Kadın güvenlik örgütünde gedikler ararken Züppe John Merchant özellikle dikkatli olacaktır,” dedi Pitt. "Patronunu etkilemek için nöbetçilerini daha

dikkatli olmaları konusunda uyaracaktır."

“Aşırı dikkatli olmamız gerek,” dedi Broadmoor. Balıkçı teknelerini aramak için rıhtımda bekleyen nöbetçileri gösterdi. "Şunlara bak. Altı kişi. Oysa şimdiye kadar en fazla iki kişi gönderirlerdi. Boynunda madalyon olan rıhtım amiridir. Adı Crutcher. Berbat biridir."

Pitt'in içlerinde, oraya uçakla indikleri gün hırpaladığı birinin olup olmadığını anlaması gerekiyordu, o yüzden nöbetçilere şöyle bir baktı. Deniz çekilmiş olduğundan rıhtımdakileri görebilmek için başını yukarı kaldırmak zorundaydı. John Merchant'ın odasında yere indirdiği nöbetçi tarafından tanınmaktan özellikle çekiniyordu. Neyse ki, hiçbirini tanımadı.

Nöbetçilerin omuzlarına asılı tüfeklerin namluları balıkçılara çevrilmişti. Pitt bunun korkutma amaçlı olduğunu anladı. Yandaki kargo gemisi tayfaları önünde kimseyi vuracak değillerdi. Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında küstah bir genç olan Crutcher, Broadmoor'un dümencisi balıkçı teknesini iskeleye yaklaştırırken kenara kadar geldi. Broadmoor’un attığı ip nöbetçinin çizmelerinin üzerine düştü. "Selam, dostum. Bizi bağlar mısın?"

Soğuk suratlı nöbetçi ipi tekrar tekneye savurdu. "Kendin bağla!"

“Bu mutlaka Özel Kuvvetten kovulma,” diye düşündü Pitt. İskeleye çıktı, ipi küçük bir babaya bağlarken mahsustan adama sürtündü.

Crutcher bir tekme savurdu, sonra Pitt'i askılarından yakalayıp tartakladı. "Balık kafalı, dikkatli olsana."

Broadmoor dondu. Bu bir hileydi. Haidalar öfkeye kapılmayan sakin insanlardı. Pitt'in adamın elinden kurtulup yumruğu indireceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Ama Pitt numarayı yutmadı. Sakinleşti, eliyle kabaetlerini ovuşturup ifadesiz bir yüzle Crutcher'e baktı. Sonra saygı belirtisi olarak yün başlığını çıkardı. Doğal dalgaları o sabah yağla düzeltilmiş olan kara saçları ortaya çıktı. Umursamaz bir saygıyla omuzlarını silkti. "Dikkatsiz davrandım. Özür dilerim."

“Seni tanımadım,” dedi Crutcher buz gibi bir sesle,

"Bu işi yirmi kere yaptım," dedi Pitt. "Sizi daha önce çok gördüm. Adınız Crutcher. Üç sefer önce balıkları çok yavaş indiriyorum diye beni yumruklamıştınız."

Nöbetçi bir an Pitt'in yüzüne baktı, sonra bir çakal gibi güldü. "Bir daha önüme çıkarsan seni bir tekmede geldiğin yere kadar gönderirim."

Pitt dostça bir teslimiyet içinde adamın yüzüne bakıp balıkçı teknesine atladı. Balıkçı tekneleri buldukları açıklıklara ve ikmal şileplerinin aralarına yanaşmışlardı. Arta kalanlar da birbirlerine bağlanmışlar, kasalar elden ele geçirilip rıhtıma çıkarılıyordu. Pitt de balıkçıların arasına karışıp kasaları Broadmoor'un teknesine vermeye başladı. Kasalar oradan sekiz tekerlekli bir treylere yükleniyordu. Kasalar ağırdı ve Pitt'in adaleleri çok geçmeden ağrımaya başlamıştı. Eğer buz dolu balık kasalarını Haidalar kadar kolaylıkla kaldıramazsa nöbetçilerin kendisinden kuşkulanacaklarını çok iyi biliyordu.

22

İki saat sonra treylerler yüklendi, dört nöbetçi ve balıkçılar birinin üzerine doluşup yemekhaneye doğru yola çıktılar. Tünel girişinde durduruldular, küçük bir binaya sokuldular ve don paça kalana kadar soyunmaları emredildi. Sonra elbiseleri tek tek arandı ve hepsi birer birer röntgen makinesinden geçirildiler. Çizmesinin içinde bıçak unutmuş olan bir Haida dışında hepsi testten geçmişlerdi. Pitt bıçağın alıkonmak yerine adama verilmesine ve balıkçının teknesine gönderilmesine şaşmıştı. Diğerleri yeniden giyindikten sonra kazı yerine götürülmek üzere yine treylere bindiler.

“Bence içeri girerken değil de, dışarı çıkarken elmas aramaları daha doğru olmaz mıydı?” dedi Pitt.

“Onu da yapacaklar. Şimdi böyle yaparak bir avuç elmas yutmanın hiçbir işe yaramayacağını anlatmak istiyorlar.”

Madene giren kemerli beton tünel, beş metre yüksekliğinde ve on metre eninde olduğundan rıhtımdan insan ve malzeme taşıyan kamyonların rahatça geçebilecekleri boyutlardaydı. Yarım kilometre uzunluğunda olan tünel floresan ışıklarla aydınlanmıştı. İki yanında ana tünelin yarısı kadar olan yan tüneller görülüyordu.

“Bunlar nereye gider?” diye sordu Pitt.

“Güvenlik sisteminin birer parçasıdır,” dedi Broadmoor. "Bütün bölgeyi çevrelerler ve uyarıcı aygıtlarla doludur."

“Nöbetçiler, silahlar, güvenlik sistemleri. Birkaç elmasın kaçırılmasını önlemek için bana biraz fazla göründü.”

“Bu sadece yarısıdır. Yasadışı işçilerinin anakaraya kaçmalarını istemezler. Kanadalı yetkililerle yaptıkları pis anlaşmalardan biri de budur.”

Tünelin öteki ucundaki madene varmışlardı. Treyleri çeken traktör sürücüsü volkan kuyusunun ağzının çevresinden geçip baraka biçimindeki alçak bir beton binanın önünde durdu.

Kürklü bir paltonun altına aşçı üniforması giymiş bir adam depo kapısı önünde bekliyordu. Broadmoor'u selamladı. "Seni gördüğüme memnun oldum, Mason. Tam zamanında geldin. İki kasa balığımız kalmıştı."

İşçilerinize pul döktürecek kadar çok getirdik bu sefer. Broadmoor, Pitt'e

döndü. "Madencilerin aşçıbaşısı Dave Anderson. İyi adamdır ama birayı biraz fazla kaçırır."

Anderson, "Dondurucunun kapısı açık," dedi. "Kasaları dikkatli yerleştirin. Geçen sefer somonların yanına morinalar karışmış, menüm berbat oldu."

"Sana elli kilo da geyik eti getirdim."

“Sen iyi adamsın, Mason. Anakaradan dondurulmuş balık almamamın tek nedeni sensin. Kasaları yerleştirdikten sonra yemekhaneye gelin, size kahvaltı hazırladık. Balıkları kontrol eder etmez çekini yazarım.”

Balık kasaları dondurucuya yerleştirildikten sonra Pitt'le Haida balıkçıları sıcak olan yemekhaneye girdiler, sıraya girip yumurta ve sucuktan oluşan kahvaltılarını alarak kahvelerini doldurdular. Pitt diğer masalarda oturan adamlara baktı. Dört nöbetçi kapının yanında bir sigara dumanı altında oturuyorlardı. Salonun büyük bir kısmını gece vardiyasından dönen yüz kadar Çinli dolduruyordu. Pitt'in maden mühendisi olduklarını tahmin ettiği on kişi daha, küçük ve özel bir yemek odasındaki yuvarlak masanın çevresinde oturuyorlardı.

Broadmoor'a, "Halinden memnun olmayan hangisi?" diye sordu.

Broadmoor mutfağa açılan kapıyı gösterdi. "Seni dışarda çöp tenekelerinin yanında bekliyor."

Pitt, kızılderiliye baktı. "Bunu nasıl ayarladın?"

Broadmoor kurnazca gülümsedi. "Haidaların kimsenin anlayamayacağı iletişim yöntemleri vardır."

Pitt, adama bir şey sormadı. Şimdi zamanı değildi. Gözünü nöbetçilerden ayırmadan ağır ağır mutfağa doğru yürüdü. Fırınların ve bulaşık makinelerinin arasından geçip arka kapıdan çıkarken kimse başını kaldırıp bakmadı.

Adam ne bulacağını bilemeyerek soğukta durdu.

Çöp tenekelerinin ardından uzun boylu biri çıktı. Üzerinde sarı bir eşofman, başında madenci bareti, yüzünde de Pitt'in soluma filtresi olduğunu tahmin ettiği bir maske vardı. Adamın kolunun altında bir denk görünüyordu. "Madenimizle ilgilendiğini duydum," dedi.

“Evet. Adım...”

“Adların önemi yok. Eğer balıkçı filosuyla döneceksen çok zamanımız yok.” Kolunun altındaki eşofmanı, bareti ve maskeyi Pitt'e uzattı "Bunları giy ve

arkamdan gel."

Pitt söyleneni yaptı. Tuzaktan falan korkmuyordu. Güvenlik personeli rıhtıma ayak bastığı anda kendisini isterlerse yakalayabilirlerdi. Eşofmanı giydi, miğferi başına geçirip maskeyi taktı ve cinayetlerin nedenini kendisine göstereceğini umduğu adamın ardından yürüdü.

23

Pitt esrarengiz maden mühendisini işçileri aşağıdaki madene indiren asansörlerin bulunduğu prefabrik binaya doğru izledi. İki büyük asansör Çinli işçiler, daha ilerdeki küçük olanı şirket yetkilileri içindi. Asansör makinesi Otis asansör teknolojisinin en son ürünüydü.

Kabin hiçbir sarsıntı olmadan ve ses çıkarmadan iniyordu.

Ne kadar ineceğiz? diye sordu Pitt.

“Beş yüz metre."

“Maskeye ne gerek var?”

“İçinde bulunduğumuz yanardağ geçmişte patladığında Kunghit Adasını süngertaşı kayalarıyla doldurmuş. Şimdi titreşimin çıkardığı toz insanın ciğerlerini harap ediyor.”

“Tek neden bu mu?” diye Pitt kurnazca sordu.

“Hayır. Yüzümü görmeni istemiyorum. Böylece bir şeyden kuşkulanılırsa güvenlik şefimizin idrar testi kadar çok kullandığı yalan makinesi testinden geçebilirim.”

“Züppe John Merchant,” dedi Pitt.

“John'u tanır mısın?”

"Tanıştık.”

Yaşlı adam omuzlarını silkerek Pitt'in iddiasını yanıtlamadı.

Kuyunun dibine yaklaşırlarken Pitt'in kulaklarına garip bir vınlama sesi geldi. Bunun ne olduğunu soramadan asansör durdu, kapılar açıldı. Pitt, maden içindeki bir tünelden alttaki büyük kazı yerinden elli metre kadar yüksekte bir gözlem platformuna götürüldü. Kuyunun dibindeki malzeme bir madende bulunması beklenen araç gereçle uzaktan yakından ilgili değildi. Maden cevheri yüklü katarları çeken küçük lokomotifler, delgi aletleri, toprağı kazan büyük kepçeler yoktu. Tek makine, elmasların bulunduğu mavi killi kayaları kovalarla yüzeye taşıyan kabloların bulunduğu büyük köprüydü.

Madenci dönüp maskesinin üzerinden görünen yeşil gözleriyle Pitt'e baktı. “Mason bana senin kim olduğunu ve kimi temsil ettiğini söylemedi," dedi.

"Bunu bilmek de istemiyorum. Bana sadece senin suyun altından giden ve öldüren ses dalgalarını tespit etmek istediğini söyledi."

"Doğru. Şimdiye kadar açık denizlerde ve kıyı şeritlerinde sayısız deniz canlısı ve yüzlerce insan öldü."

"Sesin kaynağının burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Kunghit Adasının dört kaynaktan biri olduğuna inanmam için nedenler var.”

Mühendis bilmişçesine başını salladı. "Bering Denizinde Komandorskie, Paskalya Adası, Tasman Denizinde Gladyatör Adası."

"Tahmin mi?"

“Biliyorum. Hepsi de bizim burada kullandığımız ultrason tekniğini kullanıyor. Altın madencilerinin yaptığı gibi en yoğun elmas damarını bulmak için kuyular kazardık. Ama Dorsett'le mühendisleri üçte bir zamanında dört kat cevher çıkaran bir yöntem keşfettiklerinde eski yöntemler terkedildi.”

Pitt parmaklıktan eğilip kuyunun dibindeki hareketliliğe baktı. Büyük robot tipi araçlar mavi kil tabakasına uzun borular sokuyorlardı. Sonra bacaklarından bütün vücuduna yayılan titreşimi hissetti. Mühendise baktı.

“Elmasların bulunduğu kayalar ve kil tabakası yüksek enerjili ses ötesi dalgalarla kırılıyorlar. Mühendis penceresiz bir beton yapı gösterdi. "Kuyunun güneyindeki şu binayı görüyor musun?"

Pitt başını salladı.

“Nükleer enerji tesisi. Kaya sertliğinde kil tabakasını delip parçalamak için saniyede on ile yirmi patlamalık enerji üretmek için büyük bir güç gerekir.”

“İşte sorun da bu.”

“Nasıl?”

“Bunun çıkardığı ses dalgaları denize yayılıyor. Pasifik'teki diğer Dorsett madenlerinden çıkan dalgalarla birleştiği yerde geniş bir alandaki tüm canlıları öldürecek yoğunluğa ulaşıyor.”

“İlginç bir kavram, ama eksik bir parçası var.”

“Bunu inanılır bulmuyor musun?”

Mühendis başını salladı. "Ses enerjisi kendi başına buradan üç kilometre ötedeki bir sardalya balığını bile öldüremez. Ultrason delgi aletleri 60.000 ile 80.000 hertz, yani saniyede o kadar dalgalık akustik frekans kullanırlar. Bu

frekanslar da fazla uzağa gidemeden denizdeki tuzlar tarafından emilirler."

Pitt mühendisin gözlerinin içine baktı. "Beni yanlış yola yöneltmediğin ne malum?"

Pitt maskenin altındaki gülümsemeyi göremiyor ama tahmin ediyordu. "Gel," dedi mühendis. "Sana ikileminin çözümünü göstereyim." Yeniden asansöre bindiler, ancak mühendis düğmeye basmadan Pitt'e akustik köpükten bir miğfer uzattı. "Başındakini çıkar ve bunu kafana geçir. Sıkı oturmasına dikkat et, yoksa başın döner. Bağırmadan konuşabilmemiz için içinde bir verici ve alıcı vardır."

“Nereye gidiyoruz?”

“En yoğun taş birikimini saptamak üzere ana kuyunun altına açılmış bir keşif tüneline.”

“Kapılar açılınca volkanik kayada oyulmuş ve kalın kerestelerle sağlamlaştırılmış bir tünele girdiler. Pitt elinde olmadan ellerini kaldırıp başının iki yanına yasladı. Ses boğuktu ama kulak zarlarında garip bir titreşim hissediyordu, "Beni duyuyor musun?" diye sordu mühendis.

"Evet. Ama bir vınlama var."

"Alışırsın."

"Nedir o?"

"Yüz metre kadar yürürsen sana eksik olan parçayı göstereceğim.”

Pitt madencinin ardından bu kez kütüklerle desteklenmemiş olan bir ara tünele girdi. Tünelin yuvarlak duvarlarını oluşturan volkanik kaya sanki dev bir delgi aleti tarafından cilalanmış gibiydi, "Thurston lav tüpü," dedi Pitt. "Hawaii Adasında görmüştüm." "Bileşiminde bazalt bulunan bazı lavlar düz düzeyli, ince dereler oluştururlar. Lav yüzeye doğru soğuyunca daha dipteki sıcak akıntı açığa çıkana kadar akmaya devam eder ve ardında odacıklar ya da bizim deyişimizle tüpler bırakır, işte yukardaki maden faaliyetinin ultrasonuyla titreşen bunlardır."

“Bareti çıkarırsam ne olur?” Mühendis omuzları silkti. "Çıkar, ama sonuçtan hoşlanmayacaksın."

Pitt akustik köpüğü kulaklarından çıkardı. Yarım dakika geçmeden dengesini kaybetmemek için duvara tutunmak zorunda kalmıştı. Ardından bir mide bulantısı geldi. Mühendis uzanıp miğferi Pitt'in başına geçirdi. Sonra ayakta tutabilmek için kolunu beline dayadı. "Tatmin oldun mu?"

Baş dönmesi ve mide bulantısı geçince Pitt derin bir soluk aldı. "Bu acıyı

çekmem gerekiyordu. Şimdi o zavallıların ölmeden önce neler çektiklerini biliyorum."

Mühendis, Pitt'i asansöre geri götürdü. "Hoş bir şey değil. Ne kadar derine inersek o kadar kötü oluyor. Kulaklarımı tıkamadan buraya ilk girdiğimde başım bir hafta ağrıdı."

Asansör yükselirken Pitt'in sadece kulaklarında bir çınlama kalmıştı. Artık her şeyi biliyordu. Akustik felaketin kaynağını öğrenmişti.

Onu nasıl önlemesi gerektiğini biliyor ve bu bilgi kendisine cesaret veriyordu.

“Şimdi anladım. Lavların içindeki hava odacıkları titreşiyor, kayaları aşarak denize yüksek yoğunluklu ses dalgaları gönderiyor ve inanılmaz bir enerji patlaması yaratıyor.”

“İşte sana aradığın yanıt. “Mühendis baretini çıkarıp elini seyrelmeye başlamış kır saçları arasında dolaştırdı. "Titreşim ses yoğunluğu ile birleşince müthiş bir enerji yaratıyor ki, bu da öldürmek için yeterli oluyor."

“Bunu bana göstermek için işini ve belki de yaşamını neden tehlikeye attın?

Mühendisin gözleri parladı, ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Güvenmediğim insanların yanında çalışmaktan hoşlanmıyorum. Arthur Dorsett gibi insanlar sıkıntı ve felaket yaratırlar; eğer onunla karşılaşırsan, bunun kokusunu alacaksın. Bütün diğer madenleri gibi burası da berbat. Bu zavallı Çinliler ölene kadar çalıştırılıyorlar. İyi besleniyorlar ama ücret almıyorlar ve günde on sekiz saat kuyuda çalışıyorlar. Son on iki ayda yirmi kişi kaza sonucu öldüler. Düşen kayaların önünden kaçacak güçleri yoktu. Dünyada aşırı elmas varken neden günde yirmi dört saat kazıyoruz ki? De Beers'in iğrenç bir tekeli olabilir, fakat haklarını da vermek gerek. Fiyatları yüksek tutmak için üretimi kısıyorlar. Hayır, Dorsett'in piyasaya zarar verecek bir planı var. O şeytan kafasından neler geçtiğini öğrenmek için bir yıllık kazancımı seve seve verirdim. Burada yarattığımız dehşeti anlayan senin gibi biri, Dorsett'i daha yüzlerce masum insanı öldürmeden durdurabilir."

“Senin durumu açıklamana ne engel oluyor?”

"Bunu söylemek kolay. Kazıyı yöneten bilim adamları ve mühendisler çok sağlam kontratlar imzalamışlardır. İş yapmazlarsa para almazlar. Eğer dava açacak olsalar Dorsett'in avukatları ortalığa öyle bir sis bombası fırlatırlar ki, burnunun ucunu bile göremezsin. Polis, Çinlilere yapılanları öğrenirse Dorsett bundan haberi olmadığını söyleyecek ve hepimizi mahkemeye verecektir. Biz dört hafta sonra buradan ayrılıyoruz. Ayrılmadan bir hafta önce madeni

kapatmak için emir aldık. Ancak o zaman paramızı alıp evlerimize dönebileceğiz."

“Neden şimdi bir gemiye atlayıp gitmiyorsun?”

“Bunu düşündük ve şefimiz yaptı da. Ama karısından aldığımız mektuba göre adam evine gitmemiş ve bir daha da kendisinden haber alınamadı.

“Dorsett işi sıkı tutuyor demek.”

“Orta Amerika'daki uyuşturucu operasyonları kadar.”

“Madende hâlâ üretim yapılıyorsa kapatmak niye?”

“Hiçbir fikrim yok. Tarihleri Dorsett saptıyor. Herhalde yanında çakanlarla paylaşmak istemediği bir planı var.”

“Karaya çıktığımızda konuşmayacağınızdan nasıl emin olabiliyor?”

"İçimizden konuşan olursa soluğu cezaevinde alacağından kimsenin kuşkusu yok."

“Ya Çinli işçiler?”

Adam, Pitt'in yüzüne baktı. "Onların madende bırakılacaklarından kuşkulanıyorum. "

“Yani diri diri gömülecekler mi?”

“Dorsett'i tanısaydın böyle bir emri gözünü kırpmadan vereceğini bilirdin.”

“Sen kendisini hiç gördün mü?”

“Bir keresi yeterliydi. Kızı da onun kadar kötüdür.”

“Boudicca mı?” dedi Pitt.

“Öküz kadar güçlüdür. Tek koluyla iri bir adamı havaya kaldırdığını gördüm.”

Asansör yüzeyde durmuştu. Mühendis dışarı çıkıp hızla geçen bir Ford kamyonete baktı. Pitt de ardından yürüyüp çöp tenekelerinin yanına geldi.

Mühendis Pitt'in eşofmanını işaret etti. "Bu gripten yatan bir jeologundur. Kaybolduğunu farketmeden geri götürmeliyim."

“Desene filtreden mikrop kaptım.”

"Kızılderili dostların teknelerine döndüler." Mühendis yükleme rampasını gösterdi. Treylerler ve traktör orada değildi. "Asansör binasının yanından geçen kamyonet personel aracıdır, iki dakika sonra döner. Sürücüye seslen ve seni

tünelden geçirmesini söyle."

Pitt kuşkuyla baktı adamın yüzüne. "Öteki Haidalarla neden beraber gitmediğimi merak etmez mi?"

Yaşlı mühendis cebinden bir not defteriyle kalem çıkarıp bir şeyler yazdı. "Kâğıdı kopartıp Pitt'e verdi. "Bunu ona ver. Güvenlik içinde geçersin. Ben Züppe John'un adamları soru sormaya başlamadan işimin başına dönmeliyim."

Pitt adamla tokalaştı. "Yardımın için çok teşekkür ederim. Dorsett Şirketinin sırlarını bir yabancıya açmakla büyük riske girdin."

"Masum insanların ölümüne engel olabilirsem, buna değer."

“Şansın açık olsun.”

“Senin de.” Mühendis yürümeye başlamışken arkasına döndü. "Merakımı bağışla ama bir şey sormak istiyorum. Geçen gün Dorsett'in savaş helikopterinin bir deniz uçağının ardından havalandığını gördüm. Bir daha dönmedi."

“Biliyorum. Bir tepeye çarpıp yandı.”

“Biliyor musun?”

O deniz uçağında ben vardım.

Mühendis merakla baktı. "Ve Malcolm Stokes mu?"

Pitt adamın Stokes'un sözünü ettiği gizli ajan olduğunu anladı. "Ciğerlerinden birine bir maden parçası saplandı. Ama emekliliğinin keyfini çıkaracaktır."

“Çok sevindim. Malcolm iyi adamdır. Esaslı bir ailesi vardır.”

"Düşmemizden sonra söyledi. Bir eşi ve beş çocuğu."

“O zaman sen kurtulup tekrar ateşin içine attın kendini.”

“Pek akıllı değilim, ha?”

Mühendis gülümsedi. "Öyle sanırım." Sonra dönüp asansör binasına girdi.

Kamyonet beş dakika sonra görününce Pitt el sallayıp durdurdu. Güvenlik görevlisi üniformalı sürücü kuşkuyla baktı Pitt'e. "Sen nereden çıktın?"

Pitt adama katlanmış olan kâğıdı verip omzunu silkti.

Sürücü notu okuduktan sonra buruşturup yere attı. "Pekâlâ, gel akalım. Seni tünelin öteki ucundaki arama istasyonuna kadar götüreyim."

Sürücü kapıyı kapatırken Pitt hemen arkasına oturdu ve yerden notu alıp

okudu.

"Bu Haidalı balıkçı arkadaşları gittiğinde tuvalette kalmış. Lütfen balıkçı filosu ayrılmadan rıhtıma götür.

“C. Cussler Ustabaşı"

24

Sürücü kamyoneti güvenlik binasının önünde durdu ve Pitt o sabah ikinci kez röntgen makinesinden geçirildi. Anatomik araştırmanın başındaki doktor esneyerek, "Üzerinde elmas yok, koca adam," dedi.

"Elmasa kimin ihtiyacı var?" diye söylendi Pitt. "Taş yenmez ki. Elmas beyaz adamın lanetidir. Kızılderililer elmas için birbirlerini öldürmezler."

“Sen geç kalmadın mı? Sizinkiler yirmi dakika önce geçtiler buradan.” Pitt giyinirken, "Uyuyakalmışım," dedi.

Sonra koşarak iskeleye gitti. Ama sonuna varmadan elli metre önce durdu. Haida balıkçı filosu kıyıdan beş kilometre kadar açılmıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Büyük bir şilep, yükünün son kısmını Dorsett yatının berisinde boşaltmaktaydı. Pitt büyük konteynerlerin arasından dolanarak gizlice gemiye girmeye niyet etmişti ki, merdivenin birinci basamağında yanlandı.

“Dur bakalım, balıkçı,” dedi hemen ardında bir ses. "Tekneni mi kaçırdın, ha?"

Pitt ağır ağır döndü ve birden kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Sadist Crutcher purosunu tüttürerek büyük bir pompanın bulunduğu bir sandığa yaslanmış kendisine bakıyordu. Yanında M1 silahını Pitt'e doğrultmuş olan bir nöbetçi vardı. Bu, Pitt'in Merchant'ın odasında vurduğu adamdı. Nöbetçinin arkasından ortaya çıkan Züppe John Merchant, Pitt'e insanların yaşamını avuçlarında tutan bir insanın buz gibi otoriterliğiyle baktı.

“Bay Pitt, bayağı inatçı bir insanmışsınız.”

“Onu kamyonetten inerken gördüğümde beni yumruklayan herif olduğunu anlamıştım,” diyen nöbetçi sırıtarak silahını Pitt'in boynuna dayayıp iteledi. "Bu, hazırlıklı olmadığım anda beni gafil avladığın için."

Pitt acıyla iki büklüm oldu. Nöbetçi bir darbe daha indirmek üzere silahını kaldırırken Merchant onu durdurdu. "Yeter, Elmo. Bu ısrarlı tavrını açıkladıktan sonra onunla istediğin kadar oynarsın." Pitt'e özür dilemesine baktı. "Elmo'yu mazur görmelisiniz. Güvenmediği insanların canını acıtmak gibi bir huyu vardır."

Pitt kaçacak bir yol düşünüyordu. Ancak buzlu suya dalıp donarak ölmenin ya

da Elmo'nun otomatik silahıyla balıklara yem olmanın dışında bir seçeneği yok gibiydi.

Pitt zaman kazanmaya çalışarak Merchant'a, "Beni bir tehdit olarak görüyorsan epey canlı bir hayal gücün olmalı," dedi.

Merchant altın bir tabakadan çıkardığı sigarasını altın çakmağıyla yaktı. "Son görüştüğümüzden bu yana sizi araştırdım, Bay Pitt. Muhalif olduğunuz kişilere tehdit oluşturduğunuzu söylemek, doğrusu olayı biraz hafife almak olur. Siz Dorsett arazisine balıkları ve yosunları incelemek için izinsiz girmiş değilsiniz. Çok daha kötü bir amaçla buradasınız. Umarım artık rol yapmadan varlığınızın nedenini ayrıntılı olarak açıklarsınız."

“Sizi düşkırıklığına uğratmak istemezdim,” dedi Pitt. "Ama korkarım o sıkıcı sorgularınızdan biri için zamanınız olmayacak."

Merchant kolayca kandırılacak bir insan değildi. Ne var ki Pitt'in de sıradan bir elmas kaçakçısı olmadığını biliyordu. Pitt'in gözlerindeki korkusuz ifadeyi görünce kafasının ardında küçük bir alarm zili çaldı. Meraklı ve biraz da huzursuzdu. "Sizi ucuz bir blöfe başvurmayacak biri sanmıştım," dedi.

Pitt başını kaldırıp göğe baktı. "Uçak gemisi Nimitz'den kalkan ve havadan karaya füzeli bir filo her an başımızın üstünden geçebilir."

"Adı duyulmamış devlet dairelerinden bir bürokratın Kanada topçularına saldırı emretme gücü olsun, ha? İnanmıyorum."

Benim için haklısınız, dedi Pitt. "Ama patronum Amiral James Sandecker, bir hava saldırısı başlatacak güce sahiptir."

Pitt bir an için Merchant'ın blöfü yutacağını sandı. Güvenlik şefinin yüzü duraksamayla bulutlanıvermişti. Sonra sırıtarak bir adım ilerledi ye eldivenli elinin tersiyle Pitt'in ağzına bir tokat indirdi. Pitt geri çekilirden patlayan dudağından kan sızdığını hissetti.

“Bu kumarı oynayacağım,” dedi Merchant. Deri eldivenindeki kandamlasını yüzünü buruşturarak sildi. "Bu kadar masal yeter. Bir daha ben soru sorduğumda konuşacaksınız." Crutcher ile Elmo'ya döndü. Onu büroma götürün. Konuşmaya orada devam edeceğiz." Crutcher elinin içiyle Pitt'i yüzünden iterek geri savurdu. "Bence büronuza kadar yürümek daha iyi olacak, efendim. Bu meraklı dostumuzun biraz yumuşatılması iyi olur... "

“Bir dakika!” diye yatın güvertesinden bir ses duyuldu. Boudicca Dorsett küpeşteye dayanmış, rıhtımda olup bitenleri seyrediyordu. Beyaz balıkçı yaka

kazağı üzerine yün bir hırka ve kısa bir pliseli etek giymişti. Beyaz çoraplı bacaklarında yüksek binici çizmeleri vardı. Kadın uzun saçlarını arkasına savurarak, "Onu buraya getir," dedi.

Merchant ile Crutcher sıkılmışçasına birbirlerine baktıktan sonra Pitt'i yatın güvertesine iteledi̇ler. Elmo tüfeğinin namlusuyla iterek onu Tik ağacından yapılma kapıdan içeri, büyük salona soktu.

Boudicca mermer kaplı bir masa üzerinde oturuyordu. Bacaklarının altında gerilmiş eteği baldırlarının üstüne kadar yükselmişti, iriyarı, hareketleri hemen hemen erkeksi bir kadın olmasına rağmen çevresine şehvet ve belirgin bir zenginlik havası yayıyordu. Erkekleri korkutmaya alışkındı, Pitt'in kendisini değerlendiren bakışlarını görünce kaşlarını çattı.

Birinci sınıf bir performans, diye düşündü Pitt. Pek çok erkek karşısında korkuya kapılırdı. Merchant, Crutcher ve Elmo gözlerini kadından ayıramıyorlardı. Ama Pitt onun alanında oynamayı reddediyordu. Boudicca'nın gözler önüne cömertçe serdiği cazip yerlerini görmezden gelerek bakışlarını yatın lüks salonunda dolaştırdı.

“Güzel bir yer,” dedi.

“Bayan Dorsett'in önünde çeneni kapat!” diye bağıran Elmo silahının dipçiğini bir daha kaldırdı.

Pitt olduğu yerde dönüp kendisine yaklaşan tüfeği bir eliyle iterken öteki yumruğunu Elmo'nun kasıklarına indirdi. Nöbetçi acıyla bağırarak iki büklüm oldu, tüfeği yere atıp ellerini kasıklarına bastırdı.

Pitt kimse hareket edemeden tüfeği yerdeki kalın tüylü halıdan aldı ve sersemlemiş olan Merchant'a uzattı. "Bu gerizekâlının sadistçe alışkanlıklarından bıktım artık. Lütfen şunu kontrol altında tutun." Sonra Boudicca'ya döndü. "Çok erken olduğunun farkındayım ama bir içki içebilirim. Bu yüzer villanızda tekila bulunur mu?"

Boudicca sakin ve uzaksa da Pitt'e yepyeni bir merakla bakıyordu. Merchant'a döndü. "Kim bu? Nereden geldi?"

“Yerel bir balıkçı kılığında güvenliğimizi aştı. Aslında bir Amerikan ajanıdır."

“Madende ne işi var?”

“Bizi tekneye çağırdığınızda kendisini sorguya çekmek üzere büroma götürüyordum.”

Boudicca ayağa kalkınca odadaki herkesten uzun boylu olduğu görüldü. Pitt'in üzerinde dolaşan bakışları soğuk, sesiyse çok şehvetliydi. "Adınızı ve burada ne işiniz olduğunu söyleyin."

Merchant atıldı. "Adı... "

“Bunu onun söylemesini istiyorum,” diye Boudicca adamın sözünü kesti.

Pitt soruyu gözardı ederek kadının gözlerinin içine baktı. "Demek Boudicca Dorsett sizsiniz. Artık üçünüzü de tanıdığımı söyleyebilirim"

"Üçümüzü de mi?"

“Arthur Dorsett'in güzel kızları,” dedi Pitt.

Kendisiyle alay edilmesi üzerine kadının gözleri parlamıştı. İki adım ilerledi, uzandı, Pitt'in kolunun üst kısmını sıkarak duvara doğru itti Adamla göz göze bakışırlarken kadının gözlerinde hiçbir ifade yoktu Hiçbir şey söylemeden baskısını artırırken Pitt ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Pitt de vücudunu ve kaslarını gererek karşı koymaya çalıştı. Mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibiydi. Değil bir kadının, bir erkeğin bile bu kadar güçlü olduğuna inanamazdı. Kasları erimiş gibiydi. Boudicca elini gevşettiğinde Pitt'in kanın gitmesi engellenen elleri bembeyaz kesilmişti. Boudicca bir adım geri attı.

“Şimdi boğazını sıkmadan bana adını ve ailemin madeninde ne aradığını söyle.”

Pitt sancısı geçip de kollarına ve ellerine his gelene kadar kısa bir an oyalandı. Kadının insanüstü gücüyle sersemlemişti. "Kız kardeşlerini kesin ölümden kurtaran bir insana böyle mi davranılır?" dedi sonunda.

Kadının gözleri irileşip birden kaskatı kesildi. "Ne diyorsun sen? Kız kardeşlerimi nereden tanıyorsun?"

“Adım Dirk Pitt. Arkadaşlarımla Maeve'i donmaktan ve Deirdre'yi Antarktika'da boğulmaktan kurtardık.”

“Sen, ha?” Dudaklarından dökülen sözcükler kaynıyor gibiydi. "NUMA'dan olan sen misin?"

“Evet.” Pitt pirinç kaplı bara gidip aldığı bir peçeteyle dudağından sızan kanı sildi. Merchant ile Crutcher sanki tüm paralarını yatırdıkları at sonuncu gelmiş gibi bakıyorlardı. Merchant, Boudicca'ya baktı. "Yalan söylüyor olmalı."

Pitt umursamaz bir tavırla, "Her şeyi ayrıntılarıyla tarif etmemi ister miydiniz?" dedi. "Maeve uzun boylu, sarışın, inanılmaz mavi gözlere sahip."

Duvardaki, boynunda bir kuş yumurtası büyüklüğünde elmas olan sarışın kadının portresini gösterdi. "Şu resimdeki."

Yakınına bile isabet ettiremedin, diye sırıttı Boudicca. "O benim anneannemin annesidir."

"Hiç farketmez," diye Pitt sahte bir kayıtsızlıkla söylendi. Ama gözerini Maeve'e çok benzeyen kadından da ayıramıyordu. "Diğer yandan Deirdre kahverengi gözlü, kızıl saçlı ve kaçak bir manken gibi yürüyor."

Boudicca uzun bir sessizlikten sonra, "Söylediği kişi olmalı," dedi.

Bu onun buradaki varlığını açıklamıyor, diye ısrar etti Merchant. Pitt, "Sana son görüşmemizde buraya madenden denize sızan kimyasal maddelerin etkilerini incelemeye geldiğimi söylemiştim," dedi.

Maeve gülümsedi. "Güzel bir masal, ama gerçeklerden çok uzak."

Pitt bir an bile gafil avlanamazdı. Kurnaz ve tehlikeli insanlar arasındaydı. Bu yaklaşımına göstereceği tepkiyi denemek için böylesi bir oyuna kalkışmışsa da Boudicca'nın durumu anlayacağından hiç kuşkusu yoktu. Bu kaçınılmazdı. Bilmeceyi tamamlayacak kadar parça vardı kadının elinde. Ona gerçeği söyleyerek durumu daha fazla kontrol altına alabileceğini hissetti.

“Gerçeği istiyorsanız dinleyin. Elmas çıkarmak için kullandığınız titreşim dalgalarının su altında çok uzaklara kadar yayıldığını biliyorum ve o yüzden buradayım. Sualtı koşulları optimum noktaya varınca bu titreşimler Pasifik'teki diğer madenlerinizden yayılanlarla bir noktada birleşiyorlar ve o bölgedeki bütün canlıları öldürüyorlar. Tabii bütün bunları bildiğinize eminim.”

Pitt, Boudicca'yı gafil avlamıştı ve kadın Pitt'e sanki bir uzay gemisinden çıkmış gibi bakıyordu. "Doğrusu senaryo yazmakta üstüne yok," dedi. "Sinemada çalışmalısın."

“Bunu düşünmedim değil. Ama bende ne James Woods'un yeteneği, ne de Mel Gibson'un yakışıklılığı var.”

Pitt altın renkli aynanın önündeki rafta Herradurra tekilası bulmuş ve bir kadeh doldurmuştu. Ardından bir parça limonla tuzluğu da buldu. Boudicca ve diğerlerinin gözlerinin önünde dilini kullanarak başparmağıyla işaret parmağı arasını yalayıp üzerine biraz tuz ekti. Sonra tekilayı bir yudumda içip tuzu yaladı ve limonu emdi. "Tamam, şimdi güne başlayabilirim. Dediğim gibi bu akustik veba adı verilen durumu siz benden iyi biliyorsunuz, Bayan Dorsett. Aynı katil az daha kız kardeşlerinizi öldürüyordu. O yüzden sizi aydınlatmaya çalışmam

boşuna olacak sanırım."

“Tüm mürettebatını ve yatını yok edişinizle David Copperfield gurur duyardı." Beklediği tepkiyi gördü. Kadının o güçlülüğü ve küstahlığı bir anda sönüvermişti. Boudicca birden yolunu kaybetmiş gibiydi. "Herhalde Mentawai'yi unutmadınız," diye üstüne üstüne gitti Pitt. "O iş doğrusu hiç de ustaca değildi. Patlayıcıların zaman ayarı yanlıştı ve Rio Grande'den terkedilmiş görünen gemiyi incelemek için çıkan grubu da havaya uçurdunuz. Ama, ne yazık ki yatınız olay yerinden kaçarken görüldü ve teşhis edildi."

“Çok ilginç bir hikâye. Boudicca'nın sesi alaycıydı ama yüzündeki ifade hiç de öyle değildi. "Büyüleyici bile diyebiliriz. Hikâyeniz bitti mi, Bay Pitt, yoksa daha sonu gelmedi mi?"

Pitt, "Son mu?" diyerek içini çekti. "Sonu daha yazılmadı. Ancak yine de çok yakında Dorsett Madencilik Şirketinin sadece bir anı olacağını söyleyebilirim. "

Pitt çizmeyi aştığının farkındaydı. Boudicca kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Öfkesi kabararak Pitt'e yaklaşırken yüzü gergin ve buz gibiydi. "Babamı kimse engelleyemez. Ne hukuki bir otorite, ne de herhangi bir devlet tarafından. Bundan sonraki yirmi yedi günde asla. O zamana kadar madenlerimizi biz kendimiz kapatmış olacağız."

"Neden bunu şimdi yapmayıp da o kadar insanı ölümden kurtarıyorsunuz?"

“Bu hazır olmamızdan bir dakika önce bile mümkün değil.”

“Ne için hazır olmak?”

“Yazık ki bunu Maeve'e soramıyorsunuz.”

"Neden Maeve'e?"

“Deirdre bana onun kendisini kurtaran insanla çok iyi dost olduğunu söyledi.”

“Maeve, Avustralya'da,” dedi Pitt.

Boudicca başını sallayıp dişlerini gösterdi. "Maeve, Washington'da, babamızın bir ajanı olarak çalışıyor ve NUMA'nın öldürücü ses dalgaları hakkında öğrendiği her şeyi ona bildiriyor. İnsanın güvenilir bir akrabasını düşman kampında bulundurmasından daha iyi bir şey olamaz."

“Onu yanlış tanımışım,” dedi Pitt. "Beni işinin deniz canlılarını korumak olduğuna inandırmıştı."

“Babam, onun ikiz oğullarını sigorta olarak elinde bulundurduğunu söyleyince bütün ahlak kavramı bir anda uçup gitti.”

“Yani rehine, öyle mi?” Sis dağılmaya başlamıştı. Pitt, Arthur Dorsett'in entrikalarının basit bir gözü doymazlığın ötesine gittiğini görebiliyordu. Adam kana susamış bir canavardı, ailesini piyon olarak kullanmak onun için işten bile değildi.

Boudicca, Merchant'a, "Ona istediğini yapabilirsin," dedi.

Crutcher, "Onu ötekilerle birlikte gömmeden önce isteyerek söylemediği ayrıntıları da anlatmaya ikna ederiz," dedi.

“Demek önce işkence edilecek, sonra da öldürüleceğim.” Pitt bir kadeh tekila daha doldurup içerken kafasından hiçbir işe yarayamayacak bir sürü plan gelip geçiyordu.

Boudicca, "Buraya gelmekle kendi kendini mahkûm etmiş oluyorsun," dedi. "Eğer NUMA yetkilileri gerçekten bizim öldürücü ses dalgaları gönderdiğimizden kuşkulanmış olsalardı, seni buraya gizlice göndermelerine gerek yoktu. Gerçek şu ki, sen aradığın yanıtları son bir saat içinde öğrendin ve bunları henüz Washington'daki efendilerine bildiremedin. Seni kutlarım, Bay Pitt. Güvenliğimizi aşıp madene girmek büyük bir başarıydı. Bunu tek başına yapamazdın. Bay Merchant sırlarını paylaşmaya seni ikna ettiğinde, diğer açıklamalarını da öğreneceğiz."

Pitt, beni iyice kafese kıstırdı artık, diye düşündü. "Maeve'le Deirdre'ye iyi dileklerimi iletirsin."

“Tanıdığım kadarıyla kız kardeşlerim seni çoktan unutmuşlardır."

“Deirdre, belki. Ama Maeve unutmaz. Artık üçünüzü de tanıdığıma göre içinizde en erdemli olanın o olduğunu anlamış bulunuyorum." Pitt kadının gözlerindeki nefret parıltısına şaşmıştı. "Maeve aileye asla yakın olmamıştır, o aileden kovulmuştur." Pitt gülümsedi. "Bunun nedenini anlamak hiç güç değil."

Boudicca ayağa kalkınca ökçeleri nedeniyle olduğundan da uzun üründü. "Maden kapandığında Maeve'le piçleri de geberecekler."

Dönüp Merchant'a baktı. "Bu pisliği teknemden al götür, onu bir daha görmek istemiyorum."

Pitt, Merchant ile Crutcher'in arasında yürürken Elmo arkalarının geliyordu, hepsi birlikte kendilerini bekleyen kamyonete doğru gittiler. Kargo şilebinden indirilen büyük konteynerlerin arasından gererken çalışan dizel motorlarının egzozları ortalığı gürültüye boğuyordu. Crutcher birden yere devrilince Pitt kendini savunmak için çömelerek arkasına döndü. Merchant'ın da bir kum

torbası gibi olduğu yere yığıldığını gördü. Onun birkaç adım gerisinde Elmo yerde ölü yatıyordu,

Elmo'nun boynuna öldürücü darbeyi indirmekten John Merchant'ın kafasına sersemletici darbeyi indirmek arasında on saniye bile geçmemişti.

Mason Broadmoor sol eliyle Pitt'i kavrarken sağ eliyle hâlâ kocadan bir çelik kerpeten tutuyordu.

“Atla, çabuk.”

Pitt durakladı. "Nereye?"

“Denize, aptal.”

Pitt'e daha fazla bir şey söylenmesine gerek yoktu. Beş adım sonra ikisi de kargo gemisinin burnundaki buz gibi suyun içindeydiler. Pitt, Broadmoor'un yanında yüzmeye başladı.

Buzlu suyun üzerinde ağzından buharlar çıkarak, "Şimdi nereye?" diye sordu.

“Su kızağına. Onları balıkçı teknesinden gizlice çıkarıp iskelenin altına saklamıştık.”

“Onlar gemide miydi? Ama ben görmemiştim.”

“Kendi elimle yaptığım gizli bölmedeydiler.” Broadmoor sırıttı “İnsanın şerifin önünden ne zaman kaçmak zorunda kalacağı belli olmaz." Dua 300 su jetlerinden birine tırmandı. "Bunu kullanmasını bilir misin?"

“Üzerinde doğmuşum gibi,” diyen Pitt diğerinin üzerine çıkıp oturdu.

“Eğer şilebi bizimle rıhtım arasında tutarsak yarım kilometre kadar ateş hattında olmalıyız.”

Düğmelere basınca geliştirilmiş motorlar birden canlandı ve Broadmoor bir metre önde olmak üzere top namlusundan fırlayan mermi gibi iskelenin altından çıktılar. Motorlar hiç duraksamadan hızlanıyorlardı. Pitt bir kere bile arkasına bakmadı. Dümenin üzerine eğildi ve gaz düğmesine sonuna kadar bastı. John Merchant'ın güvenlik ekibi ne olduğunu anlamadan menzil dışına çıkmışlardı.

Pitt iki günde ikinci kere Dorsett madeninden Moresby Adasına kaçıyordu. Su yeşil bir lekeydi gözlerinin önünde. Su kızağı üzerindeki parlak renkler ve Haida desenleri göz alıyordu. Tehlike karşısında Pitt'in duyuları keskinleşmiş, tepkileri hızlanmıştı. Havadan, adalar arasındaki boğaz geniş bir nehir kadar görünmüşse de, denizin yüzeyinden Moresby'nin güvenlik verici kayalıkları ve ağaçlıkları ufukta bir leke gibi görünüyordu. Pitt emin değildi ama deniz üzerinde altmış

mile yakın bir hızla gittiklerini tahmin ediyordu. Bu, su üzerinde yüksek performanslı bir motosiklet sürmek gibi bir şeydi.

Pitt, Broadmoor'la yan yana gelince, "Arkamızdan gelirlerse işimiz bitiktir," diye bağırdı.

“Hiç merak etme. Onların devriye botlarından hızlıyız.”

Pitt dönüp arkasındaki hızla uzaklaşan adaya bakarken bir küfür savurdu. Kalan tek savunma helikopteri madenin üstünde dönüyordu. Bir dakika geçmeden de arkalarından gelmeye başlamıştı.

Pitt, "Helikopterden kaçamayız," dedi.

Mason Broadmoor ilk kez yarışan bir çocuk kadar hevesli görüyordu. Esmer yüzü heyecanla kızarmıştı. Ayaklarını kızağa dayayıp doğruldu, yaklaşan helikoptere baktı. "Aptalların hiç şansı yok," diye sırıttı. "Sen beni izle."

Eve dönmekte olan balıkçı filosuna hızla yaklaşıyorlardı ama Broadmoor birden teknelerin açığından geçip Moresby Adasına sert bir dönüş yaptı. Kıyı birkaç yüz metre ilerdeydi ve helikopter de aralarındaki mesafeyi bir kilometreye indirmişti. Pitt dik kayalıklara çarpan dalgaları görünce Broadmoor'un kızağını hiç hız kesmeden oraya sürerek intihar etmek isteyip istemediğini düşündü. Ancak bakışlarını helikopterden ayırıp Haidalı totem yontucusuna güvenmeye karar verdi. Öndeki kızağın dümen suyuna girerek motora biraz daha gaz verdi.

Pitt doğrudan doğruya dalgaların dövdüğü kayalıklara gittiklerini görüyordu. Dümeni sıkıca kavrayıp ayaklarını yere bastırarak altındakinin havaya uçmasına engel olmaya çalıştı. Bir an aklına Antarktika'da çıplak adaya doğru sürüklenen Kutup Kraliçesi geldi. Ancak şimdi kendisi bir transatlantikte değil, deniz üzerinde bir noktadaydı. Broadmoor'un deli olduğuna dair kuşkusu giderek artıyordu.

Helikopter neredeyse üzerlerindeydi, ancak pilot su kızağındaki adamın bu intihar girişimlerini şaşkınlıkla seyrediyordu. Şaşkınlığından makineli tüfeklerini bile ateşlemeyi unutmuştu. Birden kendisinin tehlikede olduğunu farkederek hemen yükseldi, sonra sert bir dönüş yaparak iki teknenin arkasına düştü. Ancak bu arada çok önemli bir on saniye kaybetmişti. Geri döndüğünde avı gözden yok olmuştu.

Pitt'in içinde bir ses, yüz metre sonra sudan yükselen kayalara çarpacağını ve sonunun geldiğini söylüyordu. Tek çare sert bir dönüş yapıp helikopterin ateşini göze almaktı. Ama yine de rotasını değiştirmedi. Tüm yaşamı gözlerinin önünden geçiyordu.

Birden gördü. Kayaların arasında iki metre kadar bir açıklık vardı, Broadmoor açıklıktan geçti ve gözden kayboldu.

Pitt ardından içeri girince kendisini ters V şeklinde tavanı olan yüksek bir mağarada buldu. Broadmoor küçük bir kaya iskelenin yanında durdu, ceketini çıkarıp kenarda birikmiş yosunlarla doldurmaya başladı. Pitt kızılderilinin planını anında anlamıştı. Hemen o da stop düğmesine basıp aynı şeyi yapmaya başladı.

Ceketler başsız gövdelere benzeyince mağaranın girişi dışına atıldılar. Pitt ile Broadmoor dalgalarla bir iki sallandıktan sonra dışardaki girdaba sürüklenen ceketlerine baktılar.

“Bu onları kandırır mı?” diye sordu Pitt.

“Garanti. Mağaranın girişini havadan görmek olanaksızdır.” Kulağını dışardan gelen helikopter sesine verdi. "On dakika sonra adaya dönerler ve eğer kendine geldiyse, Züppe John'a kayalarda beyinlerimizin parçalandığını söyleyecektir."

Gerçekten de çok geçmeden helikopterin sesi uzaklaştı. Broadmoor su kızağının yakıt göstergesine baktı. "Eğer yarım hızla gidersek köyüme varacak kadar yakıtımız var."

“Bence güneş batana kadar dinlenelim,” dedi Pitt. "Ne bileyim ben, helikopter pilotu kuşkulu biri falan olabilir. Karanlıkta yolunu bulabilir misin?"

“Elbette. Gece yarısı yola çıkarız ve saat üçte yatağımızda oluruz.”

Bir süre hiç ses çıkarmadan oturdular. Broadmoor kızağının arkasındaki küçük bölmeden hasır kaplı bir şişe çıkarıp Pitt'e uzattı. "Ahududu şarabı. Kendim yaptım."

Pitt büyük bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Ahududu konyağı diyecektin yani."

“Eh, biraz sert olduğunu kabul ederim.” Broadmoor şişeyi Pitt'ten aldı. "Madende aradığını buldun mu?"

“Evet, mühendisin beni sorunun kaynağına götürdü.”

“Memnun oldum. Bütün bu olanlara değer öyleyse.”

“Sen çok ağır bir bedel ödedin. Madene bir daha balık satamayabilirsin.”

Broadmoor, "Dorsett'in parasını aldığım için bana orospuluk ediyormuşum gibi geliyordu," diyerek yüzünü ekşitti.

“Boudicca Dorsett'in babasının madeni bir ay sonra kapatacağa bilmek de sana bir avunma olabilir.”

“Eğer doğruysa, buna halkım çok sevinecektir.”

“Sana asla ödeyemeyeceğim kadar borçlandım. Benim kaçabilmem için çok büyük bir riske girdin."

Merchant ve Crutcher'in kafalarını kırmak buna değerdi." Broadmoor güldü. "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu fırsatı bana ediğin için asıl ben sana teşekkür ederim." Pitt uzanıp Broadmoor'un elini sıktı. "Senin bu neşeni özleyeceğim."

“Dönüyor musun?”

“Topladığım bilgiyle Washington'a gideceğim."

"Sen adalı olmayan biri için iyi bir insansın, dostum Pitt. Eğer ikinci bir yuvaya ihtiyacın olursa köyüm her zaman sana açıktır."

"Kimbilir, gün gelir bunu da yapmam gerekebilir," dedi Pitt.

Karanlık iyice bastıktan sonra mağaradan çıktılar. Broadmoor boynuna bir zincirle astığı küçük elfenerinin ışığını Pitt'in görmesi için feneri arkasından sallandırdı.

Pitt soluk ışığı dalgalar ve kayalar arasından izlerken Broadmor’un karanlıkta yolunu bulmaktaki rahatlığına şaşmaktan kendini alamıyordu.

Babasının çizmeleri altında casus olarak zorla çalıştırılan Maeve'i hatırladıkça öfkeden çıldıracak gibi oluyordu. Kalbinde de yıllardır uymadığı bir sızı vardı. Duyguları başka bir kadının anılarıyla keskinleşiyordu. Ancak o zaman ayrı zamanlarda, biri ölü, bir canlı iki kadına aynı aşkı duymanın mümkün olduğunu anladı.

25

Bütün bir öğleden sonra, rüzgâr sürekli olarak kuzeydoğudan esti. Rüzgâr sertti ama bir metrelik dalgalarda fazla bir köpük de yakıyordu. Rüzgârla birlikte başlayan sağanak, görüşü beş kilometren aza indirmişti. Denizcilerin çoğu için hava berbattı. Ancak ilk yıllarını Kuzey Denizinde gemilerin güvertelerini arşınlayarak geçiren kaptan Ian Briscoe gibi İngiliz denizcileri için bu evinde olmaktan farksızdı.

İçerde ıslanmamayı tercih eden subaylarının aksine Briscoe gemisinin köprü kanadı üzerindeydi ve sanki radarda farkedilmeyen hayalet bir gemiyi görmeyi bekliyormuş gibi dimdik ileri bakıyordu.

Isının donma derecesinin epey üzerinde olduğuna dikkat etmişti. Zaman zaman kızıl sakalından süzülüp boynuna giren damlalar dışında yağmurluğu içinde hiçbir rahatsızlık hissetmemekteydi. Briscoe'nun komutasında HMS Bridlington destroyeri, Vancouver'de iki hafta Kanada donanmasına ait gemilerle yapılan manevralardan sonra Hong Kong yoluyla İngiltere'ye dönmekteydi.

Dümen köşkünün kapısı açıldı ve Yüzbaşı Samuel Angus başını dışarı uzattı. "Hava koşullarına meydan okumayı iki dakikalığına bırakıp içeri gelebilir miydiniz, efendim?"

“Sen neden dışarı gelmiyorsun, evlat?” diye gürledi Briscoe. "Siz gençler çok yumuşaksınız. Kötü havayı takdir edemiyorsunuz."

"Lütfen, kaptan," diye yalvardı Angus. "Radarda yaklaşan bir uçak göründü."

Briscoe köprünün ucuna yürüyüp dümen köşküne girdi. "Bunda garipsenecek bir şey yok ki. Geminin üzerinden düzinelerce uçak geçti diyebiliriz."

Ama bu bir helikopter, efendim. Amerika kıtasından iki bin beş yüz kilometre açıkta ve Hawaii ile aramızda hiçbir askeri gemi yok. "Yolunu kaybetmiş bir sersem olmalı. Pilota mesaj gönderip nerede olduğunu öğrenmek isteyip istemediğini sor."

“Onunla ilişki kurdum, efendim. Ama sadece Rusça konuşuyor.”

“Onu anlayacak kim var?”

“Doktor Yüzbaşı Rudolph. Rusçası çok iyidir.”

“Onu köprüye çağır.”

Üç dakika sonra sarı saçlı, kısa boylu bir adam kaptan koltuğunda oturan Briscoe'ya yaklaştı. "Beni çağırtmışsınız, kaptan."

Briscoe başını salladı. "Fırtınada dolanan bir helikopter var. Telsize git ve neden bu ıssız denizin ortasında uçtuğunu sor."

Yüzbaşı Angus bir kulaklık çıkarıp Rudolph'a uzattı. "Frekans hazır. Sadece konuşacaksın."

Rudolph kulaklığı başına geçirip küçük mikrofona doğru konuştu, Briscoe ile Angus sabırla beklediler. Rudolph sonunda kaptana döndü. "Adam çok sıkıntılı, sözleri neredeyse anlaşılmayacak kadar karışık. Anladığım kadarıyla bir Rus balina avcısı filosundan geliyormuş."

“O zaman görevini yapıyordur.”

Rudolph başını salladı. "Sık sık 'hepsi öldüler' diyor ve Bridlingfon'da helikopter pisti olup olmadığını soruyor. Pist varsa buraya inecekmiş."

Olanaksız, diye homurdandı Briscoe. "Ona donanmanın askeri gemilere yabancı uçakların inmesini yasakladığını söyle."

Rudolph mesajı tekrarlarken helikopterin motorlarının sesi duyuldu; helikopter iskele yönünde yarım kilometre ilerde ve denizden sadece yirmi metre yükseklikteyken yağmur bulutunun arasından çıktı. Adam isteri krizine tutulmak üzere. Güverteye ineceğini, istersek kendisine ateş açabileceğimizi söylüyor."

"Lanet olsun! Gemimi havaya uçuracak bir terörist eksikti!"

Angus, "Okyanusun bu bölümünde pek terörist dolaşmaz," dedi.

"Evet ve Soğuk Savaş da biteli on yıl oldu. Bütün bunları biliyorum." Rudolph, "Sizin için bir değeri var mı bilmem ama bence pilot çok korkmuş. Sesinde bir tehdit sezemedim," dedi.

Briscoe bir süre konuşmadan durdu, sonra geminin dahili telefonunun bir düğmesine bastı. "Radar, dinlemede misin?"

“Evet, efendim.”

“Bölgede herhangi bir gemi var mı?”

“Bir büyük ve dört küçük tekne görüyorum, iki-yedi-iki derece, uzaklık doksan beş kilometre.

Briscoe başka bir düğmeye bastı. "Haberleşme?"

“Evet, efendim?”

“Doksan beş kilometre batımızdaki bir Rus balina filosuyla ilişki kurmaya çalış. Çevirmen gerekirse gemi doktoru Rusça biliyor.” Briscoe, Rudolph'a baktı. "Ona inme izni verildiğini söyleyebilirsin."

Rudolph'un mesajı iletmesi üzerine helikopterin arka güvertede piste yönelmesini izlediler.

Briscoe'nun deneyimli gözlerine göre pilot uçağı çok kötü kullan yor, sert rüzgârı hesaba katmıyordu. "Sersem herif sinir krizi geçiriyormuş gibi uçuyor," diye söylendi. Angus'a döndü. "Hız kes ve konuğumuzu karşılamak üzere silahlı bir heyet çıkar. Eğer gemimde bir sıyrık bile olursa vurun."

Angus gülümseyerek kaptanın ardından Rudolph'a göz kırptı Paylaştıkları bu anda herhangi bir saygısızlık yoktu. Denizcilerin tümü bir kaptan olarak Briscoe'ya hayrandılar. Donanmada, kaptanı denizde görevi amiralliğe tercih eden fazla gemi olmadığını bilirlerdi. Helikopter, hafif nakliye ve hava keşiflerinde kullanılan Ka32 Helix Rus donanma helikopterinin daha küçük bir modeliydi. Balıkçı filosu için balinaların yerini saptamakta kullanılan helikopter, şiddetle bakıma ihtiyaç gösteriyordu. Motor kapağından yağ sızmaktaydı ve gövdesinin boyaları dökülmüştü.

Helikopter dalgalarda sallanan güvertenin üç metre üzerine geldiğinde İngilizler çelik küpeştenin arkasında beklediler. Pilot motorun devrini zamanından önce düşürünce helikopter güverteye düşer gibi kondu, tekrar havalandı ve sonra oturdu. Pilot kontağı kapattı, pervaneler yavaşlayarak durdu.

Pilot kapıyı açıp Bridlington'un dev radar çanağına, sonra da kendisine gelen beş silahlı denizciye baktı. Güverteye atladığı anda kollar kendisini kavradı ve açık bir kapıdan içeri soktu.

Geminin birinci süvarisi Binbaşı Roger Avondale de karşılama heyetine katılmıştı ve Yüzbaşı Angus'la bir kenarda duruyordu. Doktor Yüzbaşı Rudolph, Briscoe'nun hemen yanında çevirmenlik yapmak üzere beklemekteydi. Rus pilotunun irileşmiş gözbebeklerinden yorgunlukla karışık uyuşmuş bir korku okuyordu. Briscoe, Rudolph'a başını salladı. "Ona ne hakla canı istediği zaman yabancı bir savaş gemisine inebileceğini sandığını sor."

Avondale, "Neden yalnız uçtuğunu da sorabilirsin," dedi. "Balinaları tek başına izlemesi pek olası değildir."

Rudolph'la pilot üç dakika süren karşılıklı bir konuşmaya giriştiler. Gemi doktoru sonra dönüp anlattı. "Adı Fyodor Gorimykin. Nikolavevsk limanından bir balıkçı filosu için balina gözcülüğü yapıyor. Hikâyesine göre kendisi ve

yardımcı pilotu avcı gemileri için araştırma..."

“Avcı gemileri mi?" diye sordu Angus.

“Altmış beş metre boyunda hızlı tekneler,” diye Briscoe açıkladı. “Balinalar patlayıcı zıpkınlarla avlanır. Ölen balina batmaması için havayla şişirilir ve üzerine yerini belli eden bir verici cihaz yerleştirilir. Avcı gemisi avlanmaya devam eder. Daha sonra avlarını toplayıp fabrika gemisine çekerler."

Avondale, "Birkaç yıl önce Odessa'da bir fabrika gemisinin kaptanıyla bir iki kadeh içmiştim," dedi. "Gemi yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda, yüksek teknolojili balina işleme araç gereci, laboratuvarları ve esaslı bir hastanesi olan müthiş bir şeydi. Yüz tonluk bir balinayı vinçte gemiye çekip yağlarını muz soyar gibi çıkararak dönen bir kazanda pişiriyorlar. Yağ çıktıktan sonra kalan her şey toz haline getirilip hayvan yemi olarak torbalanıyor. Ve bu iş yarım saatte tamamlanıyor."

"Bırakın da adamın hikâyesini dinleyelim," dedi Briscoe.

"Bir sürü bulamayınca fabrika gemisi Aleksandr Gorchakov'a dönmüş. Gemiye inince herkesi ve hatta yakınlardaki avcı gemisindekileri bile ölü bulduklarına yemin ediyor."

"Yardımcı pilotu ve gözlemcisi ne olmuş?" "Adam paniğe kapılıp onları almadan havalandığını söylüyor."

"Nereye gitmek niyetindeymiş?"

Rudolph, Rusa soruyu sorup yanıtını bekledi. "Yakıtı bitene kadar o kitlesel ölümden uzaklaşmak istemiş sadece."

"Ona arkadaşlarını öldürenin ne olduğunu sor." Rudolph adamla konuştuktan sonra omuzlarını silkti. "Bilmiyor. Tek bildiği yüzlerinde ıstırap ifadesi olduğu ve hepsinin kusarak öldükleri."

"Eğer bir mezarlık dolusu hayalet görmüşe benzemeseydi, adamın patolojik bir yalancı olduğunu söylerdim," dedi Briscoe.

Avondale kaptana baktı. "Ona inanacak mıyız, efendim?"

Briscoe bir an düşünüp sonra başını salladı. "Hızı on mil artırın sonra Pasifik Donanma Komutanlığını arayıp durumu bildirin ve inceleme yapmak üzere rota değiştirdiğimizi söyleyin."

Harekete geçilmeden önce köprü hoparlör sisteminden tanıdık bir ses duyuldu. "Köprü, radar konuşuyor."

“Devam et, radar,” dedi Briscoe.

“Kaptan, izlememizi istediğiniz o gemiler...”

“Evet, ne oldu?”

“Gemiler hareket etmiyorlar ama radardan kaybolmaya başladılar.”

"Radar sağlam mı?"

“Evet, efendim.”

Briscoe'nun yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "'Kaybolma' ile ne demek istiyorsun?"

“Kaybolmak, efendim. Bence o gemiler batıyorlar.”

Bridlington, Rus balıkçı filosunun son bilinen yerine geldiğinde gemilerden tek iz yoktu. Briscoe araştırma yapılmasını emretti ve çok geçmeden geniş bir yağ lekesi gördüler. Yağın içinde küme küme kalıntılar vardı. Rus helikopter pilotu geminin kenarına koştu, denizde bir şeyi göstererek ağlamaya başladı.

Avondale köprü kanadından Rudolph'a, "Ne diyor bu?" diye seslendi. "Gemisinin battığını, bütün arkadaşlarının, ikinci pilotun ve gözlemcinin öldüklerini söylüyor."

“O işaret ettiği ne öyle?”

Rudolph eğilip denize baktı, sonra başını kaldırdı. "Üzerinde Aleksandr Gorchakov yazan bir can yeleği."

Dürbünle bakan Angus, "Bir ceset görüyorum," diye seslendi "Hayır, dört ceset. Çevrelerinde köpekbalıkları dolaşıyor."

Briscoe, "Bofors toplarını ateşleyin," dedi. "Cesetlerin incelenmesi için parçalanmaması gerekiyor. Bir filika gönderin. Bir yerde birileri mümkün olduğu kadar çok kanıt isteyecektir."

Çifte kırk milimetrelik Bofors topları ateşe başlarken Avondale, Angus'a döndü. "Bana sorarsan çok garip şeyler oluyor. Sen ne dersin?"

Angus gülerek baktı birinci süvariye. "İki yüz yıl öldürüldükten sonra balinalar artık intikamlarını aldılar derim."

26

Pitt iki aydır neredeyse ilk kez bürosunda, masası başında oturmuş, mektup açacağı olarak kullandığı bir dalgıç bıçağıyla oynarken gözleri uzaklara dalmıştı. Konuşmadan karşısındaki Amiral Sandecker'den bir karşılık bekliyordu.

Washington'a o pazar sabahı erkenden gelmiş ve doğruca boş NUMA merkezine gidip altı saat boyunca Kunghit Adasındaki bulgularını ve sualtı akustiğine karşı kendisince neler yapılabileceğini açıklayan ayrıntılı raporunu hazırlamıştı. Rapor son birkaç günün yorucu sıkıntılarından sonra çok basit geliyordu. Şimdi daha nitelikli başka insanların sorunu ele alıp doğru olan çözümü bulmalarını beklemekteydi.

Pitt koltuğunu çevirerek pencereden Potomac Nehrine baktı ve Maeve'in yüzünde o korku ve çaresizlik ifadesiyle Buz Avcısı'nın güvertesinde durduğunu görür gibi oldu. Onu terkettiği için kendi kendine çok kızıyordu. Deirdre'nin Maeve'e Buz Avcısı'nda babalarının çocuklarını kaçırdığını söylediğinden emindi. Maeve de güvenebileceği tek insana uzanmış, Pitt de onun içinde bulunduğu tehlikeyi sezememişti. Hikâyenin bu kısmı raporda yoktu.

Sandecker dosyayı kapatıp Pitt'in masasının üzerine bıraktı. "Öldürülmemen bir mucize olmuş."

“Çok iyi insanlar bana yardım ettiler.”

“Bu iş üzerinde gidilebileceği kadar ileri gitmişsin. Seninle Giordino'ya on gün izin veriyorum. Evine git ve antika arabalarınla uğraş.” Pitt omuzlarındaki ezikleri ovuşturarak, "Buna itiraz edecek değilim.” dedi.

“Canını güç kurtarmana bakılırsa Dorsett'le kızları epey sert oyuncular.”

“Maeve dışında. O, aileden kovulmuş.”

“Onun Roy Van Fleet'le NUMA'da biyoloji bölümünde çalıştığa biliyorsun sanırım.”

“Evet. Deniz yaşamında ultrasonun etkileri üzerine.”

Sandecker, Pitt'in yüzüne bakıp yıpranmış ama hâlâ genç görünümlü hatlarını inceledi. "Ona güvenebilir miyiz? Bulgularımızı babasına iletiyor olabilir."

Dirk'in yeşil gözlerinde hiçbir hilekârlık izi yoktu. "Maeve'in ablalarıyla ortak hiçbir şeyi yoktur."

Sandecker, Pitt'in Maeve hakkında konuşmak istemediğini sezerek konuyu değiştirdi. "Kız kardeşlerden söz açılmışken, Boudicca Dorsett sana babasının operasyonlarını birkaç haftaya kadar neden kapatacağı konusunda bir ipucu verdi mi?"

“Hayır.”

Sandecker purosunu düşünceli bir tavırla parmakları arasında yuvarladı. "Deirdre'nin madenlerinden hiçbiri ABD topraklarında olmadığından, gelecekteki cinayetleri önlemek için hiçbir imkânımız yok."

“Dört madenden birini kapatırsanız ses dalgalarının öldürme potansiyelini ortadan kaldırmış olursunuz.”

“Boudicca bombardıman uçaklarını göndermek dışında ki Başkan bunu kabul etmeyecektir elimiz kolumuz bağlı durumdayız.”

“Açık denizlerde işlenen cinayetlere uygulanabilecek uluslararası bir yasa olmalı.”

Sandecker başını salladı. "Bu duruma uygun bir yasa yok. Uluslararası yaptırımın eksikliği Dorsett'in lehine işliyor. Gladyatör Adası ailenin malı, Rusların Sibirya açıklarındaki madeni kapatmalarını sağlamak için bir yıldan fazla uğraşmak gerekir. Dorsett yüksek düzeydeki bürokratlara rüşvet dağıtmaya devam ettikçe madenleri açık kalacaktır."

“Kanadalılar var,” dedi Pitt. "Kendilerine izin verilse Kanada polisi. Dorsett'in madenini kaçak köle çalıştırması nedeniyle yarın kapatır."

“Öyleyse madene baskın yapmalarını ne önlüyor?" Pitt, Müfettiş Stokes'un Dorsett'in cebinde olan bürokratlar ve parlamento üyeleri hakkındaki sözlerini hatırladı. "Aynı engeller: Rüşvet ve kurnaz avukatlar."

Para parayı getirir, dedi Sandecker. "Dorsett sıradan yöntemleri uygulanamayacağı kadar zengin ve örgütlenmiş."

“Amiral, yenilgiyi kabul etmek size pek yakışmıyor. Arthur Dorsett'in karşısında yenilgiyi kabul edeceğinize inanamıyorum.”

Sandecker'in gözlerinde ısırmak üzere olan bir çıngıraklı yılan ifadesi belirdi. "Sana oyundan vazgeçtiğimi kim söyledi?"

Pitt zaten Sandecker'in herhangi bir güçlükten kaçacağına bir an bile inanmış değildi. "Ne yapacaksınız?"

“Ticari bir kuruluşun silahlı bir grup tarafından istilasını ve bu arada yüzlerce

masumun öldürülmesini emredemeyeceğime ya da bütün Dorsett madenlerini safdışı bırakacak bir Özel Kuvvet ekibini havadan gönderemeyeceğime göre elimdeki tek yola başvuracağım.”

"Nedir o?"

“Durumu kamuoyuna açıklamak. Yarın sabah ilk iş olarak bir basın toplantısı yapacağım ve Arthur Dorsett'in Atilla'dan bu yana insanlığın üzerine salınmış en büyük canavar olduğunu ilan edeceğim. Kitle ölümlerinin nedenini açıklayıp suçu ona yükleyeceğim. Sonra Kongre üyelerini Dışişleri Bakanlığı üzerine baskıya çağıracağım, onlar da Dorsett'in topraklarındaki operasyonlarını durdurmaları için Kanada, Şili ve Rusya hükümetlerine baskı yapacaklar. Sonra arkamıza yaslanıp olacakları bekleyeceğiz.”

Pitt, Sandecker'e uzun uzun bakıp gülümsedi. Amiral torpillere veya sonuçlara aldırış etmeksizin fırtınalı sularda seyrediyordu. "Size şaşı bakacak olsa şeytanın karşısına çıkmaktan bile çekinmezsiniz," dedi. "Sert konuştuğum için özür dilerim. Basın toplantısı falan olmayacağını sen de benim kadar bilirsin. Elimde sağlam kanıtlar bulunmadan olacaklar sonucunda bir akıl hastanesine kapatılmaktan başka bir şey kazanamam. Arthur Dorsett gibi insanları yok etmek imkânsızdır.

Onları yaratan sonu iktidar olan bir açgözlülük sistemidir. Onun gibi insanların acınacak yanları servetlerini harcamayı veya ihtiyacı olanlara vermeyi bilememeleridir." Sandecker durdu, purosunu yaktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama onu ele geçireceğime yemin ederim."

Maeve çektiği acıya karşılık metin davranmaya çalışıyordu, ilk başlarda babasının adamlarının Georgetown'da kendisine kiraladıkları küçük evde yalnız kaldığı her an ağlamıştı. İkizlerine Gladyatör Adasında neler olabileceğini düşündükçe, kalbi korkudan duracakmış gibi oluyordu. Onların yanına koşmak, ikisini de güven altına almak isterdi ama güçsüzdü. Rüyalarında kendini onların yanında görüyor, ancak uyandığında rüyalar karabasanlara dönüşüyordu. Babasının o akıl almaz kaynaklarıyla başetmesi konusunda en küçük bir umut bile yoktu. Her ne kadar kimseyi göremiyorsa da, attığı her adımın izlendiğinden emindi.

Maeve'i kanatları altına almış olan Roy Van Fleet ve karısı Robin onu bir denizaltı araştırma şirketinin zengin sahibinin verdiği davete çağırmışlardı. Maeve gitmek istememişse de Robin kendisini zorlamış, olumsuz yanıtını kabul etmemiş, yaşamına biraz eğlence katması gerektiğinde ısrar etmişti. Maeve'in ne gibi işkenceler altında ezildiği aklının ucundan bile geçmezdi.

Maeve perdenin arasından sokağa baktı. Toprak üzerinde ince bir kar tabakası varsa da, sokaklar temizdi. Hava soğuktu ama dondurucu değildi. Bir kadeh votka doldurdu, bileklerine kadar uzanan siyah mantosunu giydi ve Van Fleet'leri beklemeye başladı.

Pitt amiralden aldığı davetiyeyi golf kulübünün kapısında gösterip içeri girdi, paltosunu vestiyerde bıraktıktan sonra koyu renkli ceviz kaplama olan geniş balo salonuna yöneldi. Washington'un seçkin dekoratörlerinden biri odada insanı şaşırtıcı bir denizaltı havası yaratmıştı. Tavandan kâğıt balıklar sarkıyor, gizli ışıklandırma salona suyu andıran yumuşak bir yeşil-mavi yayıyordu.

Deep Abyss Mühendislik Şirketinin başkanı olan davet sahibi, karısı ve diğer şirket yetkilileriyle konukları karşılıyorlardı. Pitt onların yanına yaklaşmadan salonun loş köşesindeki bara gidip bir tekila ısmarladı. Sonra sırtını tezgâha dayayıp salona baktı.

En az iki yüz kişi olmalıydı. Orkestra bir film müziği potpurisi çalıyordu. Pitt denizler ve çevreyle ilgili komisyonlardan Kongre üyeleriyle dört beş senatörü tanıyordu. Erkeklerden çoğu beyaz smokin giymişlerdi. Pitt eski tarz görünüşü tercih ederdi. Siyah smokin ceketinin önünde Santa Fe Demiryolunda buharlı lokomotif makinisti olan dedesinden kalma cep saatinin kalın altın zinciri sarkıyordu.

Aralarında birkaç metres bulunan ve çoğu eş olan kadınların kimi tuvalet, kimi kısa etek giymişler, omuzlarına pullu ya da brokarlı ceketler atmışlardı. Evli çiftler sanki eski arkadaşlarmış gibi birbirlerinin yanında duruyorlardı.

Pitt havadan sudan söz etmekten hoşlanmaz, kokteyl partilerde hep bilerek kenarda dururdu. Böyle yerlerde çabuk sıkılır ve çoğunlukla bir saat sonra hangarın üzerindeki dairesine dönerdi. Gelgelelim bu gece farklıydı. Sandecker, Maeve'in de Van Fleet'lerle kokteyle geleceğini söylemişti. Şimdi gözleriyle masaları ve kalabalık dans pistini tarıyor ama kadını göremiyordu.

Ya son dakikada fikrini değiştirdi ya da henüz gelmedi, diye düşündü. Hayranları tarafından sarılmış güzel bir kız için rekabete girmekten hoşlanmayan Pitt, otuz beş yaşlarında kendisi gibi yalnız olan bir kadını dansa kaldırdı. Doğuştan güzel olanlar arasında kaybolan, başka erkeklerin görmezden geldikleri bu tip kadınların en akıllı ve en ilginç olduklarını deneyimleriyle bilirdi. Bu seçtiği de Dışişleri Bakanlığının yüksek yetkililerinden biri çıktı ve kendisine bol bol bakanlık dedikodusu yaptı. Pitt, biri davet sahibinin sekreteri, diğeri hem Okyanuslar Komisyonu başkanının başyardımcısı, hem de senatör olan iki kadınla daha dans ettikten sonra görevini yapmış olarak bir tekila daha

içmek üzere bara döndü.

Maeve de tam o anda salona girdi.

Pitt ona bakarken bile kadındaki sıcak ışıltının farkına varıp büyük bir zevk duydu. Oda birden bulanıklaşmış, sanki bir ses perdesi arasında kaybolmuştu. Maeve bu ışıltılı yerin tam ortasında tek başına gibiydi.

Maeve, Van Fleet'lerle bir masaya doğru yürüdü. Yerine oturur oturmaz hem genç, hem dedesi olacak kadar yaşlı erkekler çevresini sarıp dansa kaldırmak istediler. Maeve her daveti kibarca reddetti. Çok geçmeden erkekler durumu anlamışlar ve oradan uzak durmaya başlamışlardı. Van Fleet'ler izin isteyip dansa kalktılar. Maeve yalnız kalmıştı.

“Çok seçici olmalı,” dedi barmen.

“İlk ekibi gönderme zamanı,” diyen Pitt boş kadehini tezgâhın üzerine bıraktı.

Pitt dans eden çiftler arasından yürüdü. Nevada senatörü yanından geçerken kendisine sürtündü. Senatör bir şey söylemeye kalkıştıysa da Pitt aksi bir bakışla adamı hemen susturdu.

Maeve bir erkeğin kalabalığı yararak kendisine doğru gelmekte olduğunu hayal meyal farkettiğinde sıkıntıyla çevresine bakınmaktaydı. İlk başta onun dans etmek isteyen biri olabileceğini düşünerek adama pek dikkat etmedi. Başka bir zaman ve yerde olsaydı dikkatleri böylesine çekmek hoşuna gidebilirdi, ama aklı yirmi bin kilometre ötedeydi. Yabancı, ancak masanın yanına gelip de ellerini mavi masanın üzerine koyunca onu tanıdı. Maeve'in yüzü tarif edilemez bir sevinçle aydınlandı.

“Dirk. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum.” Soluğu kesilmişti.

“Buz Avcısı'ndan apar topar ayrılırken veda etmediğim için senden özür dilemeye geldim.”

Maeve erkeğin davranışına hem şaşırmış, hem memnun olmuştu Onun kendisine karşı iyi duygular beslediğini sanmıyordu. Oysa şimdi gözlerinde çok başka şeyler okunuyordu. Müzik yüzünden güçlükle duyulan bir sesle, "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemezsin," dedi.

Pitt kadının yanına oturdu. "Artık biliyorum," dedi.

“Ne gibi bir durumda olduğumu hayal bile edemezsin.”

Pitt, Maeve'in elini avuçları içine aldı. Ona ilk kez bilerek dokunuyordu. Alaycı bir gülümsemeyle, "Boudicca ile konuştum," dedi. "Bana birşeyler şeyi

anlattı."

Maeve birden çökmüş gibiydi. "Sen mi? Boudicca'yla mı? Bu nasıl olabilir?"

Pitt kalkıp kadını hafifçe iskemlesinden çekti. "Haydi, dans edelim biraz, sonra sana hepsini anlatırım."

İşte sanki bir büyü yapılmış gibi onu kolları arasında tutuyor, kendisine sokulan vücudunu vücuduna bastırıyordu. Pitt bir an gözlerini kapatıp kadının parfümünü içine çekti. Orkestra Henry Mancini'nin "Moon River"ini çalarken yanak yanağa dans ettiler.

Maeve şarkının sözlerini mırıldanırken birden sustu, vücudu katılaştı, erkeği hafifçe itti. "Oğullarımı biliyor musun?"

"Adları ne?"

"Sean ve Michael."

“Baban denizdeki cinayetler hakkında NUMA'nın neler bildiğini kendisine bildirmene karşılık olarak onları Gladyatör Adasında rehin tutuyor.”

Maeve şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı ve başka bir soru soramadan Pitt onu kendine doğru çekti yine. Birkaç dakika sonra kadının ağlamaya başlarken vücudunun gevşediğini hissetti. "Çok utanıyorum. Ne yana döneceğimi şaşırdım."

“Şimdi yalnız şu anı düşün. Her şey yoluna girecektir.”

Orkestra müziğe ara verip de diğer çiftler masalarına dönerlerken onlar hâlâ dans ediyorlardı. Her ikisi de gülümseyerek kendilerine bakan insanlara aldırmıyorlardı. Maeve, "Buradan gitmek istiyorum," demek için ağzını açtı, ama diline hakim olamadan, "Seni istiyorum," dedi.

Ne var ki konuşur konuşmaz birden utandı. Yüzü ve boynu kıpkırmızı kesildi. Adamcağız benim için ne düşünecek şimdi, diye düşündü.

Pitt gülümsedi. "Van Fleet'lere veda et. Ben arabamı alıp seni kulübün önünde bulurum."

Maeve, Van Fleet'lere Pitt'le gideceğini söyleyince karı koca birbirlerine bilmişçesine baktılar. Kalbi yerinden kopacakmış gibi atan Maeve salonu geçti, vestiyerden mantosunu aldı ve koşar adımlarla dışarı çıktı. Pitt'in alçak bir kırmızı araba önünde park bekçisine bahşiş vermekte olduğunu gördü. Tam bir yarış arabasıydı. Üstü açıktı, tamponları yoktu ve ön tekerlekler Maeve'in motosiklet çamurluğuna benzettiği şeylerle örtülüydü. Yedek lastik gövdenin sağ

tarafında kapıyla çamurluk arasındaydı.

“Bu şeyi gerçekten sürüyor musun?” diye sordu.

“Elbette.”

“Ne marka bu?”

“J2X Allard.” Pitt küçük alüminyum kapıyı açtı.

“Eskiye benziyor.”

"1952'de İngiltere'de yapılmış. Sen doğmadan en az 25 yıl önce. Büyük Amerikan V8 motoru var. Allard'lar Mercedes 300 SL'ler çıkana kadar bütün spor araba yarışlarını birincilikle bitirmişlerdir. Maeve öne oturunca bacakları yere neredeyse paralel olarak önüne uzandı. Ön tabloda hız göstergesi olmadığını farketti, sadece dört motor göstergesi ve bir takometre vardı."

“Bizi gittiğimiz yere götürür mü?” diye korkuyla sordu.

“Salon konforuyla değil, ama ses hızına yaklaşır.”

“Kapalı bile değil.”

“Yağmurda kullanmam.” Pitt kadına ipekli bir eşarp uzattı. "Saçların için. Açıkta epey rüzgârlı olur. Emniyet kemerini de bağlamayı unutma. Sert sol viraj alırken kapı kendiliğinden açılıyor."

Pitt direksiyonun arkasına geçerken Maeve eşarbı başına bağladı. Pitt kontağı açtı, elfrenini boşalttı, motoru birinci vitese geçirdi. Ne kulakları tırmalayan bir egzoz gürültüsü geldi, ne de lastikleri parçalanır gibi çığlık attılar. Araba sanki bir cenaze törenindeymiş gibi sessizce ve sarsılmadan yola koyuldu.

“NUMA'dan aldığın bilgileri babana nasıl iletiyorsun?” diye sordu Pitt.

Kadın erkekle göz göze gelmeye cesaret edemeyerek bir an konuşmadı. Sonra, "Babamın yardımcılarından biri pizza getiriyormuş gibi zaman zaman eve gelir," dedi.

"Parlak değil, ama akıllıca." Pitt yol kenarında park etmiş olan son model bir Cadillac STS'ye baktı, içinde ikisi önde biri arkada üç kişi Karanlıkta oturuyorlardı. Dikiz aynasından Cadillac'ın farlarının yandığını ve arkasından hareket ettiğini gördü. "Gözetleniyor musun?" diye sordu.

"Çok yakından gözetleneceğimi söylemişlerdi, ancak ben henüz kimseyi farketmiş değilim."

“Pek gözlemci değilmişsin. Şu anda arkamızda bir araba var.”

Maeve erkeğin kolunu tuttu. "Bu epey hızlı bir arabaya benziyor. Neden onlardan kaçmıyorsun?"

"Kaçmak mı?" Pitt kadının gözlerine bakınca heyecan parıltısını gördü. "Arkamızdaki bir Cadillac STS, saatte 260 kilometre yapan üç yüz beygirlik motoru vardır. Bizimkinin motoru da Cadillac'tır ama kırk sekiz yıl öncesinin hızlı arabasıdır. Şimdi saatte 210 kilometreden fazla yapamaz, o da rüzgârı arkadan alırsa."

“Onlardan kurtulmak için bir şey yapmalısın.”

“Yapacağım, ama sen bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

Pitt dik bir tepeye tırmanmayı bekledi ve tepenin öteki yanına geçince Cadillac'a karşı çok değerli bir beş saniye kazandı. Sonra gazı birden kökleyince küçük kırmızı spor araba birden asfaltın üzerinde uçar gibi oldu. İki yandaki ağaçların çıplak dalları çifte farların ışığı altında çılgın bir karaltı haline geldi. Bir kuyudan aşağı düşüyorlarmış gibiydi.

Pitt dikiz aynasına bakınca Cadillac sürücüsünün avının hızlandığını farkedene kadar 150 metre kadar kazandığını farketti. Aradaki fark Şimdi 300 metreye çıkmıştı. Pitt, Cadillac'ın üstün hızını hesaplayarak dört beş dakikaya kadar arabanın kendilerine yetişeceğini tahmin etti.

Dümdüz yol Washington'un dışındaki lüks Virginia bölgesinin at Çiftlikleri arasından geçiyordu. Gecenin o saatinde trafik çok az olduğu için Pitt iki arabayı geçti. Cadillac her geçen kilometre biraz daha yaklaşıyordu. Pitt direksiyonu gevşek tutuyordu. Korku duyuyor değildi. Arkasındaki adamlar ne kendisine, ne de Maeve'e bir zarar vermek niyetindeydiler. Bu bir ölüm kalım mücadelesi değildi.

Gözlerini bir an yoldan ayırıp Maeve'e baktı. Kadın koltukta arkasına yaslanmış, sanki ön camın üstünden gelen havayı içine çekmek istermiş gibi başını hafifçe kaldırmıştı. Gözleri kapalı, dudakları aralıktı

Kentin varoşlarına gelene kadar Pitt'in gazı köklemek ve arabayı yolun üzerindeki çizginin üzerinde tutmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Hız göstergesi olmadığından hızını ancak takometreyle hesaplayabiliyordu. Saatte yüz doksan ila iki yüz kilometre yaptığını sanıyordu. Eski araba sahip olduğu her şeyi ortaya koymuştu.

Dikiz aynasına bir daha baktı. Cadillac aralarındaki mesafeyi yüz metreye indirmişti. Herif acemi değil, diye düşündü. Refleksleri kendisininkiler kadar hızlıydı. Pitt dikkatini yine yola verdi.

Şimdi meskûn bir bölgeye giriyorlardı. Pitt, Cadillac'ı evler arasından uzanan caddelerde belki kaybedebilirdi ama düşünülemeyecek kadar tehlikeli olurdu. Köpeklerini gece sokağa çıkarmış bir aileyi ezmeyi göze alamazdı.

Bir iki dakika sonra yavaşlayacak ve giderek çoğalan trafiğe karışacaktı. Ancak o an için önündeki yol boş olduğundan hızını artırdı. 0 sırada bir sonraki kavşakta batıya giden yolda çalışma olduğunu gösteren bir tabelanın önünden geçti. Pitt yolda pek çok sert viraj olduğunu biliyordu. Yol beş kilometre kadar sonra Langley'de CIA merkezinin yanından geçen caddeyle birleşirdi.

Pitt sağ ayağını gaz pedalından çekip fren pedalına bastırdı. Sonra direksiyonu sola kırdı, lastikler dumanlar çıkararak döndü ve Allard daha arka tekerlekleri durmadan karanlık kır yoluna saptı.

Pitt'in önündeki virajlara artık çok dikkat etmesi gerekiyordu. Eski moda farlar yeni halojenler gibi önünü aydınlatmadığından bir sonraki viraja hazırlanmak için altıncı duyusuna güvenmek zorundaydı. Pitt virajlara bayılırdı, frene aldırmadan arabanın kontrolü altında savrulmasına izin veriyor, sonra bir sonraki viraja kadar gaza basıyordu.

Daha ağır olan Cadillac yarış arabasıyla boy ölçüşemezdi. Sürücüsü merhametsizce arkalarından geliyorsa da her virajda biraz daha geri kalıyordu.

Önlerindeki barikatlarda sarı uyarı ışıkları yanıp sönmekteydi. Yol kenarında açılmış bir hendeğe bir boru yerleştirilmekteydi. Pitt yolun tümüyle kapanmış olmadığını görünce sevindi. Yol yüz metre kadar toprak ve mıcıra dönmüştü ama o ayağını gaz pedalından kaldırmıyordu. Arkalarında bıraktıkları büyük toz bulutunun Cadillac'ı biraz daha yavaşlatacağını biliyordu.

Bu öldürücü hızla daha iki dakika geçtikten sonra Maeve sağını işaret etti. "Araba farları görüyorum."

"Ana yol," dedi Pitt. "Burada onları kaybedeceğiz." Kavşakta her iki yönden de en az yarım kilometre içinde gelen araba yoktu. Pitt sert bir sol dönüş yaparak kentten uzaklaştı.

“Yanlış yolda gitmiyor musun?" diye bağırdı.

"Seyret ve öğren." Pitt direksiyonu geri çevirdi, hafif bir fren yaptı, Allard'a U dönüşü yaptırıp aksi yöne sürdü. Cadillac'ın ışıkları kavşakta görünmeden kavşağı geçti ve kente doğru hızlandı.

"Bu neydi?" diye sordu Maeve.

"Buna aldatmaca derler. Eğer herifler benim tahmin ettiğim kadar akılsızlarsa

lastik izlerimizi aksi yönde izlemeye devam edeceklerdir."

27

Pitt arabayı Washington Uluslararası Havaalanının yanındaki karanlık bir toprak yolda sürerken Maeve de ürkekçe çevresine bakıyordu. Pitt terkedilmişe benzeyen eski bir hangara doğru gidiyordu. Ortalıkta başka bina yoktu. Pitt, Allard'ı yüksek bir direkteki loş sarı ışığın altında durdurunca kadının huzursuzluğu artmıştı, güdüsel bir hareketle olduğu yerde büzüldü.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

Pitt alay edercesine baktı. "Nereye olacak? Evime elbette."

Maeve'in yüzünde kadınca bir hoşnutsuzluk belirdi. "Bu eski barakada mı yaşıyorsun?"

“O gördüğün çoktan göçüp gitmiş bir havayolu için 1936'da yapimış tarihi bir bakım hangarıdır.”

Pitt cebinden bir uzaktan kumanda aleti çıkarıp tuşlarına bastı. Bir saniye sonra bir kapı açılırken Maeve karşısında zifiri karanlık bir mağara gördü. Adam daha heyecanlı olması için farları söndürüp arabayı karanlığın içine sürdü, bir sinyalle kapıyı kapattı ve orada öylece oturdu.

“Eh, ne diyorsun bakalım?” diye sordu.

“İmdat için bağırmaya hazırım,” dedi Maeve.

“Özür dilerim.” Pitt kumandaya bir daha basınca hangar kirişler arasına asılı sıra sıra floresan lambanın ışığıyla aydınlandı.

Maeve mekanik sanatın bu paha biçilmez örneklerine bakarken ağzı açık kalmıştı. Otomobiller, uçak ve lokomotiften oluşan klasikler koleksiyonu karşısında gözlerine inanamıyordu. Birkaç tane RollsRoyce ile büyük Daimler'i tanıyordu ama Amerikan Packard, Pierce Arrow, Stutze, Cord ve diğer Avrupa arabalarını hiç tanımıyordu. Tavana asılı duran iki uçak eski bir üç motorlu Ford ile İkinci Dünya Savaşının bir Messerschmidt 262'siydi.

“Bütün bunlar senin mi?”

“Ya bunlar olacaktı ya da bir eş ve çocuklar,” diye şaka etti Pitt.

Maeve başını çevirip işveli bir tavırla baktı. "Evlenip çocuk sahibi olmayacak kadar yaşlı değilsin. Sadece doğru kadını bulamamışsın."

“İşte bu doğru sanırım.”

“Aşkta talihsiz miydin?”

“Pitt laneti.”

Maeve lacivert Pierce Arrow karavanı gösterdi. "Burada mı oturuyorsun?"

Pitt gülerek yukarsını işaret etti. "Daireme şu döner merdivenle çıkılır, ama tembelsen yük asansörüne binebilirsin."

“Biraz egzersiz fena olmaz.”

Pitt kadını süslü demir merdivenden yukarı çıkardı. Kapı açılınca yılarına rafları denizcilik hakkında kitaplarla ve Pitt'in NUMA için çalışırken bulduğu şişe içindeki gemi modelleriyle dolu olan bir oturma odası çıktı. Bir yandaki kapıdan, eski bir yelkenlinin kaptan kamarası biçiminde döşenmiş ve yatağın arkasına kocaman bir dümen yerleştirilmiş geniş yatak odasına giriliyordu. Oturma odasının öteki ucunda mutfak 3 yemek odası vardı.

Demek Huckleberry Finn nehirdeki gemi evinden sonra buraya aşındı? diyerek Maeve meşin bir kanepeye oturdu, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını minderlere uzattı.

Ben hâlâ yılın büyük bir bölümünde su üzerindeyim. Bu odalar beni istediğim kadar çok görmezler. Pitt de ceketini çıkarıp papyon kravatını çözdü. "Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

“Bir konyak iyi olurdu.”

Pitt kadına bir Remy Martin verip yanına oturdu. Maeve erkeği arzuluyordu; kendini onun kolları arasına atmak, ona dokunmak istiyordu ama aklı karmakarışıktı. Çocuklarının Jack Ferguson'un zalim eli altında ıstırap çektiklerini düşününce ani bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bunu bir kenara itemezdi. Göğsü sıkışıyordu. Kendisi için hâlâ birer bebek olan Sean ile Michael'i özlüyordu. Şimdi bir şehvet serüvenine girmek, suç işlemekten farksızdı. Umutsuzluğu yüzünden bağırmak geliyordu içinden. Kadehini sehpaya bırakıp ağlamaya başladı.

Pitt kadını sıkıca kucakladı. "Çocukların mı?"

Maeve başını salladı. "Özür dilerim, sana yanlış bir izlenim vermek dememiştim."

Pitt için kadın duyguları pek çok erkek için olduğu gibi asla büyük bir esrar taşımış değildi ve ağlamaya başladıklarında hiç şaşırmazdı, kadınların duygusal

davranışlarına huzursuzluktan çok merhametle bakardı. "Bir kadının çocuklarına duyduğu kaygıyla cinsel güdüsü yaktıklarında her zaman analık duygusu kazanır," dedi.

Maeve, Pitt'in nasıl böylesine anlayışlı olduğunu anlayamıyordu. hiç böyle bir erkek tanımamıştı. "Kendimi kaybolmuş hissediyorum ve korkuyorum," dedi. "Yaşamım boyunca hiç bu kadar çaresizlik içinde olmamıştım."

Pitt kalkıp bir kutu kâğıt mendil getirdi.

“Seni... seni düşkırıklığına uğratmama aldırmıyor musun?”

Maeve gözlerini ve burnunu silerken Pitt gülümsedi. "Doğrusunu istersen başka amaçlarım da vardı."

Kadının gözleri irileşti. "Benimle yatmak istemiyor musun?"

“Bunu istememem mümkün değil. Ama seni sadece onun için getirmedim buraya.”

“Anlamıyorum.”

“Planlarımı pekiştirmem için yardımına ihtiyacım var.”

“Ne planı?”

Pitt sanki soruya şaşırmış gibi kadının gözlerinin içine baktı. "Gladyatör Adasına gizlice girmek, çocuklarını alıp kaçırmak elbette." Maeve bu kez elleriyle anlamadığını gösteren sinirli bir hareket yaptı. "Bunu yapar miydin? Benim için hayatını tehlikeye atar mıydın?"

“Ve oğulların için.”

“Neden ama?”

“Neden mi? Amiral Sandecker bana on gün izin verdi, ben de boş oturup verimsiz işler yapmaktan hiç zevk almam.” Kadının ıslak yüzünde bir gülümseme belirdi. Erkeği tutup kendisine çekti. "Bu hiç de iyi bir yalan değil." Pitt öpüşmelerinden önce, "Nasıl olur da kadınlar benim içyüzümü böylesine kolaylıkla görürler," diye söylendi.

3. BÖLÜM: ELMASLAR... BÜYÜK HAYAL 30 Ocak 2000

Tasman Denizi, Gladyatör Adası

28

Dorsett malikânesi adanın iki sönmüş yanardağı arasındaki sırta inşa edilmişti. Ön tarafı elmas madeninin hareketli limanı haline dönmüş olan lagüne bakıyordu. Her iki volkan kuyusundaki iki maden Charles ve Mary Dorsett'in evlendikten sonra İngiltere'ye döndükleri günden beri sürekli faaliyet halindeydi. Aile imparatorluğunun o zamandan başladığını iddia edenler varsa da, durumu daha yakından bilenler imparatorluğun gerçekte Betsy Fletcher'in taşları bulup çocuklarına oynamaları için verdiği güne dayandığını söylemekteydiler. Palmiye dallarından çatısıyla kütüklerden yapılma ilk ev Anson Dorsett tarafından yıkılmıştı. Sonraki kuşaklar tarafından onarılmış olan ve sonunda Arthur Dorsett'e kalan büyük malikâneyi çizip yaptırtan da oydu. Binanın planı klasikti, merkezi bir bahçe çevresinde, kapıları bahçeye açılan ve hepsi de antika eşyayla döşenmiş otuz oda. Gözle gözlen tek modern şey büyük bir uydu anten çanağı ve orta avludaki modern yüzme havuzuydu. Arthur Dorsett telefonu kapattı, çalışma basından çıkıp Deirdre'nin bikiniyle tropik güneşinin altında durduğu havuz başına yürüdü.

“Memurlarım sakın seni böyle görmesinler,” diye homurdandı. Deirdre başını hafifçe kaldırıp vücuduna baktı. "Ben bir sorun görmüyorum. Sutyenimi giymişim işte."

“Kadınların tecavüze uğramalarına hiç şaşmamak gerek.”

“Herhalde çuvalla dolaşmamı istemezsin,” diye alay etti Deirdre "Az önce Washington'la Konuştum," dedi Arthur Dorsett. "Kız kardeşin kaybolmuş."

Deirdre şaşkın bir halde doğruldu, gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdı. "Kaynakların güvenilir kişiler mi? Ben en iyi özel dedektifleri tutmuştum, hepsi de eski Gizli Servis ajanlarıydı."

“Haber doğrulandı. Görevlerini başaramadılar ve Maeve'i bir araba

kovalaması sonunda kaybettiler.”

“Maeve profesyonel dedektiflere izini kaybettirecek kadar kurnaz değildir.”

“Söylediklerine göre kendisine yardım eden biri varmış.”

Deirdre'nin dudakları büzüldü. "Dur da tahmin edeyim: Dirk Pitt." Dorsett başını salladı. "Hangi taşı kaldırsan altından bu herif çıkıyor. Boudicca onu Kunghit'te ele geçirmişti ama parmakları arasından sıvışmayı başardı."

“Maeve'i kurtardığı zaman onun tehlikeli olduğunu hissetmiştim. Kutup Kraliçesi'nin rotasını kayalara çarpacak şekilde ayarladıktan sonra, helikopterle gemiden alınma planlarımı kesintiye uğrattığında onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamalıydım. Ondan, sonradan kurtulduğumuzu sanmıştım ama bu kere Kanada'daki madene geleceği aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Dorsett verandanın çatısını tutan sütunlardan birinin yanında duran güzel bir Çinli kıza işaret etti. Kız eteklerinde uzun yırtmaçlar olan ipekli bir elbise giymişti.

“Bana bir cin getir. Büyük bardakta olsun.”

Deirdre kendi boş kadehini kaldırdı. "Bana bir rom Collins daha."

Kız içkileri getirmek için koşarken Deirdre babasının kızın poposuna baktığını gördü. "Baba, yanımızda çalışanlarla yatmaktan vazgeçmelisin artık. Dünya senin durumunda ve zenginliğinde bir insandan çok başka şeyler bekler."

“Sınıfın çok ötesinde olan bazı şeyler vardır.”

“Maeve'i ne yapacağız? Dirk Pitt'le NUMA'dan arkadaşlarını ikizleri kurtarması için kandırmış olmalı.”

Dorsett gözlerini Çinli hizmetçiden ayırdı. "Çok becerikli biri olabilir, ama Gladyatör Adasına Kunghit'e girdiği gibi kolay kolay giremeyeceğini öğrenecektir."

“Maeve adayı hepimizden iyi tanıyor. O bir yolunu bulur.”

Dorsett avlunun kemerli kapısından madenleri işaret etti. "Kıyıya çıkabilseler bile eve iki yüz metreden fazla yaklaşamazlar."

Deirdre şeytanca gülümsedi. "Sıcak bir karşılama hazırlamak uygun olacaktır."

“Hayır, sevgili kızım, Gladyatör Adasında sıcak bir karşılama olmayacak.”

“Daha büyük bir planın var desene.”

Dorsett başını salladı. "Maeve'in yardımıyla güvenliğimize sızacak bir yol bulacaklardır kuşkusuz. Ama ne yazık ki, bunu uygulama fırsatı bulamayacaklar."

“Anlamıyorum.”

“Kıyılarımıza ayak basmadan işlerini bitireceğiz. Görevi senin koordine etmeni istiyorum. Boudicca her zamanki gibi yardımcı olacaktır.”

“Dorsett Şirketi hisselerime bahse girerim ki, onları nerede bulacağını biliyorsun. Programımız nedir?”

“Bay Pitt'le Maeve'in Washington'dan yola çıktıklarını tahmin ediyorum.”

Deirdre gözlerini kısarak babasına baktı. "Bu kadar çabuk mu?" "Maeve ortadan kaybolalı beri Pitt de NUMA'daki bürosuna ayak basmadı. İkisinin birlikte oldukları ve ikizleri almak için buraya geldikleri kesin."

Deirdre'nin gözlerine bir avcı kedi parıltısı gelmişti. "Onlara tuzağı nerede hazırlamamı istediğini söyle," dedi. Babasının yanıtı bildiğinden emindi. "Honolulu'da havaalanı veya bir otel mi?

“Auckland veya Sydney'de mi?"

Dorsett başını salladı. "Oralarda olmaz. Ticari uçaklarla uçup gözden uzak otellerde kalarak işimizi kolaylaştırmayacaklardır. NUMA'nın jet filosundan birini alacaklar ve kurumun şubelerinden birini üs olarak kullanacaklardır."

“Amerikalıların Yeni Zelanda veya Avustralya'da oşinografik araştırmalar için sürekli bir üsleri olduğunu bilmiyorum.”

“Üsleri falan yok. Yeni Zelanda'nın batısında derin deniz araştırması yapan Ocean Angler adlı bir araştırma gemileri var. Her şey plana uygun giderse Pitt ve Maeve, Wellington'a gelecekler ve yarın bu saatte limanda NUMA gemisiyle buluşacaklar.

Deirdre hayranlıkla babasına baktı. "Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

Dorsett gülümsedi. “Benim NUMA'da kendi kaynağım var. Denizaltında değerli taşların bulunmasıyla ilgili bilgi karşılığında kendisine iyi para ödüyorum."

“O zaman Boudicca'yla tayfaları araştırma gemisinin yolunu kesip binecekler ve ortadan kaldıracaklardır.”

“Bu akıllıca bir şey olmaz. Boudicca, Dirk Pitt'in her nasılsa, başıboş dolaşan gemilerin onunla ve yatıyla ilişkisini öğrendiğini biliyor. NUMA'nın

gemilerinden birini tayfalarıyla denizin dibine gönderirsek bu işin ardında bizim olduğumuzu hemen anlarlar. Bu konuya daha hassas bir şekilde eğileceğiz.”

“Yirmi dört saat fazla bir süre değil.”

“Öğle yemeğinden sonra yola çıkarsan akşama Wellington'da olursun. John Merchant ve güvenlik ekibi seni kent dışındaki depomuzda bekleyecekler.”

“Merchant'ın Kunghit Adasında kafasının kırıldığını sanıyordum. Sadece hafif bir çatlakmış. Onu intikam almayı istetecek kadar. O da bu işe katılmakta ısrar etti."

“Ya seninle Boudicca?” diye sordu Deirdre.

“Biz yatla geleceğiz, gece yarısı orada oluruz. Böylece hazırlığımızı yapmak için on saatimiz olacak.”

“Bu da onları gündüz yakalamak zorunda kalacağımız anlamına gelir.”

Dorsett, Deirdre'yi omuzlarından öylesine sertçe yakaladı ki, kadın irkildi. "Çıkacak herhangi bir engeli aşma konusunda sana güveniyorum."

“Maeve'e güvenebileceğimizi düşünmek yanlıştı,” dedi Deirdre.” Onun ilk fırsatta piçlerinin ardına düşeceğini bilmeliydim."

Dorsett öfkeyle, "Kaybolmadan önce bize ilettiği bilgi yararlıydı," diye ısrar etti. Yanlış attığı bir adım için mazeret bulmaktan hoşlanmazdı. "Maeve, Seymour Adasında ölseydi başımıza bu bela açılmayacaktı."

"Kusur sadece onun değil. Pitt'in Kunghit'e gireceğini önceden bilmiyordu. Pitt bir ağ attı ama toplayabileceği bilgiler bize bir zarar veremez."

Dorsett bu küçük pürüze fazla aldırış etmiyordu. Madenleri herhangi bir organize protestoya engel olacak ıssız adalardaydı. Geniş kaynaklarını harekete geçirmişti. Güvenlik, muhabirlerin adalara birkaç kilometreden fazla yaklaşamayacakları şekilde düzenlenmişti. Dorsett avukatları herhangi bir hukuki muhalefeti uzak tutmak için geceli gündüzlü çalışırken, halkla ilişkiler birimleri Pasifik'teki ölüm ve kayıpları çevreci dedikodu merkezlerinin ürünleri olarak göstermekte ve suçu başkalarına, özellikle de Amerika'nın gizli askeri deneylerine atmaktaydılar.

Dorsett sakin bir sesle, "Bugünden yirmi üç gün sonra Amiral Sandecker'in başlatacağı herhangi bir fırtına biz madenleri kapatınca doğal olarak dinecektir," dedi.

“Baba, madenlerimizi kapatarak suçu kabul ediyor duruma döşemeyiz. O

zaman ölen o kadar insanın ailelerinin açacakları dava'yla karşılaşırız.”

"Bundan hiç kaygılanma, kızım. Bizim madencilik yöntemlerimizin tarattığı sualtı ultrasonik dalgalarının organik yaşamı öldürdüğünü kapayacak bir şey bulmaları olanaksızdır. Bilimsel deneylerin yapılması Yıllarca sürer. Bilim adamları üç haftaya kadar inceleyecek bir şey bulayacaklardır. Elmas madenlerimizin son vidasına kadar sökülmesi için gerekli planlar hazır. Onların verdikleri adla akustik veba dünün manşetlerinde kalacaktır."

“Çinli kız içkilerini getirdikten sonra bir hayalet gibi sessizce sütunların gölgesine çekildi.”

“Anaları bize ihanet ettiğine göre Sean ve Michael'i ne yapacaksın?”

"Maeve'in bir daha onları asla görmemesini sağlayacağım."

“Yazık olacak.” Deirdre buzlu kadehi alnına sürdü:

Dorsett sanki su içermiş gibi bir yudumda cin kadehini devirdi.

“Yazık mı? Kime, Maeve'e mi yoksa ikizlere mi?”

“Hiçbirine.”

“Kime peki?”

Deirdre'nin yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Elmaslarının cam kadar değersiz olduğunu öğrenecek milyonlarca kadına."

“Taşın içinden gizemi çekip alacağız,” diyerek güldü Dorsett. "Söz veririm sana."

29

Pitt, NUMA uçağının camından bakarken Wellington bundan daha güzel bir yerde kurulamazdı, diye düşünüyordu. Bir körfezin ortasında kurulan ve adalarla korunan kent, dünyanın en iyi limanlarından birine sahipti. Pitt son on yılda Yeni Zelanda'nın başkentine dördüncü kez geliyordu ve daha bir kere sağanak yağmursuz ya da rüzgârsız görmüş değildi.

Amiral Sandecker, Pitt'in isteğine istemeye istemeye razı gelmişti. Arthur Dorsett'i çok tehlikeli bir insan, hiç vicdan azabı duymadan öldüren gözü doymaz bir sosyopat olarak görürdü. Pitt ve Giordino'nun Maeve'le birlikte Yeni Zelanda'ya gidip kurtarma üssü olarak araştırma gemisini almalarını bu girişimde hiç kimsenin yaşamının tehlikeye atılmaması koşuluyla kabul etmişti. Pitt, Ocean Angler gemisi Gladyatör Adasından güvenli bir uzaklıkta demir attığında, tehlikeyi yaşayacak üç kişinin sadece kendileri olacağını bildiğinden onun bu koşulu da seve seve kabul etmişti. Niyeti lagüne girmek için bir denizaltı aracı kullanmak, sonra karaya çıkıp Maeve'in çocuklarını alıp gemiye dönmekti. Pitt, planlarının hiçbir teknik yanı olmadığını düşündü. Kıyıya çıktıktan sonra her şey Maeve'e bağlıydı.

Pitt yanıbaşında Gulfstream jetini kullanan Giordino'ya baktı. İriyarı dostu sanki kumsalda bir palmiyenin altında yatıyormuşçasına rahattı. İlkokulda bir kavgada karşılaştıklarından bu yana iyi arkadaştılar. Lisede ve sonra da Hava Kuvvetleri Akademisinde aynı futbol takımında oynamışlardı. Pitt, California senatörü olan babasının etkinliğini kullanarak arkadaşını yanından hiç ayırmamıştı. Dirk ve Al aynı uçuş okulunda eğitim görmüşler, Vietnam'da aynı taktik filoda görev almışlardı. Ancak kadın konusunda çok farklıydılar. Giordino çeşitli serüvenlere girip çıkmaktan zevk alırken Pitt daha uzun süreli ilişkilerden mutlu olurdu.

Pitt yerinden kalktı, arka tarafa geçip Maeve'e baktı. Kadın uzun yol boyunca pek huzursuz uyumuştu ve yüzünden yorgunluk akıyordu. Gözleri kapalıydı ama dar koltukta sık sık yer değiştirmesi derin bir uykuya dalamadığını gösteriyordu. Pitt uzanıp hafifçe dürtükledi. "Wellington'a inmek üzereyiz."

Kadının masmavi gözleri açıldı. "Uyanığım."

“Nasılsın?”

Maeve doğrulurken başını salladı. "Hazır ve istekli."

Giordino uçağı hiç sarsmadan yere indirdi. Pistten çıkıp özel uçaklar park yerine doğru yol aldı. Omzu üzerinden Pitt'e, "NUMA aracını görüyor musun?" diye seslendi.

NUMA'nın beyaz ve turkuvaz renkleri görünürde yoktu. "Geç kalmış olmalı," dedi Pitt. "Ya da biz erken geldik."

“On beş dakika erken geldik.”

Bir havaalanı kamyoneti Giordino'ya ardından gelmesini işaret etti. Uçağın kanatları iki yandaki uçakların kanatlarıyla aynı hizaya gelince Giordino motorları susturdu.

Pitt yolcu kapısını açıp yere iki basamaklı merdiveni yerleştirdi, Maeve ardından inip uyuşmuş eklem ve kaslarını harekete geçirmek için yürümeye başladı. Esnerken, "Gemiden bizi karşılayacaklarım sanmıştım," dedi.

“Yolda olmalılar.”

Giordino eşyalarını arkadaşına uzattı, uçağın kapısını kapattı ve ani bir sağanak başlayınca Pitt ve Maeve'le kanadın altına sığındı. Sağanak başladığı gibi bitti ve bulutlar arasından güneş göründü. Birkaç dakika sonra da kenarlarında LİMAN DOLMUŞU yazılı küçük bir Toyota minibüsü yanlarında durdu. Sürücü atlayıp uçağa yaklaştı.

“İçinizden birinin adı Dirk Pitt mi?”

“Benim.”

“Adım Carl Marvin. Geç kaldığım için özür dilerim. Ocean Angler'in kıyı arabasının aküsü boşaldığından liman idaresinden bunu almak zorunda kaldım. Umarım sizi çok bekletmemişimdir.”

“Sadece on dakika,” dedi Pitt.

Marvin çantalarını minibüsün arkasına yükleyip yolcuları biner binmez yola koyuldu.

Pitt'le Maeve genç âşıklar gibi yan yana oturup el ele tutuşarak alçak sesle konuşmaya başladılar. Giordino onların önüne, sürücünün arkasına oturdu. Yol boyunca Amiral Sandecker'in Pentagon'dan ödünç aldığı Gladyatör Adasının bir hava fotoğrafını inceledi.

Zaman çabuk geçti ve çok geçmeden anayoldan çıkıp kente yakın olan liman bölgesine girdiler. Çoğu Asya şirketlerine ait uluslararası şilepler dev depoların önlerine bağlanmışlardı. Kimse binaların, gemilerin ve dev vinçlerin arasından

geçen sürücüye dikkat etmiyordu. Sürücü ise sık sık dikiz aynasından yolcularına bakmaktaydı.

Ön cama doğru elini sallayarak, "Ocean Angler bir sonraki deponun öteki yanında," dedi.

“Bindiğimizde hemen yola çıkabilecek mi?” diye Pitt sordu.

“Hepsi sizi bekliyor.”

Giordino düşünceli bir tavırla sürücünün ensesine baktı. "Senin gemideki görevin nedir?"

“Benim mi? Ben film ekibinde fotoğrafçıyım.”

“Kaptan Dempsey'in emrinde çalışmaktan memnun musun?”

“Esaslı bir beyefendi. Bilim adamlarına ve çalışmalarına çok önem veriyor.”

Giordino başını kaldırınca Marvin'in dikiz aynasına bakmakta olduğunu gördü. Adam yeniden dikkatini yola verirken Giordino ona gülümsedi. Sonra önündeki koltuğun sırtıyla korunarak elindeki kâğıt parçasına bir şeyler yazıp öndeki adama göstermeden Pitt'in kucağına attı.

Maeve ile konuşmakta olan Pitt, Giordino ile sürücünün konuşmasını dinlememişti. Kâğıdı açıp mesajı okudu:

BU HERİF SAHTEKÂR.

Pitt öne eğilip sürücüye hissettirmeden sıradan bir şeyden söz edermiş gibi, "Neyin var senin?" diye sordu.

Giordino döndü, çok hafif bir sesle, "Dostumuz Ocean Angler'den değil," dedi.

“Dinliyorum.”

“Ona bir oyun oynayıp geminin kaptanının Dempsey olduğunu söylettim.”

“Paul Dempsey, Buz Avcısı'nın kaptanıdır. Angler'in kaptanı Joe Russ'tır.”

“Bir tutarsızlık daha var. Sen, ben ve Rudi Gunn, NUMA'nın programlanmış araştırma projelerini ve bunlara ayrılan personeli Antarktika'ya gitmeden önce hep birlikte incelemiştik.”

“Ee?”

“Öndeki dostumuz sadece sahte bir Teksas aksanına sahip olmakla kalmayıp Ocean Angler'in film ekibinde fotoğrafçı olduğunu söylüyor. Anlarsın ya.”

“Anladım. Projede film ekibi yoktu. Teknede deniz dibini araştıracak sonar teknisyenleriyle jeofizik ekibi vardı sadece.”

Giordino camdan bakıp da üzerinde DORSETT MADENCİLİK yazar, büyük depo binasını görünce, "Ve bu herif bizi doğruca cehenneme götürüyor," dedi.

Gerçekten de sürücü arabayı açık kapılardan ve Dorsett Madencimin üniformalı iki bekçisinin arasından bahçeye sokmuştu bile. İki bekçi hemen minibüsün ardından içeri girip kapıyı kapatan düğmeye bastılar.

“Tuzağa düşürüldüğümüzü söyleyebilirim,” dedi Pitt.

“Saldırı planı nedir?” diye artık sesini alçaltmaya gerek duymayan Giordino sordu.

Bir görüşme yapacak zaman yoktu. Minibüs loş depo içinde ilerliyordu. "Dostumuz Carl'ı safdışı et ve buradan çıkalım."

Giordino bir an bile beklemedi. İki adım atıp adının Cari Marvin olduğunu söyleyen adamı arkadan boyunduruğa aldı. İnanılmaz bir hızla adamı kavradı, minibüsün kapısını açtı ve kaldırıp dışarı fırlattı.

Sanki ne yapacaklarını çoktan prova etmişler gibi Pitt sürücü koltuğuna geçerek gaz pedalını kökledi. Minibüs aynı anda, silahlı bir grubun üzerine fırlayarak hepsini bir hortumun ardındaki yapraklar gibi ortalığa fırlattı. Minibüsün hemen önünde Japonya'dan gelme elektrikli mutfak aletleriyle dolu karton kutuların bulunduğu iki yığın vardı. Pitt'in yüzünde çarpışmak üzere olduğunu gösteren hiçbir ifade yoktu. Kutular bir havan mermisinin şarapnelleri gibi çevreye saçıldı. Adam iki yana yığılı eşya arasındaki geniş yola girip kocaman bir madeni kapıya doğru hızlandı ve direksiyonun üzerine eğildi. Toyota kapıyı yuvasından kopartıp fırlatarak depodan çıktı, Pitt yükleme vincinin ayaklarından birine çarpmamak için direksiyonu hızla çevirdi.

Rıhtımın bu kısmı boştu. Demir atmış veya yük boşaltan herhangi bir gemi yoktu. Rıhtımın bir bölümünde onarım yapmakta olan bir ekip uzun bir barakanın önünde öğle yemeklerini yemekteydiler. Pitt üzerlerine gelen minibüsü görünce donup kalmış olan adamlara çarpmamak için kornaya basarak direksiyonu çevirdi. Minibüs engelin çevresinden dolanırken arka tamponu orayı tutan direğe çarptı ve barikat savrularak oturan adamların kaçışmasına neden oldu.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Pitt hızla oradan uzaklaşırken.

Daha dikkatli davranmamakla hata ettiğini anlayan Pitt, sahte sürücünün

akıllarını karıştırmak için dolambaçlı bir yol seçtiğini çok geç kavramıştı. Kente giden caddenin hangi yönde olduğunu bilemiyordu.

Birden önüne dikilen bir kamyon ve uzun bir treyler çıkışını engelimi. Pitt dev kamyona çarpmamak için çılgıncasına çevirdi direksiyonu. Metalik bir ses duyuldu; cam şangırtısı ve madeni gacırtılarla minibüsün yan tarafı kamyonun burnuna sürtündü. Sağ yanı tümüyle parçalanan minibüs kontrolden çıktı. Pitt direksiyonu toparladı. Darbenin şiddetinden radyatör yerinden fırlamış ve motora bağlı hortumlar gevşemişti. Tek sorun bu değildi. Sağ lastik de patlamıştı.

Giordino, "Önüne çıkan her şeye çarpmak zorunda mısın?" diye sordu. Minibüsün zarar görmemiş yanında yerde oturuyordu. İri kollarıyla Maeve'i kucaklamıştı.

“Çok düşüncesizlik ettim,” dedi Pitt. "Yaralanan var mı?"

“Bir tecavüz davasını kazanmaya yeterli olacak kadar yaralıyım,” diye Maeve atıldı.

Giordino başının kenarındaki yumruyu ovuşturarak Maeve'e baktı. "Baban müthişmiş doğrusu. Bizim geleceğimizi biliyordu ve sürpriz bir karşılama hazırladı."

“NUMA'da biri onun hesabına çalışıyor olmalı,” dedi Pitt. Maeve'e baktı. "Sen değilsindir umarım."

“Ben değilim.”

Giordino minibüsün gerisine yürüyüp arkalarından gelen olup olmadığına baktı. İki siyah kamyonet arkalarına düşmüştü.

Radyatör devreden çıkınca motor hızla ısınmış, kaputun altından buharlar yükselmeye başlamıştı. Pitt'in harap aracın üzerinde hemen hemen hiç kontrolü kalmamıştı. İkisi de dışa dönmüş olan ön tekerlekler arabayı karşıt taraflara çekmek için uğraşıyorlardı. Birden önlerindeki depo arasında dar bir sokak çıktı. Pitt hemen direksiyonu o yöne çevirerek.

“Yolun sonu,” dedi.

Giordino öne, sonra arkasına baktı. "Bunu onlar da biliyorlar. Zaferlerini kutlamak için durdular."

“Maeve?”

Maeve minibüsün önüne yürüdü. "Efendim?"

“Soluğunu ne kadar tutabilirsin?”

“Bilmem, belki de bir dakika.”

“Al? Ne yapıyorlar?”

“Ellerinde sopalarla buraya doğru yürüyorlar.”

“Bizi sağ istiyorlar. Pekâlâ, oturun ve sıkı tutunun.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Maeve.

“Yüzmeye gidiyoruz. Al, bütün camları aç. Bu nesnenin tuğla gibi batmasını istiyorum.”

Umarım su sıcaktır, dedi Giordino. "Soğuk sudan nefret ederim." Pitt, Maeve'e, "Birkaç kere derin soluk al ve içine mümkün olduğunca oksijen doldur," dedi. "Soluğunu boşalt ve suya girerken yine derin bir soluk al."

Maeve, "Suyun altında senden hızlı yüzeceğime bahse girerim," dedi. Pitt kadına hayran kalmıştı. "Bunu deneme şansın önünde işte.”

“Sakın hava cebi olmasını bekleme. Sağındaki camdan çık ve minibüsün içi su dolunca iskelenin altına yüz."

Pitt sürücü koltuğunun altına uzandı, çantasının fermuarını açıp aldığı naylona sarılı bir paketi pantolonun ön tarafına soktu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Maeve.

“Acil torbam. Onu almadan evden asla çıkmam.”

“Neredeyse geldiler,” dedi Giordino.

Pitt deri ceketini giydi, fermuarı boğazına kadar çekti, dönüp direksiyonu kavradı.

Minibüs daha ağır olan ön tarafı suya büyük bir şapırtıyla girerken yavaş çekimde düşüyormuş gibiydi. Ön cam içeri çöküp de sular dolarken Pitt'in duyduğu son şey sıcak motorun suyla temas edince tıslaması oldu.

Minibüs bir an suyun üzerinde durur gibi oldu, sonra körfezin yeşil sularına gömüldü. Dorsett'in adamları iskelenin kenarına koşup aşağı bakınca sadece bir buhar bulutu, kabarcıklar ve giderek yayılan bir yağ lekesi gördüler. Çarpmanın etkisiyle oluşan dalgalar iskelenin altına vuruyordu.

Pitt rıhtıma büyük şileplerin yanaşmasından suyun derinliğinin en az on beş metre olduğunu tahmin etmişti. Minibüs tekerlekleri alta gelmek üzere rıhtımın

dibindeki kumlara oturunca ortalığı bulanık bir su kapladı. Pitt minibüsün arkasına doğru yüzüp Giordino ile Maeve'in dışarı çıktıklarından emin oldu. Sonra açıklıktan dışarı yüzüp insanın gözlerini kör eden kumlu suya girdi. Açıklığa çıktığında görüş beklediğinden iyi, su da bir iki derece daha soğuktu. Gelen akıntının getirdiği nispeten temiz suda iskelenin altındaki kazıkları görebiliyordu. Görüş mesafesini yirmi metre kadar tahmin etti.

Dört metre önünde Maeve'le Giordino'nun güçlü kulaçlarla yüzmekte olduklarını farketti. İskelenin altına girince sular birden kararda ve arkadaşları gözden kayboldular. Ciğerleri de havasızlıktan kasılmaya başlamıştı. Pitt yüzeye doğru çıkarken başını sert bir yere çarpmamak için kolunu kaldırmıştı. Sonunda küçük bir pislik birikintisinin ortasından dışarı çıktı başı. Tuzlu havayı içine çekti, dönüp bakınca Maeve'le Giordino'nun hemen arkasında olduklarını gördü.

Yanlarına gidip de gülümsediğini görünce Maeve'e duyduğu hayranlık daha da arttı. Kadın seslerinin başları üstündeki Dorsett'in adamları tarafından duyulacağını düşünerek alçak sesle, "Gösteriş yap bakalım," dedi. "Beni geçmek için herhalde az daha boğulacaktın." "Yaşlıysam da, daha ölmedim," diye mırıldandı Pitt.

“Bizi gören olmadı sanırım, dedi Giordino.”

Pitt rıhtımı işaret etti. "İskele altından güvenli bir yer bulana kadar yüzmekten başka çaremiz yok."

“En yakın gemiye çıkmaya ne dersin?”

Maeve kuşkulu görünüyordu. Uzun sarı saçları, ardında bir havuzdaki altın renkli sazlar gibiydi. "Babamın adamları izimizi bulurlarsa gemi tayfasıyla bizi teslim ettirene kadar uğraşırlar." Giordino kadına baktı. "Yani tayfalar bizi yerel yetkililer gelene kadar tutmazlar mı?"

Pitt başını salladı. "Eğer bir geminin kaptanı ya da rıhtım polisinin başı olsan yarı yarıya boğulmuş üç sıçana mı, yoksa Arthur Dorsett'i temsil eden birine mi inanırdın?"

“Herhalde bize değil, dedi Giordino.”

“Ocean Angler'e bir varabilseydik.”

“Bizim gitmemizi bekleyecekleri ilk yer orasıdır,” dedi Maeve.

“Oraya bir varabilsek Dorsett'in adamları bizi almaya çalışmanın kolay olmadığını görürlerdi,” diye Pitt kadına güvence verdi.

Giordino, "Ocean Angler'in nereye yanaşmış olduğu hakkında en küçük bir fikrimiz yok ki," dedi.

Pitt kınayan bir ifadeyle baktı arkadaşına. "Ayık olduğun zaman senden nefret ediyorum."

Maeve, "Gövdesi turkuvaz, kamara bölmesi Buz Avcısı gibi beyaz olan bir tekne mi?" diye sordu.

“Bütün NUMA gemileri aynı renktir, dedi Giordino.”

“Öyleyse onu gördüm. 16 numaralı iskeleye bağlı.”

“Pes. 16 numaralı iskele nerede?”

“Kuzeye doğru dördüncü,” dedi Pitt.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Depolar üzerindeki numaralar. 20 numaralı iskeleden denize uçmadan önce 19'u görmüştüm.”

Eh, madem yerimizi ve yönümüzü saptadık, yola çıkalım, dedi Giordino. "Eğer birazcık akılları varsa minibüste ceset aramak için dalgıç indirirler."

Kazık direklerinden uzak durun, dedi Pitt. "Yüzeyin hemen altında jilet kadar keskin kabuklu midyeler vardır."

Sen onun için mi deri ceketle yüzüyorsun? diye sordu Maeve. "İnsanın kiminle karşılaşacağı belli olmaz."

Gözle göremedikleri için araştırma gemisine varana dek ne kadar yüzeceklerini kestirmek olanaksızdı. Güçlerini harcamamaya çalışarak kazık labirenti arasında kulaç atmaya başladılar. 20 numaralı iskeleye vardılar, ondan sonra bütün yükleme iskelelerini birbirlerine bağlayan anayolun altından geçip kuzeye yöneldiler. Maeve iskelenin altındaki suya akseden turkuvaz gövdeyi görünce, "Başardık!" dedi.

“Dereyi görmeden paçaları sıvama,” dedi Pitt. "İskele babanın adamlarıyla kaynıyor olabilir."

Geminin gövdesi iskelenin sadece iki metre ötesindeydi. Pitt geminin iskelesinin altına kadar yüzdü, kazıkları birbirine bağlayan yatay kirişlerden birine tutunup sudan dışarı yükseldi. Başını rıhtımın üstüne çıkarıp çevresine bakındı.

Gemi iskelesinin çevresi boştu ama iskele bölgesine en yakın girişin önünde

bir Dorsett güvenlik aracı vardı. Pitt kargo konteynerleri önünde dört kişi saydı. Ocean Angler'in hemen yanında da birkaç araba park etmiş bekliyordu.

Pitt yine suya gömüldü. "Arkadaşlarımız seksen metre kadar ilerde girişi gözetliyorlar," dedi. "Gemiye binmemizi engelleyemeyecek kadar uzaktalar."

Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Pitt ikisini de üzerinde durduğu kirişe çıkardı. Sonra önde Maeve olmak üzere hep birlikte sudan çıkıp gemi iskelesine atladılar ve koşarak içine girdiler.

Geminin güvenliğine girdikten sonra Pitt'in içgüdüleri çalışmaya başlamıştı. Bir hata işlemişti ve bunu düzeltmesi olanaksızdı. Nöbet tutan adamların sanki parkta gezinirlermiş gibi ağır ağır Ocean Angler'e yürüdüklerini görünce durumu anlamıştı. Bağrışma veya karışıklık yoktu. Sanki avlarının gelip gemiye girmelerini bekler gibiydiler. Pitt kimsenin olmadığı güvertelere bakınca büyük bir aksiliğin olduğunu farketti. Mürettebatın bir kısmı güvertede çalışıyor olmalıydı. Robot denizaltılar, sonar teçhizatı, araştırma sistemlerini denizin dibine indiren büyük vinç sağlam bir şekilde bağlanmış beklemekteydi. Bir kapı açılıp da güverteye tanıdık biri çıkınca hiç akla gelmeyenin gerçekleştiğini anladı.

Bir daha görüştüğümüze ne kadar memnun olduğumu bilemeziniz, Bay Pitt, dedi John Merchant. "Siz hiç pes etmezsiniz, değil mi?"

30

Pitt o ilk çaresizlik anlarında üzerine neredeyse elle tutulacak yoğunlukta bir yenilgi dalgasının çöktüğünü hissediyordu. Hiç zahmetsizce tuzağa düşürülmüş olmaları, Maeve'in babasının eline geçmesi.

Dorsett'in adamlarının NUMA içindeki ajanlarının önceden uyarması sonunda kendilerinden önce Ocean Angler'e varmışlar, Pitt'le diğerlerini ele geçirene kadar her nasılsa kaptanı ve mürettebatı etkisiz hale getirmişlerdi. Arthur Dorsett'in sıradışı bir şey yapacağı oldukça kesindi. Pitt bunu tahmin etmeli ve alternatif bir plan geliştirmeliydi ama kurnaz elmas kralını küçümsemişti. Büyük bir kentten taş atımı uzaklıkta koca bir gemiyi korsanlıkla ele geçirebileceği Pitt'in aklına bile gelmemişti.

Üniformalı insanlardan oluşan küçük ordunun saklandıkları yerlerden çıktıklarını görünce tüm umutlarının yıkıldığını anladı Pitt. Kiminin elinde coplar, kiminde lastik mermi atan silahlar vardı. Ama Giordino yanıbaşında olduğuna göre her şeyin sonu gelmiş olamazdı. Bu korkunç şoka nasıl tepki gösterdiğini anlamak için Giordino'ya baktı. Görebildiği kadarıyla Giordino sıkıcı bir ders dinliyor gibiydi. Hiç tepki göstermemişti. Merchant'a sanki tabut ölçüsünü alırmış gibi bakıyordu ki, Pitt bunun Merchant'ın ona bakışından pek farklı olmadığını düşündü.

Pitt kolunu cesareti kırılmaya başlamış olan Maeve'in beline attı. Kadının mavi gözleri, tüm dünyasının yıkıldığını bilen bir insanın umutsuz, irileşmiş ve donuk gözleriydi artık. Başını eğerek avuçlarının arasına aldı, omuzları çöktü. Kendisi için değil, artık aldatıldığından emin olan babasının oğullarına yapacakları için korkuyordu.

Merchant'ın başının sarılı olduğunu gören Pitt, "Mürettebatı ne yaptınız?" diye sordu.

“Gemide bulunan beş kişi kamaralarında kalmaya ikna edildiler."

"Sadece beş mi?"

“Evet. Diğerleri Bay Dorsett'in Wellington'un en iyi otelinde şereflerine verdiği bir davete gittiler. Derin denizlerin kahraman araştırmacılarına saygıda kusur etmemek gerekir. Bir maden şirketi olarak Dorsett, deniz dibinde keşfedilecek madenlerle ilgilenir.”

“İyi hazırlanmışsınız, dedi Pitt buz gibi bir sesle. "NUMA'da geleceğimizi

size kim bildirdi?"

“Bir jeolog. Adını bilmiyorum. Bay Dorsett'e sizin sualtı maden projeleriniz hakkında bilgi verir. Dünyanın çeşitli yerlerindeki şirket ve Hükümetlerden gizli bilgiler veren pek çok kişiden biridir.”

“Bir ticari casusluk ağı.”

“Çok da iyidir. Sizi Washington'da Langley Havaalanından kalktığınızdan beri izliyoruz.”

Çevrelerini saran adamlar kendilerini engelleyecek bir harekette bulunmamışlardı. "Kelepçe yok mu?" diye sordu Pitt.

Adamlarıma bir tek emir verildi: Siz ve arkadaşınız kaçmaya çalışırsanız sadece Bayan Dorsett'e saldırıp yaralayacaklar. Merchant'ın ince dudakları aralanınca dişleri güneşte parladı. "Benim isteğimle değil kuşkusuz. Emir doğrudan doğruya Bayan Boudicca Dorsett'ten geldi."

“Tatlı bir kadın, “dedi Pitt. "Çocukken herhalde bebeklerine işkence ederdi."

“Sizin için gayet ilginç planları var, Bay Pitt.”

“Başın nasıl senin?”

“Sizi yakalamak için okyanusu aşmama engel olacak kadar ağır değil.”

“Bu heyecana dayanamayacağım. Buradan nereye gidiyoruz?”

“Bay Dorsett az sonra gelecek. Onun yatına nakledileceksiniz.”

“Onun yüzer villasının Kunghit Adasında olduğunu sanıyordum.”

"Birkaç gün öncesine kadar öyleydi." Merchant gülümseyerek gözlüğünü çıkarıp küçük bir bez parçasıyla camlarını titizlikle temizledi. Dorsett yatının su jetlerine bağlı dört turbo dizel motoru 18.000 beygirgücündedir ve 80 tonluk tekneye saatte 120 kilometre hız verir.

“Bay Dorsett'in çok yüksek zevk sahibi bir insan olduğunu göreceksiniz.”

“Aslında herhalde bir manastır keşişinin adres defteri kadar ilginç kişiliği vardır,” dedi Giordino. "Elmas sayma dışında eğlenmek için ne yapar?"

Merchant'ın Giordino'ya bakan gözlerinde ani bir kıvılcım parladı gülümsemesi solduysa da hemen kendini topladı.

“Mizahın da bir bedeli vardır, beyler. Bayan Dorsett'in de söyleyebileceği gibi, babası alaycı zekâdan pek hoşlanmaz. Yarın bu saatte gülecek çok az şey

bulacağınızı söyleyebilirim.”

Arthur Dorsett, Pitt'in hayalinde olan insana hiç benzemiyordu Pitt dünyanın en zengin adamlarından biri olan insanın, hele böyle güzel üç kızı olunca, epey yakışıklı ve belirgin derecede zarif bir insan olmasını beklerdi. Ancak yatın salonunda karşısında duran adam yeraltı mağarasından çıkmış bir Töton canavarından farksızdı. Dorsett, Pitt'ten yarım baş daha uzun ve iki kere daha genişti. Bu, masa başında oturmaktan mutlu olacak bir insan değildi. Pitt, Boudicca'nın o kara ve boş gözleri kimden aldığını görebiliyordu. Dorsett'in yüzünde derin çizgiler vardı ve kaba, yara izleri dolu elleri onları pisletmekten korkmadığını gösteriyordu. Bıyığı uzundu ve kıllarına öğle yemeğinin parçaları yapışmış kalmıştı. Ancak, Pitt için Dorsett'in uluslararası statüsüne en uymayan yeri, eski bir piyanonun tuşları kadar sarı dişleriydi. Kapalı bir ağız bu çirkinliği saklayabilirdi ama adam konuşmadığı zamanlar bile dudakları dişlerini örtmüyordu.

Dorsett mermer tablalı masanın önünde duruyordu. Bir yanında blucin pantolonlu, üstündeki gömleği belde düğümlenmiş olan Boudicca'yla üzerine kareli etekle, beyaz balıkçı yaka kazak giymiş duran Deirdre vardı. Masanın üstünde oturup kollarını kavuşturmuş olan Dorsett iğrenç bir kocakarı gibi sırıtıyordu. Kötü bakışları Pitt'le Giordino'nun her yanını, saçlarından ayakkabı bağlarına kadar, didik didik edercesine incelemekteydi. Dorsett, Maeve'in yanında duran ve eli koltuk altındaki tabancasını tutan Merchant'a döndü. "Aferin, John. Her hareketlerini önceden bildin." Kaşlarını kaldırıp bakışlarını önündeki hâlâ ıslak duran iki adama diktikten sonra, ıslak saçları alnına ve yanaklarına yapışmış olan Maeve'e döndü. Merchant'a, "Fakat her şey istediğin gibi olmamış galiba," dedi. "Suya düşmüşler gibi bir halleri var."

"Kaçınılmazı suya atlayıp kaçmayı deneyerek geciktirdiler." Merchant'ın kendine güveni ve kendini önemsemesi gözlerinde yansıyordu. "Sonunda elime düştüler ama."

Rıhtım güvenlik memurlarıyla bir sorun oldu mu?”

"Görüşmeler ve tazminat konusu halledildi. Yatınız Ocean Angle’e yanaşınca kamaralarında tuttuğumuz beş tayfayı salıverdik. NUMA yetkililerinin yapacakları herhangi bir şikâyetin yerel yetkililerce bürokratik bir kayıtsızlıkla karşılanacağından eminim. Ülke, ekonomisine yaptığı katkıdan dolayı Dorsett Madenciliğe çok şey borçludur."

“Sana ve adamlarına takdirlerimi bildiririm. Hepinize büyük bir ikramiye verilecektir.”

"Çok iyisiniz, efendim."

“Lütfen bizi yalnız bırak şimdi.”

Merchant kuşkuyla Pitt'le Giordino'dan yana baktı. "Bunlar çok dikkatli gözetlenmesi gereken insanlar," dedi.

“Yatı ele geçirmeye mi çalışacaklarını sanıyorsun?" Dorsett güldü. "Silahlı iki düzine adama karşılık iki savunmasız kişi mi? Yoksa suya atlayıp kıyıya yüzmeye kalkışacaklarını mı düşünüyorsun?" Dorsett pencereden Yeni Zelanda'nın giderek uzaklaşmakta olan Güney Adasının kıyılarını gösterdi. "Köpekbalıklarıyla dolu kırk kilometrelik denizden mi? Hiç sanmam."

Merchant elini tabancasından çekti, spor ceketinin düğmelerini ilikledi ve sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Benim görevim sizi ve çıkarlarınızı korumaktır. Bunu da çok ciddiye alırım."

“Çalışmanı takdir ediyorum.” Dorsett birden sabırsızlanmıştı. Merchant çıkar çıkmaz Maeve babasına, "Bana Sean'la Michael'in kahrolası maden müdüründen bir zarar görüp görmediklerini söylemeni istiyorum," dedi.

Boudicca tek kelime söylemeden öne çıktı, Pitt'in sevgiden kaynaklandığını sandığı bir hareketle elini uzattı ve Maeve'in suratına öyle bir tokat indirdi ki, Maeve'in ayakları yerden kesildi. Pitt kadını tutarken Giordino iki kadının arasına girdi.

Boudicca'dan çok kısa olan Giordino kadının yüzüne bakarken yüksek bir binaya bakıyormuş gibi oldu. Boudicca'nın iri göğüslerinin altından bakmak zorunda kaldığından sahne biraz da komikti. "Ne güzel bir karşılama."

Pitt arkadaşının yüzündeki o bakışı çok iyi bilirdi. Giordino insan yüzlerinin ve karakterlerinin çok dikkatli bir yargıcıydı. Pitt'in kaçırmış olduğu çok küçük bir garipliği görmüş olmalıydı. Giordino kendi hesabınca doğru olan bir tehlikeyi göze alıyordu. Boudicca'yı tepeden tırnağa süzerken kurnazca sırıttı. "Seninle bir bahse girerim," dedi.

“Bahis mi?”

“Evet. Bacaklarını ve koltukaltlarını traş etmediğine bahse girerim.” Şoktan çok, meraktan doğan bir anlık bir sessizlik çöktü salona. Boudicca'nın yüzü öfkeyle kasıldı, vurmak için elini geri çekti. Giordino çok sakindi, tokadı bekliyor, ama savuşturmak için hiçbir hareket yapmıyordu.

Boudicca, Giordino'ya pek çok Olimpiyat boksörününkinden daha sert bir yumruk indirdi. Yumruğu Giordino'nun yanağına ve çenesine isabet etmişti. Bu,

bir kadından beklenmeyecek sertlikteydi ve pek çok erkeği nakavt etmeye yeterliydi. Boudicca'nın aynı öfkeyle vurduğu erkeklerden çoğu yirmi dört saat kendilerine gelememişlerdi. Giordino'nun başı yana savrulurken bir adım geri attı, sanki kendine gelmeye çalışırmış gibi başını salladı ve pahalı halının üzerine dişlerinden birini tükürdü. Akıl almaz bir davranışla öne yürüyüp yine Boudicca'nın fırlak göğüslerinin altına geldi. Yüzünde düşmanlık, bakışlarında intikamdan eser yoktu. "Eğer sende sportmenlikten eser olsaydı bir deneme de benim yapmama izin verirdin," dedi.

Boudicca acımış olan elini ovuştururken şaşkınlık içindeydi. Kontrol edemediği öfkesinin yerini soğuk bir düşmanlık alırken gözlerinde bir çıngıraklı yılanın bakışı belirdi. Soğuk bir sesle, "Sen aptalın birisin," dedi.

Ellerini uzatıp Giordino'nun boynunun çevresinde kavuşturdu. Giordino yumrukları iki yanına sallanmış bir halde duruyor, kadını durdurmak için bir şey yapmıyordu. Yüzünde renk kalmamış, gözleri fırlamaya başlamıştı. Ne var ki hâlâ kendini savunacak bir hareket yapmıyor, yüzünde hiçbir kötülük belirtisi olmadan kadına bakıyordu.

Pitt, Boudicca'nın ellerindeki gücü hatırlıyordu; kollarındaki ezikler hâlâ geçmemişti. Giordino'nun karakterine uymayan pasifliğini anlamayarak Boudicca'nın dizkapağına bir tekme indirmeye hazırlandığı sırada Dorsett'in sesi işitildi.

“Bırak onu! Ellerini bir sıçanla kirletme!”

Parkta bir heykel kadar hareketsiz duran Giordino, Boudicca boynunu bırakınca geri bir adım attı.

“Gelecek sefer pis postunu kurtarmak için babamı bulamayacaksın.” Giordino boynunda morarmaya başlayan yerleri ovuşturarak, "Hiç profesyonel olmayı düşündün mü?" dedi. "Senin gibilere iş veren bir lunaparkçı tanıyorum... "

Pitt elini Giordino'nun omzuna koydu. "Yeni bir maç anlaşması imzalamadan önce Bay Dorsett'in söyleyeceklerini dinleyelim."

“Sen arkadaşından akıllısın,” dedi Dorsett.

“Sadece acıdan ve katillerle uğraşmaktan kaçınmak için.”

“Beni sıradan bir katil olarak mı görüyorsun?”

“Yüzlerce insanı öldürmekten sorumlu olduğuna göre, evet."

Dorsett omuzlarını silkerek masasının başına geçip oturdu. "Ne yazık ki, bu

gerekliydi."

Pitt, Dorsett'e duyduğu öfkeden ateşlenmiş gibiydi. "Masum insanların canlarına kıymak için bir tek neden göremiyorum."

"Üçüncü Dünyada her yıl milyonlarca insan açlık, hastalık ve savaş yüzünden ölürken neden birkaç yüz kişinin ölümü uykularını kaçırıyor ki?"

“Öyle yetiştirildiğim için,” dedi Pitt. "Annem bana yaşamın bir nimet olduğunu öğretmişti."

"Yaşam bir maldan başka bir şey değildir. İnsanlar kullanıldıktan sonra atılan veya artık işe yaramadıkları zaman yok edilen eskimiş aletlerden farksızdırlar. Ahlak ve ilke yükü altında ezilen senin gibi insanlara acırım. Sizler asla olmamış ve olmayacak kusursuz bir dürıya serabını kovalama lanetine uğramışsınızdır."

Pitt karşısındaki adamın çılgın olduğunu anlıyordu. "Siz de bir serabın ardında öleceksiniz."

Dorsett neşesizce gülümsedi. "Yanılıyorsunuz, Bay Pitt. Zamanım gelmeden önce onu avuçlarımın içinde tutacağım."

“Sizin hastalıklı ve çarpık bir yaşam felsefeniz var.”

“Şimdiye kadar işime çok yaradı.”

“Ultrasonik madencilik yöntemlerinizin neden olduğu ölümleri durdurmamak için mazeretiniz nedir?”

“Daha fazla elmas çıkarmak, başka ne olacak”? Dorsett kavanoz içindeki örneğe bakar gibi baktı Pitt'e. "Birkaç haftaya kadar milyonlarca kadını bir dilencinin bile alabileceği fiyatlarla elmas sahibi ederek mutlu kılacağım."

“Bana pek yardımsever biri olarak görünmemiştiniz.”

Elmas aslında bir karbon parçasından başka bir şey değildir. Tek yararlı yanları insanın bildiği en sert nesne olmalarıdır. Bu nitelikleriyle madenler işlenebilir ve kayalar delinebilir. Elmas (Diamond) adının Yunancadan geldiğini bilir miydiniz, Bay Pitt? Yılmaz demektir. Yunanlılar ve daha sonra Romalılar onları vahşi hayvanlardan ve insan düşmanlarından korunmak için takarlardı. Ama kadınları bugünküler gibi elmasa hayran değillerdi. Elmas kötü ruhları kovmak için olduğu kadar zina testi olarak da kullanılırdı. Güzelliğine gelince, aynı parıltıyı kristalle de elde edebilirsiniz. Dorsett elmaslardan söz ederken bakışları titremiyordu ama boynunun kenarındaki damarın nabız gibi atması konu hakkındaki duygularını açığa vuruyordu. Pek az insanın başarabileceği

daha yüksek bir düzeye geçmiş gibi konuşuyordu.

İlk elmas taşlı nişan yüzüğünün 1477 yılında Avusturya Arşidükü Ferdinand tarafından Burgonyalı Mary'ye verildiğini ve 'aşk damarı'nın beyinden doğrudan doğruya sol elin üçüncü parmağına uzandığı inancının Mısır'dan çıktığını bilir miydiniz?

Pitt saklamaya gerek duymadığı bir horgörüyle baktı adama. "Ben elmasa değer yaratmak için Güney Afrika, Rusya ve Avustralya'daki dekarınızda yontulmamış taşların büyük miktarlarda tutulduğunu biliyorum. De Beers'in başında olduğu bir kartelin fiyatları belirlediğini de biliyorum. Bir adamın bütün karteli karşısına alarak elmas piyasasında düşüşü nasıl sağlayacağını anlamıyorum."

“Kartel benim beklediğimi yapacaktır. Tarihe bakılınca, elmas üreten bir şirket veya ülke onları atlayıp da mallarını serbest piyasaya sürmeye başlamışsa kartelin fiyatları düşürdüğü görülür. Rekabet yapamayan devlet veya şirket bu işten kazançlı çıkamayacağını görünce yine sürüye döner. Ben kartelin bu hareketini tekrarlayacağına güveniyorum. Benim kazanca aldırmadan bir dolarlık elması piyasaya iki sente sürdüğümü farkettiklerinde tepki gösteremeyecekleri kadar geç olacaktır. Piyasa çökecektir.”

“Düşen bir piyasaya hakim olmanın kârı nedir?”

“Ben piyasaya hakim olmakla ilgilenmiyorum, Bay Pitt. Ben elmas konusunu ortadan kaldırmak istiyorum.”

Pitt, Dorsett'in bakışlarının kendi üzerinde değil de, sanki sadece onun görebildiği bir şeye bakıyormuş gibi başının ötesinde bir noktaya dikildiğine dikkat etmişti. "Eğer yanlış anlamıyorsam, bindiğiniz dalı kesiyorsunuz."

“Öyle anlaşılıyor, değil mi?” Dorsett parmağını Pitt'e uzattı. "Herkesin hatta en yakınlarımın ve kızlarımın bile öyle sanmasını istemiştim. Ama ben bu işten çok büyük bir para vurmayı bekliyorum."

Pitt meraklanmıştı. "Nasıl?"

Dorsett şeytani bir gülümsemeyle çirkin dişlerini daha da ortaya çıkardı. "Bunun yanıtı elmasta değil, renkli mücevher taşı piyasasındadır. "

“Tanrım, şimdi anladım," dedi Maeve. "Sen renkli taş piyasasını ele geçirmeye çalışıyorsun."

Islak elbiseleri ve vücudunu saran korkunun etkisiyle ürperdi. Pitt ıslak deri ceketini çıkarıp kadının omuzlarına koydu.

Dorsett başını salladı. "Evet. Son yirmi yıldır akıllı baban elmas üretimini artırıp depolarını çoğaltırken sessizce büyük, renkli mücevher taşı madenlerini satın aldı. Çok karmaşık şirketler ağı sayesinde şu anda piyasanın yüzde seksenini gizlice elimde bulundurmaktayım.”

"Renkli mücevherler derken herhalde yakut ve zümrütlerden söz ediyorsunuzdur," dedi Pitt.

“Evet, aralarında safir, topaz ve ametist de olan daha pek çok tür. Bunların hemen hemen hepsi elmastan daha az bulunur. Bazıları o kadar nadirdir ki, mücevhere dönüştürülmeyip koleksiyoncular tarafından alınırlar.

Pitt, "Renkli taşların fiyatları neden elmasınkiler gibi yükselmedi?" diye sordu.

Çünkü elmas karteli onları her zaman gölgeye itebildi. De Beers on yıllardır çok büyük araştırmalar yaparak uluslararası pazarları incelettirmektedir. Elmasları reklam etmek ve ebedi bir değer imajı yaratmak için milyonlarca dolar harcanmıştır. De Beers fiyatları sabit tutmak için giderek artan miktara ayak uyduracak bir talep yaratmaya çalışmıştır. Bir erkeğin bir kadına olan aşkını elmas armağan ederek göstereceği imajı 'Elmas Ebedidir' sloganıyla doruğuna ulaşmıştır. Dorsett odanın içinde dolaşmaya başladı. "Renkli taş üretimi hepsi de rekabet halinde olan binlerce dağınık üreticinin elinde olduğundan renkli taşların sürümünü artıracak birleşmiş bir organizasyon kurulamamıştır. Ben elmas fiyatlarını yıktıktan sonra bunu değiştirmeye kararlıyım."

“Şu halde bu işe balıklama atladınız.”

“Sadece renkli taş üretmekle kalmayacağım. De Beers'in aksine onları yontacak ve kendi mağazalarımın aracılığıyla perakende piyasasına süreceğim. Safirler zümrütler ve yakutlar ebedi olmayabilir, ama ben işimi tamamladığımda onları takan bir kadın kendini tanrıça gibi hissedecektir. Mücevherat yeni bir görkeme kavuşacaktır. Ünlü Rönesans kuyumcusu Benvenuıo Cellini bile yakut ve zümrütü elmastan daha mükemmel olarak nitelemiştir.”

Bu akıllara durgunluk verici bir kavramdı. Pitt bir sonraki sorusunu sormadan önce dikkatle düşündü. "On yıllardır kadınlar, elmasların yaşam boyu sürecek bir ilişkiyle inkâr edilemez bir bağı olduğu fikrini kabullenmişlerdir. İsteklerini elmaslardan renkli taşlara yönelebilecekler midir?"

“Neden olmasın?” Dorsett, Pitt'in kuşkusuna şaşırmıştı. "Elmas nişan yüzüğü fikri 1880'li yılların sonunda kök salmıştır. Sosyal davranışları değiştirmek için sadece bir strateji gereklidir. Benim otuz ülkede şubeleri olan yaratıcı reklam

şirketim, kartelin yıkılmasıyla uluslararası bir promosyon kampanyasına başlayacaktır. Benim işim tamamlandığında renkli taşlar prestije kavuşacak, elmaslar sadece fon için kullanılır olacaktır."

Pitt, Boudicca'ya, Deirdre'ye ve Maeve'e baktı. "Pek çok erkek gibi ben de bir kadının özel düşünce ve duygularını bilemem, ama onları elmasların en iyi arkadaş olmadığına inandırmanın güç olacağını biliyorum."

Dorsett güldü. "Kadınlar için pahalı taşları alanlar erkeklerdir. Erkekler sevgililerini aşklarıyla etkilemek istedikleri kadar değere de çok önem verirler. Erkekleri yakut ve zümrütlerin elmastan elli kat değerli olduğuna inandırabilirsen onları satın alacaklardır."

“Doğru mu bu?” diye sordu Pitt. "Bir zümrütün kıyaslanabilecek bir elmastan daha nadir olduğu gerçek mi?"

Dorsett başını salladı. "Elmas kaynakları zamanla kuruyunca aralarındaki fark daha da açılacaktır. Aslında sadece Utah'da bir iki madenden çıkarılan kırmızı zümrüdün bir milyon kere daha nadir olduğu söylenebilir."

“Bir pazarı batırırken diğerini ele geçirmekle kârdan başka şeyleri de amaçlıyor olmalısınız.”

“Sadece 'kâr' değil, azizim Pitt. Tarihte duyulmamış bir düzeyde kâr. Burada on milyarlarca dolardan söz ediyoruz.”

Pitt bu inanılmaz rakam karşısında şaşkına dönmüştü. "Renkli taşların fiyatını iki katına çıkarmadan böyle bir para elde edemezsiniz."

“Dört katına demek gerçeğe daha yakın olur. Kuşkusuz, bu artış bir gecede olmayacaktır.”

Pitt, Dorsett'in önüne kadar yürümüş, kendisinden daha uzun boylu adamın yüzüne bakıyordu. "Sizin Kral Midas'ı oynamak istemeniz beni ilgilendirmiyor," dedi. "Elmas fiyatlarıyla istediğinizi yapabilirsiniz. Ama Tanrı aşkına madenlerinizdeki ultrasonik kazı işine son verin. Müdürlerinize telefon edip bütün operasyonu kesmelerini söyleyin Daha fazla cana malolmadan yapın bunu." Salona garip sessizlik çöktü. Bütün gözler Dorsett'in böylesine bir meydan okumaya göstereceği tepkiye çevrildi. Adam uzun uzun Pitt'e baktıktan sonra Maeve'e döndü.

“Arkadaşın çok sabırsız. Beni de, kararlılığımı da bilmiyor. Sonra yine Pitt'e döndü. "Elmas karteline saldırı yirmi bir gün sonra, şubatın yirmi ikisinde başlayacak. Bunun başarılı olması için madenlerimin o güne kadar çıkaracağı en

ufacık bir kırıntıya dahi ihtiyacım var. Dünyanın her tarafındaki televizyonlarda ve gazetelerde yer ayrıldı. Hiçbir değişiklik olamaz. Birkaç sefil ölecekse ölsün, beni hiç ilgilendirmez."

Çıldırmış, diye düşündü Pitt. Dorsett'in kömür karası gözlerindeki o ürkütücü kötülük başka bir şekilde tanımlanamazdı. Çılgınlık ve vicdan azabı duymamak. Vicdanı olmayan bir insandı bu. Pitt ona bakarken bile derisinin büzüldüğünü hissediyordu. Arthur Dorsett'in kaç kişinin ölümünden sorumlu olduğunu merak etti.

Madenleri ses dalgalarıyla kazmaya başlamadan önce zengin ve güçlü olmak için yolunun üzerinde duran kaç kişiyi öldürmüştü? Soğuk ve sakin bir sesle, "Cinayetlerinin hesabını vereceksin, Dorsett," dedi. "Neden olduğun bu katlanılmaz acı ve ıstırabın bedelini ödeyeceksin."

"Benim intikam meleğim kim olacak?" diye alay etti Dorsett. "Sen mi? Bay Giordino mu? Ben Tanrı'dan gelecek bir misillemeye inanmam. Çok uzak bir olasılık bu. Emin olabileceğim tek şey, senin bunu görecek kadar yaşayamayacağındır, Bay Pitt."

“Tanıkları kafalarından vur ve cesetlerini denize at... Senin politikan bu mu?”

“Sizi ve Bay Giordino'yu kafanızdan vurmak mı? Bu kadar kaba, bayağı ve aynı zamanda merhametli bir şey aklımın ucundan bile geçmez. Denize atılmak mı? Evet, bunu kesin olarak kabul edebilirsiniz. Ama şunu garanti edebilirim, siz de, arkadaşınız da yavaş ve çok vahşi, bir ölümle terkedeceksiniz dünyayı."

31

İnanılmaz hızlarda denizde otuz saat geçirdikten sonra güçlü turbo dizel motorlarının sesi hafifledi ve yat yavaşlayarak dalgalar arasında ağır ağır salınmaya başladı. Yeni Zelanda kıyıları çoktan geride kalmıştı. Kuzeyde ve batıda kara bulutlar şimşeklerle aydınlanıyor, gök gürlüyordu. Güney ve doğudaysa gök açık ve maviydi.

Pitt'le Giordino geceyi ve ertesi günün yarısını makine dairesinin arkasındaki küçük ikmal deposunda geçirmişlerdi. Zeminde, ancak dizlerini çenelerine çekip oturacak kadar yer vardı. Pitt zamanının büyük bir kısmını uyanık geçirmiş, motorların dönüşünü ve tekneye çarpan dalgaların sesini dinlemişti. Giordino kapıyı menteşelerinden kopartıp çıkarınca karşısına silahlarını göbeğine doğrultmuş dört kişi çıkmıştı. Yenilgiye uğramış bir şekilde yere çökmüş ve kapı yerine takılmadan uyumuştu.

Pitt içine düştükleri durumdan sadece kendini suçluyorsa da, asanda ona herhangi bir suç yüklenemezdi. John Merchant'ı unutmaması gerekirdi. Onların Maeve'i pençelerine geçirmek için duydukları o fanatik isteği yanlış hesapladığından gafil avlanmıştı. Giordino'yla kendisi birer piyondan başka bir şey değillerdi.

Pitt, kendilerinin neden sağ bırakıldıklarını düşündüğü sırada kapı gacırdayarak açıldı ve eşikte John Merchant göründü. Pitt intikam tanrısını görünce otomatik olarak saate baktı. Sabah on biri yirmi geçiyordu.

“Geminize binme zamanı geldi,” dedi Merchant.

“Tekne mi değiştiriyoruz?"

“Bir bakıma öyle denebilir.”

“Ondaki servisin bundan iyi olacağını umarım, diyen Giordino tembelce atıldı. "Tabii siz bagajımızla meşgul olursunuz."

Merchant, Giordino'ya bakıp omuzlarını silkti. "Lütfen acele edin beyler. Bay Dorsett bekletilmekten hoşlanmaz."

Çevrelerinde kendilerine zarar verecek ama öldürmeyecek şekil, de silahlı bir grupla arka güverteye çıktılar. Hafif bir rüzgârın getirdiği bulutlardan ilk yağmur damlaları boşanmaya başladığında iki adam da gözlerini kırpıştırdılar.

Dorsett gümüş tabaklar içinde lezzetli şeylerin serildiği bir masanın başında

oturuyordu. Yanındaki iki adamdan biri, işareti üzerine şarap kadehini doldurmak, diğeri kullandığı çatal bıçağı değiştirmek için beklemekteydiler. Babalarının iki yanına oturmuş olan Boudicca ile Deirdre iki adam getirildiklerinde kahvaltılarından başlarını kaldırmadılar. Pitt, Maeve'i arandıysa da kadın görünürlerde yoktu. Dorsett havyarlı ekmek dilimini ısırarak, "Bizden ayrılacağınız için üzülüyorum," dedi.

"Ne yazık ki birlikte kahvaltı edemeyeceğiz."

"Havyarı boykot etmeniz gerektiğini bilmiyor musunuz?" dedi Pitt. "Kaçak avcılar mersin balığının soyunu tükettiler."

Dorsett duygusuzca omuzlarını silkti. "O zaman da bir iki dolar pahalıya malolur."

Pitt yaklaşan fırtınadan kabarmaya başlayan bomboş denize baktı. "Bir başka tekneye aktarılacağımızı söylemişlerdi."

“Evet, doğru.”

“Nerede bu tekne.”

“Hemen yanımızda.”

Anlıyorum, dedi Pitt. "Bizi denize bırakacaksınız."

Dorsett bir oto tamircisinin yağlı ellerini sildiği incelikle ağzını sildi. "Böyle motorsuz ve küçük bir tekne verdiğim için özür dilerim ama elimde bundan başkası yoktu."

“Çok sadistçe. Istırap çekeceğimizi düşünmek bile size zevk veriyor.” Giordino yatın üst güvertesindeki iki yüksek performanslı motora baktı. "Bu davranışınız karşısında ezildik."

"Size sağ kalma fırsatı tanıdığım için bana minnet duymalısınız." Pitt kaşlarını çattı. "Deniz trafiğinden yoksun bir bölgede ve fırtınalın hemen önüne bırakılmak... En azından vasiyetnamelerimizi yazmak için birer kâğıt kalem vermeliydiniz."

“Konuşmamız sona ermiştir. Elveda Bay Pitt, iyi yolculuklar, Bay Giordino. “Giordino başını John Merchant'tan yana salladı. "Bu NUMA sefillerini teknelerine bindirin."

Merchant küpeştede açık duran bir kapıyı işaret etti.

Pitt güvertenin kenarına yürüyüp suya baktı. Yatın yanında küçük bir yarım şişirilebilir bot duruyordu. Üç metre boyunda ve iki metre enindeki botun sağlam

görünen fiberglas bir gövdesi vardı. Ancak ortadaki alan dört kişilikti ve botun geri kalanı şişirilebilen bir tüptü. Teknenin bir zamanlar dıştan takma motoru vardı herhalde. Kontrol kabloları hâlâ orta, konsoldan sarkmaktaydı, içinde Pitt'in deri ceketini giymiş biri vardı.

Buz gibi bir öfke hissetti Pitt. Merchant'ı kaptan ceketinin yakasından tutup sanki saman çöpüymüş gibi bir yana savurdu. Kimse önünü kesemeden kahvaltı sofrasına kadar yürüdü. "Maeve olamaz!"

Dorsett neşeden çok uzak bir gülümsemeyle baktı karşısındaki adama. "Atasının adını aldı, şimdi de onun gibi acı çeksin bakalım."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Pitt hayvani bir nefretle. "Seni." Ancak daha fazla konuşamadı. Merchant'ın adamlarından biri otomatik tüfeğinin dipçiğini Pitt'in böbreği üzerine indirdi.

Pitt dev bir sancı dalgası altında ezilecekken öfkesi kendisini ayakta tuttu. Öne savruldu, masa örtüsünü iki eliyle yakalayıp havaya doğru çekti. Kadehler, çatallar, bıçaklar, tabaklar büyük bir gürültüyle güverteye yuvarlandı. Pitt, Dorsett'in üzerine atlarken ona sadece vurmak ya da boğarak öldürmek istiyor değildi. Adamı yaralamak için bir tek fırsatı olduğunu biliyordu. İşaret parmaklarını uzattı ve adamlar beline atılmadan bastırdı. Çılgına dönmüş olan Boudicca, Pitt'in boyana sert bir darbe indirdiyse de, isabet ettiremedi, sadece omzuna vurdu. Pitt'in parmaklarından biri hedefini şaşırdı ve Dorsett'in alnına çarptı. Diğeri tam isabet etmiş olmalıydı ki vahşi bir çığlık duyuldu

Sonra üzerine yağan yumrukları hissetti ve ardından ortalık zifiri karanlığa büründü.

Pitt kendine geldiğinde dipsiz bir kuyuda ya da yeraltının derinliklerinde bir mağarada olduğunu sandı. En azından sadece ebedi karanlığın olduğu bir mağarada. Umutsuzluk içinde el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştıysa da bu bir labirentte olmaktan farksızdı. Kendisinden çok uzaklarda, göz açıp kapayıncaya kadarlık bir zamanda ilerde soluk bir ışık gördü. Ona doğru uzandı ve onun gökyüzünde hızla akan kara bulutlara dönüştüğünü farketti. "Şükürler olsun, ölü dirildi." Giordino'nun sesi trafik gürültüsünün arasından, çok uzaklardan gelir gibiydi. "Ve havaya bakılırsa ölmek için tam zamanı."

Pitt bilincine kavuşurken o korkunç labirente dönmeyi istedi. Vücudunun her santimetrekaresi ağrıdan zonkluyordu. Kafatasından dizlerine kadar kırılmadık tek kemiği kalmamış gibiydi. Doğrulmaya çalıştı ama hareketi tamamlayamadan inleyerek yarı yolda durdu. Maeve erkeğin yanağına dokundu, kolunu hafifçe omuzları altına soktu. "Kıpırdamazsan daha az acı çekersin."

Pitt kadının yüzüne baktı. Gök mavisi gözleri sevgi ve kaygıyla irileşmişti. Erkek, karşısındaki kadın sanki büyü yapıyormuş gibi sevgisinin kendisini tül gibi sardığını hissediyordu. Ağrıları damarlarından çekilmiş, kaybolmuştu.

“İşleri berbat ettim, değil mi?”

Maeve sarı saçlarını erkeğin yüzüne sürterek ağır ağır başını salladı. "Hayır, öyle düşünme. Ben olmasaydım sen de burada olmayacaktın." Giordino atıldı. "Merchant'ın adamları seni yattan atmadan önce iyice patakladılar."

Pitt güçlükle doğruldu. "Ya Dorsett?"

“Gözlerinden birini iyice benzettin sanırım, meşin parçasını yerine taktığında bir korsandan farkı kalmayacaktır. Şimdi sadece bir düello sonucunda edindiği yara iziyle bir çengel ele ihtiyacı kaldı.”

Maeve, "Boudicca'yla Deirdre kavga sırasında onu içeri taşımışlardı," dedi. "Merchant babamın yarasının ağırlığını bilseydi kimbilir sana neler yapardı."

Pitt şişmiş ve yarı yarıya kapanmış gözlerle bomboş denize baktı. “Gittiler mi?"'

Fırtınadan kaçmadan önce bizi batırmaya çalıştılar, dedi Giordino. "Neyse ki, yatın burnu teknenin şişme yanına rastladı ve kaydı. Yine de az daha alabora oluyorduk."

Pitt, Maeve'e döndü. "Demek ninenin ninesinin ninesi gibi denizin insafına bıraktılar bizi?"

Maeve garip bir şekilde baktı erkeğe. "Onu nereden biliyorsun? Ben sana anlatmamıştım ki?"

“Ben yaşamımın sonuna kadar birlikte olmak istediğim kadınları her zaman araştırırım.”

Giordino kuzeybatıyı gösterdi. "Hoş, o da çok kısa olacak ya. Lisedeki meteoroloji dersimden yanlış hatırlamıyorsam buralarda tayfun ya da siklon adı verilen bir fırtınanın tam önünde bulunuyoruz."

Kara bulutlar ve gökgürültüsü eşliğinde çakan şimşekler, denize bakıp da giderek artan rüzgârın uğultusunu dinleyen Pitt'in tüm cesaretini kıracak boyuttaydı. Yaşam ve ölüm arasındaki mesafe artık bir kâğıt inceliğindeydi. Güneş daha şimdiden kaybolmuş, deniz griye dönüşmüştü. Küçük teknenin bir girdabın içinde kaybolmasına sadece dakikalar kalmıştı.

Pitt daha fazla duraksamadı. "İlk işimiz bir çıpa yapmak," diyerek Maeve'e

döndü. "Deri ceketimle biraz ip ve bizi dalgalar arasında alabora olmaktan alıkoyacak bir ağırlık olması gerek."

Maeve tek kelime söylemeden ceketi çıkarırken Giordino da oturacak yerlerin altındaki dolapları araştırmaya başladı. Çok geçmeden biri beş, diğeri üç metrelik iki naylon ip ve paslı bir çengel buldu. Pitt ceketin içine herkesin ayakkabılarını, çengeli, bulduğu öteberiyi ve eski motor parçalarını doldurdu. Sonra fermuarı çekti, kollarını çevresinde doladı ve hepsini kısa naylon iple bağladı. İpin ucunu da eski konsol tablosunu tutan ayağa sıkıca tutturup torbayı denize attı.

Yere yatın, dedi. "İpi belinize bağlayın ki, alabora olup denize düşersek tekneden kopmayalım."

Daha sonra ufukta yükselip alçalan ürkütücü boyutlardaki dalgalara baktı. Deniz aynı zamanda hem güzel, hem de çirkindi. Mor ve siyah karışımı bulutlar arasında şimşekler çakıyor, binlerce davul birden çalınıyormuş gibi gök gürlüyordu. Fırtına olanca dehşetiyle ve denizi kaynayan bir köpük kazanına çeviren bir yağmurla başladı.

Dalgalar çok geçmeden yedi metreye yükselip tekneyi bir o yana bir bu yana savurmaya başladılar. Deniz küçücük tekneye ve zavallı yolcularına karşı ürkütücü saldırısını iki katına çıkarırken rüzgâr da şiddetini artırmıştı. Tekne bir yükseliyor, bir iki dev dalga arasına düşüyordu. Havayla deniz arasında kesin bir çizgi yoktu. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede son bulduğunu bilemiyorlardı. Yaptıkları çıpa mucizevi bir şekilde kopup gitmemişti. Görevini yapıp tekneye asılıyor ve çılgına dönmüş denizin tekneyi alabora edip içindekileri öldürücü sulara dökmesini engelliyordu. Dalgalar üzerlerine çöküp teknenin içini köpüklü sularla doldurduğunda, çekim merkezini suyun daha aşağısına çektiği için hafif bir denge daha sağlamaktaydılar.

Teknenin küçüklüğü bir bakıma iyi bir şeydi. İki yanındaki lastik tüpler nedeniyle tıpkı bir mantar gibi batmıyordu. Fırtına çok şiddetliyse de sağlam gövdesi parçalanmazdı ve eğer çıpa görevini yaparsa alabora olmayacaktı. Kasırga şiddetinde rüzgârlara dayanan palmiyeler gibi o da dayanacaktı. Bundan sonraki yirmi dört dakika yirmi dört saat gibi geçti. Pitt fırtınanın kendilerini yenmiş olmamasına inanamıyordu.

Ard arda gelen su duvarları tekneye dökülürken, tekne bir sonraki dalganın üstüne çıkana kadar üçü de boğulacak gibi oluyorlardı.

Suyu boşaltmaya gerek yoktu. Gövdeyi dolduran su kendilerini alabora olmaktan alıkoyuyordu. Bir an lastik tüplerin üstünden suya kaymamak için

mücadele ediyorlar, bir an sonra iki dalga arasına düşerken havaya fırlamamaya çalışıyorlardı.

Pitt ile Giordino aralarına aldıkları Maeve'i tek kollarıyla sımsıkı tutarken, tekneden dışarı fırlamamak için bacaklarını kenarlara dayayıp geriyorlardı. Biri suya düşecek olursa kurtarılması olanaksızdı. Bu denizde hiç kimse sağ kalamazdı. Yağmur görüşü bir iki metreye indirmişti, suya düşen bir anda gözden kaybolurdu.

Bir şimşek çaktığında, Pitt, Maeve'e baktı. Kadın cehenneme düştüğüne inanmış gibi görünüyordu ve deniz tuttuğu için kendini berbat hissettiği belliydi. Pitt onu birkaç sözle avutmak isterdi ama rüzgârın uğultusu arasında sesini duyurmasına imkân yoktu. Dorsett adına lanetler okuyordu. Maeve ailesinin cinayetlerine ortak olmayı reddeden iyi bir insandı. Bu yüzden torunlarından ve kızından onları öldürecek kadar nefret eden bir babaya sahip olmak korkunç bir şeydi. Haksızlıktı bu. Pitt yaşadığı sürece Maeve ölemezdi, ölmemeliydi. Kadının omzunu sevgiyle sıktıktan sonra Giordino'ya döndü.

Giordino'nun yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Böylesi bir cehennemdeki bu kayıtsızlığı Pitt'e güven veriyordu. Arkadaşının gözlerinde ne olacaksa olacak, diye yazıyordu. Giordino'nun dayanıklılığının sınırı yoktu. Pitt, onun tekneyi ve Maeve'i bırakmadan kendini ölüme kadar zorlayacağını biliyordu. Denize asla teslim olmayacaktı.

Sanki aynı şeyleri düşünüyormuşçasına Giordino da o anda nasıl olduğunu merak ettiği için Pitt'e baktı. Arkadaşının kararlılığı ve dayanıklılığı da Giordino'yu şaşırtırdı. Arkadaşı tehlike ve felaketler içinde yaşayıp gelişirdi. Dalgaların insanı sersemleten darbelerinin farkında değilmiş gibi duran Pitt; sonunu bekleyen ve bu çılgın deniz karşısında yapacak tek şeyi kalmamış bir insana asla benzemiyordu. Yüzüne kırbaçlamasına inen yağmur altında gözleri çok uzaklara çevrilmişti. Sanki hangar evindeydi ve zihni kendisinden kopmuş, boşlukta dolaşıyordu. Giordino onun denizin üstünde veya altında olsun, kendi ortamını yaşayan bir insan olduğunu çok kez görmüştü. Karanlık gelip geçti. Hiç sona ermeyecek bir işkence gecesiydi sanki. Sık sık tepeden tırnağa kadar ıslanıyorlardı ve soğuktan her yanları uyuşmuştu. Soğuk binlerce bıçak gibi saplanıyordu vücutlarına. Şafak sökerken neredeyse güçlerinin sonuna gelmiştiler. Gün ışığını özlemişlerdi ama gündüz de korkunç denizi, eski bir siyah beyaz filmdeymişçesine garip bir gri ışıkla aydınlatıyordu.

Deniz çılgına dönmeden önce Maeve başını lastik tüplere yaslamış ve çocuklarını görmeden ölmemek için dua etmişti. Onların babasının elindeki

geleceklerini düşünmek bile korkunçtu. İlk başlarda yaşamında hiç olmadığı kadar korkmuştu. Fakat sonra omuzlarındaki ve sırtındaki kolların bir an bile gevşemeyeceğini anlamaya başladıkça korkusu da azalmaya başlamıştı. İki adamın kendilerine olan güvenleri olağanüstüydü ve güçleri kadının vücuduna doluyor gibiydi. Kendisini böylesine koruyan iki erkeğin yanında bir şafağı daha görebilme umudu içinde yeşerip büyümeye başladı.

Pitt onun kadar iyimser değildi. Güçlerinin tükenmekte olduğunu biliyordu. En kötü düşmanları yorgunluk ve vücut ısılarının düşmesiydi. Ya inatları kırılacaktı ya da fırtınanın şiddeti. Artık boğulmama dışında başka bir şeye güçleri kalmamıştı. Her şeyle mücadele etmişlerdi ve kesin yorgunluk hemen köşenin ardındaydı. Ancak yine de kendisi bu çabalamanın boşunalığını kabul etmeyi reddediyordu.

32

Ama Pitt, Maeve ve Giordino ölmediler.

Akşam olurken rüzgâr biraz hafiflemiş, ondan hemen sonra da deniz durulmaya başlamıştı. Onlar bilmiyorlarsa da tayfun önceki rotasını değiştirmiş ve güneydoğuya, Antarktika'ya yönelmişti. Rüzgârın hızı 150 kilometreden 60 kilometrenin altına düşerken dalgaların en yüksek ve en alçak noktaları arasındaki mesafe üç metreye inmişti. Yağmur da iyice hafifleyerek sise dönüşmüştü. Deniz yeniden karanlıklarla örtülmeden önce aniden başları üzerinde beliren bir martı sanki tekneyi hâlâ yüzerken gördüğüne şaşırmış gibi çığlıklar atmıştı.

Bir saat sonra gökyüzü bulutlardan temizlenmiş, rüzgâr bir yelkenliyi bile itemeyecek kadar azalmıştı. Sanki tüm o kötü anlar gece gelmiş ve sabahın ilk ışıklarıyla kaybolmuş kötü bir rüyaydı. Doğaya karşı mücadelede sadece bir savaşı kazanmışlardı. Vahşi deniz ve zalim rüzgârlar onları derinliklere çekememişti. Fırtına öldürücü öfkesiyle yok edemediği şeyi bağışlamayla ödüllendirmişti.

Maeve, adeta mistik bir şey, diye düşündü. Eğer kaderlerinde ölmek varsa bu fırtınadan sağ çıkmamaları gerekiyordu. Bir amaç uğruna sağ bırakıldıklarına inanıyordu artık.

Ertesi sabah deniz bir havuz kadar dümdüzdü. Sis çoktan çekilip gitmiş, görüş mesafesi ufka kadar uzanmıştı. Deniz şimdi çılgıncasına çırpınışıyla elde edemediğini sakinliğiyle kazanmaya çalışıyordu. Son kırk sekiz saattir özledikleri güneş sabah uyandıklarında acımasız bir insafsızlıkla kendilerini yakmaktaydı.

Doğrulmaya çalışan Pitt, bütün vücudunda sancı dalgaları uyandıran John Merchant'ın adamlarından yediği dayağı deniz tamamlamıştı. Güneşin sudaki aksine gözlerini kırpıştırarak, olduğu yerde oturdu. Artık teknenin içinde yatıp beklemekten başka yapacak şeyleri yoktu. Neyi bekleyeceklerdi ama? Ufukta bir geminin belirip dümenini kendilerine kırmasını mı? Denizin ölü bir bölgesinde, gemi yollarının çok uzağında akıntıya kapılmış gitmekteydiler.

Arthur Dorsett onları bırakma noktasını çok kurnazca seçmişti. Eğer ilahi bir mucizeyle tayfundan sağ kurtulurlarsa susuzluk ve açlıktan öleceklerdi. Ancak Pitt o çektiklerinden sonra kimsenin ölmesine izin vermeyecekti. Arthur Dorsett'i öldürmek için sağ kalmaya yemin etti. İntikamını alacaktı. Ölümü onun kadar

hak eden pek az insan var. Pitt, Dorsett'le bir daha karşılaşırsa kendi ahlak kurallarını bir yana bakmaya yemin etti. Boudicca'yla Deirdre'yi de unutmuyordu. Onlar da Maeve'e yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Her şey o kadar sakin ki, dedi Maeve. Pitt'e sarılmıştı. Pitt kadının ürperdiğini hissediyordu. "Fırtına kafamın içinde hâlâ devam ediyor sanki."

Pitt biriken tuzu silerken hiç olmazsa gözlerinin şişinin indiğine sevindi. Sonra yorgunlukla perdelenmiş o mavi gözlere baktı ve onların kendisine bakarken parıldamaya başladığını gördü. "Dalgalar araban doğan Venüs," diye mırıldandı.

Maeve doğrulup tuzdan kaskatı kesilen saçlarını tuttu. "Kendini Venüs gibi hissetmiyorum," dedi. "Ve Venüs'e de hiç benzermiyorurrı „ Kazağını kaldırıp güvenlik için bağlanan ipin sürtünmesindeen oiUşan kırmızı izlere dokundu.

Giordino'nun gözlerinden biri açıldı. "Eğer susup da uyumama izin vermezseniz, bu otelin müdürünü çağırıp şikâyet edeceğim."

Maeve neşeli bir sesle, "Havuza girip sonra da bir kahvaltı edeceğiz," dedi. "Sen de bize katılsana."

Konuşmaktan bile yorulmuş görünen Giordino, "Ben oda servisini çağırmayı tercih ederim," dedi Pitt.

“Moralimiz iyiyken sağ kalabilmek için bir şeyler bulmayı öneririm,” dedi Pitt.

Maeve masum bir tavırla, "Kurtulma şansımız nedir?" diye sordu. "Hiç," dedi Pitt. "Babanın bizi denizin en ıssız köşesine bıraktığına bahse girebilirsin. Amiral Sandecker ve NUMA'dakiler başımıza gelenlerden habersizler. Bunu öğrenseler de nerede arayacaklarını bilemezler. Ecelimizle öleceğimiz güne kadar yaşamak istiyorsak bunu dışardan yardım almadan yapmak zorundayız."

İlk işleri çıpalarını denizden çekip Pitt'in ceketinin içindeki ayakkabılarını ve diğer eşyayı çıkarmaktı. Ondan sonra işe yarar olsun olmasın ilerde kullanabilecekleri bütün eşyanın bir envanterini çıkardılar. Pitt sonunda minibüsle suya gömülmeden önce pantolonumun içine soktuğu küçük paketi çıkardı.

“Teknede ne buldun?” diye sordu Giordino'ya.

“Bir samanlık kapısını açacak kadar bile malzeme yok. Üç anahtar, bir tornavida, bir yakıt pompası, dört buji, çeşitli vida ve somunlar, iki paçavra, tahta bir kürek, naylon bir tekne örtüsü ve yolculuğa keyif katacak küçük bir

şey.”

“Neymiş o?”

Giordino küçük elpompasını gösterdi. "Tüpleri şişirmek için pompa."

“Küreğin boyu ne kadar?”

“Bir metreden biraz uzun.”

“Bir yelkeni asacak kadar değil yani.”

“Doğru, ama onu bir şekilde tente olarak kullanabiliriz.”

Maeve, "Eğer yağmur yağarsa naylon örtü yağmur suyu toplamak için de işimize yarar," dedi.

Pitt kadına baktı. "Senin üzerinde yararlı olabilecek bir şey var mı?"

Maeve başını salladı. "Sadece giyim eşyası. Frankenstein ablam beni bu sala bir ruj bile vermeden atıverdi."

Pitt küçük su geçirmez paketini açıp içinden bir çakı, çok eski bir izci pusulası, bir kutu kibrit, sigara paketi boyunda bir ilk yardım çantası ve yedek şarjörlü bir .25 kalibrelik cep Mauser otomatik tabancası çıkardı.

Maeve küçük tabancaya baktı. "John Merchant ve babamı öldürebilirdin."

“O güvenlik ordusuyla buna fazla şansım olmazdı.”

“Hep böyle bir takım taşır mısın yanında?”

“İzcilik günlerimden beri.”

“Bu ıssızlığın ortasında kimi vurmaya niyet ediyorsun?”

“Kimi değil, neyi. Eğer yakına gelirse bir kuş.”

“Savunmasız bir kuşu öldürür müsün?”

Pitt kadına baktı. "Ne yapayım, açlıktan ölmekten hiç hoşlanmam." Giordino tüplere hava bastıktan sonra tente üzerinde çalıştı. Pitt de teknenin her santimetrekaresini dikkatle inceleyerek bir hasar bulunup bulunmadığını kontrol etti. Tekne dört yaşındaydı ve Dorsett'in yatı, iskelesi olmayan bir kumsalda demirlediğinde kıyıya çıkmak için kullanılmıştı. Biraz eskimişti ama çok sağlamdı. Tek eksiği arkasındaki motoruydu.

Pitt ikisini de, giderek artan susuzluklarını unutturmak için bütün gün küçük küçük işlerde çalıştırdı. Cesaretlerinin kırılmaması uğruna her şeyi yapmaya

kararlıydı. Kendisi de fazla uzun dayanamayacakları biliyorlardı. Bir kere Giordino'yla Sahra'da çölde yedi gün geçirmişlerdi. Ama oradaki kuru sıcaktı; buradaysa rutubet canlarını içlerinden emip çekiyordu.

Giordino, naylon örtüyü konsolun üstüne diktiği küreğin ucuna ve iki lastik tüpünün kenarlarına bağlayarak bir tente yapmıştı. Tentenin eğimini öyle ayarlamıştı ki, üzerine yağan yağmur suyu bir kenardan Maeve'in oturacak yerlerden birinin altında bulduğu buz kutusuna dolacaktı. Kadın uzun zamandır kullanılmış olan buz kutusunu iyice temizlemiş ve teknenin içini yaşanabilir bir yer yapmaya çalışmıştı. Pitt'se naylon ipin liflerini ayırmış, bunları birbirlerine bağlayarak bir olta yapmıştı.

İki bin kilometrelik alandaki tek besin kaynağı balıktı. Eğer balık yakalayamazlarsa açlıktan ölürlerdi. Pitt kemerinin kancasından bir iğne yapıp oltanın ucuna taktı. Oltanın öteki ucunu iki eliyle tutabilmek için İngiliz anahtarlarından birinin ortasına bağlamıştı. Bütün sorun balıkların nasıl yakalanacağıydı. Pitt tüplerin üzerinden eğilip güneş gelmemesi için elleriyle gözlerini maskeleyip suyun içine baktı.

Meraklı konuklar teknenin gölgesi altına toplanmaya başlamışlardı bile. Denizlerde gemilerle ya da suyu karıştıran güçlü motorlarla dolaşanlar genelde derin denizlerde canlı olmadığından şikâyet ederler. Ancak suyun yüzeyine yakın ve ses çıkarmadan gidenler için su çok geçmeden derinliklerin öte yanında yaşananların seyredilebileceği bir pencere olabilir.

Pitt'in küçük parmağı boyunda balık sürüleri teknenin altında dolaşıp durmaktaydılar. Bir iki büyükçe uskumru zaman zaman sürüye dalıyor, küçük balıklardan birini kapıyordu. Bir de küçük bir köpekbalığı vardı.

“Yem olarak ne kullanacaksın?” diye sordu Maeve.

“Kendimi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seyret ve öğren.”

Pitt bıçağını çıkarıp paçasını sıvayarak bacağının arkasından küçük bir parça et keserken Maeve saklayamadığı bir korkuyla onu seyretti. Adam et parçasını oltaya taktı. Bunu öylesine sıradan bir şeymiş gibi yapmıştı ki, Giordino olanı yerdeki kan damlalarını görene kadar yetmemişti bile.

“Tornavidan hazır mı?" diye sordu Pitt.

Giordino kaldırıp gösterdi. "Ben de seni mi ameliyat edeceğim?"

“Teknenin altında küçük bir köpekbalığı var. Onu suyun yüzeyine çıkması için kandıracağım. Ben balığı yakalayınca sen de tornavidayı başına, gözlerinin arasına saplarsın."

Maeve ürkmüştü. "Herhalde tekneye bir de köpekbalığı alacak değilsin," dedi.

“Nerede bizde o şans.” Pitt tişörtünden bir parça kopartıp kanayan yaraya sardı.

Giordino yanında eğilirken Pitt yemi suya indirdi. Önce uskumrular çevresinde dolandıysa da, Pitt oltayı sallayınca kaçıştılar. Sonra küçük balıklar bir ısırık almak için yaklaştılar ama kan kokusunu alan köpekbalığının o yana yönelmesi üzerine onlar da kaçıştılar. Balık yaklaştıkça Pitt oltayı biraz daha yukarı kaldırıyordu.

Giordino da tornavidayı bir hançer gibi havaya kaldırmış, denizin içine bakmaktaydı. Köpekbalığı birden teknenin yanında beliriverdi. Tornavida hayvanın başına saplandı. Başka bir insanın elinde köpekbalığının iskeletini delemeyecek olan tornavida Giordino'nun elinde sapına kadar hayvanın kafasına gömülmüştü.

Pitt uzanıp kolunu hayvanın beline dolayarak sudan çekerken Giordino bir darbe daha indirdi. Pitt kucağında bir buçuk metrelik köpekbalığıyla teknenin içine düştü. Bacaklarıyla kuyruğa sımsıkı sarılıp hayvanı kolunun altından bırakmadı.

Vahşi çeneler havaya açılıp kapanıyordu. Yüzünden sadece birkaç santim ötedeki üçgen dişleri gören Maeve korkuyla bağırarak konsolun arkasına sığındı.

Giordino sanki bir timsahla güreşiyormuş gibi olanca gücüyle balığın üzerine abandı. Balık bir an saldırganca davrandıysa da, az sonra garip bir şekilde sakinleşti. On dakika süren boşuna çabalamadan sonra bir daha kıpırdamadı. İki arkadaş hayvanın üzerinden kayıp bir sure soluklandılar. Pitt bir sancı denizinde yüzüyor gibiydi.

“Onu sen kes,” dedi Giordino'ya. "Ben bir kedi yavrusu kadar bitkin hissediyorum kendimi."

“Sen rahatına bak.” Giordino'nun sesinde sabır ve sıcak bir anlayış vardı. "Yattaki dayaktan ve fırtınadan sonra komaya girmiş olmamana şaşmak gerekir aslında."

Giordino, Pitt'in çakısıyla ve Maeve'in deniz zoologu olarak ettiği yardımlarla hayvanın ciğerini usta darbelerle çıkarıp midesini yardı ve içinde birkaç tane

yeni yenmiş uskumru buldu. Maeve ona derinin iç tarafından etleri nasıl keseceğini gösterdi.

“Önce ciğeri yiyelim,” dedi Maeve. "Hemen çürümeye başlar yoksa, ayrıca balığın en besleyici parçasıdır."

Giordino elini ve çakıyı suda yıkarken, "Ya eti?" diye sordu. "O ne kadar zamanda çürür?"

“Elimizde okyanus dolusu tuz var. Eti uzun parçalar halinde doğra. Sonra kurutmak için teknenin kenarlarına ser. Kururken teknede kristalleşmiş tuzu al ve ete sür.

“Ben çocukken ciğerden nefret ederdim,” dedi Giordino. "Onu çiğ yiyecek kadar aç değilim."

“Kendini zorla,” dedi Pitt. "Önemli olan fırsat varken güçlü kalmamız. Karnımızı doyurmak için bir şeyler bulduk. Şimdi asıl sorun su bulmakta."

Gece garip bir sessizlik getirmişti. Yarım ay kuzey ufkuna doğru gümüşten bir yol oluşturuyordu deniz üzerinde. Yıldızlarla bezenmiş gökyüzünde bir kuşun öttüğünü duyuyor ama kendisini göremiyorlardı. Güney enlemlerinin soğuk havası güneşin batışıyla birlikte kendini hissettirince susuzlukları bir süre için unutulmuş, başka şeyler düşünmeye başlamışlardı.

Pitt bütün öğleden sonra dinlendiğinden şimdi uyanıktı, bulutlara bakarak havayı tahmine ve yönlerini saptamaya çalışıyordu. Güneş battıktan sonra yıldızları inceledi. Wellington'dan yola çıktıktan sonra kapatıldıkları depo kamarasında eski pusulasını kullanarak yatın otuz saat boyunca iki-dört-sıfır rotasında güneybatıya gittiğini saptamıştı, john Merchant'ın yatın 120 kilometre yaptığını söylediğini hatırlıyordu. Hız ve saatin çarpımı kendisine Wellington'dan ayrıldıklarından tekneye atılana kadar 3600 kilometre yol yaptıklarını ortaya koyuyordu. Bu da, Tasman Denizinin güneyinde, Tasmanya'nın alt kıyılarıyla Yeni Zellanda arasında olmaları demekti. Bundan sonraki sorun, fırtınanın kendilerini nereye attığını hesaplamaktı. Bunu en küçük bir doğruluk payıyla bile tahmin çok güçtü. Pitt'in bildiği tek şey fırtınanın kuzey-batıdan esmiş olduğuydu. Kırk sekiz saatte kendilerini güneydoğudan karayı hiç göremeyecek kadar uzaklaştırmış olabilirdi. Diğer projelerdeki deneyimlerinden Hint Okyanusunun bu kısmında rüzgârların doğunun güneyinden estiğini biliyordu. Eğer kırk ve ellinci enlemler arasındaysalar akıntı kendilerini hiçbir geminin geçmediği Güney Atlantik'in ıssızlığına taşıyacaktı. O zaman önlerindeki ilk kara parçası yaklaşık on üç bin kilometre ötedeki Güney Amerika'nın en güney ucuydu.

Nasıl hesap ederse etsin, sağ kalma kararlılıkları ne kadar güçlü olursa olsun, şansları yardım etse bile bir daha karaya ayak basma olasılıkları çok azdı.

33

Hiram Yaeger denizin mavi derinliklerinde yüzüyor, sanki renkli bulutlar arasında uçan bir jet uçağındaymış gibi sular iki yanından bir karaltı gibi akıp geçiyordu. Dipsiz gibi görünen uçurumlar üzerinden, karanlık derinliklerden, yüzeye kadar yükselen büyük sıradağların aramdaki vadilerden geçiyordu. Hissettikleri uzayın boşluklarında uçmaktan farksızdı.

Pazar günüydü ve bomboş olan NUMA binasının onuncu katında başına çalışıyordu. Bilgisayar monitörüne on saat kesintisiz baktıktan sonra, Yaeger arkasına yaslanıp yorgun gözlerini dinlendirdi. Ses dalarının denizde dağılımını üç boyutlu olarak gösteren karmaşık bir program hazırlamıştı. Bilgisayar grafiğinin eşsiz teknolojisiyle daha önce çok az insanın yolculuk yaptığı bir dünyaya girmişi. Su içinde yol alan yüksek yoğunlukta sesin bilgisayar yardımıyla hesaplanması Yaeger'le ekibinin bir haftalarını almıştı. Özel amaçlı makineler ve pasifik'te ses hızını gösteren geniş bir veri tabanıyla, ses ışınlarının Pasifik Okyanusunda nerelerde birleşeceklerini gösteren gerçekçi bir model hazırlamışlardı.

Sualtı görüntüleri otuz yıldır toplanan deniz verilerime dayanarak hazırlanan kontur haritalarının birleştirilmesinden oluşturulmuştu. Bilgisayarın kattığı üç boyutlulukla görüntüleme en yüksek sanat biçimine ulaşmış oluyordu.

Yaeger sarıyla başlayıp turunculardan geçerek koyu kırmızıda son bulan bir dizi ışıktan gözünü kaldırmıyordu. Bunlar sırayla ışıldadıkça ışınların birleştikleri noktaya ne kadar yaklaştığını ölçüp önermekteydiler. Ayrı bir dijital veri çıkışı da, enlem ve boylamı veriyordu.

Yaeger'in en sağındaki kırmızı ışık parlayınca tuşları sık basarak görüntüyü su yüzüne çıkarıp birleşme noktasını görmek istedi. Bomboş bir denizle karşılaşmayı bekliyordu, ama ekranda hiç beklemediği bir görüntü yer almıştı. Bitki örtüsüyle dağlık bir kara parçası ekranı doldurmuştu. Yaeger programı baştan çalıştırdı, yine Dorsett'in madenlerini gösteren dört noktadan işe başladı. Tüm senaryoyu on kere, yirmi kere yeniden başlatarak ses ışınlarını buluşma yerlerine kadar izledi.

Herhangi bir yanlışlık yapılmadığından emin olunca da, koltuğunda yorgunca arkasına yaslanıp, "Tanrım. Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Amiral Sandecker pazar günleri çalışmamak için kendini güç tutardı. Çalışma delisi olduğundan her sabah on kilometre koşar, öğle yemeklerinden sonra fazla

enerjisini yakmak için hafif egzersizler yapardı. Geceleri dört saat uyur, gündüzleri pek çok insanı mahvedecek kadar uzun ve yorucu saatler boyunca çalışırdı. Karısından çoktan boşanmıştı, Hong Kong'da kocası ve üç çocuğuyla yaşayan bir kızı vardı ama yalnız bir yaşam geçirdiği söylenmezdi. Washington'un bekâr ve yaşı ilerlemiş kadınlarının gözdesi olduğundan, sürekli sosyete seçerinin davetlerine çağırılırdı. Kadınlarla birarada bulunmaktan hoşlanmasına rağmen tek aşkı, tek tutkusu NUMA'ydı. Deniz bilimi kurucu onun için aile yerine geçmişti. Kurumu ortaya çıkaran ve dünya çapında saygınlığa kavuşturan kendisiydi.

Amiral pazar günleri, hurdadan aldığı ve yeniden inşa ettiği eski bir donanma motoruyla Potomac Nehri boyunca gezerdi. Sekiz metrelik teknenin bir de tarihi vardı. Sandecker onun tarihçesini Maine'de, 1936'da küçük bir tersanede inşa edilip denize yeni indirilen uçak gemisi Enterprise'a yüklenişine kadar öğrenebilmişti. Savaş yıllarında ve Güney Pasifik'teki pek çok savaşta Amiral Halsey'in kıyıya çıkmak için kullandığı özel teknesi olmuştu. Enterprise, 1958'de hurdaya çıkarıldığında tekne de New York tersanesinin arkasındaki depoda çürümeye terkedilmişti. Sandecker onu orada bulup satın almış ve tıpkı Maine'de ilk denize indirildiği günkü haline getirene kadar üzerinde sevgiyle çalışmıştı.

Şimdi de eski dört silindirli Buda motorunun yumuşak homurtularını dinlerken geçmiş haftanın olaylarını düşünüyor ve önündeki hafta neler yapacağını planlıyordu. Kendisine en çok kaygı veren şey Arthur Dorsett'in akustik vebasıydı. Bunun ardından da Pitt'le Giordino'nun beklenmedik kaçırılmaları ve sonra da gözden kaybolmalarıydı. Her iki sorunda da çözüm için bir tek ipucu bile elde edilememişti.

Konuyu götürdüğü Kongre üyeleri suçluluğu somut bir şekilde kanıtlanmadıkça Arthur Dorsett'e karşı bir önlem almayı kesinlikle reddetmişlerdi. Onlara göre adamı kitle ölümlerinden suçlayacak yeterli <anıt yoktu. Ve bu fikri onlara aşılayan da Deirdre'nin yüksek ücret a an lobicileriydi. Sandecker çıldıracak gibiydi. Bürokratlar asla iş işten geçene kadar harekete geçmezlerdi. Tek umudu Başkan'ı bir eyleme geçirtmekti ki, Kongrenin önemli bir iki üyesi yanında olmadıkça buna da imkân yoktu.

Hafif hafif yağan kar, toprağı ve ağaçları ince bir tabakayla kaplattı. Öğleden sonra gök buz mavisi, havaysa epey soğuktu. Sandecker eski denizci ceketinin yakasını kaldırarak tekneyi kıyıya yöneltti. O mesafeden daha uzaktan kıyıda bekleyen bir cipten birinin inip iskele ye doğru yürüdüğünü görmüştü. Rudi Gunn'un o garip ve hızlı yürüyüşünü beş yüz metre uzaktan tanımıştı.

Sandecker iskeleye yaklaşırken Gunn'un yüzündeki asık ifadeyi farketti. Korkudan ürperirken tekneyi iskeleye yanaştırdı ve halatın ucunu Gunn'a fırlattı.

Amiral bir dolaptan teknenin örtüsünü çıkarıp Gunn'un yardımıyla küpeşte parmaklıkları üzerine serdi. İki adam iskeleye çıkana kadar hiç konuşmamışlardı.

Gunn tekneye bakarak, "Onu bir gün satacak olursanız sıranın başında ilk beni bulacaksınız," dedi.

Sandecker adama baktı ve onun içten yaralı olduğunu gördü.

“Buraya kadar tekneme hayran olmak için gelmedin.”

Gunn iskelenin ucuna yürüyüp bulanık sulara baktı. "Dirk ve Al'ın Ocean Angler'den kaçırılmalarından bu yana son gelen rapor hiç iyi değil."

“Anlat.”

“Dorsett'in yatı, uydu kameralarımızdan kaybolduğundan on saat sonra... “

“Keşif uyduları onları kaybetti mi yani?”

“Bizim askeri haberalma örgütlerimiz Güney Yarıküresini fazla bir düşman faaliyet alanı olarak görmezler. Bütçeler de kısıtlı olduğundan Avustralya'nın güneyindeki denizleri izleyen uydumuz fazla değildir.”

“Bunu bilmem gerekirdi. Lütfen devam et.”

“Milli Güvenlik Kurulu, Arthur Dorsett'le Gladyatör Adasındaki Maden Müdürü Jack Ferguson'un bir konuşmasını dinlemiş. Mesajda Dirk, Al ve Maeve Fletcher'in küçük ve motorsuz bir tekneyle ellinci enlemin güneyinde Hint Okyanusunun Tasman Deniziyle birleştiği yerde denize salıverdikleri bildiriliyormuş. Koordinatlar verilmemiş. Dorsett özel adasına dönmekte olduğunu söylemiş.”

Sandecker kulaklarına inanamamıştı. "Kızının yaşamını tehlikeye attı, ha. İnanılmaz bir şey bu. Mesajın doğru alındığından emin misin?”

“Yanlışlık yok,” dedi Gunn.

“Ama bu soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet, diye mırıldandı Sandecker. "O enlemlerde yılın çoğunda kasırgalar eser."

"Daha da kötüsü var. Dorsett onları yaklaşan bir tayfunun yolunda bırakmış."

"Ne kadar önce?"

“Kırk sekiz saatten fazla olmuş.”

Sandecker başını salladı. "Eğer sağ kalabilmişlerse bulunmaları inanılmaz derecede güç olacaktır."

“Ne bizim donanmamızın, ne de Avustralyalıların araştırma yapacak gemi ve uçakları olmadığı gerçeğini de hesaba katarsanız daha çok imkânsız denebilir.”

“Buna inanıyor musun?”

Gunn başını salladı. "Bir an bile inanmıyorum."

“Oradan geçen bir gemi tarafından görülme olasılığı nedir?” diye sordu Sandecker.

“Gemi yollarının yakınında değiller. Antarktika araştırma istasyonlarından birine ara sıra ikmal malzemesi götüren bir şilep dışında oralarda ancak balina avcıları dolaşır. Avustralya ile Antarktika arasındaki deniz hemen hemen tümüyle ıssız bir alandır. Görülüp kurtarılma olasılıkları neredeyse sıfır.”

Rudi Gunn'da yorgun ve yenilmiş bir tavır vardı. Sandecker onun bu görünümüne şaşırmıştı.

“Demek kurtarılacaklarına inanmıyorsun.”

"Bir sal üzerinde üç kişi, dev gibi dalgalar ve kasırgalar ortasında.”

Eğer bir mucize olup da tayfunu atlatsalar, arkasından açlık ve susuzluk gelecek. Dirk ile Al geçmişte birkaç kere ölümden dönmüşlerdi ama korkarım bu kere doğa onlara savaş ilan etti."

"Eğer Dirk'i tanıyorsam, fırtınanın gözünün içine tükürecek ve gelirse kürek çekerek o salla San Fransisco'ya kadar bile gidecektir. Beş bin kilometre çevredeki bütün NUMA araştırma gemilerini alarma geçirip o bölgeye gönder."

“Özür dilerim ama amiralim, bunun için çok geç kaldık.”

“O kadarla da kalmayacağım.” Sandecker'in gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Büyük bir araştırma başlatılmasını isteyeceğim, yoksa Deniz ve Hava Kuvvetlerindekiler doğduklarına pişman olacaklar."

Yaeger, Sandecker'i amiralin Gunn'la yemek yediği gözden uzak küçük bir lokantada buldu. Cebindeki telefon çaldığında Sandecker durakladı, ağzındaki fileminyon parçasını bir yudum şarapla yutup telefonu açtı. "Sandecker."

“Hiram Yaeger, amiralim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Özür dilemeye gerek yok, Hiram. Acil bir durum olmasaydı beni büro dışından aramayacağını biliyorum.”

“Acaba veri merkezine gelebilir miydiniz?”

“Telefonda söylenmeyecek kadar önemli bir şey mi?”

“Evet, efendim. Telefon iletişiminin istenmedik kulakları vardır. Aşırıya kaçmak istemiyorum ama size özel olarak bir bilgi vermek istiyordum.”

“Rudi Gunn ile yarım saate kadar orada oluruz.” Sandecker telefonu ceketinin cebine sokup yemeğine devam etti.

“Kötü haber mi?” diye sordu Gunn.

“Eğer satır aralarını doğru okumuşsam Hiram akustik veba konusunda yeni bilgiler edinmiş. Veri merkezinde bizi bekliyor.”

“İyi haberler vereceğini umarım.”

“Sesinin tonundan öyle bir şey çıkaramadım. Sanırım hiçbirimizin bilmek istemeyeceği bir şey buldu.”

Sandecker ile Gunn odasına girdiklerinde, Yaeger ayaklarını ileri uzatmış, büyük ekrandaki görüntüye bakıyordu. İki adamı yerinden kalkmadan koltuğunda dönerek karşıladı.

Sandecker hiç vakit kaybetmeden, "Ne var?" diye sordu.

Yaeger doğrulup video ekranını gösterdi. "Dorsett'in madenlerinden yayılan akustik enerjinin birleşme noktalarını tahmin edecek bir yöntem buldum."

"Aferin Hiram," diyen Gunn bir iskemle çekip ekranın önüne oturdu. "Bundan sonraki birleşme noktasını saptadın mı?"

"Evet. Ancak önce süreci anlatayım." Yaeger birkaç tuşa bastıktan sonra arkasına yaslandı. "Denizin içinde ses hızı, suyun ısısına ve değişik derinliklerdeki basınca göre değişir. Ne kadar derine inerseniz ses o kadar hızlı yol alır. İşin içine katabileceğim atmosfer koşulları, mevsim farkları falan gibi daha yüz değişken var fakat ben çok basitine gideceğim."

Ekranda Pasifik Okyanusu ve Dorsett madenleri belirmişti. "Akustik vebanın başladığı noktadan kaynaklara dönerek işi ele aldım. En çetin ceviz de Seymour Adasıydı. Okyanus derinliklerinde ses dalgalarının deniz dibinin dağlık jeolojisiyle yansıtıldığı ortaya çıktı. Bu normal sürece uymuyordu. Ancak bir yöntem geliştirdikten sonra Mentaıwai'nin mürettebatını öldüren daha basit olayı izleyebildim." "Peki, sence bundan sonraki birleşme noktası nerede olacak?"

diye sordu Gunn.

“Eğer üç gün içinde koşullarda bir değişiklik olmazsa ölüm noktası şurası olacak.”

Sarı çizgiler bu kere Paskalya Adasının dokuz yüz kilometre güneyinde birleşiyordu.

Sandecker, "Okyanusun o bölgesinde fazla bir gemi riski yok," dedi. "Ama ben yine de o bölgeden uzak durulması için bir uyarı yayınlarım."

Gunn ekrana biraz daha yaklaştı. "Hata payın nedir?"

“Artı eksi on iki kilometre.”

“Peki, ölüm alanının çapı?”

Ses dalgalarının uzun mesafeler kat ettikten sonra enerjilerine bağlı olarak kırk ila doksan kilometre.

Böylesine büyük bir alan içinde çok sayıda deniz canlısı vardır. "Bundan sonraki birleşme alanlarını hesapladın mı?" diye sordu Sandecker.

B”ugünden on yedi gün sonra.” Yaeger daracık etekli güzel bir kızın bir bilgisayarın önünde oturduğu takvimine baktı. "Yirmi iki şubat."

“O kadar yakın ha.”

Yaeger amirale bakarken yüzünde kutup donukluğu vardı. “En kötüsünü en sona sakladım." Parmakları tuşların üzerinde dolaştı "Beyler, yirmi iki şubat ve akılları durduracak büyüklükte bir felaket."

Ekrana yansıyan görüntü için hazırlıklı değillerdi. Sandecker'le Gunn'un ekranda gördüklerinin üzerinde hiçbir kontrollerinin bulunmaması düşünülmesi bile imkânsız bir felaketti. Ekranda kesişen dört mor çizgiye inanamayarak baktılar.

“Bir yanlışlık olamaz mı?” diye sordu Gunn.

“Hesapları tam otuz kere tekrar tekrar denedim. Bir yanlış bulmak için çok uğraştım. Ama ne yaparsam yapayım sonuç aynı çıkıyor.”

"Olamaz," diye mırıldandı Sandecker. "Bomboş okyanusun ortasında.”

“Beklenmedik bir doğal olayın denizi ve atmosferi değiştirmemesi durumunda birleşme noktası Honolulu kentinin yaklaşık on beş kilometre dışıdır,” dedi Yaeger.

34

Başkan, selefinin aksine çabuk ve kesin karar veren bir insandı. Hiç sonu gelmeyen ve hemen hemen hiçbir sonuç vermeyen danışman toplantılarına katılmayı reddeder, özellikle en son kamuoyu araştırmalarını övüne övüne dile getiren yardımcılarından nefret ederdi. Medya veya kamuoyunun eleştirilerine karşılık vermek için düzenlenen konferanslar onu etkilemezdi. Dört yıl içinde mümkün olduğunca çok şey yapmaya kararlıydı. Eğer bunu başaramazsa hiçbir şey kendisine başka bir seçim kazandıramazdı.

Sandecker'in Başkan'la görüşme talebi Beyaz Saray Genel Sekreteri Wilbur Hutton'ı fazla etkilememişti. Kongredeki parti liderlerinin birinden veya Başkan yardımcısından gelmeyen böyle tekliflere pek aldırış etmezdi. Başkan'ın kendi kabine üyeleri bile onunla yüz yüze görüşmekte güçlük çekerlerdi. Hutton, Başkanlık Bürosu kapıcılığı görevini aşırı bir gayretkeşlikle üstlenmişti.

Hutton öyle kolayca korkutulacak insanlardan değildi. Bir güreşçi kadar iriydi. Seyrelmiş sarı saçlarını kısa kestirirdi; kırmızıya boyanmış bir yumurtayı andıran kafası ve yüzünde hep dimdik ileri bakan, sağa sola hiç kaymayan duman mavisi gözleri vardı.

Hutton, Beyaz Saray yardımcılarının çoğunun aksine Pentagon üyelerine büyük saygı duyardı. Orduya katılıp piyade olmuş, Körfez Savaşında kahramanlık göstermişti. General ve amiraller koyu renk elbiseli politikacılardan daha çok saygı görürlerdi.

“Jim, seni gördüğüme gerçekten sevindim,” diyerek randevusuz gelmiş olmasına karşın Sandecker'i hararetle karşıladı. "Başkan'la görüşmek isteğin acildi galiba, ama korkarım programı epeyce yüklü. Buraya kadar boşu boşuna gelmemeliydin."

Sandecker gülümsedi, sonra ciddileşti. "İşim telefonda söylenmeyecek kadar önemliydi, Will. Normal kanallardan geçecek zamanım yoktu. Tehlikeyi ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur."

Hutton, Sandecker'in bir iskemleye oturmasını işaret ettikten sonra gidip kapıyı kapattı. "Beni soğuk ve kalpsiz biri olarak görme ama bu hikâyeyi çok sık dinlerim."

“Öyleyse sana hiç duymadığın bir tane anlatayım. On altı gün sonra Honolulu kentinde ve Oahu Adasının büyük bir bölümünde oturan bütün insanlar

ölecektir.”

“Jim, ne dediğinin farkında mısın?”

“NUMA'daki bilim adamlarım ve veri analizcilerim Pasifik Okyanusunda insanları öldüren ve deniz canlılarının soyunu tüketen tehlikenin ardındaki esrarı çözdüler.” Sandecker çantasından çıkardığı dosyayı Hutton'ın masasının üzerine bıraktı. "Bulgularımızın raporu. Ölümler yüksek yoğunluktaki ses dalgalarının yansıma yoluyla birleşmesinden doğduğundan buna akustik veba adını verdik. Bu olağanüstü enerji, suda bir süre gittikten sonra birleşip su yüzüne çıkıyor ve doksan kilometre çapında bir dairede bulunan herkesi ve her şeyi öldürüyor."

Hutton bir an konuşmadı, hatta bir ara amiralin aklını kaçırıp kaçırmadığını bile düşündü. Sandecker'i uzun zamandır tanırdı ve onun işine bağlı, ciddi bir insan olduğunu bilirdi. Amiral sabırla otururken raporu açıp içindekileri gözden geçirdi. Sonra başını kaldırdı. "Bundan emin misiniz?"

“Kesinlikle.”

“Her zaman bir yanlışlık olasılığı vardır.”

“Yanlışlık yok. Söyleyebileceğim tek şey birleşmenin adadan uzak bir yerde gerçekleşme olasılığının yüzde beşten az olduğudur.”

“Kongre dedikodularında senin Senatör Raymond ve Senatör Ybarra'ya bu konuda yaklaştığını ama Dorsett Şirketine karşı askeri bir saldırı için destek bulamadığın söyleniyor.”

“Onları durumun ciddiliğine inandıramadım.”

“Şimdi de Başkan'a geldin.”

“İki milyon insanı kurtaracaksam Tanrı'ya bile giderim.”

Hutton başını yana eğip Sandecker'e kuşkulu gözlerle baktı. Bir süre kalemiyle masasına vurdu, sonra amiralin gözardı edilemeyeceğine inanmış olarak ayağa kalktı.

Burada bekle, dedi. Oval Büro'ya açılan kapıdan geçti ve tam on dakika içerde kaldı. Tekrar odaya döndüğünde Sandecker'e içeri girmesini işaret etti. "Buradan, Jim. Başkan seni kabul edecek." Sandecker, Hutton'a baktı. "Teşekkür ederim, Will. Sana borçlandım şimdi."

Amiral odaya girerken Başkan masasının başından kalktı. "Amiral Sandecker, geldiğinize memnun oldum."

“Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Sayın Başkan.”

“Will bunun Kutup Kraliçesi'ndeki o ölümlerin nedeniyle ilgili olduğunu söyledi."

“Ve daha pek çok ölümün.”

“Bana anlattıklarını Başkan'a anlat,” diyen Hutton, amiral tehdidi anlatırken göz gezdirmesi için raporu Başkan'a uzattı.

Başkan, Sandecker'in sözlerini sonuna kadar dinledikten sonra birkaç dakika daha raporu okumaya devam etti. Başını kaldırdı. "Amiral, yabancı topraklarda özel bir yeri keyfi olarak yok edemeyeceğimi bilirsiniz."

Sandecker, "Eğer Dorsett'in madenlerinden birindeki operasyonu durdurabilirsek akustik enerji zayıflayacağından Honolulu çevresinde yaşayan iki milyon kadın, erkek ve çocuk ölümden kurtulacaktır."

"Amiral, akustik enerjinin devletin korunmak için hazırlık yapmadığı bir tehdit olduğunu bilirsiniz. Bu yepyeni bir şey benim için. Milli güvenlik Kurulu danışmanlarımın NUMA'nın bulgularını incelemeleri için zamana ihtiyacım var."

“Birleşme on altı gün sonra olacaktır.”

“Ben size dört gün sonra yanıt veririm.”

“Bu da bize bir eylem planı uygulamak için zaman tanır,” dedi Hutton.

Başkan elini uzattı. "Bu konuyu bana getirdiğiniz için teşekkür ederim, Amiral Sandecker."

“Ben size teşekkür ederim, Sayın Başkan.”

Hutton, Sandecker'i dışarı çıkarırken, "Sen hiç kaygılanma, Jim," dedi. "Uyarını gerekli kanallardan ben kendim geçireceğim." Sandecker adamın gözlerinin içine baktı. "Başkan'ın dosyayı hasıraltı etmesini önle, yoksa Honolulu'da kendisine oy verecek kimse kalmayacaktır. "

35

Susuz dört gün. Güneşin acımasız sıcaklığı ve sürekli rutubet, vücutlarından terlerini emiyordu. Pitt ikisini de insanın tüm enerjisini ve yaratıcı düşüncesini ezecek olan bomboş ıssızlığı düşünmeye terkedemezdi. Tekneye vuran dalgaların monotonluğu, alışana kadar kendilerini çılgına çevirecekti. Sağ kalmanın anahtarı zekâydı. Pitt pek çok gemi kazası raporu okumuştu ve kaza geçiren gemicilerin çoğunun umutsuzluktan ve uyuşukluktan öldüklerini bilirdi. Bunun için Maeve ve Giordino'yu sürekli konuşturuyor, sadece geceleri uyumaları ve gündüzleri de mümkün olduğu kadar çalışmaları için zorluyordu.

Bu dürtükleme işe yaradı. Maeve teknenin kasaplığının yanısıra ipekli bir mendile ipler bağlayarak teknenin arkasından denizde sürükledi. İnce bir ağ görevi gören mendilde epeyce plankton ve mikroskobik deniz canlısı toplanmıştı. Kadın birkaç saat sonra deniz örneklerini üç gruba ayırdı.

Giordino çakının daha sert olan çeliğiyle Pitt'in kemer tokasından yaptıkları oltaya çentikler açmıştı. Balıkçılık görevini o üstlenmişti, Maeve ise biyoloji ve zooloji bilgisinden yararlanarak yakaladıkları balıkları ustaca ayıklayıp temizliyordu. Çoğu kaza geçiren denizci oltayı suya indirir ve beklerdi. Giordino'ysa iğneye köpekbalığının bağırsaklarından lezzetli yemler takarak sanki bir kovboymuş gibi oltayı uzağa atıyor, yeme canlı havası vermek için ağır ağır çekerken iğneyi titretiyordu. Bu hareketli yemek işe yaramıştı, çünkü on dakika sonra bir toriği tekneye çekmişti bile.

Kaza geçirmiş denizcilerin raporları, balık tutmayı bilmedikleri için açlıktan ölenlerin hikâyeleriyle doludur. Ne var ki Giordino onlardan değildi. İşi anlayıp ince bir sanata dönüştürünce emektar balıkçı ustalığıyla balıkları çekmeye başladı.

Güneşte kurutulan köpekbalığı etiyle birlikte çiğ balıkları çiğneyerek içlerindeki nemi emiyorlardı. Taze ve çiğ balığın lezzeti zevklerine pek uygun değilse de, açlık ve susuzluklarını bir derece olsun gideriyor, mideleri birkaç lokmadan sonra yatışıyordu.

İkisi köpekbalıklarını gözetlerken biri birkaç saatte bir suya giriyor ve böylece vücut sularını tazeleme ihtiyacı biraz olsun azalıyordu. Tentenin altında ıslak giysilerle yatmanın verdiği serinlik duygusu, kendilerini güneş yanığından olduğu kadar vücutlarının susuz kalmasından da koruyordu.

Hava koşulları Pitt'in seyir işini kolaylaştırmaktaydı. Kırklı enlemlerin batıdan

esen rüzgârları onları doğuya taşıyordu. Akıntı da aynı yöndeydi. Pitt yerlerini kabaca tahmin için güneşe ve yıldızlara bakıyordu. Birkaç gece içinde yerlerini saptadıktan sonra, Maeve'in tüplerden birinin altında bulduğu küçük bir kalem sayesinde naylon tüpün üzerine yazarak bir seyir defteri de tutmaya başlamıştı. Önüne engel olarak çıkan tek şey güneydeki yıldızları ekvatorun kuzeyindekiler kadar iyi bilmemesiydi.

Hafif tekne rüzgâra karşı çok hassas olduğu için sık sık sanki yelkenliymiş gibi kayıyordu sular üzerinde. Pitt hızlarını ölçmenin yolunu da bulmuştu: Kauçuk tabanlı ayakkabılarından birini beş metrelik naylon ipin ucuna bağlayıp teknenin önüne fırlatıyor, ardından tekne ayakkabının yanına gelene dek saniyeleri sayıyordu. Böylece saatte kaç kilometrelik bir hızla gittiklerini saptadı. Teknenin naylon örtüsünü, direk olarak diktikleri küreğe yelken gibi bağlayınca hızlarını beş kilometreye çıkarabildiklerini de hesaplamıştı.

Giordino, "Bir de bu nesneyi istediğimiz yöne götürebilseydik," dedi. “Tamam, onu da yaparız." Pitt tornavidayı kullanarak üzerine oturdukları fiberglas kapaklardan birini menteşelerinden söktü. Az sonra elinde bir dolap kapağı boyunda olan dörtgen parça vardı.

Pitt'in bu sürekli yaratıcılığına artık alışmaya başlamış olan Maeve, "Onu nasıl tutturmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

“Eh, büyük kaptan, kontrolün bir parçasını ele geçirdiğimize göre Şimdi hangi yöne gideceğiz?”

“Bu iş hanımefendiye kalmış,” dedi Pitt. "Bu suları o bizden iyi bilir."

"Eğer doğruca kuzeye gidersek Tasmanya'ya varabiliriz," dedi Mae ve Pitt başını sallayıp uyduruk yelkeni gösterdi. "Yandan gelen rüzgârla gidemeyiz. Teknenin altı düz olduğundan kuzey yerine beş kat doğuya savruluruz. Yeni Zelanda'nın güney ucuna varmak bile çok ufak bir olasılıktır. Benim güvenilir izci pusulama göre yetmiş beş derece kuzeydoğuya yönelmeliyiz."

Maeve ısınmak için kollarını göğüsleri üzerinde kavuşturarak “Ne kadar kuzeye olursa o kadar iyi," dedi. "Bu kadar güneyde geceler çok soğuk oluyor."

Giordino, "O rota üzerinde herhangi bir kara parçası olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu.

“Fazla değildir. Yeni Zelanda'nın güneyindeki adalar az ve birbirlerinden çok uzaktır. Özellikle geceleri, onları görmeden aralarından geçebiliriz.”

“Tek umudumuz bu,” diyen Pitt elindeki pusulaya baktı. "Adaların yaklaşık

olarak yerlerini hatırlıyor musun?"

“Güney Adasının hemen güneyinde Stewart Adası bulunur. Sonra Snare'ler, Auckland adaları ve dokuz yüz kilometre güneyde Macquaire adaları vardır.”

“Adını duyduğum bir Stewart adaları var,” dedi Pitt.

“Macquarie adalarında sadece penguenler vardır ve sık sık kar yağar.”

"Antarktika'dan çıkan soğuk akıntıların etkisinde olmalı."

“Bunlardan herhangi birini kaçırırsan Güney Amerika'ya kadar bir daha başka bir kara parçası yok, dedi Giordino.”

Pitt elini gözlerine siper ederek ufka baktı. "Geçirdiğimiz soğuk gecelerin yanı sıra yağmur da yağmazsa karayı görmeden vücudumuzda su kalmayacaktır. En iyi şansımız adalardan birine erişmeyi ummaktır."

“Şu halde Macquarie adalarına doğru gideceğiz,” dedi Giordino.

“En iyi umudumuz,” dedi Pitt.

Giordino'nun yardımıyla Pitt çok geçmeden yetmiş beş derece kuzeye doğru bir rota tutturmuştu. İlkel dümenleri o kadar başarılıydı ki, rotalarını altmış dereceye kadar çevirebilmişlerdi. Kaderleri üstünde çok az da olsa söz sahibi olmak onlarda bir iyimserlik havası yarattı. Giordino'nun, "Bize doğru gelen bir sağanak var," demesiyle bu daha da arttı.

Batıda kara bulutlar belirmiş ve sanki tepelerinde bir dev, üzerlerine halı döşüyormuş gibi uzanmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra yağmur damlaları tekneye düştü. Sonra da ardından sağanak başladı

“Bütün dolapları ve çukur olan her şeyi açın," diyen Pitt yelkeni indirdi. "Yelkeni bir süre eğik tutarak üstünde biriken tuzları temizleyin. Sonra huni gibi yapıp suyu buz kutusuna doldurun." Yağmur hızlanırken yüzlerini havaya kaldırıp ağızlarını açarak değerli suyu emer gibi içmeye başladılar. Yağmurun taze kokusu ve saf tadı kurumuş boğazlarına bal kadar tatlı geliyordu. On iki dakika boyunca bir tufana tutulmuşlardı sanki. Damlalar yüzünden naylon tüpler davul gibi sesler çıkarıyorlardı. Sağanak geldiği gibi geçti. Hemen hemen bir damlasını bile boşa harcamamışlardı. Üzerlerindeki giysileri çıkarıp ellerinde bükerek damlaları ağızlarına oldurdular. Suyla birlikte umutları da artmıştı artık. Maeve, "Ne kadar su topladık dersiniz?" diye sordu. "On on iki litre," diye tahmin etti Giordino. "Deniz suyuyla karıştırırsak üç litre daha artırabiliriz," dedi Pitt.

Maeve erkeğin yüzüne baktı. "Bu felaket demek olmaz mı? Tuzlu su içmek susuzluğu gidermenin çaresi değildir."

"Tropik iklimde insanlar kulaklarından çıkacak kadar su içtikleri halde susuzluk hissederler. Vücut ihtiyacı olandan fazla su alır. Terledikten sonra vücudun ihtiyacı aslında tuzdur. Dilinde deniz suyunun hoş olmayan tadı olabilir, ama inan bana taze suya tuzlu su katmak susuzluğunu geçirecektir."

Öğleden sonra başlayan rüzgâr denizi aniden kabartmıştı. Deri ceketten yapılma çıpalarını yeniden denize attılar ve Pitt yelkeni indirdi. Dev bir lastikle karla kaplı tepelerden kayıyor gibiydiler. Fırtına ertesi sabah saat ona kadar sürdü.

Teknenin içinde oradan oraya savrulmaktan halsiz düşen Maeve hemen uyuyakalıp rüyasında çocuklarını gördü. Giordino'ysa kestirmeye başladığı anda kendini istediği kadar yemek yiyebildiği bir lokantada bulmuştu. Pitt ise rüya falan görmüyordu. Yorgunluğunu bir yana atıp yelkeni yeniden çekti. Yönünü saptadı. Sonra teknenin arkasında olabildiğince rahat bir yer bulup dümenle tekneyi kuzeydoğu rotasına soktu.

Deniz sakin olduğu zamanlar sağ kalma mücadelesinden ve çevrelerindeki sudan uzaklaşıyor gibiydi. Durumlarını sürekli olarak düşündükten sonra aklı hep Arthur Dorsett'e takılıyordu. Hiç kimse masum insanları böyle şeylere sürükleyip de sonunda bir misillemeden kaçınamazdı. Bu artık eskisinden daha önemliydi. Dorsett ile kızlarının sırıtkan yüzleri kendisini çağırıyordu.

Pitt'in kafasında son beş günün acılarına yer yoktu. Düşündüğü tek şey intikamdı. İntikam veya infaz, Pitt'in zihninde herhangi bir ayrım yoktu. Dorsett'in bunca ölüme neden olduktan sonra kötülük imparatorluğunu sürdürmesine izin verilemezdi. Bunun hesabını vermeliydi.

Şimdi erkeğin kafasında bir değil iki hedef vardı: Maeve'in iki oğlunun kurtarılması ve elmas tüccarının öldürülmesi.

36

Sekizinci gün Giordino dümene geçince Pitt'le Maeve kuru ve çiğ balıklarını yediler. Ufukta kocaman amber bir top gibi yükselen ay sonraları beyaza dönüştü. Maeve balık tadından kurtulmak için ağzını bir iki kere suyla çalkalayıp Pitt'in kolları arasına yaslandı ve ardından denizde aya kadar uzanan gümüş ışığa baktı.

“Sen sıradan bir insan değilsin,” dedi nedenini pek bilemeden.

Pitt merakla kadının yüzüne baktı. "Neden?"

“Söylediğin şeyler, yaptığın işler... Yaşamla böylesine uyumlu bir insan görmemiştim bugüne kadar.”

Pitt bundan zevk aldığını gösterircesine gülümsedi. "Ben de bu sözleri bir kadının ağzından hiç duymamıştım."

"Çok kadın tanımışsındır herhalde," diye bir genç kız merakıyla sordu.

Maeve, Pitt'in acıyla anılar arasındaki uçurumu birleştiremediğini anladı. Soruyu sorduğuna pişmandı. Onun fiziksel birlikteliklerden çok derin ve içtenlikli şeyler yaşayabileceği ilişkileri tercih eden biri olduğunu anlamıştı.

“Adı Summer'dı,” dedi Pitt. "Geçmişte kaldı." "Üzüldüm," diye mırıldandı Maeve. "Gri gözleri, kızıl saçları vardı ve sana çok benzerdi." Pitt kadına geçmişindeki kişileri soracaktı, ama bunun o anın mahremiyetini bozacağını anlayarak sustu. Ay, yıldızlar ve kapkara denizden oluşan bir dünyada hemen hemen yapayalnız iki insan. Nerede olduklarını unutup kendilerini tropikal bir adanın koyunda hayal etmeleri çok kolaydı.

“Sen ninenin ninesinin ninesine de çok benziyorsun.”

Maeve başını kaldırıp baktı. "Ona benzediğimi nasıl bilebilirsin?"

"Betsy Fletcher'in yattaki tablosundan."

Maeve bir kedi gibi erkeğin kolları arasına kıvrıldı. "Sana bir gün Betsy'yi anlatmalıyım."

“Buna gerek yok,” diyerek gülümsedi Pitt. "Onu senin kadar iyi tanıdığımı hissediyorum. Kahraman bir kadın, tutuklanmış ve Botany Say ceza sömürgesine gönderilmiş. Gladyatör salından kurtulmuş, kaptan Scaggs ve eşkıya Jess Dorsett'in canlarının kurtulmasında yardımcı olmuş. Dorsett'le evlenmiş. Betsy,

Gladyatör Adamasına çıktıktan sonra dünyanın en zendin elmas madenlerinden birini keşfetmiş ve bir hanedanlık kurmuş. Hangarımda Betsy ve Jess le başlayıp sana ve yılan ablalarına kadar uzanan tüm aile tarihçesini kapsayan bir dosya var."

Maeve birden doğruldu. Gözlerinde ani bir öfke parıltısı belirmişti. "Seni namussuz, beni ClA'ya mı araştırttın?"

Pitt başını salladı. "Seni değil de, elmas tüccarı olan Dorsett ailesini. Benim ilgim araştırma başlığı altına girer ve araştırma eğer kendisini CIA ajanına benzettiğini duyarsa çok kızacak olan yaşlı bir centilmen tarafından yapılmıştır."

“Aslında ailem hakkında fazla bir şey biliyor olamazsın. Babam ve ataları mahremiyetlerine çok düşkün insanlardı.”

“Doğrusunu istersen ailenizde beni çok ilgilendiren sadece biri var.”

“Bu ben değilsem kim olabilir ki?”

“Lagününüzdeki deniz canavarı.”

Maeve bu yanıta çok şaşırmıştı. "Basil'den mi söz ediyorsun yoksa?"

Pitt şaşırdı. "Kim?"

“Basil deniz canavarı değil deniz yılanıdır. Aralarında büyük fark vardır. Ben onu üç kez kendi gözlerimle gördüm.”

Pitt bir kahkaha attı. "Basil mi? Ona Basil mi diyorsun?"

“Çeneleri arasına girseydin böyle gülemezdin.”

Pitt başını salladı. "Deniz yılanlarına inanan bir zoologla konuştuğuma inanamıyorum."

“Bir kere deniz yılanı adı yanlıştır. Onlar kara yılanları gibi gerçek yılan değillerdir.”

Loch Ness Gölünden Chimplain Gölüne kadar garip yaratıkları gördüklerini iddia eden insanları çok duydum ama geçen yüzyıldan beri deniz canavarı gördüğünü söyleyene rastlamamıştım.”

"Artık garip yaratıklar eski güncelliklerini korumuyorlar," dedi Maeve. "Savaşlar, doğal afetler ve kitle cinayetleri onları manşetlerden indirdi."

"Pekâlâ Bay Kuşkulu," dedi Maeve gururlu bir meydan okumayla. Doktora tezimi efsanevi yaratıkların bilimi olan kriptozooloji üzerine yazıyorum. Sahtekârlıklar ve uydurma raporlar elendikten sonra 467 olay saptanmıştır. Hepsi

üniversitedeki bilgisayarımda bulunuyor: görülen yaratıklar, o andaki hava ve deniz koşulları, coğrafi dağılım, belirleyici nitelikler, renk, biçim ve boyut. Yeni tekniklerle yaratıkların primine doğru geriye gidebiliyorum. Soruna şöyle yanıt vereyim: Yılanlar timsahlar gibi herhalde dinozorların soyundan gelmişlerdir. İlla dinozor 'kalıntıları' değildir. Bugünkü deniz yılanları olarak devam ettikleri sanılan Plesiosaur'ların boyları on altı metreyi aşmaz ve Basilden çok küçüktüler."

"Basil'in gövdesi silindir biçiminde olup otuz metre uzunluğunda ve sivri bir kuyrukla son bulmaktadır. Başı adi yılan balığı gibi hafif küttür ama ağzı geniş ve keskin dişlerle doludur. Rengi mavimtrak, sarı-mavidir ve kömür karası gözleri birer tabak büyüklüğündedir.

"Onu ilk kez ne zaman gördün?"

“On yaşımdayken. Deirdre'yle annemizin bize verdiği küçük tekneyle lagünde gezinirken birden gözetlendiğimizi hissettim. Tüylerim diken diken olmuştu. Deirdre sanki bir şey olmuyormuş gibi davranıyordu. Ağır ağır arkama döndüm. Yirmi metre gerimizde sudan üç metre kadar çıkmış bir boyun ve baş vardı. Yaratığın bize bakan iki kara gözünü gördüm.”

“Boynu ne kadar kalındı?”

“Çapı iki metre kadar vardı. Babam bir şarap fıçısı kadar diye anlatırdı.”

“O da görmüş mü?”

“Ailenin tümü Basil'i çeşitli zamanlarda görmüştür. Ama genellikle birinin öleceği zaman görülür.”

“Anlatmana devam et bakalım.”

“Yaratık, çocukların karabasanlarında ki bir canavarı andırıyordu. Korkudan taş kesilmiştim, ağzımı açamıyordum. Deirdre ise dış kayalığa çarpmamamız için bana dümen kırma zamanını söylemeye vermişti dikkatini.”

“Yaratık size doğru geldi mi?”

“Hayır. Sadece baktı ve uzaklaşan teknenin ardından hiçbir hareket yapmadı.”

“Deirdre görmedi yani.”

“O zaman görmedi, ama daha sonra iki kere gördü.”

“Baban gördüklerini anlatınca ne dedi?”

“Güldü. 'Demek sonunda Basil'le tanıştın?' dedi.”

“Yaratığın bir ölüm olduğunda kendini gösterdiğini söylemiştin.”

"Biraz gerçek payı bulunan bir aile efsanesi. Betsy Fletcher gömülürken koyda bulunan bir balina teknesi mürettebatı, Basil'i görmüşler. Daha sonra büyük halam Mildred ve annem öldüklerinde görüldü."

“Rastlantı mı, kader mi?”

Maeve omuzlarını silkti. "Kimbilir? Emin olduğum tek şey babamın annemi öldürdüğü."

“Büyükbaban Henry'nin kız kardeşi Mildred'i öldürmesi gibi mi?”

Maeve garip bir şekilde baktı erkeğe. "Onu da biliyorsun demek." Kadın karanlık denizin yıldızlarla birleştiği noktaya baktı, ay ışığında aydınlanan gözlerinde üzüntülü bir ifade vardı. "Dorsett'lerin son üç kuşağı pek erdemli yaşadılar denemez."

"Annenin adı Irene'di." Maeve başını sessizce salladı, "Nasıl öldü?" diye Pitt yumuşak bir sesle sordu. "Eninde sonunda sevdiği adamın işkencelerine dayanamayıp kalbi kırılarak ölecekti. Ama babamla bir yamaçta dolaşırken ayağı kaydı ve denize düşüp öldü." Kadının zarif yüzünde bir nefret ifadesi belirmişti. "Onu babam itti," dedi buz gibi bir sesle. "Gökte yıldızların varlığından emin olduğum kadar eminim buna." Pitt titrediğini hissederek kadını kolları arasında sıktı. Konuyu değiştirerek, "Bana ablalarını anlat," dedi.

“Anlatacak fazla bir şey yok. İkisine de pek yakın değildim. Deirdre hilekârdı. Eğer bende istediği bir şey varsa çalar ve kendisinin olduğunu söylerdi. Babam üçümüz arasında en çok onu severdi. Sanırım ikisi de aynı ruhlara sahip olduklarından. Deirdre kendi sahtekârlığının yarattığı bir hayal dünyasında yaşar. Yalan söylemek için gerek olmadığı zamanlar bile doğruyu söylemez.”

“Hiç evlendi mi?”

“Bir kere profesyonel bir futbolcuyla evlenmişti, adam yaşamını jet sosyetenin arasında geçireceğini sanıyordu. Ancak ne yazık ki, Avustralya'nın ulusal bütçesine eşit bir nafakayla boşanmak istediğinde ailenin yatlarının birinden denize düştü. Cesedi bir daha bulunamadı.”

“Dorsett'lerle deniz gezintisi davetini kabul etmek pek hoş bir şey değil galiba.”

“Babamın gerçekte veya hayalinde önünde durduğunu sanıp da ortadan kaldırdığı insanların hepsini düşünmeye korkuyorum.”

"Onu pek tanımam. Boudicca benden on bir yaş büyüktür. Ben doğduktan hemen sonra babam onu yatılı bir okula vermiş ya da bana hep öyle demişlerdir. Ablamın benim için tam bir yabancı olduğunu söylemek kulağa garip geliyor. Onunla ilk karşılaştığımda on yaşındaydım. Hakkında bildiğim tek şey yakışıklı genç erkeklere büyük tutkusu olduğudur. Babam pek hoşlanmasa da, onun önüne gelenle yatmasını önlemek için bir şey yapmaz."

“Çok güçlü bir kadın.”

“Babam sarhoş bir anında annemizi döverken Boudicca'nın babamın pestilini çıkardığını görmüştüm.”

“Ailenin sevecen ve temiz tek üyesine karşı herkesin böylesine nefret duyması ilginç bir şey.”

“Annem öldükten sonra ablalarımla gerçekten hapsedildiğimiz adadan kaçtığımda babam benim bağımsızlığımı kabul edemedi. Dorsett servetine dokunmadan çalışarak üniversiteyi okumama çok kızdı. Sonra genç bir erkekle yaşarken hamile kaldım ve doktor ikizlerim olacağını söyleyince çocukları aldırma yerine doğurmayı tercih ettim. Gençle evlenmeyi reddettiğimde babam ve ablalarım benim Dorsett imparatorluğuyla tüm bağlarımı kopardılar. Çılgınca bir şeymiş gibi geliyorsa da bunu açıklayabilmem mümkün değil. Mahkemeye başvurup adımı değiştirerek ninemin büyük ninesinin adını aldım ve uyumsuz bir aileden kurtulduğuma sevinerek kendi yaşamımı sürdürmeye başladım.”

Kadın, üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı kötü güçlerin altında ezilmişti ve Pitt onun metanetine saygı duyarken bir yandan da çok acıyordu. Maeve sevecen bir kadındı. O, bir çocuğunkiler kadar masum mavi gözlerin içine bakarken onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağına bir daha yemin etti. Tam bir şey söyleyecekti ki, birden karanlığın içinden üzerlerine doğru gelen dev bir dalga gördü. Dalga tüm görüş alanı boyunca uzanıyor gibiydi. Birincisinin ardında ona benzeyen üç dalga daha görünce korkudan donacak gibi oldu.

Giordino'yu uyarmak için seslenirken Maeve'i yere fırlattı. Dalga teknenin üzerinde yuvarlandı ve iskele yanına çarptı. Teknenin öteki yanı havalandı ve iki dalga arasındaki çukura hızla düştü.

İkinci dalga da bir yük treni gücüyle çarpmadan önce yükselip yıldızlara dokundu. Tekne karanlık bir fırtınanın altına gömülüverdi sanki çılgına dönmüş deniz karşısında Pitt'in sağ kalmak için yapacağı tek şey daha önceki tayfunda olduğu gibi, tüplerden birine sarılmaktı. Küçük tekne iki dalganın çarpmasından sonra her nasılsa yüzeye kalabilmişti. Çaresiz yolcular su duvarının altında kaldılar.

Konsola sıkı sıkı sarılmış olan Giordino, "Denizin öfkesinin kesin bir gösterisi," dedi. "Onu böyle kızdıracak ne yaptık ki?"

Pitt, Maeve'i kaldırıp oturttu. "İyi misin?"

Kadın yanıt vermeden önce birkaç kere öksürdü. "İyiyim. Tanrı aşkına, neydi o?"

“Deniz dibinde sismik bir olay. Depremler böyle dalgalar doğururlar.” Maeve gözlerine giren sarı saçlarını arkaya attı. "Neyseki tekne alabora olmadı ve hiçbirimiz denize düşmedik."

“Dümen ne durumda?” diye Pitt, Giordino'ya sordu.

“Sağlam. Direğimiz de iyi durumda ama yelkenimizde bir iki yırtık var.”

“Yiyeceğimiz ve suyumuz da fazla bir zarar görmemiş,” dedi Maeve. Giordino sanki kendi sözüne inanamıyormuş gibi, "Öyleyse ucuz kurtulduk," dedi.

“Korkarım çok uzun bir süre için değil,” dedi Pitt.

Maeve zarar görmemiş gibi görünen tekneye baktı. "Ben onarılamayacak bir hasar göremiyorum."

Şişme tüplere bakan Giordino, "Ben de," dedi.

“Aşağı bakmadınız.”

Parlak ay ışığında Pitt'in yüzündeki gerginlik görülebiliyordu. 0nun gösterdiği yöne bakınca kurtuluş umudunun artık kalmadığını anladılar.

Fiberglas gövdenin zeminindeki çatlaktan içeri su sızmaya başlattı bile.

37

Rudi Gunn zaferin ter ve heyecanına âşık değildi. Genç ve ince görünümünü yediklerine özen göstererek korurdu. O gün olduğu gibi canı istediğinde haftada bir kere öğle saatinde koşma delisi olan Sandecker'in yanı sıra bisikletiyle ona eşlik ederdi. Amiral, Potomac Parkının içindeki çeşitli yollarda on kilometre koşardı. Ancak bu koşu sessiz olmazdı. Biri koşar, diğeri de bisikletiyle ona ayak uydururken iki adam bürodaymış gibi NUMA işlerini konuşurlardı.

Sandecker, "Denizde kalma rekoru ne kadardır?" diye sordu.

“Bir yatçı olan Steve Callahan, teknesi Kanarya adaları açıklarında battıktan sonra şişme bir sal üzerinde 76 gün kalmıştı. Denizde kalma rekoru da Guinness Rekorlar Kitabı'na göre Poon Lim adında bir Çinliye aittir. Poon Lim gemisi İkinci Dünya Savaşında Güney Atlantik'te batırıldıktan sonra Brezilyalı balıkçılar tarafından kurtarılana kadar 133 gün denizde kalmış.”

“İkisinden biri on şiddetinde bir kasırgayla karşılaşmışlar mı?”

Gunn başını salladı. "Ne Callahan, ne de Poon Lim, Dirk'in içinde bulunduğu tayfuna benzer bir şeyle karşılaşmamışlar."

“Dorsett'in onları denize bıraktığından bu yana iki hafta geçti. Eğer fırtınayı atlatabilmişlere susuzluktan ve hava koşullarından çok çekiyorlardır.”

“Pitt çok beceriklidir,” dedi Gunn. "Giordino ile birlikteyken Tahiti'ye çıkıp ottan bir kulübede keyif çatmadıklarını ne biliyorsun?"

“Dirk, 'Deniz sırlarını kolay kolay teslim etmez,' derdi.”

“Avustralya ve Yeni Zelanda arama kurtarma ekipleri NUMA'nın girişimlerine katılsalardı bu iş şimdiye dek bitmiş olabilirdi”.

“Arthur Dorsett'in erişemeyeceği yer yok gibi,” dedi Sandecker.

“Başka kurtarma işleriyle meşgul olduklarını bildiren o kadar mazeret geldi ki, duvarı kâğıtla kaplayabilirdim.”

“Adamın inanılmaz bir gücü olduğu kesin.” Gunn pedal çevirmeyi bırakıp amiralin yanında durdu. "Dorsett'in rüşvetleri, Birleşik Devletler Kongresiyle Avrupa ve Japonya'daki parlamenter dostlarının cebine kolaylıkla ulaşıyor. Onun için çalışan ünlüler insanı şaşırtıyor doğrusu."

Sandecker'in yüzü yorgunluktan değil ama umutsuzluktan kıpkırmızı

kesilmişti. Öfkesini tutamıyordu. Durdu, eğilip dizlerini tutarak “Yalnız olmadığınızdan eminim. Herhalde ondan hoşlanmayan, hatta nefret eden binlerce kişi vardır. Ama hiçbiri ona ihanet etmiyorlar."

"Şaşılacak bir şey yok bunda. Önüne çıkanlara ölümcül kazalar düzenlemediği zaman İsviçre'deki banka kasalarını elmaslarla doldurarak onları satın alıyor."

“Elmas iyi bir ikna edicidir.” "Ama Başkan'ı onlarla etkileyemez."

"Doğru, ancak Başkan da kötü öğütlerle yanlış yöne götürülebilir."

"Milyonlarca insanın yaşamı tehlikedeyken değil sanırım."

"Daha bir haber çıkmadı mı?" diye sordu Gunn.

"Başkan dört gün sonra haber vereceğini söylemişti size. Aradan altı gün geçti."

"Durumun ciddiyetini anlamıştı... "

NUMA plakalı bir arabanın korna çalması üzerine iki adam dönüp baktılar. Sürücü arabayı koşu yolunun kenarında durdurup camdan seslendi. "Amiralim, Beyaz Saray'dan telefon."

Sandecker dönüp Gunn'a bakarak gülümsedi. "Başkan'ın epey büyük kulakları var galiba."

Amiral arabanın yanına gelince sürücü portatif telefonu uzattı. “Güvenli hatta Wilbur Hutton, efendim."

"Will?"

“Merhaba, Jim. Korkarım sana kötü haberlerim var.”

Sandecker birden gerginleşti. "Anlat lütfen."

“Başkan akustik veba konusunda bir harekete geçmemeye karar verdi.”

“Neden? Bu kararının nelere malolacağını anlamıyor mu?”

"Ulusal Bilim Kurulu uzmanları senin kuramını kabul etmiyorlar. Melbourne'deki Hastalık Kontrol Merkezinin Avustralyalı patologları otopsi raporları üzerine fikirlerini değiştirdiler. Gemisindekilerin ısıtma sistemindeki bir mikrop ve çok seyrek rastlanan bir bakteri yüzünden gerçekleştiğini kanıtlamışlar."

“Bu olanaksız ama!”

“Ben sadece bana söyleneni biliyorum,” dedi Hutton. "Avustralyalılar buna

geminin ısıtma sistemindeki mikroplu suyun neden olduğundan kuşkulanıyorlar."

“Patologların ne dedikleri benim umurumda bile değil. Başkan'ın benim uyarılarımı dikkate almaması felaketle sonuçlanacaktır. Tanrı aşkına, Will, Başkan'a çok geç kalmadan Dorsett'in madenlerini kapattırması için yalvar.”

"Kusura bakma, Jim. Başkan'ın eli kolu bağlı. Bilimsel danışmanların hepsi de senin kanıtlarının uluslararası bir olay tehlikesini göze alacak kadar güçlü olmadığını düşünüyorlar. Özellikle de bir seçim yılında."

“Bu çılgınlık! Eğer benim adamlarım haklıysa Başkan bir daha genel tuvaletleri temizleme görevine bile seçilemez.”

“Bu senin fikrin,” dedi Hutton soğuk bir sesle. "Arthur Dorsett madenlerini uluslararası bir araştırma heyetine açmaya hazır olduğunu da bildirdi."

“Heyet ne kadar zamanda hazırlanabilir?”

"Bu işler zaman alır. İki üç haftada belki de."

"O zamana kadar Oahu'da herkes ölmüş olacak."

"Bu görüşte azınlıktasın."

“Elinden geleni yaptığını biliyorum, Will, sana minnettarım. Güle güle.”

Sandecker telefonu sürücüye uzatıp Gunn'a döndü. "Hapı yuttuk"

Gunn dehşet içindeydi. "Yani Başkan durumu gözardı mı ediyor.”

Sandecker yenilgiyle başını eğdi. “Dorsett patologları satın almış. Onları yolcu gemisindeki ölümlerin Lejyoner hastalığına neden olan virüse benzeyen bir virüsün neden olduğuna dair sahte bir rapor yazmaya zorlamış olmalı.”

“Ben vaz geçmiyorum.” Dedi Gunn. “Dorsett’in çılgınlığını zamanında durdurmanın başka bir yolunu bulmalıyız.”

Sandecker'in gözleri parladı. "Kuşkuya düşmüşsen senden daha güçlü birine güvenmen gerekir," dedi. Telefonu alıp bir numara tuşladı. Anahtara sahip olabilecek bir tek kişi vardır."

Amiral Sandecker, Arizona, Scottsdale'de Camelback Golf Kulübündeydi. Öğleden sonra saat ikiydi ve Washington'da Rudi Gunn'la olduğundan bu yana beş saat geçmişti. Scottsdale Havaalanına indikten sonra eski bir denizci arkadaşının arabasını ödünç almış ve doğru golf sahasına gitmişti. Çölde ocak ayı serin olduğundan üzerinde uzun kollu kaşmir bir kazak vardı.

Sandecker 365 metre ilerdeki çimenliği nişanladı, iki denemeden sonra sopayı savurdu. Top havalandı, biraz sağa döndü ve 190 metre ilerde yere düştü.

"Esaslı vuruş, amiral," dedi Dr. Sanford Adgate Ames. "Sizi arkadaşça bir golf oyununa kandırmakla yanılmışım sanırım. Eski denizcilin kara sporlarını bu kadar ciddiye aldıklarını bilmezdim." Göğsüne adar inen sakalıyla Ames, eski bir altın arayıcısına benziyordu. Gözleri, mavi bifokal gözlükler ardında saklıydı. "Eski denizciler garip şeyler yaparlar," dedi Sandecker.

Dr. Sanford Adgate Ames'in yüksek düzeyde bir toplantı için Washington'a gelmesini istemek Tanrı'ya kutup buzlarını eritmesi için bir çöl fırtınası göndermesini istemek kadar boşunaydı. İkisi de yanıt vermezlerdi. Ames, New York ve Washington'dan aynı tutkuyla nefret eder ve iki kente de asla gitmezdi.

Sandecker'in Ames'e çok ihtiyacı vardı. Bu nedenle meslektaşları arasından ses ustası diye anılan adamdan bir randevu istemişti. Ames bir koşulla razı olmuştu: Sandecker golf sopalarını getirecek ve konuşma golf alanında yapılacaktı.

Zaman ve ışık konusunda Einstein neyse, ses konusunda da Ames oydu. Akustik oşinografi dalında üç yüzden fazla tebliği vardı Kırk beş yıldır yaptığı çalışmalar ve analizler, sualtı radar ve sonar tekniklerinden su üstü yayılmaya kadar her alanı kapsamaktaydı. Deniz Kuvvetlerinin sualtı nükleer test projelerine yönelttiği saldırılar Pentagon'da kendisine düşmanlar edindirmişti. Pek çok üniversite onu fakültelerine almak istemişse de, Ames hepsini reddetmiş, ücretlerini kendi cebinden ödediği dört öğrenciden oluşan ekibiyle araştırmalarını yapmayı tercih etmişti.

Golf arabasına döndükten sonra Ames küçük buz kutusundan bir koka kola kutusu çıkarıp amirale uzattı. "Benden tam olarak istediğiniz nedir?"

Sandecker adamın yüzüne baktı. "Fildişi kulelerde oturan bilginlerin ne düşündükleri benim umurumda değil. Orada, denizde insanlar ölüyorlar. Eğer Dorsett'i durduramazsam aklıma bile getirmek istemediğim sayılarda insan ölecek. Siz dünyanın en iyi akustikçisisiniz. Bana bu kıyımı önleyebileceğim bir yol gösterebileceğinizi umuyorum."

“Demek ben sizin temyiz mahkemeniz olacağım. Benim sizin sorununuza pratik bir çözüm bulmamı istiyorsunuz.”

“Bizim sorunumuz,” diye düzeltti Sandecker.

“Tamam,” dedi Ames. "Anlıyorum." Elindeki koka kola tenekesine baktı. "Siz Washington'dan yola çıkmadan bazı şeyler düşünüp bir plan geliştirmiştim. Kusursuz değil, ama başarı şansı yüzde elli, ancak aylarca araştırma yapmadan bundan iyisini de çıkaramam." Sandecker heyecanını gizlemeye çalışarak Ames'e bakarken gözlerinde daha önce orada olmayan bir umut parıltısı vardı. "Yani Dorsett'in madenlerini işletmesini sona erdirecek bir plan geliştirdiniz mi gerçekten?"

Ames başını salladı. "Silahlı bir güç benim alanımın dışındadır. Ben akustik birleşmeyi nötralize edecek bir yöntemden söz ediyorum."

“Bu nasıl olabilir?”

“Basitçe söylemek gerekirse, ses dalgaları yansıtılabilir.”

“Evet, bunu anlıyorum.”

Dört ayrı ses ışınının Oahu Adasına doğru yayılacağını biliyorsunuz ve yaklaşık birleşim zamanını tahmin etmişsiniz. Bilim adamlarınızın birleşmenin kesin yerini de hesapladıklarını tahmin ederim.”

"Evet, epey kesin bir nokta belirledik."

"İşte yanıtınız."

"Bu kadar mı?" Sandecker'in umutları birden sönmüştü. "Bir noktayı kaçırdım galiba."

Ames omuzlarını silkti. "Söyleyeceğim çok basit. NUMA uydu çanak antenine benzer bir şey yapıp birleşme noktasında suya indirir ve akustik dalgaları Honolulu'dan uzaklaştırır."

Sandecker duygularını göstermemeye çalışıyordu ama kalbi kaburgalarına çarpacak gibi atmaya başlamıştı. Bilmecenin çözümü gülünç olacak derecede basitti. Evet, yeni bir yönlendirmenin yapılması kolay olmayacaktı, ama yapılabilirdi.

Ames'e, NUMA zamanında bir çanak yapıp yerine yerleştirebilirse akustik dalgalar nereye yönlendirilmelidir? diye sordu. Ames'in yüzünde kurnazca bir gülümseme belirdi. "Okyanusun yerleşim bulunmayan bir noktası, örneğin güneyde Antarktika'ya. Ancak birleşme enerjisi uzun mesafeler aştıkça

zayıfladığından neden kaynağına göndermiyorsunuz?"

“Gladyatör Adasında Dorsett madeni!” Ames başını salladı. "İyi bir seçim olur. Ses dalgası gidip geldikten sonra insanları öldürme gücünü kaybedecektir. Ama onlara Tanrı korkusu vermeye ve başlarını ağrıtmaya yetecektir."

38

“Yolun sonuna geldik artık,” diye düşündü Pitt. Bir insan bundan fazla bir şey yapamazdı. Bu, kahramanca bir mücadelenin, geleceğin ahularının ve sevgilerinin ve onlardan her birinden alınacak zevklerin sonuydu. Sonları su içinde balıklara yem olmaktı. Maeve bir daha oğullarını göremeyecekti. Annesi, babası ve NUMA'daki arkadaşları Pitt'in ardından yas tutacaklardı. Giordino'nun anma ayinine her biri birer güzellik kraliçesi olabilecek pek çok yaslı kadın katılacaktı.

Onları pek çok beladan sağsalim çıkaran küçük tekne neredeyse dikişlerinden sökülmekteydi. Gövdenin dibindeki çatlak, tekneyi yükselten her dalgayla biraz daha uzuyordu. Gövde parçalanıp dağılınca şişme tüplere tutunup su yüzünde kalabilirlerdi ama bu da her an yanlarında olan köpekbalıkları karşısında çaresiz olmaları demekti.

Arkada dümende olan Pitt şimdi su boşaltma işleminin artık alışıldık sesini dinliyordu. Sabah güneşi altın renginden alev alev yanan sarıya dönüşürken ufku bir daha araştırdı şişmiş yeşil gözleriyle.

Ama boşunaydı. Ne bir kara parçası, ne bir gemi, ne de bir uçak vardı. Yirmi kilometre güneydoğudaki birkaç küçük bulut dışında Pitt'in dünyası Merih ovaları kadar ıssızdı.

Bir deniz ürünleri lokantası açacak kadar balık yakaladıktan sonra açlık artık sorun değildi. Su stokları iyi kullanılırsa daha altı yedi gün yeterdi. Onları yıkan şey yorgunluk, uykusuzluk ve teknenin batmaması için sürekli su boşaltmaktı. Ellerinde bir şişe veya bir tas olmadığından suyu avuçlarıyla boşaltıyorlardı. Pitt sonunda sugeçirmez paketinden uydurma bir tas yapıp iki yanına İngiliz anahtarlarını geçirerek her defasında bir litre su alacak bir şey yaptı. Önceleri nöbetleşe dörder saat çalışıyorlardı. Maeve de elinden geleni yapıyordu ama iki erkeğin gücü yoktu kendisinde. Nöbetler daha sonra güçlerine göre bölündü. Maeve üç saat sonra boşaltma işini Pitt'e bıraktı. Pitt beş saat mücadele etti. Ondan sonra gelen Giordino ise sekiz saat geçmeden tası elinden bırakmadı.

Yarık genişledikçe su artık sızmıyor, fıskiye gibi fışkırıyordu. Deniz atılabileceğinden daha hızlı doluyordu şimdi.

Pitt zihninin içinde, "Arthur Dorsett'e lanetler olsun!" diye haykırıyordu. "Kahrolsun Boudicca! Kahrolsun Deirdre!" Maeve ve kendisi Dorsett'in fanatik imparatorluk hayallerine büyük bir tehdit oluşturmuyorlardı. İkisi birleşse bile

onu engelleyemez, hatta yavaşlatamazlardı bile. Onları denize salıvermek sadistlikten başka bir şey değildi.

Maeve uykusunda döndü, kendi kendine mırıldanarak başını kaldırıp yarı baygın bir halde Pitt'e baktı. "Sıra bana geldi mi?"

Pitt, "Daha beş saat var," diyerek gülümserken yalan söylemişti. Sen uyumana bak." teknenin de, kendilerinin de sonları karanlık bastıktan sonra gelecekti. Pitt saatine bakınca güneşin batışına sadece dört buçuk saat kaldığını gördü.

Giordino'nun bileğini tutup, "Sıra bende," dedi. Giordino direnmedi. Uyuyamayacak kadar bitkin bir halde lastik tüpe dayandı.

Yelken naylonu su girmesini nispeten önlediği için Pitt bir süre kadar giren su kadarını dışarı atabildi. Öğleden sonraya kadar mekanik bir şekilde, zaman duygusunu tümüyle kaybedip güneşi adeta görmeyerek çalıştı. Bir robot gibiydi, kollarındaki ve sırtındaki ağrıyı hissetmiyordu, sanki bir uyuşturucunun etkisine kapılmış gibi devam ediyordu.

Maeve uyuşukluktan kurtulmuştu. Doğrulup Pitt'in arkasındaki ufka baktı. "Palmiyeler ne güzel, değil mi?" diye mırıldandı.

Öyle. Pitt kadının hayal gördüğünü düşünerek gülümsedi. "Ama Palmiye altında durmamalısın. Düşen hindistancevizleri insanı öldürebilir."

"Ben bir zamanlar Fiji'deyken tekinin park etmiş bir arabanın camını kırdığını görmüştüm."

Pitt, Maeve'i ormanda yolunu kaybetmiş, evinin yolunu bulma umudu kalmamış küçük bir kıza benzetti. Onu avutmak için yapabileceği bir şey olsun isterdi. Ancak, Tanrı'nın denizinde kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

"Sence biraz daha iskeleye dönmemiz daha doğru olmaz mı?"

Kadın transa girmiş gibi bakıyordu. "Evet. Adanın yanından geçip gitmek istemezsin herhalde."

Pitt'in gözleri kasıldı. Dönüp arkasına baktı. On altı gündür denizde güneşe bakıp yönünü saptamaktan gözleri öylesine yorgundu ki ancak birkaç saniye açık tutabilmişti. Teknenin burnunun ötesinde sadece yeşil-mavi dalgaları görebilmişti.

Kadına döndü. "Artık tekneyi kontrol edemeyiz," diye anlattı. "ye keni alıp su sızıntısını azaltmak için teknenin altına gerdim."

Lütfen, diye yalvardı Maeve. "O kadar yakın ki. Oraya çıkıp bir kaç

dakikalığına bile olsa kuru toprakta yürüyemez miyiz?"

Bunu o kadar sakin söylemişti ki, Pitt içinin titrediğini hissetti. Gerçekten bir şey görüyor olabilir miydi? Mantığı Maeve'in hayalinin kendisine oyun oynadığını söylüyordu. Ama çaresizlikle karışık bir umut kıvılcımıyla dizleri üstünde doğrulup dengesini kaybetmemek için tüplere tutundu. Tam o anda tekne bir dalganın üstünde yükselince kısa bir an ufku görebildi.

Denizin üstünde yükselen palmiye kaplı tepeler yoktu.

Pitt kolunu Maeve'in omuzlarına attı. Onu sağlam ve yürekli biri olarak hatırlıyordu. Oysa şimdi öylesine küçük ve narin görünüyordu ki. Ancak yüzünde de daha önce olmayan bir parıltı vardı. Pitt o zaman kadının denize değil havaya bakmakta olduğunu farketti.

İlk kez olarak teknenin üzerinde uçan kuşu gördü o anda. Ellerini gözlerine siper edip baktı. Kanat açıklığı bir metre kadar olan yeşil ve kırmızı tüylü bir kuş. Üst gagası kıvrık ve sivri uçlu. Daha renkli papağan ailesinden çirkince bir kuşa benziyordu.

Sen de gördün işte, dedi Maeve. "Atalarımı Gladyatör Adasına götüren kea kuşu bu. Güney denizlerinde gemileri batan denizciler kea kuşlarının kendilerini güvenli limanlara götürdüklerini iddia ederler."

Pitt kuşun hareketlerini izliyordu. Kuş sanki dinleniyormuş gibi duruyor, teknenin çevresini dolanıyordu. Sonra soluğunu toplayarak güneydoğu yönünde kanat çırpmaya başladı. Pitt kuşun gittiği yönü pusulasında saptayarak dümeni o yana kırdı.

Papağanlar denizlerde uzaklara giden martılara benzemezler, diye düşünüyordu. Belki kuş yolunu kaybetmiş olabilirdi. Ama bunun anlamı yoktu. Pençelerini sağlam yerlere geçirmekten hoşlanan bir kuş görünürlerdeki tek yüzen nesneye konmak için bir hareket yapmamıştı. Bu da bilinmeyen bir çiftleşme alanına doğru güdüsel uçuşunda yorgun olmadığını gösterirdi. Kuş nerede olduğunu ve nereye gittiğini biliyordu. Planına uygun biçimde uçuyor olabilirdi. Belki de bir adadan diğerine yol alıyordu. Pitt onun uçtuğu yükseklikten kendilerinin görmediği bir şey gördüğüne emindi.

Adam kontrol konsoluna emekleyip tutunarak ayağa kalktı. Gözeni kısarak yine güneydoğuya baktı.

Ufukta kara parçalarını andıran bulutları görmeye artık alışmıştı, fakat bu kez farklıydı. Ufukta bir tek bulut sabit duruyor, diğerleri onun yanından geçiyorlardı. Bulut denizden yükseliyordu ama kütlesi ok gibiydi. Bulutu

oluşturan şey, güneşin kızgın hale getirdiği kumdan yükselen buharın daha soğuk hava tabakasına rastlayınca yoğunlaşmasıydı.

Pitt adanın en az beş saatlik uzaklıkta olduğunu anlayınca kendini heyecanına bırakmadı. Yelkeni açsalar bile tekneye dolan suyla oraya erişmeleri olanaksızdı. Ardından buranın milyonlarca yıllık volkanik faaliyetten sonra deniz üstüne çıkmış ve sonra zamanla yeşil örtüyle kaplanmış bir ada olmadığını anlayınca umutları yeniden güçlenmeye başladı. Karşısındaki, tropikal bölgenin bu kadar güneyinde, her nasılsa üzerinde birkaç ağaç yetişmiş olan alçak ve düz bir kayalıktı.

Açıkça seçilebilen ağaçlar kayaların yarıklarındaki küçük kumluk banklarda yetişmişti. Pitt adanın ilk göründüğünden daha yakın olduğunu farketti. Ada sadece sekiz dokuz kilometre ilerdeydi. Pitt adanın yönünü saptayınca kea kuşunun gittiği yön olduğunu anladı. Ondan sonra rüzgârı ve akıntıyı hesaplayarak adanın kuzey ucuna yakın geçeceklerini tahmin etti Maeve'in hayalinde gördüğü gibi iskele yönünde güneydoğuya doğru gitmeleri gerekiyordu. "Küçükhanım ödülü kazandı," dedi Pitt. "Kara göründü." Maeve'le Giordino ayağa kalkarak Pitt'e tutunup uzaktaki kurtuluş umutlarına baktılar. "Hayal değil bu!" diye güldü Giordino.

Maeve, Pitt'in kulağına, "Kea kuşunun bizi güvenli bir limana kavuracağını söylemiştim," diye fısıldadı.

Pitt kendini sevince kapıp koyvermek niyetinde değildi, oraya varmadık. Eğer kıyıya ayak basmak istiyorsak yelkeni yerine takıp çılgınlar gibi su boşaltmalıyız."

Giordino'yla aralarındaki uzaklığa bakınca yüzü birden ciddileşti "Olanaksız," dedi. "Tekne yarı yola varmadan ikiye ayrılacaktır."

39

Yelken kaldırıldı ve ellerinde kalan iplerle yarılan tekne bağlandı Maeve dümene geçince Giordino çıldırmış gibi suyu boşaltıyor, Pitt de ellerini kürek gibi kullanarak tekneyi birkaç kilometre ötedeki alçak ve düz adaya doğru yöneltmeye çalışıyordu. Sonunda Pitt'in seyir hesaplarının doğru olduğunun kanıtını görmüşlerdi.

Pitt'le Giordino'nun zihinlerini bulandıran o ölesiye yorgunluk birden sıyrılmıştı bedenlerinden. Artık kendilerinde olmadıkları bir bölgeye, stres ve acının anlamının kalmadığı o psikolojik bölgeye girmişlerdi. Bedenlerinin daha sonra bunun bedelini çok ağır biçimde ödeyecek olması önemli değildi. Omuzlarından ve sırtlarından kopan sancıların farkındaydılar ama bu bilinçlilik, zihnin soyut bir protestosundan başka bir şey değildi.

Rüzgâr yelkeni dolduruyor, tekneyi ufuktaki o tek yükseltiye doğru yönlendiriyordu. Ancak acımasız deniz onları öyle kolaylıkla bırakacak değildi. Akıntı onlara karışıyor, kıyıya yaklaştıkça ikiye ayrılıyor, adanın dış sınırlarından geçiyor ve onları okyanusun büyük ıssızlığına itmekle tehdit ediyordu.

Maeve korkuyla, "Adanın çevresine sürükleniyoruz galiba," dedi.

Pitt tekneden su boşaltırken gözlerini pek adaya çevirmiyordu. İlk başta bir tek ada gördüklerini sanmıştı, fakat aralarındaki mesafe iki kilometreye inince karşısında iki ada olduğunu anladı. Birini diğerinden yüz metrelik bir su ayırıyordu. Adalar arasındaki açıklıkta akıntıyı da görebiliyordu.

Giordino'yla birlikte tekneye giren suyu boşaltmak için mücadele ederken birden giderek yaklaşan bir gökgürültüsü duydular. Anlık duraklama sırasında bunun dalgaların kayalara çarpmasından çıkan gürültü olduğunu anladılar. Dalgalar artık ölümcül olmuşlardı ve tekeyi o son kucaklaşmaya doğru hızla çekiyorlardı. Kuru toprağa ayak basmanın mutlu beklentisi, birden yerini denizde paramparça olma korkusuna bıraktı.

Pitt güvenli bir liman yerine, şimdi karşısında dev dalgaların çarptı bir çift kaya görüyordu. Bunlar beyaz kumsalları ve dost yerlileriyle tipik mercan adaları değillerdi. Her iki adada da insan yaşadığını gösteren bir iz yoktu. Ne duman, ne de bir yapı görünüyordu. Sadece çiçeksiz birkaç bitkiyle bir iki güdük garip ağacın bulunduğu kaya çıkıntıları.

Pitt, Maeve'i Antarktika Yarımadasında bulduğundan bu yana, üçüncü kez su ve kayalarla savaşa girdiğine inanamıyordu. Bir an Kutup Kraliçesi'nin o son andaki kurtuluşunu ve Mason Broadmoor ile Kunghit Adasından kaçışı geldi aklına. Her ikisinde de kendisini kurtuluşa ulaştıracak mekanik bir güç vardı. Oysa şimdi suya gömülmeyi, battaniye büyüklüğündeki yelken ve sürekli su alan bir tekneyle önlemeye çalışıyordu.

Azgın bir denizle karşılaştığında usta bir denizcinin yapacağı ilk işin teknesinin dengesini korumak olduğunu, okuduğu bir yerden harladı. İyi bir denizci teknesinin su almasını önlemeliydi. Onu yazanın o anda yanında olmasını isterdi.

Pitt, Maeve'e, "Eğer çıkacağımız bir kumsal göremezsen adalar arasındaki kanala doğru git," diye seslendi.

Maeve'in güneşten yanmış yüzü gerildi. Hafifçe başını salladı, dümen iplerine biraz daha sıkı sarıldı.

Parçalanan dalgaların üzerinde yükselen kayadan duvarlar, her an biraz daha tehlikeli görünüyordu. Su artık hızla dolmaktaydı tekne Giordino yaklaşan tehlikeye bakmıyor, teknenin batmaması için çalışıyordu. O anda su boşaltımındaki herhangi bir aksama ölüm demekti. Su on saniye boşaltılmadan içeri girecek olsa, kıyıdan beş yüz metre açıkta batacaklardı. Dalgalı denizin içinde mücadele ederken işlerini köpekbalıkları bitirmezse, kayalar bitirecekti. Giordino bir an bile duraksamadan işine devam etti.

Pitt, Maeve'e, "Bizi en koyu suların içinde tutmaya çalış," dedi.

“Elimden geleni yapacağım.”

Dalgaların gümbürtüyü andıran sesi hızla artıyordu ve çok geçmeden dalgalar kırıldıkça havaya yükselen köpükleri gördüler. Kontrolü ellerine almadıkça çaresizdiler, denizin kaprisiyle oradan oraya savruluyorlardı. Kayalar arasında görülen en küçük aralık, artık kendileri için sinsi bir tuzaktı. Ne var ki geri dönüp adaların çevresinden dolanma olasılığı da kalmamıştı. İleri doğru gitmek zorundaydılar, bunun dönüşü yoktu.

Kıyıda kaynayan cadı kazanı, teknenin altından geçen dalgaların sırtları ardından kayboluyordu. Birden esmeye başlayan sert rüzgâr, kendilerini kurtuluşlarının tek umudu gibi görünen kaya duvarlar arasındaki açıklığa doğru savurdu.

Kıyıya yaklaştıkça deniz gitgide azıyordu. Pitt dalgaların yuvarlanıp kırıldıklarında boylarının on metre olduğunu tahmin etti. Maeve rotalarını

tutturmak için dümene karşı bir mücadele veriyordu ama tekne kendisine karşılık vermedi ve bir anda kontrolden çıktı. Artık kıyıya çarpan dalgaların esiriydiler.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı Pitt.

Arkaya bakarak denizin dikey hareketine göre durumlarını saptadı. Dalga hızının tepe noktaya varırken en yüksek hızında olduğunu biliyordu. Dalgalar bir konvoydaki dev kamyonlar gibi gelmekteydiler. Tekne iki dalga arasına düştü, ancak şansları vardı ki, onları geçtikten sonra kırıldı ve tekne bir sonraki dalganın üzerinde yıldırım hızıyla uçmaya başladı. Sonra tekne tekrar düştüğü anda sekiz metrelik bir dalga yuvarlandı ve üzerlerinde kırıldı. Tekne alabora olmadan taş gibi iki dalga arasına savruldu.

Şimdi müthiş bir su duvarı basıncı altındaydılar. Tekne sanki kontrolden çıkmış bir asansörle denizin dibine iniyordu. Suyun altında kaldıkları süre dakikalar sürmüş gibi gelmişse de, birkaç saniyeden fazla değildi. Gözlerini açık tutan Pitt, Maeve'in suyun içinde gerçekdışı bir hayal gibi göründüğüne dikkat etti; yüzü şaşırtıcı derecede sakindi, uzun sarı saçları arkasında yukarı doğru havalanıyordu. Kadın sonra ansızın gün ışığına çıktı.

Üç dalga daha giderek azalan bir güçle üzerlerinden geçti ve vira sakin suya eriştiler. Pitt ağzına dolan tuzlu suyu tükürerek arkasına baktı.

“En kötüsünü atlattık!” diye mutlulukla bağırdı. "Kanala girdik!" Kanala giren dalgalar artık sadece bir kapı yüksekliğindeydi. Teknenin hâlâ tek parça olması inanılır gibi değildi. Sadece direk ve yelken hasar görmüştü, kürekse ipini koparmamış olarak yanıbaşlarında yüzmekteydi.

Giordino göğsüne kadar sulara gömüldüğü durumlarda bile bir an olsun su boşaltma işini bırakmamıştı. Gözlerine dolan tuzu silerek sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi suyu boşaltmaya devam etti. Teknenin gövdesi şimdi boydan boya ikiye yarılmıştı, sadece naylon iplerle ve iki lastik tüpü birbirlerine birleştiren kenetlerle birarada duruyordu. Su koltukaltlarına çıktığında Giordino yenilgiyi kabul etti. Yorgunluktan zihni uyuşmuş bir halde şaşkın şaşkın çevresine bakarak, "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Pitt arkadaşına yanıt vermeden başını suya sokup kanalın dibine baktı. Görüş mesafesi olağanüstüydü, maske olmadığından su biraz bulanık görünüyorsa da sadece on metre altlarında kum ve kayalar farkediliyordu. Parlak renkli balıklar sakin sakin yüzüyorlar, başları serindeki garip yaratığa aldırış bile etmiyorlardı.

“Burada köpekbalığı yok,” dedi Pitt.

Maeve bir öksürük nöbetini atlattıktan sonra, "Köpekbalıkları kırılan

dalgaların arasından geçmezler," dedi. Kollarını uzatıp tüplere tutundu.

Kanaldaki akıntı kendilerini kuzeydeki adaya doğru sürüklüyordu. Kara sadece otuz metre ilerideydi. Pitt, Maeve'e bakarak gülümsedi, “Esaslı yüzücü olduğuna eminim."

“Sen bir Avustralyalıyla konuştuğunu unutuyorsun galiba. Hatırlatta bir ara sana sırtüstü ve kurbağalama madalyalarımı göstereyim.”

“Al tükendi artık. Onu kıyıya kadar çekebilir misin?”

“Bizi köpekbalıklarına yem olmaktan kurtaran adama en azından bu kadarını yapabilirim.”

Pitt en yakın kıyıyı işaret etti. Kıyıda kumsal yoksa da kayalar suyla birleştikleri yerde bir düzlük oluşturuyordu.

“Ya sen?” Maeve saçlarını iki eliyle arkasına iterek suyunu sıktı "Gelip seni alayım mı?"

Pitt başını salladı. "Ben daha önemli bir çabaya hazırladım kendimi."

“Ne çabası?”

“Club Med burada henüz bir tatil köyü yapmamış. Elimizdeki yiyeceklere hâlâ ihtiyacımız var. Ben tekneyle içindekileri kıyıya çekeceğim.”

Pitt, Giordino'yu yarı yarıya batmış tüplerin üzerine yatırdı. Maeve de adamı cankurtaran gibi çenesinin altından tutarak kıyıya doğru çekmeye başladı. Pitt bir an arkalarından baktı ve Giordino'nun gülümseyerek elini salladığını gördü. Namussuz herif beleşten yolculuğun zevkini çıkarıyor, diye düşündü.

Pitt naylon ip parçalarını birbirlerine bağlayarak tek ucunu yarı yarıya batmış tekneye, diğer ucunu beline bağladı. Sonra kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ama ağırlık çekemeyeceği kadar fazlaydı. Bunun üzerine durdu, tekneyi ipe asılıp çekti, sonra tekrar birkaç kulaç attı. Ve böyle devam etti. Yirmi metre sonra ayakları altında toprağı hissetti. Artık ayaklarından da güç alarak tekneyi kayaya çekebilirdi. Maeve'le Giordino da suya atlayıp kendisine yardım ettiler.

Pitt, Giordino'ya, "Çabuk kendine gelmişsin," dedi.

“Benim iyileşme gücüm doktorları şaşkına çevirir.”

“Beni kandırdı sanırım,” diyen Maeve güldü.

Pitt sudan kurtulduğuna sevinemeyecek kadar yorgun bir halde oturup dinlendi. Ayağa kalkmadan önce bir an doğruldu. Dengesini kaybetmemek için

bir süre yere tutunmak zorunda kalmıştı. İki hafta süreyle teknenin içinde sallanıp durmak dengesini etkilemişti. Dünya çevresinde dönüyor, ada sanki denizde yüzüyormuş gibi sallanıyordu. Maeve ayağa kalkar kalkmaz yine oturmuş, Giordino'ysa iki ayağını kayaya sağlamca basıp yanındaki ağaca tutunmuştu. Pitt birkaç dakika sonra güçlükle doğrulup iki adım attı. Wellington'da kaçırıldıktan bu yana yürümediğinden bacakları ve bilekleri kaskatı kesilmişti. Ancak yirmi metre kadar sendeledikten sonra eklemleri gevşemeye ve çalışmaya başladı.

Tekneyi kayaların üzerine çekip birkaç saat dinlendikten sonra kuru balıklarını yiyip kaya girintilerinde birikmiş yağmur sularından içti. Enerjileri yerine gelince de adayı keşfe çıktılar. Ancak görecek fazla bir şey yoktu. Ada ve kanalın öte yanındaki komşusu okyanusun dibinden püskürmüş lav kayalarına benziyordu. Giordino adanın enini adımlayarak sığınaklarının sadece 130 metre genişliğinde olduğunu bildirdi. Erozyonla neredeyse yamyassı hale gelmiş kayanın en yüksek yeri on metreden fazla değildi. Gözyaşı damlası biçimindeki kara parçasının uzunluğuysa bir kilometre kadar yardı. Dalgalara karşı koyan kaya duvarlarıyla ada sürekli saldırı altında olan bir kaleye benzemekteydi.

Denizin kayalarda oyduğu küçük bir koyda bir teknenin parçalanmış kalıntılarını buldular. İskele tarafına yatmış ve gövdesi kayalara çarptığı için parçalanmış olan tekne, oldukça büyüktü ve zamanında epey güzel olmalıydı. Üst kısmı açık maviye, altı turuncuya boyanmıştı. Direkleri kırılmıştı ama güvertesindeki kamara sağlamdı. Üçü de gidip içeri bakmadan tekneyi dışardan seyrettiler, "On iki metre boyunda, gövdesi tik ağacından yapılma esaslı bir tekne," dedi Pitt.

Maeve ellerini yıpranmış ve güneşten rengi atmış tik kalaslar üzerinde gezdirerek, "Bir Bermuda yatı," dedi. "Saint Crobe'daki deniz laboratuvarında bir arkadaşta bunun benzeri vardı. Adadan adaya dolaşırdık."

Giordino teknenin durumuna ve boyalarına baktı. "Yirmi otuz yıldır burada olmalı."

Maeve'in birden gözleri parladı, sanki belleğinin derinliklerinden bir şey yüzeye çıkmış gibi parmaklarını şaklattı. "Bunlara Memeler denir."

Pitt ve Giordino duyduklarına inanamıyormuş gibi birbirlerine baktılar. “Memeler mi dedin?”

“Bir çift kadın memesine benzeyen bir çift ada hakkında eski bir Avustralya efsanesi. Brigadoon gibi bir görünür bir kaybolurlar.”

“Ben efsanelerin altındaki komplo teorilerinden nefret ederim” dedi Pitt şaka yaparak.”Ama bu kaya parçası bir milyon yıldır hiçbir yere gitmedi.”

“Bunlar bu güne kadar gördüğüm hiçbir meme şekline benzemiyor.” Diye mırıldandı Giordino.

Maeve iki erkeğe sert bir bakış attı. “Ben sadece Tasman Denizinin güneyinde bir çift efsanevi ada hakkında duyduklarımı biliyorum.”

Pitt Giordino’nun yardımıyla gövdeye tırmandı. Kapaktan sürünerek teknenin içine girdi. “İçerisi tertemiz!” diye seslendi. “Vidalı olmayan herşey götürülmüş. Etrafı kontrol edin bakalım adı neymiş?”

Maeve kıç tarafa doğru yürüdü ve ancak okunabilen harflere bakarak, “Dansing Dorothy. Adı Dansing Dorothy” diye seslendi.

Pitt yatın kokpitinden indi. “Yattan alınan malzemeleri bulmak için bir arama yapalım. Mürettebat geride kullanabileceğimiz şeyler bırakmış olabilir.” dedi.

Gözyaşı biçimindeki adanın kıyı ve eteklerini aramak yarım saatlerini aldı. Sonra iç kısımlara geçtiler. Birbirlerinden ayrılarak bir çizgi üzerinde aramaya devam ettiler. Maeve garip şekilli çürümüş bir ağacın gövdesine saplanmış bir balta buldu.

Giordino baltayı yerinden çekerek havaya kaldırdı. “Çok kullanışlı.” dedi.

“Tek görünümlü bir ağaç.” Dedi gövdesine bakarak. “Acaba adı nedir?”

“Tazmanya mersini.” diye açıkladı Maeve. “Aslında bu ağaçlar altmış metreye kadar büyüyebilirler. Adada köklerini destekleyecek kadar toprak olmadığından bütün ağaclar cüce kalmışlar.”

Dikkatlice çevreyi araştırmaya devam ettiler. Birkaç dakika sonra Pitt adanın korunaklı tarafında kayanın içine açılmış bir kovuk buldu. Yapı dört metre boyunda üç metre genişliğindeydi.

“Eski kiracı kampı çok dağınık bırakmış.” dedi Giordino. Bu sırada diz çökmüş küçük gaz odaklı bir jeneratörle tekneden sökülerek getirilmiş elektronik seyrüsefer ekipmanlarını ve telsizi incelemekteydi.

Maeve “Belki hala kulübededir.” diye mırıldandı.

Pitt ona gülümsedi. “Niçin girip kendin bakmıyorsun?”

Başını iki yana salladı ve “Ben değil. Karanlık ve ürkütücü yerlere girmek erkek işidir.” dedi.

Kadınlar hakikaten esrarengiz yaratıklar diye düşündü Pitt. Son birkaç haftadır geçirdiği o kadar büyük tehlikeden sonra bir kulübeye girmeye çekiniyordu. Alçak kapı kirişlerinin altından eğilerek içeri girdi.

Parlak gün ışığından sonra gözlerinin kulübenin karanlığına alışması birkaç dakika sürdü. İçeriye ışık giriş kapısından ve tavandaki çatlaklardan geliyordu. Ağır bir şekilde küf ve nem kokuyordu.

İçeride ne hayalet nede gölgelerin arasına saklanmış bir ruh vardı ama Pitt kendisini bir iskeletin üzerindeki kurukafanın boş göz çukurlarına bakarken buldu.

Tekneden kurtarılmış bir ranza üzerinde sırt üstü yatıyordu. Göz boşluklarının üzerindeki kalın kıl tabakasından erkek olduğuna hükmetti. Kafatasının üç dişi eksikti. Kalçasını saran bir şort giymişti ve hala ayaklarında lastik tabanlı bir çift ayakkabı vardı.

Üzerinde hiç et yoktu. Rutubet ve küçük yaratıklar kemikleri tertemiz etmişlerdi. Ölü adamın eski görümünü belirten tek şey kafatasının altındaki bir tutam kızıl saçtı. İskeletin elleri göğüs kafesi üzerinde bir seyir defterini kavramıştı.

Kulübenin içine şöyle bir bakınca adamın teknesinden kurtardığı eşyayla kulübeyi yaşanır duruma soktuğu anlaşılıyordu. Dancing Dorothy'nin yelkenleri dallarla örtülü çatıdan rüzgâr ve yağmur girmesini önlemek için tavana serilmişti. Bir yazı masasında İngiliz Amirallik Dairesi haritaları, seyir hakkında kitaplar, akıntı tabloları vardı. Bir rafta teknenin elektronik ve mekanik araçlarının işletme elkitapları sıralanmıştı. Cilalı bir maun kutu içindeyse kronometre ve sekstant bulunuyordu. Masanın altına geminin pusulası yerleştirilmişti ve açılıp kapanır yemek masasının önünde de teknenin dümeniyle dürbünü duruyordu.

Pitt iskeletin elleri arasından seyir defterini alıp dışarı çıktı.

“Ne buldun?” diye Maeve merakla sordu.

“Dancing Dorothy ile kayalara çarpan adamı. Adadan kurtulamamış.”

"Ölü mü?" diye sordu Maeve.

“Sen doğmadan çok önce ölmüş.”

Giordino kapıdan içeri başını uzatıp baktı. "Nasıl olmuş da bilinen yollardan bu kadar uzağa düşmüş acaba?"

Pitt seyir defterini gösterdi. "Yanıtlar burada olmalı."

Maeve sayfalara baktı. "Bu kadar zaman sonra yazı okunabilir mi?"

“Evet. Defter iyi korunmuş. Pitt bir kayanın üzerine oturup başını kaldırmadan önce birkaç sayfa okudu. "Adı Rodney York. Bir Londra gazetesinin İngiltere'de Portsmouth'ta başlattığı tek başına dünyanın çevresini dolaşma yarışına katılan on iki yatçıdan biriymiş. Birincilik ödülü yirmi bin sterlin. York, Portsmouth'tan 1962 Nisanının yirmi dördünde ayrılmış."

“Zavallı adamcağız otuz sekiz yıldır kayıp desene,” diye söylendi Giordino.

“Denizde doksan yedinci günündeyken birkaç saatlik uykuya dalınca Dancing Dorothy...” Pitt bir an durup Maeve'e bakarak gülümsedi. "'Felaketler' dediği kayalara çarpmış."

“Avustralya folklorunu bilmiyormuş herhalde,” dedi Giordino.

“Adı uydurmuş olmalı,” diye Maeve atıldı.

Pitt devam etti. "Anlattıklarına bakılırsa York, Umut Burnunu dönekten sonra Hint Okyanusunun güneyinde iyi yol almış. Sonra kırklı enlemlerin rüzgârlarından yararlanarak Pasifik'ten Güney Amerika'ya Macellan Boğazına geçmek istemiş. Jeneratörü bozulup da dış dünyayla bütün bağlantısını kaybettiğinde yarışı önde götürmekte olduğuna inanıyormuş."

Pitt'in omzu üzerinden seyir defterine bakan Giordino, "Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi. "Neden bu denizlerde dolaştığını ve neden koordinatlarını iletemediğini. Buraya geldiğimizde jeneratörüne baktım. Enerji sağlayan motoru kötü durumda. York onarmaya çalışmışsa da başaramamış. Ben de bir deneyeceğim ama başarılı olacağımı hiç sanmam."

Pitt omuzlarını silkti. "Demek onunla yardım isteme fikri de suya düştü desene."

"Adaya çıktıktan sonrası için ne yazıyor?" diye sordu Maeve.

"Bir Robenson değilmiş. Yat kayalara çarpıp alabora olunca yiyecek stokunun büyük bir kısmını kaybetmiş. Tekne daha sonra kıyıya vurunca konserveleri toplamış ama çok geçmeden onlar da tükenmiş. Balık avlamaya çalışmış ancak fazla bir şey yapamamış. Beş altı tane de kuş tutmayı başarmış. Sonunda zayıf düşmüş. York okyanusun bu çirkin çıbanı üzerinde yüz otuz altı gün dayanmış. Son yazdıklarını okuyorum: 'Artık ayağa bile kalkamıyorum. Burada yatıp ölümü beklemekten başka bir şey yapamam. Memleketim Cornwall'da Falmouth Körfezi üzerinde güneşin doğuşunu bir kere daha görmek isterdim. Ama imkân

yok buna. Seyir defterini ve karımla üç kızıma yazdığım mektupları bulan kişinin bunu onlara iletmesini rica ederim. Onlardan, neden olduğum büyük acı için beni bağışlamalarını diliyorum. Başarısızlığım kendi kusurumdan çok talihsizliktendi. Ellerim daha fazla yazamayacak kadar yoruldu." Maeve'in yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Zavallı karısı Ve çocukları bunca yıldır nasıl öldüğünü merak edip durmuşlardır." 'York en son Tasmanya'nın Güneydoğu Burnundaki feneri görmüş." Pitt kulübeden Güney Tasmanya Denizini gösteren haritayı aldı. Yere yatırıp bir süre inceledikten sonra başını kaldırdı. "York'un bu kayalara neden Felaketler dediği anlaşıldı. Amirallik haritasında öyle yazıyor."

“Senin hesaplarına göre ne kadar yanılmışsın?” diye sordu Giordino.

Pitt içerdeki çalışma masasından aldığı pergelle kendisinin denizde ölçtüğü tahmini koordinatları karşılaştırdı. "120 kilometre daha güneybatıda olduğumuzu hesaplamışım."

“Dorsett'in bizi yatından attığı noktayı bilmediğin göz önüne alınırsa iyi bir tahmin.”

“Öyle.”

Dizleri üstüne çökmüş, haritaya bakmakta olan Maeve, "Tam olarak neredeyiz?" diye sordu.

Tam masmavi deniz ortasındaki küçücük kara noktaya parmağını koydu. "İşte burada. Yeni Zelanda'nın Invercargill kıyılarının yaklaşık 965 kilometre güneybatısında."

“Haritada o kadar yakın görünüyor ki.”

Giordino kol saatini çıkarıp camını gömleğine silerek temizledi. "Zavallı Rodney'i kırk yıldır kimsenin ziyaret etmediğine bakılırsa hiç de o kadar yakın değil."

Olaya bir de parlak yanından bakın, dedi Pitt. "Las Vegas'ta bir otomatik makineye otuz sekiz dolar atıp bir şey kazanamadığını düşün. Olasılık yasasına göre bundan sonraki iki çeyrek atışında talihin dönecektir."

“Kötü bir benzetme.”

“Neden?”

Giordino düşünceli bir tavırla kulübeye baktı. "Çünkü iki çeyrek bulmamız olanaksız."

40

Sandecker toplantı odasında masanın çevresinde oturan sakalı uzamış erkeklere ve yorgun kadınlara bakarak, "Dokuz gün geçti," dedi. Amiralin en yakın kadrosu için düzenli ve temiz bir toplantı yeri olan oda, şimdi kuşatma altındaki bir savaş odasını andırıyordu. Tik ağacı kaplama duvarlara fotoğraflar, deniz haritaları ve aceleyle çizilmiş krokiler yapıştırılmıştı; turkuvaz halı kâğıt parçalarıyla kaplıydı, konferans masasının üzerinde boş kahve fincanları, üzerinde hesaplar yapılmış not defterleri, Sandecker'in puro kalıntılarıyla tepeleme yüklü bir kültablası vardı. Odada tek tütün içen oydu ve kokuyu gidermek için havalandırma cihazı sonuna kadar açılmıştı.

Dr. Sanford Adgate Ames, "Zaman bizim aleyhimize çalışıyor," dedi. "Verilen tarihten önce bir yansıtıcı ünitesi yapmak fiziki olarak imkânsızdır." Ses uzmanıyla öğrenci kadrosu Arizona'dan gelmişler de, sanki Sandecker'in Washington'daki NUMA merkezindeymiş gibiydiler. Bunun tam tersi de geçerliydi. Sandecker'in uzmanları Ames'in çalışma odasındaydılar sanki. Video holograf tekniğiyle sesleri ve görüntüleri fotonik aracılığıyla ülkenin bir köşesinden öteki köşesine aktarılıyordu. Fotoniği bilgisayar sihirbazlığıyla birleştirince zaman ve mekân sınırlamaları ortadan kalkmıştı.

“Eğer varolan bir yansıtıcıyı kullanamazsak haklısın,” dedi Sandecker.

Ames mavi camlı gözlüğünü ışığa tutup baktı. Temiz olduğuna kanaat getirince yine burnunun üstüne yerleştirdi. "Benim hesaplarıma göre bir beyzbol üçgeni boyunda ve ses enerjisini yansıtmak için yüzeyleri arasında hava boşluğu olan parabolik bir yansıtıcı gerekecek. Zaman penceresi kapanmadan önceki kısa sürede böyle bir şey üretecek birini bulacağınızı hiç sanmam." Sandecker karşısında gözleri uykusuzluktan kızarmış olan Rudi Gunn'a baktı. "Herhangi bir fikrin var mı, Rudi?"

“Bütün mantıklı olasılıkları tek tek gözden geçirdim. Dr. Ames haklı, zamanında bir yansıtıcı üretmek olanaksız. Tek umudumuz hazır bir tane bulup Hawaii'ye götürmektir.”

Önündeki bilgisayarla onuncu kattaki veri kütüphanesine bağlı olan Hiram Yaeger, "Onu sökmek, parçalarını göndermek ve sonra da monte etmek durumunda kalacaksınız," dedi. "Bilinen hiçbir uçak o büyüklükte bir şeyi tek parça halinde taşıyamaz."

Ames, "Eğer böyle bir şey Birleşik Devletler'de bulunursa ancak gemiyle

gönderilebilir," dedi.

Gunn, "O boyda bir şeyi taşıyacak kadar büyük gemi var mıdır?” diye sordu.

“Ya bir süper tanker ya da bir uçak gemisi,” diye Sandecker kendi kendine söylendi.

Ama Gunn onun sözlerini duymuştu. "Uçak gemilerinin güvertesi Doktor Ames'in önerdiği boyda bir yansıtıcıyı taşımak ve kullanmak için yeterli büyüklüktedir."

“Son nükleer gemilerimizin hızları hâlâ gizli tutulmaktaysa da, Pentagon'dan sızan bilgilere göre elli mil yapabiliyorlarmış. Bu da San Francisco ile Honolulu arası zamanında geçilebilir demektir.

"Kalkıştan kullanılacağı yere kadar yetmiş iki saat," dedi Gunn.

Sandecker masası üzerindeki takvime baktı. "Bu da bize yansıtıcıyı bulmak, San Fransisco'ya nakletmek ve birleşme alanında kullanmak için beş gün bırakıyor."

“Elinizde bir yansıtıcı olsa bile güç bir iş,” dedi Ames.

“Yansıtıcının ne kadar derine indirilmesi gerekiyor?” diye Yaeger, Ames'in görüntüsüne sordu.

Yirmi yaşlarında güzel bir kız, sanki emir almış gibi Ames'e cep hesap makinesi uzattı. Ames bir iki tuşa bastıktan sonra başını kaldırdı. "Yansıtıcının merkezi 170 metre derinlikte olmalı."

“En büyük sorunumuz akıntı,” dedi Gunn. "Yansıtıcıyı gelen ses dalgalarını yansıtana kadar yerinde tutmak sorun olacak."

“En iyi mühendislerimizi bu işe ayır,” dedi Sandecker. "Yansıtıcıyı sabit tutacak bir sistem geliştirsinler."

Yaeger, Ames'e, "Birleşen ses dalgalarını doğrudan doğruya Gladyatör Adasındaki kaynağına yansıtacağımızdan nasıl emin olabiliriz?" diye sordu.

Ames sakalının üstüne taşan bıyığının uçlarını büktü. "Eğer özgün ses dalgasını yayan tuzluluk, su ısısı ve ses hızı gibi faktörler sabit kalırsa, yansıtılan enerji özgün yolu üzerinden kaynağına dönecektir." Sandecker, Yaeger'e döndü. "Gladyatör Adasında kaç kişi var?"

Yaeger bilgisayarına baktı. "Uydu fotoğraflarından derlenen haberalma raporlarına göre çoğu madenci olmak üzere 650 kişinin yaşadığı tahmin ediliyor."

Sandecker, Ames'e, "Adadaki herkesi öldürmeyeceksek bile, yaralamayacak mıyız?" diye sordu.

Ames'in öğrencilerinden biri hiç duraksamadan akustik uzmanının eline bir kâğıt verdi. Ames bir an kâğıda baktıktan sonra başını kaldırdı. "Eğer analizcilerimiz yanılmıyorlarsa dört ayrı noktadan yayılan dalgalar birleştikten sonra yansıtılırsa Gladyatör Adasına yüzde yirmi sekiz bir güçle varacaklardır ki, bu da insanlara veya hayvanlara bir zarar vermez."

"Fiziki tepkiyi tahmin edebilir misin?"

"Baş ağrıları, baş dönmeleri ve hafif mide bulantısı."

Kırk yaşlarında, lacivert tayyör giymiş bir kadın amiralin duvardaki tablolarından birine düşünceli bir tavırla bakmaktaydı. Adı Molly Faraday'dı ve eskiden Milli Güvenlik Kurulu analizcisiyken Sandecker'in ısrarı üzerine NUMA'ya geçerek istihbarat kurumları koordinatörlüğünü üstlenmişti.

Sandecker'e bakarak, "Sanırım sorunlarımızın çözümünü ben biliyorum," dedi.

Sandecker başını salladı. "Konuş, Molly."

“Benim genelkurmayla ilişkimi bilirsiniz,” diyerek tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Aklından geçenleri anladım,” dedi Sandecker. "Ama yansıtıcı olmadan, Pearl Harbor'daki bir uçak gemisi sorunlarımızı nasıl çözecek, onu anlamadım işte."

“Uçak gemisi ek bir ikramiye,” dedi Molly. "Benim aklıma ilk gelen Hawaii'nin Lanai Adasındaki uydu istihbarat toplama merkeziydi."

Yaeger, "Lanai'de uydu tesisi olduğunu bilmiyordum," dedi. "Karımla halayımızı Lanai'de geçirdik ve adayı baştan başa dolaşmıştık. Bir uydu tesisi gördüğümü hatırlamıyorum."

“Binalar ve parabolik yansıtıcı, Palawai sönmüş yanardağının içindedir. Orada neler olduğunu merak eden yerliler bile bilmezler bunu.”

Ames, "Geçen uyduları izleme dışında yansıtıcının amacı neydi?« diye sordu.

“Geçen Rus uydularını,” diye Molly düzeltti. "Eski Sovyet askeri şefleri ABD'den sonra casus uydularını Hawaii adaları üzerinden geçirirlerdi. Bizim görevimiz onların alıcılarına gayet güçlü mikrodalga sinyalleri gönderip istihbarat fotoğraflarını bozmaktı. ClA'nın öğrendiği kadarıyla Ruslar uydu keşif fotoğraflarının neden bulanık çıktıklarına asla akıl erdirememişlerdi. Komünist

devlet çökünce yeni uzay iletişim tesisleri Palawai tesisini gereksiz kıldı. Çok büyük boyda olması yüzünden anten daha sonra uzay derinliklerine sinyal göndermede kullanıldı. Ama şimdi anladığım kadarıyla eskimiş teknolojisi yüzünden kullanılmıyormuş ve tesis hâlâ korunmasına rağmen neredeyse terkedilmiş durumdaymış."

Yaeger, "Parabolik yansıtıcının boyu ne kadar?" diye hemen konuya girdi.

Molly bir an düşündü. "Çapının seksen metre olduğunu hatırlıyorum."

“İhtiyacımız olandan fazlasıyla büyük bir alan, “dedi Ames.

“Milli Güvenlik Kurulu onu ödünç almamıza izin verir mi dersin?” diye Sandecker sordu.

“Alıp götürmeniz için üste para bile verirler.”

Ames, "Yansıtıcıyı söküp parçalarını Pearl Harbor'a uçakla taşıtmanız gerek," dedi. "Tabii onu sonra yeniden monte edip denize indirmek için Roosevelt'i ödünç alabilirseniz."

Sandecker, Molly'ye baktı. "Eğer sen Milli Güvenlik Kurulu üzerinde çalışırsan, ben de Deniz Kuvvetlerindeki ikna gücümü kullanırım."

"Hemen işe başlayacağım."

Masanın öteki ucunda oturan kafası çıplak bir adam el kaldırdı. Sandecker adama bakıp gülümsedi. "Charlie, senin uzun zamandır sesin çıkmıyordu. Kafanın içinde bir şeyler dolaşıyor olmalı." NUMA'nın baş denizaltı jeologu ağzından çıkardığı çikleti kâğıdına sardıktan sonra çöp kutusuna attı. Holograftaki Dr. Ames'in görüntüsüne dönüp başını salladı. "Dr. Ames, ses enerjisinin insan dokusunu yok edemediğini bununla birlikte maden delgi araçlarının çalıştığı kaya odasından çıkan titreşimin frekansını azaltarak uzun mesafelere ulaşabilmesini anlıyorum. Öyle ki, ses okyanusu aştığında insan dokusuna zarar verebilecek kadar yoğun oluyor."

"Esas itibariyle doğru," dedi Ames.

"Böylece birleşme alanını okyanustan yansıttığınız takdirde Gladyatör Adasından enerji yansımayacak mıdır?" Ames başını salladı. "O da doğru. Enerji adanın su altındaki kısmına çarptığı ve yüzeye çıkıp farklı yönlerde dağılmadığı takdirde hasar olasılığı büyük ölçüde azalır."

“Nereye varma istiyorsun, Charlie?” diye sordu Sandecker.

“Amiral, bence akustik bir enerjinin adanın zeminine büyük güçle çarpması

sismik bir felaketi başlatabilir.”

“Volkanik faaliyet mi?” diye Gunn sordu.

Bakewell sadece başını sallamakla yetindi.

Sandecker, "Senin tahminine göre bunun olasılığı nedir?" diye sordu. "Sismik veya volkan faaliyetleri düzeyini önceden bilmenin kesin bir yolu yoktur, ancak yetenekli bir volkan uzmanının size beşte bir rakamını vereceğini biliyorum."

“Beşte bir patlama olasılığı,” dedi Sandecker'e bakan Ames. "Amiral, korkarım Dr. Bakewell'in kuramı projemizi kabul edilemez riskler sınıfına sokmaktadır."

Sandecker yanıtında bir an bile duraksamadı. "Özür dilerim ama Dr. Ames, Honolulu'nun bir milyon sakiniyle birlikte on binlerce turist ve askeri personelin yaşamları 650 madencinin yaşamından önce gelir."

Yaeger, "Dorsett Şirketi yönetimini adayı boşaltmaları için uyaramaz mıyız?" diye sordu.

“Bunu deneriz,” dedi amiral. "Ama Dorsett'i tanıyorsam, bunu boş bir tehdit olarak karşılayacaktır."

“Akustik enerjiyi başka bir yana yansıtsak?” dedi Bakewell.

Ames kuşkulu görünüyordu. "Yoğunluk özgün yolundan ayrılırsa onun tam enerjisine kavuşup Yokohama, Şanghay, Manila, Sidney veya Auckland gibi kalabalık kentlere yönelmesini önleyemezsiniz." Herkes ve o arada üç bin iki yüz kilometre uzaktaki masası başında oturmakta olan Ames, Sandecker'e dönerken odada ansızın bir sessizlik oldu. Sandecker dalgın bir tavırla elindeki puroyla oynuyordu. Çoğunun bilmediği, aklını kurcalayan şey Gladyatör Adasının yok edilmesi değildi. O en iyi arkadaşlarının Arthur Dorsett tarafından fırtınalı bir denize terkedilmesini düşünüyor ve bunu kabullenemiyordu. Sonunda nefret insanca düşüncelere galip geldi. Sanford Ames'in görüntüsüne baktı. "Doktor Ames, yansıtıcıyı Gladyatör Adasına yöneltmek üzere hesaplarınızı tamamlayın. Eğer biz Dorsett'i en kısa zamanda durdurmazsak, kimse durduramayacaktır. "

41

Arthur Dorsett'in elmas ticaret merkezindeki özel asansörü sessizce yükseliyordu. Asansörün hareket ettiğinin tek belirtisi katları geçtikçe gösterge tablosunda değişen rakamlardı. Asansör en üst kattaki dairede durunca Gabe Strouser, Dorsett'in kendisini beklediği hole çıktı.

Strouser elmas kralıyla görüşmesini fazla bir hevesle bekliyor değildi. Birbirlerini çocukluklarından beri tanırlardı. Strouser'lerle Dorsett'ler arasındaki ortaklık yüz yıl kadar sürdükten sonra Arthur'un Strouser ve Oğulları ile tüm ilişkileri kesmesiyle sona ermişti. Bu kopma dostça olmamıştı. Dorsett avukatlarına Gabe Strouser'e artık ailesinin hizmetlerine ihtiyaçları kalmadığını bildirmelerini emretmişti. Balta kişisel bir çatışmayla değil, telefonla inivermişti. Strouser bu hakaretten sonra Dorsett'i asla bağışlamamıştı.

Strouser, aile şirketini kurtarmak için sadakatini Güney Afrika'daki kartele yöneltmiş, sonunda şirket merkezini de Sidney'den New York'a taşımıştı. Zamanla yönetim kurulu başkanlığına kadar yükselmişti. Ulusal antitröst yasaları gereği kartel, Birleşik Devletler'de iş yapamadığı için işlerini, Amerikan kolları olma görevini üstlenen saygın Strouser ve Oğulları elmas ticaret şirketiyle yürütmekteydiler.

Dorsett Şirketinin düşük fiyatlı taşlarla piyasayı gömeceği tehdidi üzerine öteki yönetim kurulu üyeleri paniğe kapılmamış olsalardı, Strouser o gün orada bulunmayacaktı. Bir felaketi önlemek için kesin ve kararlı bir şekilde hareket etmek zorundaydılar. Strouser, Dorsett'i piyasanın kurulu fiyat düzenini yıkmamaya ikna edecek tek kartel üyesiydi.

Arthur Dorsett öne doğru ilerleyerek Strouser'in elini sıktı. "Görüşmeyeli çok oldu, Gabe."

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, Arthur." Strouser'in ses tonu üstünlük taslayıcı olmakla birlikte bir miktar da tiksinti duyduğunu hissettiriyordu. "Hatırladığım kadarıyla seninle bir daha görüşmememi avukatların emretmişlerdi."

Dorsett omuzlarını silkti. "Köprünün altından çok sular geçti.

“Olanları unutalım ve yemeğimizi yerken geçmiş günleri konuşalım şimdi." Dorsett kurşun geçirmez camla korunan ve Sidney limanının görkemli manzarasına bakan kameriyeyi işaret etti.

Kabasaba görünüşlü maden kralının tam aksi olan Strouser altmış yaşlarının başlarında olan yakışıklı bir insandı. Gümüş renkli saçlı, çıkık elmacık kemikli, küçük yüzlü ve pek çok Hollywood aktöründe kıskançlık uyandıracak kadar muntazam burunlu ve atletik yapılıydı. İriyarı Dorsett'ten birkaç santimetre daha kısa boyluydu ve göz kamaştırıcı beyaz dişleri vardı. Komşu köpeğin saldırısından kaçmaya hazırlanan bir kedinin mavili yeşilli gözleriyle bakıyordu Dorsett'e. Strouser bu dostça karşılamaya şaşırmamış değildi. Dorsett kötü bir oyundaki bir karakteri canlandırıyor görünüyordu. Strouser çok kaba bir karşılaşma beklemişti. Yemeğe davet edileceğiyse hiç aklına gelmemişti. Masa başına oturduklarında Dorsett eliyle bir işaret yapınca bir garson gümüş bir buz kovasından şampanya şişesini çıkarıp Strouser'in kadehini doldurdu. Strouser, Dorsett'in bira içtiğini gördü.

“Kartelin yöneticileri Avustralya'ya konuşmak üzere bir temsilcilerini göndereceklerini söylediklerinde bu kişinin sen olacağı hiç aklıma gelmemişti.”

“Eski ilişkimizden dolayı müdürler benim senin aklından geçenleri daha kolay anlayabileceğimi düşündüler. O yüzden sana, piyasayı ele geçirmek için ucuza taş satacağınla ilgili söylentilerin ne kadar gerçek olduğunu sormamı istediler.”

“Bunu nereden duydun?”

“Binlerce kişinin çalıştığı bir imparatorluğun başındasın, Arthur. Durumundan memnun olmayan personelin ağızları kapatılamaz.”

"Güvenlik birimime hemen bir soruşturma başlatacağım. Benim bordromda hainlere yer yoktur."

Eğer duyduklarım gerçekse elmas piyasası büyük bir krizle karşı karşıya demektir, dedi Strouser. "Benim görevim sana taşlarını piyasaya sürmemen için çok önemli bir teklif yapmaktır."

“Gabe, elmas hiç nadir olmamıştır ki. Beni satın alamayacağını biliyorsun. Bir düzine kartel benim taşlarımı piyasadan uzak tutamaz.”

“Merkezi Satış Örgütü dışında çalışmakla aptallık ettin, Arthur. İşbirliği yapmamakla milyonlarca dolar kaybettin.”

“Uzun vadeli bir yatırımım büyük kârlar getirmek üzeredir.”

“O zaman doğru demek? Hızlı kâr etmek için stok yaptın öyleyse.” Dorsett eski arkadaşına baktı, sarı dişlerini göstererek sırıttı. "Elbette doğru."

“Açık sözlüsün, Arthur.”

“Saklayacak bir şeyim yok artık.”

“Sanki örgüt yokmuş gibi kendi istediğini yapamazsın. Sonunda herkes kaybeder.”

“Karteldekiler dünya elmas üretimini tekelle ellerinde tuttukları için konuşmanız kolay oluyor, değil mi?”

“Neden bir kaprisle piyasayı altüst edeceksin ki? Neden birbirimizin boğazını keselim? Neden dengeli ve müreffeh bir sanayiyi sarsıyorsun?”

Dorsett karşısındakini susturmak için elini kaldırdı. Başının işaretiyle garson bir servis arabasından tabaklarına ıstakoz salatası koydu. Dorsett, Strouser'in gözlerinin içine baktı.

"Kapris uğruna bir şey yapıyor değilim. Dünyanın çeşitli yerlerindeki depolarımda yüz tondan fazla elmasım var ve şu anda madenlerimde de on ton nakliyeye hazır bekliyor. Birkaç gün sonra bunlardan yarısı traşlandığında hepsini kıratı ortalama on dolara Dorsett perakende mağazalarında satmaya başlayacağım.”

“Yontulmamış taşları aracılara kıratı elli sentten vereceğim. Olay tamamlandığında piyasa çökecek ve elmas bir lüks meta ve yatırım olarak parıltısını kaybedecek."

Strouser sersemlemişti. Daha önce edindiği izlenime göre Dorsett'in pazar stratejisi acele kâr edebilmek için piyasayı geçici olarak düşürmekti. Şimdiyse planının büyüklüğünü görüyordu. "Binlerce toptancı ve perakendeciyi yoksulluğa sürükleyeceksin. Boynuna ip geçirip iskemleye tekme atarak ne kazanabilirsin ki?"

Dorsett salatasına dokunmadan bir yudum bira daha aldı, yeni şişe getirilmesini işaret ederek sözüne devam etti. "Ben kartelin yüz yıldır oturduğu yerde oturuyorum şimdi. Kartel dünya elmas piyasasının yüzde seksenini kontrol ediyor. Ben de şu anda dünya renkli mücevher taşı piyasasının yüzde seksenini kontrolüm altında tutmaktayım."

Strouser ipin üzerinde sallanan bir cambaz gibi hissediyordu kendini. "Bu kadar çok renkli taş madenin olduğunu bilmiyordum."

"Bunu bilen de yok zaten. Ailemin dışında ilk bilen sen oldun şimdi. Bu düzinelerce iç içe geçmiş şirketi kapsayan uzun ve yorucu bir süreçti. Dünyanın en büyük renkli taş madenlerinin hepsinde hisseler aldım. Elması piyasadan sildikten sonra renkli taşları ucuz fiyatlarla onların yerine sürerek talebi

artıracağım. Sonra yavaş yavaş perakende fiyatlarını artıracak, kârımı alıp daha da genişleyeceğim."

"Kimsenin kazanamayacağı bir savaşa giriyorsun. Elmas pazarını sen çökertmeden kartel seni çökertir. Seni durdurmak için tüm uluslararası mali ve politik oyunları kullanacağız."

"Boşuna konuşuyorsun, ahbap. Müşterilerin Londra ve Johannesburg'daki satış bürolarınızda köpekler gibi yaltaklanma zamanları geçti artık. Sizin istediğinizi satmak için pabuçlarınızı yalama devri sona erdi. Artık yontulmamış taş satın almak için arka sokaklarda dolaşmaya gerek kalmayacak. Artık büyük talep yaratmak için kısıtlamalar getirme yok. Devletleri elmas trafiğine sadece sizin kanallarınızdan geçirtecek yasalar çıkarmaya ikna ettiniz. Bir insanın arka bahçesinde bulduğu yontulmamış elması, yasal yoldan satmasını engelleyen yasalar çıkardınız. Neyse ki, elmasın değerli bir meta olduğu hayalinin sona ermesine sadece birkaç gün kaldı şimdi." Strouser sakin kalmaya çalışarak, "Bizden daha fazla para harcayamazsın," dedi. "Biz elması reklam etmek ve çekiciliğini ortaya koymak için kılımızı kıpırdatmadan yüz milyonlar harcarız."

“Bunu düşünüp bir plan yapmadım mı sanıyorsun?” diyerek güldü Dorsett. "Sizin reklam kampanyanıza karşı ben de bir reklam kampanyası başlatacağım. Siz sadece nişan yüzüğü için bir tek elmasın satışını sağlamaya çalışırken ben renkli mücevherlerle bir moda dünyası yaratacağım. Benim kampanyamın konusu 'Onu sevgiyle renklendir' olacak. Ama bu sadece yarısı, Gabe. Kamuoyunu renkli taşların gerçek nadideliği ve elmasların aşırı bolluğu hakkında aydınlatmak niyetindeyim. Sonunda müşterinin talebini elmastan renkli taşlara kaydırmayı amaçlıyorum."

Strouser yerinden fırlayıp peçetesini masaya fırlattı. "Sen binlerce insanı ve geçim imkânlarını yok edecek bir tehlikesin. Piyasayı sarsman mutlaka önlenmelidir."

Dorsett dişlerini göstererek, "Aptallaşma," dedi. "Gel sen de bana katıl. Elmas yerine renkli taşlara bağlan. Akıllı ol, Gabe. Geleceğin mücevher piyasası renktir."

Strouser her an yüzeye çıkmak üzere olan öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Ailem on kuşaktır elmas ticareti yapmaktadır. Ben sırtımı geleneğe çevirecek insan değilim. Manikürlü bile olsa senin ellerin kirlidir, Arthur. Piyasada sıfıra dönüşmene kadar seninle çarpışacağım."

“Bunun için çok geç kaldın. Renkli taşlar piyasaya hakim olunca elmas krizi bir gece içinde kaybolacaktır.”

“Hiç sanmıyorum.”

"Buradan çıkınca ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yönetim kurulunu uyaracağım ve böylece sen düşündüklerini gerçekleştiremeden gerekeni yapacaklar. Seni durdurmak için hiç de geç kalınmış sayılmaz."

Dorsett yerinden kalkmadan Strouser'e baktı. "Ben o fikirde değilim."

Strouser onun sözlerinin anlamını kavramayarak gitmek üzere döndü. "Mantığın sesini dinlemeyi reddettiğine göre sana söyleyecek başka sözüm kalmadı. İyi günler, Arthur."

“Gitmeden önce sana bir armağanım var, Gabe.”

"Ben senden hiçbir şey istemiyorum!"

"Ama bunu beğeneceksin." Dorsett güldü. "Belki de beğenmezsin." Eliyle bir işaret yaptı. "Haydi, Boudicca."

İriyarı kadın Strouser'in arkasında belirip adamın kollarını iki yanında sıkıştırdı. Elmas tüccarı bir an güdüsel olarak çırpındı, sonra sakinleşip Dorsett'e baktı. "Bu ne demek oluyor? Beni bırakmalarını söyle."

Dorsett, Strouser'e bakıp elini çaresizlikle iki yana açtı. "Yemeğini yemedin, Gabe. Seni aç aç gönderemem. Benim konukseverliğimden kuşkuya düşersin sonra."

“Beni korkutacağını sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın.”

"Seni korkutacak değilim," diyerek Dorsett sadistçe sırıttı. "Seni besleyeceğim."

Strouser şaşırmıştı. Tiksinerek başını salladı ve Boudicca'nın kolları arasından kurtulmaya çalıştı.

Dorsett'in bir işareti üzerine Boudicca adamı masaya yaklaştırdı, bir eliyle çenesini tutup başını yüzü yukarı gelmek üzere geriye çekti. Dorsett plastik bir huni çıkarıp dar ucunu Strouser'in dudakları arasına soktu. Elmas tüccarının gözlerindeki ifade öfkeden korkuya dönüştü, Boudicca onun boğuk çığlıklarına aldırmadan kollarını biraz daha sıktı.

Vahşi bir beklentiyle, "Hazırım, baba," dedi.

“Senin yaşamın elmassa, şimdi onları ye bakalım dostum.” Dorsett masanın üzerindeki çaydanlığı kaldırdı ve içindeki bir kıratlık kusursuz elmasları

Strouser'in ağzından içeri boşaltırken soluk alamaması için tek eliyle de burnunu sıktı. Strouser çılgıncasına tekmeler savuruyor, çırpınıyordu ama kolları sanki bir piton yılanı tarafından sarılmış gibi hareketsizdi.

Strouser korkusundan taşları yutmaya başladı, ne var ki elmasların sonu gelmiyordu. Az sonra boğazı tıkanacak ve havasız kalıp boğulurken vücudunun kasılmaları azalacaktı.

Ağzının kenarından elmaslar masaya ve oradan yere dökülürken gözlerinde ölümün donukluğu belirdi.

Denizden kurtulduktan iki gün sonra herkes sanki yeniden dirilmiş gibi olmuştu. York'un kamp alanı temizlenmiş ve bütün eşyaların bir listesi çıkarılmıştı. Rodney York kumla dolu bir köşeye gömüldükten sonra bile Maeve kulübeye girmemişti. Kulübedeki eski Dacron yelkenlerden ona bir barınak yapılmış ve üçü de günlük varolma çabalarına dönmüşlerdi. Giordino için en büyük ödül alet kutusuydu. Hemen telsiz ve jeneratör üzerinde çalışmaya koyulmuş ama altı saat sonunda çaresizlikle pes etmişti.

Onarılamayacak kadar çok parça kırılmış ve paslanmış. Bunca yıl bekledikten sonra bataryalar fosilleşmiş dinozor bokundan daha ölüydü artık. Ve şarj edecek jeneratör olmadan telsiz-telefon, yön bulma takımı ve radyotelefon hiçbir işe yaramaz.

Elimizde olanlarla yedek parça yapamaz mıyız? diye sordu Pitt. Giordino başını salladı. "General Electric'in başmühendisi bile o jeneratörü onaramaz. Ayrıca krank kutusu da çatlamış. York onun farkında olmadan motoru çalıştırmış olmalı, yağ bitince de bilyalı yataklar ve pistonlar kaynamışlar. Onu çalıştırmak için tam teçhizatlı bir araba tamirhanesi gerek."

Maeve, Pitt'in kutusundaki kibritle yakılan ateşin başından seslendi. "Yemeğe buyrun bakalım. Bu akşamın menüsü ızgara uskumru."

"Tam da midem çiğ balığa alışmışken," dedi Giordino.

Maeve, York'un eski tabaklarını doldurdu. "Yarın gece, eğer aramızda iyi nişancı biri varsa, kanatlı bir şey olabilir."

42

Giordino sahte bir dehşetle, "Yani savunmasız küçük kuşları vurmamızı mı istiyorsun?" dedi.

Maeve kuzey kıyısını göstererek, "Orada en az yirmi kuş saydım," dedi. "Eğer saklanacak bir yer bulursanız, vurabileceğiniz kadar yakına yaklaşacaklardır. "

“Doğrusu kızarmış kuşa dayanamam,” dedi Pitt. "Yarın akşamın yemeği benden, sana söz veriyorum."

Maeve kaprisli bir sesle, "Daha başka numaraların da var mı?" diye sordu.

Pitt ellerini ensesinde kavuşturup kuma uzandı. "Bu konuyu açtığın iyi oldu. Bütün öğleden sonra kafa yorduktan sonra buradan daha uygun bir iklime göçmemize karar verdim."

Maeve kuşkulu bir ifadeyle baktı erkeğe. "Göçmek mi?" Giordino'ya destek vermesi için baktı ama o "bu işler hiç bilinmez" der gibi bakarak balığını ısırmaya devam etti. "Bir yüzme havuzunda bile su üstünde duramayacak iki ağır yaralı teknemiz var," dedi Maeve. "Issızlığa doğru yolculuğumuza hangisiyle devam etmeyi düşünüyorsun?"

"Çok basit, Fletcher. Üçüncü tekneyi yapacağız."

"Tekne mi yapacağız!" Maeve gülmek üzereydi.

Giordino'nun yüzündeki ifadeyse gayet ciddiydi. "York'un yelkenilisini onarmak mümkün mü sence?"

“Hayır. Gövde elimizdeki kısıtlı imkânlarla onarılamayacak kadar hasarlı. York deneyimli bir denizciydi ve onu yüzdürme olasılığı kalmadığını görmüştü. Ama biz üst güverteyi kullanabiliriz.

“Neden burada kalıp beklemiyoruz?” diye sordu Maeve. "Biz zavallı Rodney'den daha becerikliyiz. Bir gemi geçene kadar bizi yaşatabilecek kadar kuş ve balık avlayabiliriz."

Sorunda o, dedi Pitt. "Sadece tuttuklarımızla yaşayamayız. Eğer Rodney'in kayıp dişleri bir gösterge kabul edilirse, onun iskorbütten öldüğü anlaşılıyor. C vitamini ve diğer maddelerin eksikliğinden zayıf düşmüş. Fiziki erimenin o aşamasında ölüm çok yakındır. Günün birinde gemi geçer ve karaya adam çıkarırsa bir yerine, dört iskelet bulacaktır Bence fiziksel olarak güçlüyken

buradan kurtulmak için her tür çabayı göstermeliyiz."

Dirk haklı, dedi Giordino. "Kent ışıklarını görebilmemizin tek fırsatı adadan ayrılmaktır."

“Peki tekneyi neyle yapacağız?”

“Bizim tekneden şişme tüp,” York'unkinin üst güvertesi, bir iki kütük, hepsini biraraya topladın mı okyanusu aşacak tekne yaparsın.”

“Bunu gözümle görmem gerekir,” dedi Maeve.

“Nasıl istersen.” Pitt kumun üzerine bir kroki çizdi. "Bizim teknenin tüplerini York'un teknesinin kamarası altına yerleştireceğiz, sonra iki ağaç kütüğünden dış gövdeler yapacağız ve böylece bir trimaranımız olacak."

“Bence olabilir,” dedi Giordino.

“130 metrekare yelken gerek,” dedi Pitt. "Direğimizle dümenimiz de var."

Giordino çadırı gösterdi. "York'un Dacron yelkenleri kırk yıllık çürümeden sonra ilk rüzgârda paramparça olur."

"Onu düşündüm. Polinezyalı denizciler palmiye yapraklarından yelkenlerle seyahat ederlerdi. Sahildeki ağaçları aynı amaçla kullanmamamız için bir sebep görmüyorum.”

“Eğer uzun saatler çalışırsak üç günde tamamlarız sanırım.”

“O kadar çabuk mu?”

“Tekneyi yapmak güç değildir, York sayesinde aletimiz de var.” Giordino, "Invercargill'e varmak için doğuya mı yoksa kuzeydoğuya mı devam edeceğiz?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Hiçbiri. Rodney'in aletleri ve amirallik haritalarıyla Gladyatör Adasına gitmemek için hiçbir neden görmüyorum." Maeve sanki çıldırmış gibi baktı Pitt'e. Elleri iki yanına cansızca düşmüştü. "Bu kadar çılgınca bir şey duymamıştım."

“Olabilir. Ama ben yola çıkmamıza neden olan şeyi bitirmenin uygun olacağını düşünüyorum... Oğullarını kurtarmanın yani.”

Giordino bir an bile duraksamadı. "Gayet iyi. Ben de King Kong la bir maç daha yapmak isterdim."

“Ben sizlere çok şey borçluyum. Ama...”

"Ama falan yok," dedi Pitt. "Bu iş tamam. Teknemizi inşa edip Gladyatör Adasına gideceğiz, oğullarını kaçırıp en yakın güvenli yere kaçacağız."

"Güvenli yere kaçmak mı! Anlamıyor musunuz?" Kadının sesinde umutsuz bir yakarış vardı. "Adanın yüzde doksanı dik yamaçlarla çevrilidir. Tek ayak basılacak yer lagünün çevresindeki kumsaldır ve orası da korunma altındadır. Kimse vurulmadan kayalığı aşamaz. Babam iyi silahlanmış bir saldırı gücünün aşamayacağı güvenli savunma hatları inşa ettirmiştir. Buna kalkıştığınız takdirde mutlaka ölürsünüz."

“Telaşa kapılmaya hiç gerek yok," dedi Pitt. "Al ile ben hanımların yatak odalarına girdiğimiz ustalıkla adalara girip çıkarız. Bütün iş doğru zamanı ve yeri seçmektir."

“Babamın devriye botları sizi lagüne girmeden çok önce görürler.”

Pitt omuzlarını silkti. "Hiç dert edinme sen. Benim o kötü devriye botlarından kurtulmak için çok esaslı bir yolum vardır."

“Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

İçinde suçluluk vardı. Çocuklarını kurtarmak için canlarını fedaya hazır olan bu iki olağanüstü insanın karşılaştıkları korkunç tehlikelerin ve çektikleri ıstırabın sorumlusunun kendisi olduğunu görüyordu. Kalkıp ikisinin arasında çömeldi ve kollarını boyunlarına attı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Çok büyük şansım varmış ki, sizin kadar mükemmel iki erkek buldum."

Tehlikede olan hanımlara yardım etme gibi bir alışkanlığımız var bizim. Giordino kadının gözlerinde biriken yaşları görünce gerçekten banarak başını çevirdi.

Pitt, Maeve'i alnından öptü. "Bu kulağa geldiği kadar olanaksız değil. Güven bana."

Pitt, "Eğer seninle, şimdi bana yüz yıl kadar geçmişte kalmış gibi gelen günlerde karşılaşsaydım..." diye mırıldandı. Başka şeyler de söyleyecekmiş gibi oldu, ama sonra hemen ayağa kalkıp yalnız kalmak için yanlarından uzaklaştı.

43

Tekneyi adanın rüzgârdan korunmuş bir köşesinde, sudan otuz metre kadar uzakta düz bir kaya üzerinde yapmışlardı. Garip eserlerini iki ada arasındaki sakin sulara indirmek için kıyıya kadar kütükleri ray gibi uzatmışlardı. Adaya vardıkları günden çok daha iyi durumda olduklarından ısının en düşük olduğu geceleri çalışıyorlar, gündüzün en sıcak saatlerinde de yatıp dinleniyorlardı. İş tamamlandıkça yorgunlukları daha da azalıyordu. Maeve yapraklı dallardan iki yelken örmeye başladı. Önce uzun direğin daha büyükçe yelkeniyle işe başladı. İlk birkaç saat denemeyle geçtikten sonra işi anlamıştı ve sonunda yarım saatte bir metrekare örebiliyordu. Üçüncü gün boyunca bunu yirmi dakikaya indirmişti. Dokuması sıkı ve sağlam olduğundan Pitt öne yerleştirmek için üçgen bir tane daha örmesini istedi. İki erkek de yatın üst kamarasını söküp yaptıkları araca yerleştirmişlerdi. Yatın bu küçültülmüş bölmesi sonra kendi küçük teknelerinden alınan tüplere yerleştirildi ve teknenin orta gövdesini oluşturdu. Bundan sonraki iş gövdenin kısalığı nedeniyle alüminyum direkleri kesmek oldu. Neopren şişme botlara herhangi bir şey monte edilemeyeceğinden direk destekleri gövdenin altından güçlendirilip bağlandı. Teknenin yapımı bittiğinde hoverkraftın üzerine konmuş bir yelkenliyi andırıyordu. Pitt ondan sonra York'un seyir haritalarını önüne çekip çalışmaya başladı. Öğle üzeri sekstantla güneşi, gece de yıldızları ölçtü. Sonra denizci almanağı ve 'Kısa Yöntem' tablolarıyla pozisyonunu ölçerek haritadaki Felaket adalarının bilinen enlem ve boylamlarını tam olarak hesaplayana kadar denemeler yaptı. Yola çıkmadan önceki ikinci gecelerinde yemek yerlerken Maeve, "Gladyatör Adasını bulabilecek misin?" diye sordu.

“Hiç kuşkum yok, ama önce senden adanın ayrıntılı bir haritasını isterim.”

“Ne kadar ayrıntılı olacak?”

“Bütün binalar, yollar, patikalar ve hepsi oranlı olacak.”

“Elimden geleni yaparım.”

Giordino, Pitt'in minyatür tabancasıyla vurduğu bir kuşun bacağını kemirirken, "Mesafeyi ne kadar hesapladın?" diye sordu.

"Kuş uçuşuyla 478 kilometre."

"O zaman Invercargill'den daha yakın."

"İşin güzel yanı o ya."

“Kaç günde varırız?” diye atıldı Maeve.

“Bunu kestirmek güç. Yolculuğun ilk ayağı güç olacak. Yeni Zelanda açıklarında iyi akıntılara ve doğu rüzgârlarına rastlayana kadar. Suyu yaracak ve yana doğru savrulmayı önleyecek gövdeleri olmadığından trimaranlar rüzgâra karşı gidişe hiç uygun değillerdir. En büyük güçlüğü ilk yola çıkışımızda yaşayacağız. Bir deneme yapmadığımız için seyir niteliklerini bilemeyiz. Rüzgâra uymayı reddederse Güney Amerika'ya doğru savrulmaya devam edebiliriz. "Hiç de iç rahatlatıcı bir durum değil," dedi Maeve. "Düşünüyorum da, karada kalıp Rodney York gibi olmak en iyisi galiba."

Sonuncu gün çok hummalı bir faaliyetle geçti. En son hazırlıklar arasında Pitt'in esrarengiz uçurtmasının yapımı da vardı. Uçurtma, York'un yatından kalıp hâlâ sağlam olan 150 metrelik naylon ipiyle katlanmış ve kamaraya yerleştirilmişti. Sonra seyir araçları, haritalar, kitaplar ve yiyecek stokları yüklendi. Dıştan takma motor, kırk yıl sonra Pitt'in defalarca ipi çekmesinin ardından öksürerek canlanınca, çıplak kayalar üzerinde alkışlar koptu.

“Başardın!” diye bağırdı Maeve. Pitt alçakgönüllülükle ellerini iki yana açtı. "Antika arabaları yenileştiren biri için çocuk oyuncağı. Bütün sorunu tıkanmış yakıt borusu ve karbüratördü."

“Aferin arkadaşım,” dedi Giordino. "Adaya yaklaşırken motor işimize yarayacak."

“Yakıt bidonlarının hava sızdırmaz oluşu ve içindekinin bu kadar yıldır uçmaması bir şanstı. Yakıt neredeyse gomalaka dönmüş, o yüzden her yarım saatte bir karbüratörü temizlemek gerekecek.”

“York bize kaç saatlik yakıt bırakmış?”

"Altı yedi saatlik sanırım." Pitt daha sonra Giordino'nun yardımıyla motoru kabinin arka tarafına yerleştirdi. Yelkenler de direklere bağlanıp kaldırılmaları denendi.

Sonra geri çekilip eserlerine baktılar. Tekne işe yarayacak gibi görünüyordu ama kesinlikle güzel denemezdi. Pitt hiçbir yerde bu kadar gülünç bir teknenin seyretmediğine emindi.

Giordino, "Pek öyle zarif olduğu söylenemez," dedi.

“Amerika Kupası yarışlarına asla alınmayacak,” dedi Pitt.

“Siz erkekler iç güzelliğini asla göremezsiniz,” diye Maeve araya girdi. "Bunun bir adı olmalı. Ad konulmaması doğru olmaz. Ona Asla Öl Deme

diyelim mi?"

“Olabilir, ancak denizcilerin denizler hakkındaki kör inançlarına uygun değil. Şansının açık olması için bir kadın adı verilmeli.”

“Harika Maeve'e ne dersiniz?” diye sordu Giordino.

“Bilemem,” dedi Pitt. "Fena değil aslında."

Maeve güldü. "Çok teşekkür ederim ama alçakgönüllülük daha uygun bir ad gerektiriyor, örneğin Dancing Dorothy II gibi falan."

“İkiye bir kaldın,” dedi Giordino. "Adı Harika Maeve'dir."

Maeve, Rodney York'tan kalma eski bir rom şişesini deniz suyuyla doldurdu. "Adın Harika Maeve olsun," diyerek gülüp şişeyi tüplerden birine bağlı kütüğe çarptı. "Bir deniz kızı gibi yüz sularda."

“Şimdi formda olup olmadığımızı anlama zamanı geldi,” dedi Pitt. Her birine gövdenin orta kısmına bağlı olan iplerin ucunu verdi, ipi bellerine sardılar, ayaklarını yere sağlam basıp öne eğildiler. Tekne ağır ağır, inatçılık ederek yere ray gibi döşenmiş kütüklerin üzerinde hareket etti. Bütün çektiklerinden ve gıdasızlıktan bitkin düşmüş olan üç kişi tekneyi sudan yükselen iki metrelik yamaca doğru çekerken tüm güçlerini harcamışlardı.

Maeve dizleri üstüne çökene kadar çekti, sonra soluk soluğa kalıp bekledi. Pitt ile Giordino on metre daha çektikten sonra ipleri boşaltıp Maeve'den az ilerde yere serildiler. Tekne şimdi aşağı döşenmiş kütüklerin üstünde ve sığ dalgaların altına kadar uzanan yamacın hemen başında duruyordu.

Birkaç dakika geçti. Güneş doğu ufkunda yolu yarılamıştı bile ve denizde herhangi bir karışıklık yoktu. Pitt ipi tekneye atarak, "Daha fazla ertelemenin bir yararı yok," dedi. Tekneye çıktı, motoru menteşeleri üzerinde dışarı çevirdi ve ipini çekti. Motor bu kere ikinci çekişte çalışmıştı

Maeve'le Giordino'ya, "Bu lüks yatımızı son bir kere yamaçtan aşağı itmeyecek misiniz?" diye sordu.

“Bu kadar çok çalıştıktan sonra çıkarım ne olacak?” diye homurdandı Giordino.

“Kocaman bir cin tonik, hem de müesseseden.”

“Her vaatler, kuru vaatler. Sadizmin en kötü şekli bu.” Giordino kolunu Maeve'in beline dolayıp kaldırdı. "Haydi, güzel kadın, it bakalım, bu kaya cehennemine veda etme zamanı geldi."

İkisi arkaya geçip tekneye dayandılar ve olanca güçleriyle ittiler. Harika Maeve istemeye istemeye hareket etti, ön kısmı suya girerken hızlandı, arkası havaya kalktı. İki saniye kadar durakladı, sonra suları iki yana fırlatarak suyun üzerine oturdu. Pitt'in takma motoru çalıştırma nedeni anlaşılmıştı: Tekne suya girer girmez akıntıya karşı kontrolü elinde tutmak istiyordu. Tekneyi hemen döndürüp alçak yamacın altına getirdi. Teknenin burnu hafifçe kayaya dokunduğunda Giordino, Maeve'i tutup yavaşça kamaranın üzerine indirdi. Sonra kendisi de çevik bir hareketle yanına atladı.

Pitt motoru geri vitese takarken, "Programın eğlence bölümü böylece sona erdi," dedi.

Maeve başarısıyla gurur duyarak, "Yelkenlerimi çekecek miyiz?" diye sordu.

Daha değil. Motorla adanın daha sakin olan sancak tarafına geçelim de rüzgârı orada deneyelim.

Giordino, Maeve'in kontrol kamarasına girmesine yardım etti. Pitt tekneyi kanaldan geçirip iki adanın kuzey ve güney uçları çevresindeki kabarık dalgalara soktu. Açık denize vardıkları anda köpekbalıkları da görünmüştü.

“Bakın, dostlarımız da göründü, bizi özledikleri ne kadar da belli.” Maeve denize eğilip hemen altlarından geçen uzun gri gölgelere baktı. "Bunlar yeni," dedi. "Bunlara mako derler."

“Sadece bir dişçinin sevebileceği sivri ve çarpık dişli tür mü?”

“Evet.”

“Neden beni rahatsız ediyorlar?” diye söylendi Giordino. "Bugüne kadar bir lokantaya gidip köpekbalığı ısmarlamış değilim ki."

Pitt yarım saat sonra, "Tamam," dedi. "Şimdi yelkenleri deneyelim de nasıl bir tekne yaptığımızı görelim bakalım."

Giordino'yla Maeve yelkenleri çektiler. Yelkenler rüzgârla dolunca Pitt dümeni hafifçe gevşetti ve tekne sert batı rüzgârı önünde yol almaya başladı.

Bir yatçı Harika Maeve'i dalgalar arasında görse kahkahadan katılır kalırdı. Ancak son gülen garip yelkenli oldu. Dış gövdeler suya iyice yerleşip dengeyi sağlıyordu. Tekne dümene iyi karşılık veriyor ve yana kaçmadan rotasında dümdüz gidiyordu. Evet, bir iki sorun vardı ama denize sanki içinde doğmuş gibi alışkın görünüyordu.

Pitt, Felaket Adalarına son bir kez baktı. Ardından da Rodney York'un seyir

defteriyle mektuplarına. Bundan sonraki birkaç günden sağ çıkıp onları ailesine teslim edeceğine yemin etti kendi kendine. Ailesi de herhalde York'u oradan alıp sevgili Cornwall'ında Falmouth Körfezi kıyılarında bir yere gömerlerdi.

44

Paris dışında, camla kaplı modern bir binanın onuncu katında on dört kişilik grup, abanoz ağacından çok uzun bir masanın başında toplantı halindeydiler. Çokuluslu Ticaret Konseyi ki sadece Vakıf olarak anılırdı. Müdürlerinin hepsi kusursuz giyimliydi; hepsi müthiş zengindi ve hiç gülmezlerdi. Vakfın amacı tek bir küresel ekonomik hükümet yaratmaktı. Müdürler normalde yılda üç kere toplanırlarsa da, bugün yaygın operasyonlarına yönelen beklenmedik en son tehdidi görüşmek üzere acil bir toplantıda biraraya gelmişlerdi. Odadaki insanlar çok büyük uluslararası şirketleri ve devletlerin yüksek düzeylerini temsil ediyorlardı. Güney Afrika kartelinden sadece bir üye kaliteli elmas satışıyla ilgiliydi. Antwerpli bir Belçikalı sanayici ve Yeni Delhi'den bir inşaatçı Vakfın, kendi nükleer imha sistemlerim yaratmaya çalışan İslami Köktendinci Blok'a kaçak sanayi elması akımını sağlayan üyeleriydi. Bu küçük sanayi elmasları yeraltı kanalından bloka satılır, onlar da bu tür sistemleri inşa için gerekli hassas alet ve malzemeyi yaparlardı. Daha iri ve daha egzotik elmaslar Türkiye, Batı Avrupa, Latin Amerika ve bazı Güney Asya ülkelerinde huzursuzluk kaynaklarını finanse etmek için kullanılmaktaydı.

Medya bu insanların hepsini tanırdı, hepsi kendi alanlarında tanınmış kişilerdi, ama hiçbirinin Vakıfla olan ilgisi bilinmezdi. Bu sadece odadakilerin ve çok yakınlarının bildikleri bir sırdı.

Okyanusları ve kıtaları aşarlar, en olmayacak yerlerde ağlarını kurarlar ve akıl almayacak kârlar elde ederlerdi.

Seçtikleri başkanları bir Alman bankasının milyarder başkanı, elmas piyasasının karşı karşıya bulunduğu durumu anlatırken hiç ses çıkarmadan dikkatle dinliyorlardı. Çıplak kafalı adam masa çevresinde herkesin anladığı akıcı bir İngilizceyle konuşmaktaydı. "Beyler, Arthur Dorsett yüzünden operasyonlarımızın önemli bir alanında büyük bir krizle karşı karşıyayız. İstihbarat servislerimizin bildirdiğine göre elmas piyasasını karanlık günler beklemektedir. Dorsett eğer piyasaya ucuz fiyatla yüz ton elmas çıkarırsa Vakfın bu kısmı tümüyle çökecektir."

Kızıldeniz'de petrol zengini bir ülkenin şeyhi, "Bu iş ne zaman olacakmış?" diye sordu.

“İyi haber alan kaynaklara göre Dorsett'in elmas stokunun yüzde sekseni bir haftadan kısa sürede perakende mağazalarında satışa çıkacakmış.”

Büyük bir elektronik imparatorluğunun Japon yöneticisi, "Ne kaybederiz?" diye sordu.

“Başlangıç olarak on üç milyar İsviçre frangı.”

“Aman tanrım!” diyerek dünyanın en büyük moda evlerinden birinin Fransız başkanı masaya yumruğunu indirdi. "Bu Avustralyalı Neandertalin böyle bir şeyi yapacak gücü var mı?"

Başkan başını salladı. "Gelen raporlara göre sırtını stokuna dayamış,”

Eski bir Amerika dışişleri bakanı, "Dorsett'in kartel dışında çalışmasına izin verilmemeliydi," dedi.

Başka bir üye, "Olan olmuş bir kere," dedi. "Demek eski bilinen mücevher dünyası kalmayacak artık?"

Japon işadamı, "Taşlarını mağazalarına göndermeden, kendisine engel olmanın yolu yok mu?" diye sordu.

“Onun stokunu iyi bir fiyatla satın almak için birini gönderdim.”

"Yanıt aldın mı?"

“Henüz alamadım.”

“Kimi gönderdin?” diye sordu başkan.

“Gabe Strouser. Saygın bir uluslararası elmas tüccarıdır.”

Belçikalı, "İyi biridir ve iyi pazarlıkçıdır," dedi. "Kendisiyle iş ilişkilerimiz olmuştu. Dorsett'i yola getirecek tek kişi odur."

Konteyner şileplerinden filosu olan İtalyan, duygusuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Hatırladığım kadarıyla elmas satışları 1980'lerde çok önemli bir düşüş göstermişti. Amerika'yla Japonya'da büyük ekonomik durgunluklar olmuş ve talep düşmüştü. Doksanlarda talep artınca fiyatlar yine yükselmişti. Tarihin tekerrürü mümkün değil mi?"

Başkan arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Ne demek istediğini anladım. Ama bu kez çok soğuk rüzgârlar esiyor ve geçimi elmasa bağlı olan herkes bunun etkisini görecektir. Dorsett'in tüm önemli elmas müşterisi ülkelerde yüz milyon dolarlık bir reklam ve promosyon kampanyası bütçesine sahip olduğunu öğrendik. Tahmin ettiğimiz gibi bir dolarlık malı birkaç sente satarsa, yüksek değerler geçmişte kalacak, çünkü halk ellerindekinin cam olduğuna inandıracaktır. "

Büyük bir Güneydoğu Asya havayolu baş yöneticisi, "Dorsett'in bu garip stratejisinin ardında ne var?" diye sordu. "Adam aptal değil herhalde."

“Aslanın, avının yarısını yedikten sonra uyumasını bekleyen bir çakal kadar aptaldır o,” dedi Alman başkan. "Bankacılık alanındaki kaynaklarım bana Dorsett'in büyük renkli taş çıkarılan madenlerin yüzde yetmiş, seksenini satın aldığını öğrenmişler."

“Şeytani derecede basit,” dedi Japon elektronik kralı. "Yakut ve zümrütün fiyatını tavana vurdurtmadan elmasların altından halıyı çekivermek."

Sibirya'da kapatılmış olan alüminyum ve bakır madenlerini hiç denecek bir fiyata alıp sonra Batı teknolojisiyle tekrar açan bir Rus girişimci kuşkuluydu. "Bence bu Batı'da bir deyiminiz vardı. Peter'i soyup Paul'a vermekten farklı değil. Elmastaki kaybını gerçekten diğer taşlardan çıkarabileceğini umuyor mu?"

Başkanın işareti üzerine cevabı Japon verdi. "Başkanımızın isteği üzerine mali analizcimden rakamları veri sistemlerimizden geçirmesini istedim. Arthur Dorsett, Dorsett Şirketi ve Dorsett perakende mağazaları en az 20 milyar dolar kazanacaktır. Eğer ekonomide bir yükselme olursa bu rakam 24 milyar dolara erişebilecektir. "

Bir basım imparatorluğunun sahibi olan İngiliz, "Aman Tanrım!" dedi. "24 milyar dolarlık bir kârla ne yapacağımı asla bilemem."

Alman güldü. "Ben seni satın almak için kullanırdım."

“O paranın çok küçük bir kısmına bile Devonshire'daki çiftliğime dönmeye hazırım.”

Eski bir dışişleri bakanı, Amerika'nın en zengin ailelerinden birinin başı ve Vakfın kurucusu olan ABD üyesi, "Dorsett'in elmas stokunun şu anda nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Güney Afrikalı, "Beklediği güne çok az kaldığına göre bir kısmı mağazalarda, diğerleri de mağazalara teslim edilmek üzere yoldadır herhalde."

Başkan İtalyan nakliye ve Asyalı havayolu şirketleri temsilcilerine baktı. "Sizler Dorsett'in nakliye yöntemleri konusunda bir şey biliyor musunuz?"

İtalyan, "Elmaslarını denizden nakledeceğini hiç sanmam," dedi. "Gemi bir limana girdikten sonra, onları yerlerine kadar karadan götürmek zorunda kalacaktır."

“Ben Dorsett olsaydım taşlarımı hava yoluyla gönderirdim,” dedi Asyalı.

"Böylece dünyanın hemen hemen tüm kentlerinde derhal dağılma girerdim."

Belçikalı sanayici, "Uçaklarından bir ikisini durdurabiliriz belki," dedi. "Ancak uçuş programını bilmeden tümünü engellemek imkânsızdır."

Asyalı başını salladı. "Bence bir uçağı engelleyebileceğini bile düşünmek iyimserlik olur. Dorsett herhalde Avustralya'da bir filo tutmuştur. Bence inekler kaçtıktan sonra kapıyı kapatmaya çalışıyoruz biz."

Başkan, Güney Afrika elmas kartelini temsil eden üyeye döndü "Büyük oyun sona erdi sanırım. Elmasların yapay olarak yaratılan değerleri ebedi değilmiş anlaşılan."

Güney Afrikalı düşkırıklığını göstermek yerine gülümsedi. "Daha önce de böyle şeylerle karşılaşmıştık. Müdürler kurulum ve ben bunu küçük bir engel olarak görüyoruz. Elmaslar ebedidir, beyler. Safir, zümrüt ve yakutun çekiciliği sona erdikten sonra kalite taşların değeri yine artacaktır. Kartel, Vakfa karşı yükümlülüklerini diğer madenleri aracılığıyla ödeyecektir. Piyasanın geri dönmesini beklerken oturacak değiliz."

Başkanın özel sekreteri odaya girip kulağına bir şeyler mırıldandı. Başkan, Güney Afrikalıya döndü. "Arthur Dorsett'le görüşmesi için gönderdiğin elçinin yanıtı bir paket olarak gelmiş."

“Strouser'in doğrudan doğruya benimle ilişkiye geçmemesi çok garip doğrusu.”

“Paketin getirilmesini istedim,” dedi başkan. "Bay Stroser'in Arthur Dorsett'le görüşmesinde başarılı olup olmadığını hepimiz merak ediyoruz sanırım."

Sekreter birkaç dakika sonra kırmızı-yeşil kurdeleyle sarılı dört köşe bir paket getirdi. Başkan, Güney Afrikalıya işaret etti. Sekreter kutuyu adamın önüne bıraktı.

Kurdele açıldı, kapak kaldırıldı ve Güney Afrikalı kutunun içine baktı. Birden yüzü bembeyaz kesildi, iskemlesini devirerek ayağa kalktı, koşup bir pencere açtı ve kustu.

Şaşkına dönen diğerleri koşup kutunun içine baktılar. Bir ikisi Güney Afrikalı gibi yaptı, servet sahibi olma yolunda zalim cinayetler işlenmesini emreden diğerleriyse Gabe Strouser'in kanlı başına, irileşmiş gözlerine ve ağzından dökülen elmaslara herhangi bir tepki göstermeden baktılar.

Japon boğazına kadar yükselen safrasını güç tutarak, "Strouser'in görüşmesinin başarısız olduğu anlaşılıyor," dedi.

Başkan birkaç dakikada kendini toparlayıp Vakfın güvenlik şefini çağırarak başı kaldırmasını söyledi. Sonra yerlerine dönmüş olan üyelere, "Bu gördüğümüzün bir sır olarak kalmasını rica ediyorum," dedi.

Öfkeden yüzü kızaran Rus, "Ya o Dorsett kasabı ne olacak?" diye sordu. "Vakfı temsil eden kişileri öldürmesi cezasız kalamaz."

"Evet," dedi Hintli. "İntikam her şeyden önce gelmelidir."

"Sert davranışlar yanlıştır," dedi başkan. "İntikamla kendimizden geçip dikkatleri üzerimize çekmek akıllıca bir davranış olmaz.

Dorsett'i cezalandırmak için atacağımız yanlış bir adım, tüm faaliyetlerimizin gözler önüne serilmesine neden olur. Bence Arthur Dorsett'i bambaşka bir yönden yıkmak gerekir."

Hollandalı, "Başkanımız haklı," diye atıldı. "Şu anda Dorsett'i sınırlamalı ve sendelediği an saldırmalıyız. Onun karakterinde bir insan, yakın gelecekte nasıl olsa büyük bir yanlışlık yapacaktır."

Senin tavsiyen nedir?

"Bir kenarda durup beklemek."

Başkan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Ben saldırıya geçmemiz istendiğini sanıyordum."

Hollandalı fikrini açıkladı. "Elmas stokunu piyasaya sürmek Dorsett'in yedek varlığını ortadan kaldıracaktır. Renkli taş fiyatını yükseltip kâra geçmesi bir yılını alır. Bu arada biz elmas piyasasını elimizde tutar, stokumuza sahip olur ve Dorsett gibi, renkli taş üretiminin geri kalan kısmını ele geçiririz. Sanayi casuslarım bana Dorsett'in daha ender bulunan taşları gözardı edip halkça daha iyi bilinen taşlar üzerinde yoğunlaştığını bildirdiler."

Bize daha seyrek bulunan taşlardan bir örnek verebilir misiniz? "Alexandrit, çarovit ve kızıl beril örneğin."

Başkan çevresine bakındı. "Fikirleriniz, beyler."

İngiliz yayıncı yumruklarını sıkarak öne eğildi. "Çok iyi bir fikir. Elmas uzmanımız, Dorsett'i kendi oyunuyla vurup elmasların düşen değerlerini lehimize çevirecek bir yol bulmuş."

“O zaman, hepimiz aynı fikirdeyiz, değil mi?” diye sordu başkan. Bütün eller havaya kalktı.

4. BÖLÜM: CENNETTE FELAKET

6 Şubat 2000 Honolulu, Hawaii

45

Üzerinde güneşten rengi solmuş bir şort ve kırmızı çiçekli gömlek olan sarışın bir deniz piyadesi çavuşu, video filmi seyrederken birasını yudumlamaktaydı. Çavuş, Lanai'nin yeniden dekore edilen iki lüks otelinin birinden yürüttüğü bir koltuğa yaslanmıştı. Seyrettiği film eski bir John Wayne klasiği olan, "Stagecoach"tu. Çavuşun kafasında Honolulu'dan aldığı bir sanal gerçek başlığı vardı. Başlığın kablosunu video göstericisine soktuktan sonra, televizyon ekranına 'girebilir' ve filmdeki sahnelerde aktörler arasına karışabilirdi. Şimdi de yolcu arabasının üzerinde John Wayne'in yanına uzanmış, arkadan gelen kızılderililere ateş ederken birden zil sesi duyuldu. Çavuş istemeye istemeye başlığı çıkarıp nöbet beklediği gizli tesisin stratejik alanlarını gösteren dört güvenlik monitörünü gözden geçirdi. Üçüncü ekranda, giriş kapısına gelen toprak yolda bir araba görülüyordu.

Görevde bulunduğu üç ay süresince çavuş işini bir ince sanata dönüştürmüştü. Arabanın gelmesi için gereken üç dakika içinde titizlikle ütülenmiş üniformasını giymiş, sönmüş volkanın içine giden tünelin başındaki yerini almıştı.

Araba yanına gelince bunun bir donanma subay arabası olduğa nu gördü. Cama doğru eğilerek, "Burası yasak bölgedir," dedi. "Girme izniniz var mı?"

Bir denizci olan sürücü, parmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Gerekli giriş kâğıtları Yarbay Gunn'da."

Rudi Gunn, Lanai'de Palawai volkanının içindeki dev çanak anteni sökmek için izin almakla zaman kaybetmemişti. Antenden sorumlu olan bölümü bulmak, sonra da uzay iletişim tesisini işleten makamdan antenin sökülerek NUMA'ya ödünç verilmesi iznini koparmak en azından bir ay sürerdi.

Gunn bu gereksiz bürokrasiye bulaşmamak için, NUMA matbaasında üç kopyalı, resmi görünüşlü bir belge hazırlamıştı. Buna göre NUMA'ya, anteni gizli bir proje için söküp Oahu Adasına taşıma izni verilmekteydi. Belge daha sonra matbaa çalışanları tarafından uydurma unvanlar altına imzalarını basmalarıyla tamamlanmıştı. Bir yıl sürecek ve sonunda resmen reddedilecek bir

iş, bir buçuk saatte tamamlanmış oluyordu.

Deniz Kuvvetleri yarbayı üniformasını giymiş olan Gunn kendisine anteni söküp götürme iznini veren kâğıdı gösterince çavuş da hemen işbirliğine yanaştı. Hele Gunn'un yanında oturan Molly Faraday'ın zarif vücudunu görünce yardım isteği daha da artmıştı. Resmi onay için bir amirini arama fikri, arabanın ardından gelen araç konvoyu ve portatif vinci görünce kafasından hemencecik uçtu gitti. Bu çapta bir operasyon için emir epey yükseklerden gelmiş olmalıydı.

Çavuş gülümseyerek, "Çevrede insan olması iyi bir şey," dedi.

“Burada nöbetteyken konuşacak tek kişinin bile bulunmaması doğrusu çok sıkıcı.”

Molly arka camdan tatlı bir sesle, "Burada kaç kişisiniz?" diye sordu. "Sadece üç kişi, hanımefendi. Sekizer saatlik nöbetler tutuyoruz."

"Nöbet tutmadığınız zaman ne yaparsınız?"

“Çoğunlukla plajda yatar ya da otellerde kız tavlamaya çalışırız.”

Kadın güldü. "Adadan ne zaman ayrılıyorsunuz?"

“Otuz günde bir. Honolulu'da beş gün geçirip sonra yine buraya dönüyoruz.”

“Tesise en son yabancı ne zaman geldi?"

Çavuş sorguya çekildiğini farketmiş olsa bile bunu göstermiyordu. "Milli Güvenlik Kurulundan biri dört ay önce gelmiş, yirmi dakika kadar oraya buraya bakıp gitmişti. Bir de şimdi siz geldiniz işte."

"Anteni bu gece indirip döneriz," dedi Gunn.

“Bir daha nereye kurulacağını sorabilir miyim, efendim?”

“Sana hurdaya çıkarılacağını söylesem?”

“Hiç şaşmam. Son birkaç yıldır hiç bakım görmediği için hava koşullarından epey hasar gördü sanırım.”

“Geçip işimize başlayabilir miyiz, çavuş?”

Çavuş sert bir selam verip kapıyı açan düğmeye bastı. Arabadan sonra kamyonların ve vincin sürücülerine el salladı. Son araç da volkanın içinde kaybolunca üstündekilerini çıkarıp şortuyla gömleğini giydi yine. Başlığı kafasına geçirdi ve kızılderilileri temizlemekte olan John Wayne'e katıldı.

“Buraya kadar gayet iyi gitti,” dedi Gunn.

“Resmi belge sahtekârlığı, bir arabayı Deniz Kuvvetleri arabasına benzeyecek şekilde boyamak, devlet malını çalmak....” Molly başını salladı. "Bizi Washington Anıtından sallandırırlar."

“İki milyon insanı korkunç bir ölümden kurtarmak için bu bedeli seve seve öderim.”

“Akustik dalgayı yansıttıktan sonra ne olacak? Anteni geri getirip yine monte edecek miyiz?”

“Başka bir şey düşünemem bile.” Gunn sanki bu soruya şaşmış gibi baktı kadının yüzüne. Sonra şeytanca gülümsedi. "Tabii bir kaza olup da denizin dibine düşmezse."

Projenin Sandecker'e düşen bölümü bunun onda biri kadar iyi gitmiyordu. Deniz Kuvvetlerinin eski amirallerinin dostluklarına güveniyorsa da, yetki sahibi kişiyi Roosevelt uçak gemisiyle mürettebatını kendisine ödünç vermesi için ikna edemiyordu. Başkan'la Pasifik Donanma Komutanı arasındaki emir komuta zincirinde biri isteğini hasıraltı etmişti.

Sandecker, Pearl Harbor'da Amiral John Overmeyer'in odasında yavrusunu hayvanat bahçesine kaptırmış bir ayı şiddetiyle dolaşıp durmaktaydı. "Lanet olsun, John!" dedi. "Genelkurmayda Amiral Baxter bana Roosevelt'l akustik yansıtıcı olarak kullanmamın kabul edildiğini söylemişti. Şimdi sen karşımda oturmuş, bunu yapamayacağımı söylüyorsun."

Bir Indiana çiftçisi kadar iriyarı ve canlı görünen Overmeyer çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Beni suçlama, Jim. Sana aldığım emirleri gösterebilirim."

“Emri kim imzalamış?”

“San Fransisco Bölgesi Komutanı Amiral George Cassidy.”

“Ancak feribot işletebilen bir masa jokeyinin bu işle ne ilgisi var?”

"Cassidy feribot işletmez. Pasifik Lojistik Komutanlığının başkanıdır."

"Ama senin amirin değildir."

“Doğrudan doğruya değil, ancak isterse burayla Singapur arasında ikmal malzemesi taşıyan bütün nakliye gemileri anlaşılmaz bir şekilde gecikebilirler.”

“Beni uyutma, John. Cassidy ayağını sürtmeye bile cesaret edemez ve sen de bunu gayet iyi bilirsin.”

“Sen istediğini söyleyebilirsin. Ne var ki bu, durumu değiştirmez. Roosevelt'i

sana verememem.”

“Sadece yetmiş iki saat için de mi?”

“Yetmiş iki saat için bile.”

Sandecker birden yürümeyi kesip oturdu, Overmeyer'in gözlerinin içine baktı. "Benimle açık konuş, John. Ellerimi kim kelepçeledi?" Overmeyer gözlerini kaçırdı. "Bunu açıklamak bana düşmez."

“Şimdi, sis dağılmaya başladı,” dedi Sandecker. "George Cassidy kötü adam rolünü oynadığını biliyor mu?"

“Bildiğim kadar hayır,” diye Overmeyer dürüstçe yanıtladı soruyu. "Öyleyse Pentagon'da benim operasyonumu baltalayan kim?"

“Bunu benden duymuş olmayacaksın.”

“Iowa'da seninle beraber hizmet ettik. Benim bir dostumun sırlarını açıklamadığımı bilirsin.”

“Senin sözünden kuşku duymam,” dedi Overmeyer. Bu kere o Sandecker'in gözlerinin içine baktı. "Elimde kesin kanıt yok, ama Deniz Kuvvetleri Silah Deneme Merkezinden bir arkadaş bunu yapanın Başkan olduğunu söyledi. Arkadaşım Başkan'a yakın bilim adamlarının senin akustik veba kuramını da palavra olarak niteleddiklerini duymuş."

“O heriflerin kalın kafaları bu yüzden insanların ve sayısız deniz canlısının öldüğünü almıyor mu?”

“Herhalde.”

Sandecker arkasına yaslanıp tuttuğu soluğunu bıraktı. "Wilbur Hutton ve Başkan'ın Ulusal Bilim Kurulu tarafından sırtımdan bıçaklandım."

“Özür dilerim, Jim, ama Washington çevrelerinde senin bir tür fanatik kaçık olduğun konuşuluyormuş. Belki de Başkan yerine bir dostunu yerleştirmek için senin NUMA'dan istifa etmeni istiyordur.” Sandecker celladın baltasının kalktığını hissediyordu. "Ne olacakmış yani?" dedi. "Benim mesleğim önemli değil. Sana, senin ve komutandaki herkesin üç güne kadar ölmüş olacağınızı anlatamayacak mıyım yani?"

Overmeyer gözlerinde büyük bir kederle baktı Sandecker'e. Bir adamın, başkasının hele o kişi dostuysa yıkılışını görmesi zor bir şeydi. "Jim, açık konuşacağım, beni korkutuyorsun. Ben senin fikirlerine güvenmek istiyorum, ama pek çok akıllı insan senin akustik vebanın gerçekleşmesi ihtimalinin,

dünyanın sonunun gelmesi ihtimalinden fazla olmadığına inanıyorlar."

“Bana Roosevelt'i vermezsen senin dünyan cumartesi günü sabah sekizde sona erecektir.”

Overmeyer başını salladı. "Kusura bakma, Jim elim kolum bağlı benim. Senin kehanetine inansam da inanmasam da başkomutanımdan gelen emirlere itaatsizlik edemeyeceğimi bilirsin."

"Seni ikna edemeyeceksem, artık gideyim." Sandecker kapıdan çıkarken arkasına döndü. "Burada Pearl Harbor'da ailen var mı?"

"Karım ve ziyarete gelen iki torunum."

“Yanılıyor olmam için Tanrı'ya dua ediyorum, dostum, ama senin yerinde olsam fırsat varken onları adadan uzaklaştırırdım.”

Gece yarısı olduğunda dev çanağın ancak yarısı sökülmüştü. Volkanın içi parlak ışıklarla aydınlatılmıştı; jeneratörlerin homurtusu, madenin madene sürtmesinden çıkan sesler ve sökme ekibinin küfürleri birbirine karışıyordu. Baştan sona kadar çok hızlı bir tempoyla çalışmışlardı. NUMA'dan gelen kadın ve erkekler bakımsızlıktan paslanmış bağlantıları açmaya çalışırken kan ter içinde kalmışlardı. Ne yemek düşündükleri vardı, ne de uyku. Sadece sık sık çevrelerindeki deniz kadar kara olan bir kahve içiyorlardı. Fiberglas çanağın bir parçası ana gövdeden ayrıldığında vinç hemen onu bekleyen bir kamyona indiriyordu. Beş parça üst üste yerleştirilip bağlanınca kamyon adanın batı kıyısındaki Kaumalapau limanına gidiyor ve parçalar orada Pearl Harbor'a ulaştırılmak üzere küçük bir gemiye yerleştiriliyordu.

Gömleğini çıkarmış olan Rudi Gunn, sıcak gecenin rutubetiyle terden sırılsıklam bir halde adamları yönetmekteydi. Daha rahat bir bluz ve şort giymiş olan Molly ise yakındaki bir çadırda haberleşmeyi yönetiyor, sökülme ve limana nakliye sırasında çıkabilecek sorunlarla uğraşıyordu. Çadırdan çıkıp Gunn'a soğuk bir şişe bira uzattı.

"Ağzını ıslatmak iyi gelir," dedi.

Gunn teşekkür edercesine başını sallayarak, şişeyi alnına sürdü. "Buraya geleli beri yirmi litre sıvı almışımdır."

“Pitt ile Giordino'nun da burada olmalarını isterdim,” dedi Molly. "Onları çok özledim."

Gunn dalgın bir ifadeyle yere baktı. "Onları hepimiz özlüyoruz. Amiralin yüreğinin parçalandığını biliyorum."

Molly konuyu değiştirdi. "Durum nasıl?"

Gunn başını, yarısı sökülmüş antenden yana salladı. "Bize direniyor. Ama şimdi ona nasıl saldıracağımızı artık öğrendiğimizden işler biraz hızlanacaktır."

Molly anteni sökmek için vargüçleriyle çalışan otuz erkek ve dört kadına baktı. "Bütün bunların boşa gitmesi çok yazık olur."

Jim Sandecker'den umut kesilmez, dedi Gunn. "Roosevelt'i alması Beyaz Saray'ca önlenmiş olabilir, ama seninle loş ışıklar arasında müzikli bir yemeğine bahse girerim ki, onun yerine bir başka gemi bulacaktır."

Sandeckers, Molly'yi telefonla aradığında saat sabahın dördüydü Sandecker'in sesinde yorgunluk izi yoktu.

“İşi ne zaman tamamlayacaksınız?”

“Rudi son parçayı Lanikai'ye yüklememizi...”

“Ne?” diye sözünü kesti Sandecker.

“Lanikai, anteni Pearl Harbor'a götürmek için tuttuğum küçük tekne.”

“Pearl Harbor'u unut. Oradan en erken ne zaman çıkabilirsiniz?”

“Beş saat sonra.”

“Çok sıkışıyoruz. Rudi'ye altmış saatten az kaldığını hatırlat.”

“Pearl Harbor'a değilse, nereye gideceğiz?”

“Molokai Adasında Halawa Körfezine gidin. Yansıtıcıyı yerleştirecek başka bir platform buldum.”

“Başka bir uçak gemisi mi?”

“Daha da iyi bir şey.”

“Halawa Körfezi buradan sadece yüz kilometre ilerde. Bunu nasıl başardınız?”

“Şanstan armağan beklemeyenler kadere hakim olurlar.”

“Esrarlı konuşuyorsunuz, amiral.”

“Rudi'nin bu sabah saat onda Molokai'de olmasını söyle sen.”

Molly portatif telefonu kapatırken Gunn çadıra girdi. "Son kısmı sökmeye başladık."

“Amiral telefon etti. Bizden anteni Halawa Körfezine götürmemizi istiyor.”

“Molokai'ye mi?” Gunn gözlerini kıstı.

“Öyle dedi.”

“Bu kez şapkasından nasıl bir gemi çıkardı dersin?”

“Doğru bir soru. Ama hiçbir fikrim yok.”

“Umarım başarılı olur, yoksa gösterimiz burada sona erecektir.”

46

Gökte ay yoktu, ama deniz, ufku bir yandan öteki yana sonsuz bir kentin ışıkları gibi dolduran yıldızların yakamozlarıyla pırıl pırıl parlıyordu. Rüzgâr yön değiştirip güneyden esmeye başladığından Harika Maeve kuzeybatı yönünde hızla ilerlemekteydi. Yeşil ve sarı yapraklardan yapılma yelken bir kadının dövmeli memeleri gibi şişerken, tekne de safkan atlarla yarışa kalkan bir katır gibi dalgaların üzerinden atlıyordu. Pitt o çirkin teknenin böyle iyi seyredeceğini hiç tahmin etmemişti. Evet, bir ödül kazanamazdı, ama gözlerini kapatınca kendisini birinci sınıf bir yatta, dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hayal edebiliyordu.

Artık ne dalgalarda düşmanca bir görünüş vardı, ne de bulutlarda. Kuzeye doğru ılık sulara girdiklerinde gecelerin ayazı da azalmıştı. Deniz sertlik ve zalimlikle sınamıştı kendilerini ve sınavdan başarıyla çıkmışlardı. Hava koşulları da şimdi daha yumuşak kalarak onlarla işbirliği yapmaktaydı.

Bazı insanlar tropik kumsallardan ya da bir geminin güvertesinden denize bakmaktan sıkılırlar, ama Pitt onlardan biri değildi. Onun huzursuz ruhuyla kaprisli su aynı şeydi, durumları değişse de birbirlerinden ayrılmazlardı.

Maeve'le Giordino artık sağ kalmak için çabalamıyorlardı. Karşılaştıkları tehlikeler yüzünden neredeyse yok olan mutluluk ve zevk anları, şimdi giderek artmaya başlamıştı. Pitt'in sarsılmaz iyimserliği, bulaşıcı kahkahaları, umudu hırsla kavrayışı, güçlü karakteri hep devam ediyor ve onların, doğanın üzerlerine gönderdiği en kötü şeylere dayanmalarını mümkün kılıyordu. Pitt'de bir an olsun bir depresyona rastlamamışlardı. Sekstantını yıldızlara doğrulttuğu veya rüzgârın aniden değişmesini beklediği anlarda bile bütün gerginliğine rağmen hep gülümsüyordu.

Maeve ona âşık olmaya başladığını hissedince bütün o bağımsız ruhuyla buna karşı koymaya çalışmıştı. Ancak, sonunda kaçınılmazı kabul edip kendisini duygularına bıraktı. Sürekli erkeği izlediğini farkediyordu. Şimdi de koluna dokundu. "Neredeyiz?"

“İlk ışıkla birlikte yerimizi saptayıp Gladyatör Adasından ne kadar uzakta olduğumuzu hesaplayacağım.”

“Neden biraz dinlenmiyorsun? Felaket Adalarından ayrıldığımızdan beri iki saatten fazla uyumadın.”

“Yolculuğun son ayağında uzun uzun dinleneceğime söz veriyorum.” Pitt pusulaya baktı.

Maeve yelken iplerini kontrol eden Giordino'yu işaret ederek, "Al da hiç uyumuyor," dedi.

“Eğer bu rüzgâr devam eder ve benim hesaplarım da tutarsa adanı öbür gün sabah erkenden görebileceğiz.”

Maeve başını kaldırıp yıldız tarlasına baktı. "Gökyüzü şahane bu gece."

Tanıdığım bir kadın gibi. Pitt'in bakışları pusuladan yelkenlere, oradan Maeve'e çevrildi. Masum, mavi gözleri ve altın paralar gibi ışıldayan saçlarıyla mükemmel bir yaratık. Hem masum, hem zeki... Sevmek ve yaşamak için yaratılmış."

Çok çekici birine benziyor.

Babası da güneş sisteminin en zengin adamlarından biri.

Maeve sırtını gererek erkeğe sokuldu. Dudaklarını erkeğin gözlerinin kenarındaki çizgilerin ve güçlü çenesinin üzerinde dolaştırdı. "Ona vurulmuş olmalısın."

“Neden olmasın. Pasifik Okyanusunun bu yanında beni çıldırtan tek kadın o.”

“Ama Pasifik Okyanusunun bu yanındaki tek kadın benim.”

Pitt, kadını hafifçe alnında öptü. "O zaman benim en mahrem hayallerimi tatmin etmek senin görevindir."

“Yalnız olsaydık bunu yerine getirirdim, ama şimdi tek başına idare etmek zorundasın.”

“Al'a biraz dolaşmaya çıkmasını söyleyebilirim,” deyip güldü Pitt. Maeve de geri çekilerek gülümsedi. "Çok uzağa gidemez ki." Kadın aralarında başka bir dişinin bulunmamasından büyük mutluluk duymuştu. "Sen özel bir erkeksin," diye mırıldandı. "Her kadının rastlamayı umduğu bir erkek."

Pitt güldü. "Hiç değil. Kadınları kendilerinden geçirdiğim pek nadirdir."

"Belki de seni erişilemez gördüklerindendir bu."

“Eğer kartlarını doğru oynasalar beni elde edebilirler.”

Maeve, "Ben onu demek istemedim," derken ciddiydi. "Senin metresin deniz. Bunu fırtınada yüzünde okudum. Denizle mücadele etmekten çok, onunla sevişiyor gibiydin. Hiçbir kadın böylesine büyük bir aşkla rekabet edemez."

“Sen de denize ve içindeki canlılara büyük bir sevgi duyuyorsun.” Maeve gece havasını içine çekti. "Evet, yaşamımı ona adadığımı inkâr edemem."

Giordino o anda kamaradan çıkıp tüplerden birinin hava kaçırdığını bildirdi. "Pompayı ver," dedi. "Nereden sızdırdığını bulabilirsem onarmaya çalışacağım."

"Harika Maeve ne durumda?" diye sordu Pitt.

“Dans yarışmasındaki bir hanım gibi. Bütün eklemleri uyum içinde.”

"Adaya varana kadar dayanırsa onu Smithsonian Müzesine, başarıya ulaşması en güç tekne diye gösterilmesi için bağışlayacağım."

“Bir fırtınaya daha rastlarsak bütün bahisler iptal edilir,” dedi Giordino. Karanlık ufukta yıldızların denizle birleştiği noktaya baktı. Birden kaskatı kesildi. "İskele yanında bir ışık görüyorum."

Pitt'le Maeve, Giordino'nun eliyle gösterdiği yana baktılar. Bir geminin sancak yanını gösteren yeşil ışığıyla direkteki beyaz ışıklarını görmüşlerdi. Gemi beş kilometre kuzeydoğularından geçmekteydi. "Beş kilometre ilerde bir gemi," dedi Pitt.

Bizi göremeyecek, dedi Maeve. "Bizim ışığımız yok."

Giordino kamaraya girip hemen döndü. "Rodney York'un son işaret fişeği."

Pitt, Maeve'e baktı. "Kurtarılmak istiyor musun?"

Maeve teknenin altındaki kara sulara gözlerini dikti. "Bu kararı vermek bana düşmez."

“Ne diyorsun, Al? Esaslı yemek ve temiz yatak sana çekici geliyor mu?”

Giordino sırıttı. "Dorsett klanıyla ikinci raund kadar çekici değil."

Pitt kolunu Maeve'in omzuna attı. "Ben de onun gibi düşünüyorum."

“İki gün,” diye Maeve mırıldandı. "Oğullarımı bir daha görebileceğime inanamıyorum. "

Pitt önlerinde kendilerini bekleyen bilinmeyeni düşünerek bir an konuşmadı. Sonra, "Onları göreceksin," dedi. "Söz veriyorum sana onları kucaklayacaksın."

Hedeflerinden dönmek akıllarından bile geçmemişti. Pitt de, Giordino da kendi yaşamlarını düşünmüyorlardı. Gladyatör Adasına erişme konusunda öyle kararlıydılar ki, ikisi de geçen geminin giderek küçülüp ufukta kaybolduğunu görmediler bile.

47

Adalararası şilep Molokai'de Halawa Körfezine girdiği zaman, geminin tayfası küpeşteye yaslanmış, şaşkınlıkla limanda demirli olan garip tekneye bakıyorlardı. Ortasında yirmi üç katlı bir bina yüksekliğinde kulesi ve vinçlerden oluşan ormanıyla 228 metre uzunluğundaki gemi, sarhoş bir mühendis, spastik kaynakçılar ve Oklahoma petrolcüleri grubunun elinden çıkmışa benziyordu.

Arka tarafta sanki sonradan eklenmiş gibi duran büyük bir helikopter pisti vardı. Yüksek kaptan köprüsü gemiye genelde bir petrol tankeri görünümü veriyorsa da, bütün benzerlik bu kadardı. Gövdenin ortasında büyük bir hurda yığınını andıran dev makineler, kulenin çevresinde çelik merdivenlerden ve borulardan bir labirent vardı. Teknenin boyası dökülmüştü, altından pas izleri görülüyordu. Gövdesi maviye, üst kısımları beyaza boyanmıştı. Makinelerin de bir zamanlar gri, sarı ve turuncu oldukları anlaşılıyordu.

“Artık her şeyi gördüğüme inanarak mutlu ölebilirim,” dedi Gunn. Köprüde yanında duran Molly, şaşkınlıktan gözlerine inanamayarak bakıyordu. "Amiral, Glomar Explorer'i nasıl akıl edebildi?"

“Bunu tahmin etmeye bile çalışmayacağım.” Gunn ilk uçağını gören bir çocuğun şaşkınlığı içindeydi.

Larikai'nin kaptanı dümen köşkünden başını uzattı. "Yarbay Gunn, Amiral Sandecker telefonda." Gunn teşekkür etmek için elini kaldırıp telefona gitti.

“Bir saat geç kaldın.”

"Özür dilerim, amiral. Anten çok iyi durumda değildi. Sökülme sırasında onarım da yaptırdım."

"Akıllıca bir davranış. Kaptana gemiyi yanaştırmasını söyle. Demir atar atmaz anten parçalarını almaya başlayacağız."

"Bu gördüğüm ünlü Glomar Explorer mi?"

"Bir iki değişiklik dışında o. Haydi gel, seni kaptanın kamarasında bekliyorum. Bayan Faraday'ı da getir."

"Az sonra oradayız."

İlk olarak Savunma Müsteşarı David Packard tarafından önerilen ve daha önce Willard Bascom tasarımı olan derin deniz araştırma gemisi Alcoa Seaprobe'un

temeline dayanan Glomar Explorer; CIA, Global Marine Şirketi ve Howard Hughes'un ortak girişimleriydi.

Gemi Pennsylvania'da Sun tersanesinde yapılmış ve daha yapımı sırasında sızdırılan yanlış haberlerle büyük bir sır perdesiyle örtülmüştü. Kızağa konulduktan kırk bir ay sonra 1972'de denize indirilmişti ki, bu kavram olarak tümüyle yeni bir gemi için önemli bir teknolojik zaferdi.

Gemi daha sonra Pasifik'in ortasında beş bin metre derinlikten bir Rus denizaltısını çıkarmasıyla ün kazanmıştı. Aksine yayılan haberlere rağmen, denizaltının tümü parça parça çıkarılıp incelenmişti ki, bu da Sovyet denizaltı teknolojisi konusunda büyük bilgi sağlamıştı.

Explorer'ın bu kısacık şöhret anından sonra ne yapılacağını kimse bilememiş, sonunda Birleşik Devletler hükümetinin eline geçmiş ve Deniz Kuvvetlerinin depo programına alınmıştı. Son günlere kadar olan yirmi yıllık süre boyunca San Fransisco'nun kuzeydoğusundaki Susian Körfezinin sularında demirli kalmıştı.

Gunn'la Molly dev teknenin güvertesine ayak bastıklarında bir elektrik santralının merkezine girmiş gibi oldular. Makinelerin boyutları, yakınlarındayken gerçekten akıllara durgunluk vericiydi. Teknenin ikinci süvarisi tarafından üst güvertede karşılandılar.

"Explorer'ın depoda olduğunu sanıyordum," dedi Gunn.

"Beş ay öncesine kadar öyleydi. Sonra Deep Abyss Mühendislik gemiyi Hawai adalarının iki yüz kilometre açıklarında derin denizden demir ve manganez madeni çıkarmak için kiraladı."

"Operasyona başladınız mı?" diye sordu Molly.

"Henüz değil. Geminin teçhizatının çoğu günümüz standartlarına göre eski olduğundan, özellikle elektronik alanında bazı büyük değişiklikler yapmak zorunda kaldık. Motorların onarımı sona erdiğinde yola çıkacağız."

Gunn'la Molly kaygılarını sesle belirtmeden birbirlerine baktılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı: Suda hiçbir işe yaramadan duran bir gemi, onları akustik vebayı yansıtmak için olmaları gereken yere zamanında nasıl götürebilirdi?

Gemi süvarisi büyük bir kamaranın kapısını açtı. "Burası gemiyi ziyaret etmek isteyebilir diye Howard Hughes için ayrılmıştı."

"Bildiğimiz kadarıyla ziyaret gerçekleşmemiştir."

Küçük grubu Sandecker karşıladı. "Olağanüstü bir iş. Sizi kutlarım. Sökme

tahminimizden uzun sürdü galiba."

“Paslanma vardı. Bağlantıların sökülmesi çok zaman aldı.”

“Şimdiye dek bu kadar küfür duymuş değildim”, diyerek gülümsedi Molly.

“Anten işimize yarayacak mı?” diye sordu Sandecker.

“Deniz aksilik edip bağlantı yerlerinden koparmazsa işi başaracaktır.” Sandecker dönüp kırk yaşlarında görünen kısa boylu, şişmanca bir adamı tanıştırdı. "Kaptan James Ouick, yardımcılarım Molly Faraday ve Yarbay Rudi Gunn."

“Gemime hoşgeldiniz. Kaç kişisiniz?”

“Bayan Faraday ve beni de sayarsak otuz bir erkek ve beş kadınlık bir ekibim var,” dedi Gunn. "Umarım sayımız bir sorun olmaz."

Quick elini salladı. "Önemli değil. Gemide yer çok ve iki ay yetecek yiyeceğimiz var."

"İkinci süvari motorda sorunlar olduğunu söylemişti."

"Çaresizlik," dedi Sandecker. "Kaptan yola çıkış zamanının belirsiz olduğunu söylüyor."

"Demek boşuna o kadar acele ettik, ha!"

"Beklenmedik bir durum, Rudy, özür dilerim."

Quick şapkasını başına geçirip kapıya doğru yürüdü. "Vinç operatörlerini toplayıp antenin gemiye naklini emredeceğim."

Yalnız kaldıklarında Molly, Sandecker'e baktı. "Hükümeti, Glomar Explorer'i size vermesi için nasıl ikna edebildiniz?"

“Washington'u atlayarak Depp Abyss Mühendisliğe reddedemeyecekleri bir teklif yaptım.”

“Yani gemiyi satın mı aldınız?”

“Kiraladım. Canıma da okundu tabii.”

NUMA'nın bütçesi buna elverişli miydi?

“Fazla pazarlık edecek zamanım yoktu. Ortada pek çok insanın yaşamı sözkonusuydu. Akustik dalgalar konusunda haklı çıkarsak Kongreden paramı alırım. Güvenli olması için bir de performans maddesi ekledim.”

“Deniz Kuvvetlerinin Roosevelt'i reddetmesinden sonra Explorer'i yakında bulmak altın madeni bulmak gibi bir şey olmalı.”

“Talih bir eliyle verdiğini diğeriyle alıyor," diyen Sandecker başını salladı. "Explorer’ın Molokai'de bulunmasının nedeni California'dan gelirken dümen şaftındaki bir rulman arızası. Zamanında bizi yerine götürüp götüremeyeceğiyse henüz belli değil."

Makineleri kaldırmak için kullanılan büyük sancak vinçleri çok geçmeden Lanikai'nin açık kargo güvertesine eğilmişlerdi. Anten parçaları numara sırasına göre geniş güverteye dizildiler.

İki saat sonra taşınma tamamlanmış ve anten parçaları Explorer’ın güvertesinde bağlanarak sağlama alınmışlardı. Küçük şilep demir aldı havalı kornasıyla bir veda düdüğü çalıp ağır ağır açık denize yöneldi. NUMA ekibi Explorer'ın büyük salonunda hak ettikleri mükellef yemeği yedikten sonra Sovyet denizaltısının çıkarılmasından sonra bir daha hiç kullanılmamış olan kamaralarda yatmaya gittiler.

Gunn bir zamanlar Howard Hughes'a ayrılmış olan kamaraya döndü. Sandecker, Kaptan Quick ve geminin başmakinisti olan Jason Toft küçük bir oyun masası çevresinde oturuyorlardı.

“Bir konyak içer misin?” diye sordu Quick.

“Evet, lütfen.”

Sandecker puro dumanları arasında kadehindeki altın renkli sıvıyı dalgın dalgın yudumluyordu. Mutlu bir hali yoktu. "Bay Toft bana çok önemli parçalar getirtilmeden yola çıkamayacağımızı söyledi." Gunn, amiralin kafasının karmakarışık olduğunu biliyordu, ama görünüşte bir buz kabından farksızdı. Toft'a baktı. "Parçalar ne zaman gelir?"

Los Angeles'ten uçakla yola çıktı, dedi kocaman göbekli ve kısa bacaklı adam. "Dört saate kadar inecek. Geminin helikopteri Hawaii'de Hilo Havaalanında bekliyor."

“Sorun ne peki?”

“Pervane şaft yatakları. Her ne nedenleyse ki bunun ClA'nın geminin inşaatındaki aceleciliği olduğunu sanıyorum, pervane şaftları gerektiği gibi ayarlanmamış. San Fransisco'dan gelirken titreşim yağlama borularını çatlatmış ve yataklara gelen yağ kesilmiş. Sürtünme, metal aşınması, aşırı yük ya da başka bir nedenle iskele şaftı Molokai'nin yüz mil açığında dondu kaldı. Sancak

şaftıyla buraya kadar geldik ama onun da yatakları yandı.”

“Size daha önce de çok önemli bir takvim içinde çalıştığımızı söylemiştim.”

"İçinde bulunduğunuz durumu anlıyorum, amiral. Makine dairesi ekibi gemiyi tekrar yola çıkarmak için çılgınlar gibi çalışıyorlar, ama onlar da insan ne de olsa. Şaft yataklarının sorunun sadece bir parçası olduğunu bir daha hatırlatırım. Makinelerin fazla bir ömrü kalmamış olabilir. Gemiyi sadece Doğu Kıyısından Pasifik'in ortasına, sonra da California'ya kadar götürdüler ve 1970'lerden beri bir daha doğru dürüst bakım görmediler. Şaftlardan biri bile dönecek olsa, limanın dışına çıktığımızda yeniden bozulmayacağına hiçbir garanti verilemez."

Gunn, Kaptan Quick'e döndü. "Şirketinizin Explorer'ı San Francisco'da neden yerel bir tersanede bakımdan geçirtmediğini anlayamadım doğrusu."

"Toft ile ben Hawaii'ye doğru yola çıkmadan önce onarılması için ısrar ettik ama yönetim bizi dinlemedi. Tersaneye sadece eski kaldırma teçhizatının sökülüp yenilerinin takılması için girdik. Normal bakımın para kaybı olacağını, çıkacak bir arızayı denizde veya Honolulu'ya vardıktan sonra yapabileceğimizi söylediler. O da yapılmadı. Bu yetmezmiş gibi kadromuz da eksik. Geminin asıl mürettebatı 172 kişiydi, benimse 60 kişim var; bunun 12'si jeolog, deniz mühendisi ve elektronik uzmanı. Yarbay Gunn, sizin NUMA projelerinizin aksine bizimki çok düşük maliyetli bir operasyondur."

"Özür dilerim, kaptan. Durumunuzu anlayışla karşılıyorum."

Son birkaç haftanın yorgunluğunu göstermemek için çaba harcayan Sandecker, "Ne zaman yola çıkabiliriz peki?" diye sordu.

“Otuz altı saate kadar sanırım.”

Odadaki bütün gözler Sandecker'e çevrildi. Sandecker bir katilinki kadar soğuk gözlerle başmakiniste baktı. "Size bir kere daha mümkün olduğu kadar açıklıkla anlatacağım," dedi Sandecker. "Eğer şu andan itibaren otuz beş saat içinde antenimiz denizde belirlenmiş noktada bulunmazsa, küçük ülkeler nüfusundan çok insan ölecektir. Bu saçmasapan bir hayal veya bir bilimkurgu filmi senaryosu değildir. Gerçek yaşamdır ve ben o ceset denizine bakıp, 'Biraz daha çaba gösterseydim bunu önleyebilirdim,' demek istemiyorum. Öbür gün sabah saat sekizden önce o anten suya inmiş olmalıdır."

“İmkânsıza söz veremem,” dedi Toft sert bir sesle. "Ama sizin takviminize uyamazsak bunun nedeni benim adamlarımın ölesiye çalışmamaları olmayacaktır." İçkisini bitirdi, odadan çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Quick, Sandecker'e, "Başmakinistimi kızdırdınız," dedi. "Eğer başaramazsak bütün suçu ona yüklemek biraz fazla aşırıya kaçmak değil miydi?"

Sandecker düşünceli bir tavırla kapalı kapıya baktı. "Kaybedilecek şey çok büyük, kaptan. Ben yükün Toft'un omuzlarına bindirilmesini planlamış değilim. Ancak hoşunuza gitse de, gitmese de Oahu Adasındaki tüm canlıların kaderi o adamın elindedir."

Ertesi öğleden sonra saat üç buçukta, yorgunluktan tükenmiş olan Toft, kaptan köşküne girerek Sandecker, Gunn ve Kaptan Quick'e durumu bildirdi. "İskele şaftı yatakları yerleştirildi. Yola çıkabiliriz ama saatte beş milden fazlasını garanti edemem."

Sandecker, Toft'un elini sıktı. "Tanrı sizden razı olsun."

“Gidilecek yol ne kadar?” diye sordu Quick.

“Seksen deniz mili,” dedi rotayı kafasında on kere planlamış olan Gunn.

On altı saat, diye Quick huzursuzlukla söylendi. "İstenen noktaya saat sekizden ancak birkaç dakika önce varacağız."

Gunn neredeyse fısıltıyla, "Yaeger birleşmenin saat tam sekizde olacağını hesapladı," dedi.

Kılı kılına, dedi Sandecker. "Ama Bay Toft hiç olmazsa bize bir fırsat tanıdı."

Gunn'un yüzü gerginleşmişti. "Amiral, sanırım bölgeye varıp da ses dalgasının çarpması durumunda, hepimizin ölümle karşı karşıya kalacağımızı biliyorsunuzdur." Sandecker yüzünde hiçbir değişiklik olmadan üç adama baktı. "Evet."

48

Pitt gece yarısından hemen sonra yıldızları son bir kere ölçüp bulgularını yarım ayın ışığında haritaya işledi. Eğer hesapları doğruysa Gladyatör Adasını birkaç saate kadar göreceklerdi. Maeve'le Giordino'ya gözlerini açmalarını söyledikten sonra bir saatlik uykuya daldı. Kendine göre daha birkaç dakika uyumuştu ki, Maeve'in sarsmasıyla uyandı.

"Çok isabetli bir tahmin yapmışsın," dedi Maeve. "Ada göründü." "Esaslı bir seyir işi dostum," diyen Giordino, Pitt'i kutladı.

"Tam da zamanında," dedi Maeve. "Yelkenlerin yaprakları dökülmeye başlamıştı."

Pitt karanlığa baktı ama sadece denizin üstünde yansıyan yıldız ve ay ışığını gördü. Bir şeyler söylemek için ağzını açarken batı ufkunda bir ışık, ardında da parlak kırmızı bir parıltı göründü. "Adanın feneri mi var?" diye sordu Maeve'e.

“Güney volkanının kenarında küçük bir tane var.”

"Ailen hiç olmazsa seyrüsefere yardımcı olacak bir şey yapmış." Maeve güldü. "Bunu yaptıran dedemin aklına, yolunu şaşırmış denizciler gelmemiş bile. Fenerin amacı gemileri uyarmak ve gemicilerin adaya çıkmalarını önlemekti."

“Adanın kıyılarında kaç gemi battı?”

Maeve ellerine baktı. "Ben küçükken babam sık sık kayalara çarpan gemileri anlatırdı."

“Kurtulanlardan söz eder miydi?”

Maeve başını salladı. "Kurtarma girişimlerinden söz edildiğini hiç duymadım. Davetsiz olarak Gladyatör Adasına ayak basan herkesin Şeytanla randevusu olduğunu söylerdi.”

“Yani?”

“Yani ağır yaralılar öldürülür, gücü kuvveti yerinde olanlar ölene kadar madende çalıştırılırdı. Gladyatör'den bunları anlatacak kimse kaçamamıştır.”

“Sen kaçtın.”

“Bunun da madende çalışan zavallılara bir yararı olmadı ya. Ailemin sözü yanında benimkine kimse inanmadı. Durumu yetkililere anlatmaya çalıştığımda

babam hepsini satın aldı.”

“Ya bugün madende çalışan Çinliler? Onlardan kaçı sağsalim ayrıldılar adadan?”

Maeve'in yüzü çok ciddiydi. "Onların hemen hemen hepsi madenin alt katlarındaki aşırı sıcaktan ölürler."

“Sıcak mı?” Pitt'in yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Hangi kaynaktan?"

“Kayalar arasındaki yarıklardan çıkan buhardan.”

Giordino, Pitt'e baktı. "Sendikal faaliyetler için mükemmel bir yer."

“Üç saate kadar karaya varacağız,” dedi Pitt. "Fikir değiştirip adayı pas geçerek Avustralya'ya yönelmek için zamanımız var."

“Şiddet ve acımasızlıkla dolu bir dünya,” diyen Giordino içini çekti. "Arada sırada tehlikesi olmasaydı hiç çekilmezdi doğrusu."

“İşte Amerika'nın belkemiği konuşuyor,” diyen Pitt gülümsedi. Sanki değerlendirirmiş gibi aya baktı. "İşi yapacak kadar ışık var sanırım."

"Babamın güvenlik görevlilerine görünmeden adaya nasıl çıkacağımızı hâlâ söylemediniz," dedi Maeve.

“Sen önce bana adayı çevreleyen yamaçlardan söz et.”

Maeve bir an erkeğin yüzüne baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Anlatacak fazla bir şey yok. Lagün dışında bütün ada yamaçlarla çevrilidir. Batı kıyısı dev dalgalarla dövülür. Doğu yanı daha sakindir ama yine de tehlikelidir."

“Doğu kıyısında kumluk küçük koylar var mıdır?”

“İki tane olduğunu hatırlıyorum. Birinin girişi rahat, ancak kumsalı çok küçüktür. Diğerinin girişi dardır ama kumsalı geniştir. Ne var ki ikisine de girmeyi aklınıza bile getirmeyin. Yamaçlar yüz metreye kadar dimdik yükselirler. Birinci sınıf bir dağcı, en son teknik ve malzemeyi kullanıyor olsa bile gece karanlığında oraya çıkmayı aklına bile getirmez.”

“Bizi geniş kumsallı koya götürebilir misin?” diye sordu Pitt.

"Sen dediğimi duymadın mı? Bir buz kazmasıyla Everest'e tırmanmayı dene daha iyi. Sonra güvenlik personeli var. Her saat başı yamaçları dolaşırlar."

"Geceleri de mi?"

“Babam elmas kaçakçıları için hiçbir kapıyı açık bırakmaz.”

"Devriye kaç kişiden oluşur."

"İki. Nöbet sırasında adayı bir kere dolaşırlar. Hemen bir saat sonra ikinci ekip yola çıkar."

"Onların yamacın kenarından kumsalı görmeleri mümkün mü peki?"

"Hayır. Yamaç tam aşağısının görünmeyeceği kadar diktir." Maeve iri ve sorgu dolu gözlerle baktı Pitt'e. "Adanın arka tarafı hakkında bu sorularının amacı ne? Adaya girmenin tek yolu lagündür."

Pitt, Giordino'yla bakıştı. "Bir kadının şehvetli vücuduna, ama bir kuşkucunun kafasına sahip."

"Aldırma," diyerek esnedi Giordino. "Kadınlar bana da hiç inanmazlar."

Pitt kurtulanların madende köle olarak çalışmak yerine, denize atlayarak boğulmuş olmayı istedikleri kayalara baktı. Gladyatör Adasının yamaçları karanlığın içinde yükselmeye başladıklarında Harika Maeve'dekilerden hiçbiri bir süre ne kıpırdadılar, ne de konuştular. Maeve, Pitt'in teknenin burnuna uzanmış, denizdeki kayaları gözetleyişini seyrediyordu. Giordino'ysa takma motoru çalıştırmaya hazır bir durumda beklemekteydi.

Yarım ayın ışığı ortalığı aydınlatacak kadar güçlü, ama tekneyi yamaçlardaki gözlerden saklayacak kadar zayıftı. Yarım ay sanki yetmezmiş gibi deniz de alçak dalgalarla kendileriyle işbirliğine girmiş ve arkalarından esen hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Doğudan esen rüzgâr olmasaydı Pitt'in adaya çıkma planları boşa çıkacaktı. Trimaranı adanın Ayılarına paralel bir rotaya soktu. Aralarındaki mesafe yetmiş metreye kadar inince karanlıktan fosforlu bir ışık gibi yatay beyazlık göründü, dalgaların yamaçlara çarpmasından çıkan boğuk gürültü işitildi.

Adanın burnunu dönene kadar volkanın sırtı küçük tekneyi Gladyatör'ün fenerinin döner ışığından koruyordu. Sanki o dalga gürültüsü arasında sesleri duyulabilirmiş gibi konuşmaları da fısıltıya dönüşmüştü.

Pitt, Maeve'e yavaşça, "Koya ne kadar kaldı?" diye seslendi.

Maeve arkasına dönmeden, "Fenerden bir kilometre kadar ilerde sanırım," dedi.

Tekne kıyı boyunca doğudan kuzeye dönünce rotasından epey uzağa düşmüştü ve Pitt rotanın korunmasında güçlük çekiyordu. Eliyle Giordino'ya motoru çalıştırması için işaret verdi. Giordino motor ipini on kere, yirmi kere, otuz kere boşuna çekti.

Giordino durakladı, yorulan koluna masaj yaptı, eski motora bakarak konuşmaya başladı. "Bir daha çektiğimde çalışmazsan sana saldıracağım ve bütün vidalarını parçalayacağım." Sonra ipi yakalayıp kuvvetle çekti. Motor homurdandı, öksürdü, egzoz borusundan dumanlar çıktı. Giordino yüzündeki terleri silerek, "Giordino yasasının bir kanıtı daha," dedi. "Her mekanik aletin içinde hurdaya çıkarılma korkusu vardır."

Motor çalışınca Pitt yelkenleri indirdi ve kamaradan uçurtmasını aldı. Sonra York'un kamp yerinde bulduğu küçük çengeli ipin uçurtmayla birleştiği yerin altına bağladı. Ardından, sayılamayacak kadar çok fırsat içinde sadece bir şansı olduğunu bilerek oturup beklemeye başladı. Maeve solunu göstererek, "İskeleye kır," dedi. "Elli metre ilerde kayalar var."

“İskeleye kırıyorum,” diye Giordino tekrarladı.

“Maeve, daha bir şey göremedin mi?” diye sordu Pitt.

“Emin olamıyorum. Daha önce lanet koyu karanlıkta hiç bulmaya çalışmamıştım.”

Pitt dalgaları inceledi. Giderek sıklaşıyor ve boyları da yükseliyordu. "Dip yaklaşıyor," dedi. "Otuz metre sonra açığa yönelmek zorunda kalacağız."

“Hayır hayır,” diye Maeve heyecanla seslendi. "Yamaçlar arasında bir kesinti gördüm sanırım. Bu en büyük kumsala açılan yer."

"Ne kadar uzakta?"

"Altmış, yetmiş metre var."

Tam o anda Pitt de açıklığı gördü. Parmağını yalayıp rüzgârı kontrol etti. Doğudan esmeye devam ediyordu. "On dakika," diye kendi kendine mırıldandı. "Sadece on dakikaya ihtiyacım var." Giordino'ya döndü. "Al, bizi girişten yirmi metre beride sabit tutabilir misin?"

“Bu dalgada kolay olmayacak.”

"Elinden geleni yap." Pitt, Maeve'e döndü. "Dümene geç ve teknenin burnunu dalgalara doğru sabit tut."

Pitt uçurtmasının çubuklarını açtı. Dacron yüzey açıldığında neredeyse iki buçuk metre boyunda olmuştu. Uçurtma rüzgârla havalanırken Pitt ipi boşaltmaya başladı.

Maeve birden Pitt'in çılgınca planının ardındaki dehayı anlamıştı. "Çengel!" dedi. "Çengeli yamacın tepesine saplayıp ipe tutunarak yukarı çıkacaksın."

“Evet, fikir buydu.”

Giordino motora gaz verip keserek ve ileri geri levyesiyle oynayarak tekneyi bir noktada tutmaya çalışıyordu. Ne konuşuyor, ne de gözlerini bir an bile Pitt'ten ayırıyordu.

Rüzgâr Pitt'in istediğinden de iyiydi, yüksek yamaçla karşılaşınca dümdüz yüzeye tırmanıyor ve üzerinden aşıp yoluna devam ediyordu. Uçurtmanın gücü Pitt'in kollarını yerlerinden çıkaracak kadar fazlaydı. Aynı zamanda çenelerini kasıp ipi boşaltmaya devam ederken işlerine son verecek pek çok olasılığı aklından geçiriyordu: Rüzgârın aniden değişmesiyle uçurtmanın kayalara çarpması, Giordino'nun dalgaların etkisiyle teknenin kontrolünü kaybetmesi, çengelin kayalarda takılacak bir yer bulamaması, yanlış zamanda belirip kendilerini görecek olan devriyeler.

Ama gücünü son noktasına kadar kullanırken bütün başarısızlık düşüncelerini kafasından sıyırıp attı. Gece karanlığında, ayın yardımına rağmen çengelin yamacı aşıp aşmadığını göremiyordu. İpin yüz metresini işaretlediği düğümün parmakları arasından geçtiğini hissetti. Bir yirmi metre daha hesapladıktan sonra ipi tutan elini gevşetti. Rüzgâra direnişten kurtulan uçurtma düşmeye başladı.

Pitt kafasından büyük bir baskı kalkmış gibi rahatladı ve ipi birkaç kere çekince gerildiğini hissetti. Çengelin uçları daha ilk denemede tutunacak bir yer bulmuş ve sıkışmıştı. "Haydi içeri, Al," dedi. Giordino bunu bekliyordu. Kolu yavaşça ileri iterek Harika Maeve'i kayaların arasından koya soktu.

Maeve burundan Giordino'ya, yaklaştıkça sakinleşen sularda ilerlemesi için rehberlik ediyordu. "Kumsalı görüyorum. On beş metre ilerde sancak tarafında hafif açık renkli gölge."

Bir dakika sonra teknenin gövdesi yumuşak kuma oturmuştu. Pitt, Maeve'e baktı. "Evine döndün."

Maeve başını kaldırıp yamaçlar arasından ışık yılları kadar uzak görünen gökyüzü parçasıyla yıldızlara baktı. "Daha değil."

Pitt çengelin ucundaki ipi elinden hiç bırakmamıştı. Deri ceketini Maeve'in omuzlarına atarak ipi sertçe çekti. "Devriye gelmeden bir an önce gidelim buradan."

“En güçlü benim, önce ben çıkmalıyım,” dedi Giordino.

“Ondan hiç şüphem yok. Zaten sıra senindi.”

“Doğru,” diye Giordino hatırladı. "And dağlarında o terörist senin güvenlik

ipini kestiğinde, iktidarsız bir sümüklüböcek gibi olayı sadece seyretmenin cezası mı bu?"

“Orada sadece iki tornavidayla tırmanıyordum.”

“Aman şu hikâyeyi bir daha anlatsana,” diye alay etti Giordino. "Dinlemekten hiç bıkmam."

“Haydi, yürü bakalım ve gözünü devriyelere dört aç.”

Giordino başını sallayarak ince ipi sertçe çekti. "Bu nesne benim ağırlığımı taşıyacak mı?"

Pitt omuzlarını silkti. "Öyle olduğunu umuyoruz, değil mi?"

Giordino arkadaşına yüzünü buruşturarak baktı ve ipe tutunup karanlıkta kayboldu.

Pitt ipin boşta kalan ucunu tutup gererken Maeve'e, "İki kaya çıkıntısı bul ve tekneyi önden arkadan bağla," dedi. "Bir aksilik durumunda buradan kaçmak için Harika Maeve'e muhtaç kalabiliriz."

Maeve merakla erkeğin yüzüne baktı. "Başka nasıl kaçmayı düşünüyordun ki?"

“Ben tembel bir insanım. Aklımın gerisinde babanın yatlarından pirini, hatta uçağını çalmak vardı.”

“Benim bilmediğim bir ordun mu var?”

"Ordunun yarısı karşında işte."

Giordino yarım saat sonra soluğunu düzenlemek için durakladı. Kolları kopacak gibi ağrıyordu. Kayaların çıkıntıları hesaba katıldığında epey hızlı tırmanmıştı. Ama ipsiz tırmanmak mümkün değildi. Doğru dürüst araç gereci olsaydı bile karanlıkta birer adımlık yükselmek, ayak basacak yer bulmak, çivilerini çakıp ipleri bağlamakla çıkış altı saat sürebilirdi.

Bir dakika dinlendikten sonra tırmanmaya devam etti. Elleri Rodney York'un ince naylon halatına sürtünmekten açılmıştı. Giordino durup zirvenin yıldızlar altındaki çıkıntısına baktı. Beş metre kaldı, diye tahmin etti. Soluk soluğa kalmış, karanlıkta göremediği kayalara sürtünmekten göğsü ve kolları berelenmişti. Artık gücünün sonuna gelmek üzereydi. Birden yamacın üstü dümdüz belirdi gözlerinin önünde. Son bir gayretten sonra düzlüğe tırmandı, yere yattığında göğsü körük gibi inip kalkarken soluğunu düzenledi.

Giordino üç dakika kadar hiç kıpırdamadan yattıktan sonra çevresine

bakınınca yamacın hemen yanından geçen bir yolun üzerinde uzanmış olduğunu gördü. Birkaç adım ilersinde ağaçlardan ve çalılardan karanlık bir duvar yükseliyordu. Ortalıkta herhangi bir ışık ya da hareket görmeyince ipin ucunu buldu ve çengelin iki kayanın arasına sağlam bir şekilde takılmış olduğunu gördü.

Pitt'in çılgın fikri başarılı olmuştu.

Çengelin oradan kurtulmayacağına emin olduktan sonra ayağa kalktı, uçurtmayı çıkarıp çalıların arasına sakladı. Sonra dönüp karanlıkta kaybolan ipin ucunu iki kere sertçe çekti. t Pitt aşağıda Maeve'e döndü. "Sıra sende."

"Bunu başarıp başaramayacağımı bilemiyorum. Bende yükseklik korkusu vardır."

Pitt bir kement yapıp kadının omuzlarından beline geçirdi ve sıktı. "İpi sıkı tut, arkana doğru yaslan ve yamaçtan yukarı yürü. Al seni çetece k."

Pitt, Giordino'nun işaretine ipi aşağıdan üç kere çekerek karşıla verdi. Maeve ipin boşluğunun alındığını ve belindeki ipin gerildiğini hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatarak yamacın dikey yüzünden yukarı yürümeye başladı.

On iki dakika sonra gözleri hâlâ kapalı olan Maeve kenarda göründü. "Matterhorn'un tepesine hoşgeldin," dedi Giordino.

Tanrı'ya şükürler olsun. Maeve kumsaldan ayrıldığından bu ya. na ilk kez gözlerini açtı. "Bunu bir daha yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

Giordino, Maeve'in belinden ipi çıkardı. "Ben Dirk'i çekerken sen de gözcülük yap. Kuzeye doğru giden yol iyi görünüyor ama güneydeki elli metre kadar aşağıda bulunan büyük kayaların arkasında kalıyor."

"Onları hatırlıyorum," dedi Maeve. "İçleri oyuktur. Deirdre ile orada oynardık. Şato denir oraya. Küçük bir dinlenme yeriyle telefon vardır."

Bir sonraki devriye geçmeden Dirk'i çıkarmalıyız, diyen Giordino ipin ucunu aşağıya attı.

Pitt için yukarı çıkış bir yumurta kaynatacak zaman kadar sürmüştü. Ancak tepeye on metre kala yükselişi birden durdu. Ne bir uyarı, ne de bir cesaret sözcüğü, sadece sessizlik. Bunun bir tek anlamı vardı. Zamanlaması yanlıştı. Devriyeler geliyordu herhalde. Yukarda ne olduğunu göremeyeceği için gövdesini dar bir girintiye bastırıp sessiz ve kaskatı bir halde bekleyerek yukardan gelecek seslere kulak verdi. Maeve, Şato'nun çevresinden dönen ışığı farketmiş ve hemen Giordino'yu uyarmıştı. Giordino, Pitt'in yeniden kumsala

düşmemesi için ipin ucunu bir ağaca bağladı. İpin görünen parçasını yapraklarla örttüyse de çengeli saklayacak zaman bulamadı.

Dirk ne olacak? diye sordu Maeve. "Ne olduğunu merak edip bize seslenebilir."

Durumu anlayacak ve bir fare kadar sessiz olacaktır. Giordino kadını çalıların arkasına itti. "Oraya gir ve devriyeler geçene kadar kalkma."

Işık giderek büyüyordu. Son dört ayda, bir tek yabancı ayak izi bile görmeden yüzlerce kez oradan geçmiş olan devriyenin dikkatsiz olması doğaldı. Rutin haline gelmiş hareketsizlik sıkıntı ve kayıtsızlık getirirdi. İkisi de sadece aynı kayaları, yolda aynı dönemeçleri görerek ve aşağıdan gelen aynı dalga gürültüsünü duyarak geçip gitmeliydiler. Ancak bu insanlar çok titizlikle eğitilmişlerdi ve çok büyük paralar almaktaydılar. Sıkılmışlarsa da uyuşuk değillerdi. Giordino nöbetçilerin yolun her adımını dikkatle izlediklerini farkedince heyecanlandı. Dorsett'in yakalanan her elmas kaçakçısının kesik eline yirmi beş bin dolar prim verdiğini bilemezdi. Bu insanlar görevlerini ciddiye alırlardı. Bir şey görünce Giordino'yla Maeve'in tam önünde durdular.

“Son devriyenin gözden kaçırdığı ya da bir saat önce burada olmayan bir şey bu.”

“Nedir o?” diye sordu diğeri.

“Bir tekne çengeline benziyor.” Birinci nöbetçi çömelerek eliyle yeri süpürdü. "Yamaçtan aşağı sarkan bir ipe bağlı."

Üç yıl önce o Kanadalı kaçakçıları yakaladığımızdan beri bu yamaçlardan adaya ilk girme girişimi. Nöbetçi kenara fazla yaklaşmaktan korkarak fenerini aşağıya çevirdiyse de, bir şey göremedi.

Diğeri bıçağını çıkarıp ipi kesmek üzere eğildi. "Eğer aşağıdan yukarı çıkıyorlarsa büyük düşkırıklığına uğrayacaklar doğrusu."

Giordino çalılar arasından yola çıkarken Maeve soluğunu tuttu. "Sizin gece dolaşmaktan başka yapacak işiniz yok mu?"

Birinci nöbetçi bıçağını havaya kaldırmış olduğu halde dondu kaldı. İkincisi hemen dönüp M16 silahını Giordino'ya doğrulttu. "Olduğun yerde kal yoksa ateş ederim."

Giordino deneni yaptı, ama adamın üzerine atılmaya hazırlık olarak da bacaklarını gerdi. Pitt'in birkaç saniye sonra aşağıdaki kayalara düşeceği korkusu kendisini geçici bir şoka sokmuştu. Ancak nöbetçi ifadesiz bir yüzle silahını

indirdi.

Arkadaşı, "Ne oldu?" diye sordu.

Sonra o da susarak Giordino'nun ardından ışığa doğru yürüyen kadına baktı. Maeve'in yüzünde korkudan çok öfke vardı. "O aptal silahlarınızı çekin ve size öğretildiği gibi davranın!" dedi.

Devriyelerden biri fenerini Maeve'e tuttu. Şaşkın bir hali vardı.

“Bayan Dorsett?” diye mırıldandı.

“Fletcher,” dedi Maeve. "Maeve Fletcher."

“Ben., ama bize sizin boğulduğunuzu söylemişlerdi.”

“Denizde boğulmuş bir halim var mı?”

Parçalanmış bluzu ve şortuyla adamlara nasıl göründüğünün farkında değildi. Ne var ki milyarder elmas kralının kızı gibi görünmediğinden kuşkusu yoktu. Nöbetçi kibarca ama sert bir tavırla, "Sabahın bu saatinde burada ne aradığınızı sorabilir miyim?" dedi.

“Arkadaşımla dolaşıyorduk.”

Bıçaklı olan nöbetçi buna inanmadı. "İzninizle," diyerek bıçaklı olan sağ elini sol eliyle kavradı. "Burada hiç de normal olmayan bir şey var."

Maeve bir adım atıp tüfekli adamın yüzüne tokat indirdi. Bu üstün tavrı her iki adamı da şaşırtmıştı, bir an ikisi de durakladılar. Yılan kadar hızlı bir hareketle Giordino yakınında olan nöbetçinin üzerine atladı, eliyle tüfeği bir yana savururken başını adamın midesine indirdi. Adam inleyerek sırtüstü devrildi. Dengesini kaybeden Giordino da adamın üzerine düştü.

Maeve de aynı anda Pitt'in ipini kesmek üzere olan adamın üzerine fırladı. Ama adamın indirdiği sert bir tokatla başı savruldu ve olduğu yerde kaldı. Nöbetçi bıçağı elinden atıp tüfeğini kavradı, Giordino'nun göğsüne nişan alırken parmağını tetiğe uzattı.

Giordino sonunun geldiğini anlamıştı. Öteki nöbetçiyle mücadele ettiğinden kendini korumak için bir hareket yapamazdı. Silahın namlusundaki parıltıyı görmeden nöbetçiye erişemeyeceğini biliyordu. Kurşunun isabet etmesini beklerken vücudunu kasmak dışında hiçbir şey yapamazdı.

Ancak silah patlamadı.

Kimse görmeden aşağıdan uzanan bir el, silahı nöbetçinin elinden

kapıvermişti. Adam ağzını bile açamadan boşluğa doğru fırlatıldı. Son çığlığı karanlığın içinden yükseldi ve sonra sanki kefenle örtülmüş gibi kesiliverdi.

Yerdeki fenerin ışığında Pitt'in başı göründü.

49

Maeve, Pitt'i kucakladı. "Bundan daha uygun bir anda ortaya çıkamazdın."

“Nasıl oldu da küçük tabancanı kullanmadın?” diye sordu Giordino.

Pitt arka cebinden küçük tabancasını çıkardı. "Fenerli nöbetçi beni gizlendiğim oyukta göremeyince bir dakika bekledim ve ne olduğunu anlamak için kenara tırmandım. Senin vurulmak üzere olduğunu görünce silahı çekecek ve ateş edecek zaman kalmamıştı. Ben de elimden geleni yaptım."

“İyi ki yapmış,” dedi Maeve, Giordino'ya. "Yoksa şimdi burada olmayacaktın."

Giordino duygularını belli eden bir insan değildi. "Sıra bana da gelecek nasıl olsa," dedi. Yerde kıvranan nöbetçiye baktı. Silahı alıp şarjörünü yokladı. "Cephaneliğimize iyi bir parça."

“Onu ne yapacağız?” diye sordu Maeve. "Yamaçtan aşağı atalım mı?"

O kadar sert davranmaya gerek yok, dedi Pitt. Güdüsel bir hareketle her iki yana uzanan yola baktı. "Artık bize zarar veremez. Ağzını tıkayıp bağlayalım. Arkadaşları bulurlar nasıl olsa. Bir dahaki kontrolde kendilerinden ses çıkmayınca nasıl olsa aramaya çıkacaklardır."

Naylon ipi çeken Giordino, "Bundan sonraki devriye ancak elli dakika sonra gelecek," dedi. "Bu da bize epey zaman kazandıracaktır."

Nöbetçi birkaç dakika sonra üzerinde sadece çamaşırlarıyla, gözleri korkudan irileşmiş olarak yamacın kenarından on metre aşağıda, çengelden sarkan ipin ucunda sallanıp duruyordu, ip gövdesine bir koza gibi sarılmıştı.

Grup, Maeve'in rehberliğinde yol açıktı. Giordino küçük tabancayı cebine yerleştirmiş, nöbetçinin üniformasını giymiş olan Pitt de M16' yı almıştı. Artık kendilerini korunmasız ve çaresiz hissetmiyorlardı. Pitt bu duygularının mantıksız olduğunu biliyordu; madenleri ve adanın kıyılarını bekleyen en az yüz güvenlik görevlisi daha olmalıydı. Artık Harika Maeve'e dönmek de sözkonusu olamayacağından, başka bir kaçış aracı bulmak zorundaydılar. Bu, Pitt'in aklının hemen gerisinde duran ve nasıl gerçekleştireceğini bilemediği bir plandı. Ama şimdi öncelikli kaygıları bu değildi. Şimdi önemli olan Maeve'in oğullarını bulup çılgın büyükbabalarının elinden kaçırmaktı.

Beş yüz metre kadar yürüdükten sonra Maeve elini kaldırarak büyük çalılığı

gösterdi. "Adayı buradan geçeceğiz. Otuz metre ilerde bir yol vardır. Eğer dikkatli olur ve gözden uzak durursak o yoldan Dorsett çalışanlarının kaldıkları yere çıkarız."

“Adanın iki ucundaki volkanlara göre neredeyiz?" diye sordu Pitt.

“Tam ortada ve lagünün karşısındayız.”

“Oğlanlar sence nerede tutuluyorlardır,?” diye Giordino sordu.

“Bilmem ki. İlk tahminim malikâne, ama babam onları güvenlik biriminin olduğu yerde, hatta daha kötüsü Jack Ferguson'un yanında tutuyor olsa hiç şaşmam.”

“Restoran arayan turistler gibi dolaşmak parlak bir fikir değil,” dedi Pitt.

“Al benden de o kadar. Gerekli olan, soruların yanıtlarını bilen yetkili birini bulup kolunu bükmektir.”

Pitt çalıntı üniformasının ceketini çekiştirerek omuzlarını silkti. "Eğer hâlâ adadaysa, aradığımız adamı tanıyorum ben."

On dakika sonra maden mühendislerinin ve güvenlik görevlilerinin yaşadıkları bölgeye yaklaşıyorlardı. Çalılıkların arasından ilerleyerek Çinli işçilerin kampının çevresinden dolandılar. Barakalar ve açık alan, parlak ışıklarla aydınlatılmıştı ve en üstte jilet keskinliğinde bir bant bulunan tel örgüye elektrik verilmişti. Bölge elektronik sistemlerle öylesine sıkı gözaltında tutuluyordu ki, çevrede dolaşan nöbetçi yoktu.

Maeve yüz metre kadar sonra durup Pitt'le Giordino'ya beton bir yolu çevreleyen alçak çitin ardında çömelmelerini işaret etti. Yolun bir ucu Dorsett malikânesine giden büyük kemerli kapıya uzanıyordu. Yol öteki yanda ikiye ayrılmaktaydı. Geniş bir cadde yokuş aşağı, lagünün ortasında olan ve sodyum buharlı sarı ışıklar altında görünen rıhtımla depolara gitmekteydi. Pitt fazladan bir dakika durup rıhtıma bağlı duran büyük tekneyi inceledi. Bu uzaklıktan bile onun Dorsett'in yatı olduğu belliydi. Pitt üst güvertede duran helikopteri görünce daha da sevindi.

“Adanın pisti var mı?” diye sordu.

Maeve başını salladı. "Babam uçak pisti yaptırtmadı. Her türlü nakliye için denizi tercih etti. Helikopterle Avustralya'ya gider gelir. Neden sordun?"

“Bir olasılık hesabı. Kaçış kuşumuz orada yata konmuş bizi bekliyor.”

"Seni kurnaz adam, ta baştan beri o aklındaydı, değil mi?"

"Yatı koruyan kaç kişi var peki?"

“Sadece rıhtım güvenlik sistemlerini bekleyen bir kişi.”

“Ya mürettebat?”

“Yat rıhtıma bağlıyken babam onların kıyıda kalmalarını ister.”

Pitt öteki yolun ana yerleşim birimine doğru döndüğünü gördü. Volkanların içindeki madenlerde faaliyet devam ediyorsa da, Dorsett Madencilik Şirketi yerleşim biriminin merkezi ve yakınlardaki bir deponun üzerindeki ışıldaklarla aydınlatılan yatın çevresi bomboştu. Herkes yatağında gibiydi ve sabahın saat dördünde bunda şaşacak bir şey yoktu.

"Güvenlik şefinin evini göster," dedi Pitt.

“Maden mühendisleri ve babamın hizmetkârları lagüne en yakın binalarda otururlar. Sorduğun ev, güvenlik personeli bölgesinin güneydoğu köşesindedir. Duvarları gri boyalı olan.”

“Gördüm.” Pitt alnındaki teri ceketin koluyla sildi. "Oraya yoldan başka yerden gitmek mümkün mü?"

“Hemen arkada dar bir yol daha vardır.”

“Yürüyelim haydi. Sabaha az kaldı.”

Arka kapının dışındaki çalılıklara geldiklerinde Pitt ağzını Maeve'in kulağına dayadı. "Daha önce bu eve gelmiş miydin?"

“Küçük bir kızken babamın bir iki mesajını iletmek için gelmiştim.”

"Evin bir alarm sistemi var mı acaba?"

Maeve başını salladı. "Güvenlik şefinin evine girecek birini tahmin edemiyorum."

“Peki, evde kalan hizmetçi falan?”

“Onlar ayrı bir bölümde yaşarlar.”

“Arka kapıya,” diye mırıldandı Pitt.

“Umarım epey dolu bir mutfak buluruz,” dedi Giordino. "Karanlıkta aç karnına, hele çok aç karnına, iş yapmayı hiç sevmem."

“Söz, buzdolabına ilk sen bakacaksın,” dedi arkadaşı.

Pitt gölgeler arasından sıyrılıp evin arkasına yaklaştı ve pencereden içeri

baktı. İçersi ikinci kata çıkan merdivenle son bulan bir koridordaki loş ışıkla aydınlanıyordu. Dikkatle uzatıp kolu çevirdi. Kapı yavaşça aralanırken soluğunu tutup bekledi. Kapı menteşeleri üzerinde sessizce dönünce küçük mutfağa girdi, gidip koridora açılan kapıyı yavaşça kapattı. Sonra ışığı yaktı. Bunun üzerine Maeve'le Giordino da içeri girdiler.

Tezgâhları üzerinde ve raflarında pahalı kapkacak asılı mutfağı gören Giordino, "Sana şükürler olsun, Tanrım," diye mırıldandı.

“Sıcak hava,” diye Maeve mutlulukla mırıldandı. "Haftalardır sıcak havaya hasrettim."

“Sucuk ve yumurta tadı almaya başladım bile,” dedi Giordino.

“Önce iş,” dedi Pitt.

Işığı söndürerek koridor kapısını açtı, silahı öne doğru tutarak yürüdü. Başını eğip dinleyince sadece kalorifer motorunun homurtusunu duydu. Duvara yaslanarak koridoru geçip merdivene vardı, basamakları tek tek yoklayarak yukarı çıktı.

Merdiven başında her biri bir yanda iki kapalı kapıyla karşılaştı. Sağdakini araladı. Oda bilgisayarı, telefonları ve dosya dolaplarıyla özel bir büro biçiminde döşenmişti. Masanın üstü mutfak gibi düzenli ve temizdi. Pitt gülümsedi. Ev sahibinden beklediği de buydu. Artık kendinden emin olarak sol kapıya yöneldi, bir tekmede açtıktan sonra ışığı yaktı.

Uzun kara saçları yatağın kenarından yere sarkan ve on sekiz yaşından büyük olmayan Asyalı bir kız, elinde silahıyla kapıda beliren adama korkuyla baktı. Bağırmak istermiş gibi ağzını açtıysa da boğazından sadece bir hırıltı çıktı.

Yanında yatan adam soğukkanlıydı. Gözleri kapalı bir halde yana dönmüş yatıyordu ve dönüp Pitt'e bakmamıştı. Adamın bu kayıtsızlığı olmasaydı Pitt onun o belli belirsiz hareketini gözden kaçırabilirdi. Tetiğe basarak yastığa iki mermi gönderdi. Silah susturuculu olduğundan bir el çırpmasından fazla bir ses çıkmamıştı. Ancak adam o zaman doğruldu ve kanayan avcuna baktı.

Kız şimdi bağırmıştı ama ona aldırdığı yoktu. İkisi de sabırla çığlığın sona ermesini beklediler.

“Günaydın, şef,” dedi Pitt. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim." John Merchant ışıkta gözlerini kırpıştırarak adama baktı. "Nöbetçiler çığlığı duyunca koşarak geleceklerdir."

“Sanmam. Seni tanıdığım kadarıyla evinden her gece gelen kadın çığlıklarına

artık alışmışlardır.”

“Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

“İnsanlar ne de çabuk unutuyorlar.”

Merchant gözlerini kısarak baktı, sonra gördüğüne inanamayarak ağzı açıldı. "Olamaz.... Sen Dirk Pitt olamazsın!"

Maeve'le Giordino o anda içeri girdiler. Hiçbir şey söylemeden Pitt'in arkasında durup tiyatro seyredermiş gibi yataktaki iki kişiye baktılar. "Bu bir karabasan olmalı," dedi Merchant.

Rüyalarında sık sık böyle kanar mısın? Pitt elini yastığın altına sokup güvenlik şefinin uzanmakta olduğu dokuz milimetrelik tabancayı aldı ve Giordino'ya fırlattı. Adamın durumu kabulleneceğini sanmıştı, ama Merchant öldüklerine inandığı üç insanın hortladığını görünce sersemlemiş gibiydi.

“Sizi fırtınadan az önce denizde gördüm,” dedi. "Üçünüz de nasıl kurtulmuş olabilirsiniz?"

Giordino perdeleri kapatırken, "Bizi bir balina yuttu," dedi. "Ama midesine oturduk ve sonra neler olduğunu tahmin edebilirsin."

"Çıldırmışsınız siz. Silahlarınızı verin. Adadan asla sağ çıkamazsınız."

Pitt tüfeğin namlusunu Merchant'ın alnına dayadı. "Senden duymak istediğim tek şey Bayan Fletcher'in oğullarının nerede olduklarıdır." Merchant'ın gözlerinde bir meydan okuma parıltısı belirdi. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim."

“O zaman öleceksin,” dedi Pitt buz gibi bir sesle.

“Seninki gibi mesleklere sahip, kadınlara ve çocuklara tapan, dürüst, güvenilir ve saygın birinin ağzına yakışmayan sözler bunlar.”

“Ev ödevini iyi yapmışsın.”

“Beni öldürmeyeceksin,” dedi Merchant. "Sen profesyonel bir katil değilsin."

Pitt omuzlarını silkti. "Yarım saat önce yamaçtan aşağı fırlattığım nöbetçin seninle aynı fikirde olmazdı sanırım."

Merchant inanıp inanmayacağını kestiremiyormuş gibi baktı Pitt'e. "Bay Dorsett'in torunlarını ne yaptığını bilmiyorum."

Pitt namluyu Merchant'ın alnından dizine çevirdi. "Maeve, üçe kadar say."

Maeve çay fincanındaki şekerleri sayıyormuş gibi sakin bir sesle, "Bir," dedi. "İki... üç."

Pitt tetiği çekti ve kurşun Merchant'ın dizkapağını parçaladı. Merchant'ın metresi yeniden çığlık nöbetine girince Giordino eliyle kızın ağzını örttü.

Merchant'ın kendinden emin hali hemencecik değişmişti. Ufak tefek iğrenç adamın o kötülüğünün yerine, yüzünde dehşet ve acı vardı şimdi. Konuşurken ağzı çarpılıyordu. "Dizimi parçaladın!"

Pitt namluyu Merchant'ın kol bileğine yaklaştırdı. "Acelem var. Evet, bir yara daha almak istemiyorsan, konuşmanı tavsiye ederim. Ve doğruyu söyleyeceksin, yoksa bundan sonra dişlerini kolay kolay fırçalayamayacaksın."

“Bayan Fletcher'in oğulları diğer işçilerle birlikte madende çalışıyorlar. Kampta diğerleriyle birlikte kalıyorlar.”

Pitt, Maeve'e döndü. "Sıra sende."

Maeve, Merchant'ın gözlerinin içine bakarken yüzü yaşadığı duygular yüzünden gerilmişti. "Yalan söylüyor. Çocuklar babamın kâhyası Jack Ferguson'un yanındadırlar. Onları bir an bile gözünden uzak tutmuyordun"

“O nerededir?” diye sordu Giordino.

"Ferguson, babam çağırdığında hemen yanına koşabilmek için malikânenin yanındaki konukevinde yaşar."

Pitt soğuk bir tavırla Merchant'a bakıp gülümsedi. "Kusura bakma, John, yine yanlış yanıt verdin. Bu sana bir bileğe malolacak."

“Hayır! Lütfen! İkizler madende çalışmadıkları zaman Ferguson'un evinde tutuluyorlar!”

Maeve, Merchant'ın yanına yürüdü. Kendini tutamayarak yüzüne ard arda birkaç tokat indirdi. "Altı yaşında çocuklar madende çalıştırılır mı! Ne biçim sadist canavarlarsınız siz!"

Giordino, Maeve'i belinden yakalayıp odanın ortasına çekerken kadın ağlamaya başladı.

Pitt'in öfke ve üzüntüsü yüzüne yansımıştı. Namluyu Merchant'ın gözüne yaklaştırdı. "Bir soru daha. Helikopterin pilotu nerede yatıyor?"

“Kolu kırık olduğu için şirket dispanserinde. Adadan kaçmak için onu kullanmayı unutun.”

Pitt gülümseyerek başını Giordino'dan yana salladı. "Ona kimin ihtiyacı var ki?" Odaya bakınıp dolaba doğru başını salladı. "Onları şuraya sokarız."

“Bizi öldürecek misiniz?” diye sordu Merchant.

“Senin yerine kokarca vurmayı tercih ederim. Ancak, madem konuyu açtın, söyleyeyim. Sen ve arkadaşın ağızlarınız tıkaçlanıp bağlandıktan sonra dolaba sokulacaksınız.”

Merchant'ın korkusu ağzının kenarındaki tikten belli oluyordu. "Ama orada boğuluruz."

“İstersen ikinizi de şimdi vururum. Seçim senin.”

Merchant başka bir şey söylemedi ve uzun parçalara ayrılan çarşaflarla sarılıp dolaba atılırken bir daha ağzını açmadı. Giordino odadaki mobilyaların yarısını kapağın içerden açılmaması için dolabın önüne yığdı.

Öğreneceğimizi öğrendik, dedi Pitt. "Haydi gidelim artık."

Hey, bana buzdolabını yağmalayacağıma söz vermiştin, dedi Giordino. "Midem kazınıyor."

“Buna şimdi zamanımız yok. Sonra tıkınırsın.”

50

Sabahın saat yedisi. Masmavi bir gökyüzü, sonsuz ufuk ve görünmeyen kıyılara çarpıp ölecek olan alçak dalgalar. Hawaii adalarının tropikal sularının açıklarındaki normal bir gün. Cumartesi günü olduğundan, çok geçmeden binlerce yerli ve tatilci sakin sularda yüzmek, sıcak kumlarda yatmak üzere plajları dolduracaklardı. Bu insana huzur veren atmosferde hiçbiri bunun dünyada geçireceği son gün olduğunu bilemezdi.

Sadece bir tek pervanesi dönen Glomar Express, akustik birleşme alanına doğru ilerlerken dört kaynaktan ses dalgaları suyun altında yola çıkmışlardı bile. Geminin yarım saat geç kalmış olması gerekirken Başmakinist Toft, adamlarını güçlerinin son damlasını harcayıncaya kadar çalıştırmıştı. Motoru da en son mili alacak kadar çalıştırıyordu. Gemiyi kaderle buluşmasına zamanında yetiştirmek için söz vermişti ve bunu yapıyordu da.

Kaptan köşkü köprüsündeki Sandecker dürbünle NUMA işaretli helikopterin yaklaşmasını seyrediyordu. Helikopter gemiye gelince bir tur attı ve piste indi. İçinden çıkan iki adam gemiye girip az sonra Sandecker'in yanına geldiler.

Sandecker heyecanla, "Yerleştirme başarılı oldu mu?" diye sordu.

Dr. Sanford Adgate Ames hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Dört uzaktan kumandalı tespit cihazı birleşme noktasının otuz kilometre uzağındaki yerlerine yerleştirildiler."

Ames'le birlikte olan Gunn, "Onları ses dalgalarının tahmini yollarının üzerine yerleştirdik," dedi.

“Sesin son geliş yönünü ve yoğunluğunu ölçecekler, değil mi?”

Ames başını salladı. "Sualtı modemlerinden gönderilen veriler yüzeydeki yüzer çanakları ve uydu aracılığıyla Explorer'deki terminale yansıyacak. Sistem denizaltında sesle yer bulma tekniklerini andırıyor."

“Neyseki, akıntı ve rüzgâr bizden yana çalışıyor,” dedi Gunn.

“Uyarı zamanı?”

“Ses su altında saniyede bin beş yüz metre yol alır. Ses dalgalarının, modemleri geçtikten sonra geminin altındaki çanağa çarpmaları için yirmi saniye geçeceğini hesapladım,” dedi Ames.

“Yirmi saniye,” diye Sandecker tekrarladı. "Bilinmeyene ruhen hazırlanmak için çok kısa bir süre."

“Birleşmenin şiddetini anlatabilecek kimse sağ kalamadığı için bence dalganın tümüyle Gladyatör Adasına yansıtılması dört buçuk dakika sürecektir. Gemide, sesten korunmuş sığınağa erişemeyen herkes korkunç bir ölümle karşılaşacaktır.”

Sandecker dönüp sadece on beş kilometre arkalarında olan Oahu'nun yeşil dağlarını gösterdi. "Bu etkiyi kıyıdakiler hissedecekler mi?"

“Başlarında kısa ama keskin bir ağrı hissedebilirlerse de sürekli bir hasara uğramayacaklardır.”

Sandecker geminin kompüterize seyir sistemindeki dijital sayıları izleyen kaptana baktı. "Kaptan Quick."

Glomar Explorer'ın kaptanı başını kaldırdı. "Amiral Sandecker."

“Ne kadar kaldı?”

Quick gülümsedi. Halawa Körfezinden ayrılalı beri amiral aynı soruyu yirminci kez soruyordu. "Sizinkilerin belirlediği noktaya varmaya beş yüz metre ve yirmi dakika kaldı."

“Bu da yansıtıcıyı yerleştirmemiz için bize kırk dakika tanıyacaktır.”

"Toft ve adamları olmasalardı bunu asla başaramazdık."

Doğru, dedi Sandecker. "Ona çok şey borçluyuz."

Dakikalar bütün gözlerin saate ve kırmızı dijital rakamlara bakmasıyla geçti. Sonunda bir dizi sıfır belirdi ve gemi, ses dalgalarının birleşip eşi görülmedik bir yoğunlukta patlayacaklarının tahmin edildiği noktaya geldi. Bundan sonraki iş gemiyi yerinde sabit tutmaktı. Kaptan Quick hemen koordinatları geminin otomatik kontrol sistemine verdi. Sistem deniz ve hava koşullarını inceliyor, burunla kıçtaki küçük jet püskürtücüleri çalıştırarak gemiye gereken düzeltmeleri yapıyordu Glomar Explorer kısa bir süre içinde rüzgâra ve akıntıya karşı koyarak yerinde sabitleşti.

Güvertedeki NUMA ekibi de yansıtıcıyı indirecek vincin son kontrollerini yaptılar. Glomar Explorer’ın sistemleri gerçekte deniz dibinden ağır yükleri yukarı çekmek için tasarlanmıştı, daha hafif ama daha geniş boyutlu şeyleri aşağı indirmek üzere değil. Bu nedenle karmaşık operasyon için pek çok değişiklik yapılmış, önlerine çıkan pek çok pürüz giderilmişti.

Yansıtıcı artık kabloların ucunda, boşlukta sallanmaktaydı. NUMA ekibi "tamam" işaretini verdi. Yansıtıcı bunun üzerine ağır ağır denize indirilmeye başlandı. Dakikada on metre indiriliyordu. Dört kabloyla, gelen dalgaları Gladyatör Adasına yansıtmak için çanağın açısının ve derinliğinin ayarlanması on dört dakika sürdü.

Kaptan Quick'in hoparlörlerden gelen sesi işitildi. "Birleşme anına altı dakika on saniye kaldı. Bütün gemi personeli geminin kıç tarafındaki makine dairesinin depo bölmesine gidecektir. Derhal gitmeye başlayın. Koşmadan, yürüyerek gidilecektir."

Herkes birden olduğu yeri terkedip maraton koşucuları gibi hep birlikte hareket ederek geminin derinliklerine inmeye başladı. Gemi mürettebatından yirmi kişi burada bulabildikleri her çeşit ses kesici malzemeyle depo bölmesini ses geçirmez hale getirmek için uğraşmıştı. Geminin havluları, battaniyeleri, şilteleri, şezlong minderleri ve bulabildikleri kereste parçaları gelen sesi azaltmak için duvarlara ve tavana yerleştirilmişti.

Sandecker aşağı inerlerken Ames'e, "Operasyonun en sıkıntılı yanı bu işte," dedi.

Merdivenleri ikişer ikişer inen Ames, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi, "Yaptığımız en küçük bir hatanın bizi yanlış anda ve yanlış yerde bulunduracağının heyecanı. Eğer birleşmeden sağ çıkamazsak başarılı olup olmadığımızı bilememenin çaresizliği." Makine dairesinin depo bölümü su sızdırmaz kapısı ve herhangi bir hava borusu olmaması nedeniyle seçilmişti. Kapıda kendilerini karşılayan iki gemi süvarisi ellerindeki listeyi işaretleyerek ses azaltıcı kulaklıklarını uzattı. "Amiral Sandecker, Dr. Ames, lütfen bunları kulaklarınıza takın ve fazla hareket etmemeye çalışın."

Sandecker'le Ames, NUMA ekibini bulup kendilerinden önce gelmiş olan Rudi Gunn ile Molly Faraday'ın yanına oturdular. Hemen uyarı modemlerine ve diğer sualtı sensorlarına bağlı monitör sistemlerinin başına geçtiler.

En uzak yerden geldiği için sonuncu olan vinç operatörü de içeri girince kaptan kapının kapatılmasını emretti. Kapıya da içeri sızabilecek sesi önlemek için şilteler yaslandı. Quick parmağını kaldırdı ve gerilim birbirlerine sokulmuş olan insanların üzerini bir pelerin gibi örttü. Herkes ayaktaydı. Oturacak ya da yaslanacak kadar yer yoktu.

Gunn doksan altı kişinin o alanda on beş dakika kalabileceklerini ve sonra solunabilir havayı tüketeceklerini hesaplamıştı. Hava şimdiden ağırlaşmaya başlamıştı. Diğer bir tehlike de sıkışıklık korkusunun çirkin kafasını

göstermesiydi. En az istedikleri şeydi frenlenemeyen isteri. Hemen hemen herkes bir orkestra şefiymiş gibi ellerini kaldırmış olan kaptana bakmaktaydı.

Quick yumruklarını sıktı. Gerçek anı gelmişti. Artık her şey Hiram Yaeger'in bilgisayar ağının analiz ettiği verilere bağlıydı. Gemi bilgisayarın belirttiği noktadaydı, ses yansıtıcısı Yaeger'in hesapladığı ve Dr. Ames'le öğrencilerinin kontrol ettikleri yerde bulunuyordu. En küçük ayrıntısına kadar tüm operasyon gözden geçirilmişti. Önceden kestirilemeyen bir deprem veya suyun ısısında ani bir değişiklik dışında hiçbir şey hesaplarını etkileyemezdi.

Beş saniye geçti, on saniye. Sonra birden otuz kilometre uzaktaki akustik sensorlar beklenen yollarındaki ses dalgalarını almaya başladılar.

“Tanrım! Sensorlar çıldırdı!” dedi Ames. "Bu benim tahminimden de şiddetli."

Ses dalgalarının birleşmesinin ilk belirtisi hızla artan titreşimlerdi. O daracık odadaki insanlar hafif bir başdönmesi hissettiler. Ama kimsenin midesi bulanmadı ve kimse paniğe kapılmadı.

Beş uzun dakika sonra her şey sona ermişti. Titreşim sönüp gitmiş, ardında doğaüstü bir sessizlik bırakmıştı.

İlk tepki gösteren Gunn oldu. Kulaklıklarını çıkarıp kaptana, "Kapıyı açın da içeri hava girsin!" diye bağırdı.

Quick durumu anlamıştı. Şilteler bir yana itildi, kapı açıldı. İçeri makine dairesinin yağ kokulu havası girmiş ama bu bile sevinçle karşılanmıştı. Tehlikenin sona ermesiyle rahatlayan insanlar sanki tuttukları futbol takımı maçı kazanmış gibi konuşup gülüşüyorlardı. Sonra düzenli bir şekilde dışarı doğru yürüdüler.

Sandecker'in kaptan köşküne koşması bütün rekorları kıracak kadar hızlıydı. Hemen bir dürbün kapıp dışarı çıktı, heyecanla on beş kilometre ilerdeki adaya baktı.

Sokaklarda arabalar gidip geliyor, insanlar plajlarda dolaşıyorlardı. Ancak o zaman derin bir soluk koyverdi.

Ames, Sandecker'in elini sıktı. "Büyük bir zafer, amiral. Ülkenin en iyi bilim adamlarının yanıldıklarını kanıtladınız."

“Sizin uzmanlığınıza ve desteğinize sahiptim ben, doktor,” dedi Sandecker sanki sırtından büyük bir yük kalkmışçasına. "Eğer siz ve parlak genç bilginleriniz olmasalardı hiçbir şey yapamazdım." Heyecandan kendilerinden

geçmiş olan Gunn ve Molly başka zaman olsa asla yapmayacakları bir şeyi yapıp amirali kucakladılar. "Başardınız!" dedi Gunn. "İnatçılığınız sayesinde iki milyon insan kurtuldu."

“Biz başardık,” diye düzeltti Sandecker. "Bu, baştan sona kadar bir ekip işiydi."

Gunn birden ciddileşti. "Dirk'in burada olup da bunu görmemesine üzüldüm."

Sandecker başını salladı. "Projeyi başlatan kıvılcım ondan çıkmıştı." Ames, Molokai'den yola çıktıktan sonra kurduğu aletlere bakıyordu. "Yansıtıcının yeri kusursuzdu," dedi. "Akustik enerji şimdi tam istenildiği yönde gidiyor."

“Şu anda nerede?” diye Molly sordu.

"Diğer üç maden adasından gelen enerjiyle birleşen ses dalgaları şu anda bir jet uçağından daha büyük hızla Gladyatör Adasına gidiyorlar. Yaklaşık doksan yedi dakika sonra adanın sualtı zeminine çarpacaktır."

“Yüzünü görmek isterdim.”

“Kimin yüzünü?” diye sordu Ames.

“Arthur Dorsett'in,” dedi Molly. "Özel adası sallanmaya başladığında yüzünü görmek isterdim."

51

İki erkek ve bir kadın Dorsett malikânesinin etrafını çeviren lav kayalarından yüksek duvarın ortasındaki büyük kemerin bir yanındaki çalılıkların arasında çömeldiler. Eve kadar olan yol ve ev, bakımlı bahçelere stratejik noktalarda yerleştirilmiş parlak lambalarla aydınlatılmıştı. Kemerin altında ortaçağ şatolarından alınmış gibi görünen kalın bir demir kapı vardı. Kemerin yanında da güvenlik personeli için küçük bir oda bulunuyordu.

Pitt, Maeve'e, "Başka bir giriş yolu yok mu?" diye fısıldadı.

“Tek giriş bu kemerli kapıdır.”

“Duvarların altından geçen bir su borusu falan?”

“İnan bana, genç bir kızken buradan o kadar çok kaçmak istemişimdir ki, bir delik olsa mutlaka bulurdum.”

“Güvenlik dedektörleri?”

“Duvarın üstünde lazer ışınları ve içerde çeşitli yerlerde ısı sensorları. Kediden daha büyük bir şey bu güvenlik odasında alarm zilleri çaldırır. Televizyon kameraları otomatik olarak devreye girerek olay yerini gösterirler.”

“Kaç nöbetçi var?”

"Geceleri iki, gündüzleri dört."

“Köpek?”

Maeve başını salladı. "Babam hayvanlardan nefret eder. Onu, iyileştirmeye çalıştığım kanadı kırık bir kuşu ayağının altında ezdiği için asla affetmedim."

Pitt düşünceli bir tavırla kapıya baktı. Nöbetçiler odalarında oturup monitörleri izlemekle yetiniyor gibi görünüyorlardı. Sonunda ayağa kalktı, üniformasını buruşturup Giordino'ya döndü.

“Ben içeri girmek için bir numara yapacağım. Kapıyı açmamı bekle.” Pitt tüfeği omzuna asıp cebinden çakısını çıkardı. Bıçağıyla parmağını kesip çıkan kanı yüzüne buladı. Kapıya yaklaşınca dizüstü çöküp demirleri iki eliyle kavradı. Sonra sanki acı çekiyormuş gibi alçak sesle inlemeye başladı.

“Yardım edin bana. Yardıma ihtiyacım var.”

Kapıda bir yüz belirip kayboldu. Birkaç saniye sonra her iki nöbetçi de dışarı

çıkarak kapıyı açtılar. Pitt adamların kucaklarına yığıldı.

“Ne oldu?” diye sordu biri. "Bunu kim yaptı?"

“Bir grup Çinli tünel kazıp kampın dışına çıkmışlar. Rıhtımdan geldiğim sırada arkamdan üzerime çullandılar. Ellerinden kurtulmadan önce ikisini öldürdüm sanırım.”

Nöbetçilerden biri, "Ana güvenliğe haber versek iyi olur," dedi.

Önce içeri girmeme yardım edin, diyen Pitt inledi. "Kafamı yardılar galiba."

Nöbetçiler Pitt'i ayağa kaldırıp kollarını omuzlarına dolayarak çeke çeke odaya götürdüler. Pitt kollarını, adamların başları dirseklerinin içine gelecek şekilde uzattı. Kapıdan geçmek için sıkışırlarken aniden bir adım geriledi, kollarını pazularının ve omuzlarının olanca gücüyle sıktı. Adamların birbirlerine vuran kafalarından tok bir ses çıktı. İkisi de en az iki saat baygın yatmak üzere yere yığıldılar.

Giordino'yla Maeve hemen koşup odaya girdiler. Giordino nöbetçileri kaldırıp korkuluk gibi monitörlerin karşısına oturttu. "Bir geçen olursa, film seyrederken uyuya kaldıklarını sanır," dedi.

Pitt güvenlik sistemini inceleyip alarm zillerini kapatırken Giordino da adamları kendi kravat ve kemerleriyle bağladı. Pitt, Maeve'e baktı. "Ferguson'un kaldığı yer nerede?"

Malikânenin arkasında iki konuk evi var. Onlardan birinde oturur. "Hangisi olduğunu bilmiyorsun herhalde?"

Maeve omuzlarını silkti. "Melbourne'a ve üniversiteye kaçtığımdan beri bu, adaya ilk gelişim. Yanlış hatırlamıyorsam eve yakın olanda oturuyordu."

Acele etmeden evin arkasına yürüdüler. Yetersiz beslenmeden ve son haftaların güçlüklerinden sonra koşmayacak kadar zayıf düşmüşlerdi. Maeve'in Jack Ferguson'un evi olarak gösterdiği yere vardıklarında doğuda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Araştırma uzun sürüyordu. Şafak sökünce adadaki varlıkları bilinecekti. Oğlanları bulup Arthur Dorsett'in özel helikopteriyle kaçmak istiyorlarsa acele etmeleri gerekecekti.

Bu kez hiç gizliye saklıya gerek duymadılar. Pitt evin kapısını bir tekmede açıp içeri girdi. Yamaçtaki nöbetçiden aldığı fenerin ışığında bilmek istediği her şeyi öğrenmişti. Ferguson orada oturuyordu. Masanın üzerinde kendisine yazılmış bir tomar mektup ve not düşülmüş bir takvim vardı. Pitt bir dolapta ütülenmiş pantolonlar ve ceketler buldu.

Evde kimse yok, dedi. "Jack Ferguson gitmiş. Bavullarından eser yok ve dolapların yarısı boş."

“Burada olması gerekiyordu, diye söylendi Maeve.”

“Takvimine düştüğü notlara bakılırsa Ferguson babanın öteki madenlerine gitmiş.”

Maeve umutsuzlukla boş odaya baktı. "Oğullarım da gitmiş. Geç kaldık. Tanrım, geç kaldık. Ölmüşler."

Pitt kadını kucakladı. "Onlar da senin benim kadar canlı, merak etme."

“Ama John Merchant...”

Giordino kapının önünden, "Boncuk gözlü insanlara asla güvenmeyeceksin," dedi.

Pitt, "Burada vakit geçirmenin anlamı yok," diyerek yürüdü. "Oğlanlar malikânedeler ve hep de orada oldular."

“Merchant'ın yalan söylediğini bilemezdin,” dedi Maeve.

Pitt gülümsedi. "Merchant yalan söylemedi. Çocukların Jack Ferguson'un evinde olduğunu söyleyen sendin. Merchant da seni onayladı. Yalanını yutacağımızı tahmin etti. Eh, bir anlığına bile olsa yuttuk sanırım."

“Sen biliyor muydun yani?”

“Babanın, senin oğullarına zarar vermeyeceği kesindi. Tehdit edebilir, ama iddiaya girerim ki senin eski odanda, oyuncaklarıyla oynuyorlardır.”

Maeve kulaklarına inanamayarak erkeğe baktı. "Onları madende çalışmaya zorlamadı mı yani?"

“Herhalde. Sana acı çektirmek için çocuklarının acı çekeceğini söyledi. Senin, çocukları sadist bir adamın eline bırakıp ölene kadar çalıştırılacaklarına inanarak gitmeni istedi. Gerçeklere bak. Boudicca'yla Deidre'nin çocukları yok, senin çocukların babanın tek mirasçıları. Sen ortadan kalktıktan sonra onları kendi bildiği gibi yetiştirecekti.”

Maeve uzun uzun Pitt'e bakarken yüzündeki şaşkınlık yerini anlayışa bıraktı. "Ne kadar aptalım," diye söylendi.

Giordino, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama evde hayat başladı," diyerek malikânede yanan ışıkları gösterdi.

“Babam her zaman gün doğmadan kalkar,” dedi Maeve. "Benim de

ablalarımın da güneş doğduktan sonra uyumamıza izin vermezdi."

"Onların kahvaltılarına katılmak için neler vermezdim," diye söylendi Giordino.

“İçeri gizlice girmenin bir yolunu bulmalıyız,” dedi Pitt.

“Malikânenin, biri dışında bütün odaları iç avluya açılır. Babamın çalışma odasının, tenis kortuna açılan bir kapısı daha vardır.”

Pitt, Maeve'e, "Senin eski yatak odan hangisi?" diye sordu.

“Yüzme havuzundan sonra sağdaki ikinci kapı.”

“Tamam. Sen çocukların yanına git.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ben babanın telefonunu ödünç alıp onun hesabına bir uluslararası konuşma yapacağım.”

52

Glomar Explorer'de rahatlamış bir hava vardı. NUMA ekibi ve gemi personeli mutfağın yanındaki geniş salonda toplanmışlar, zaferlerini kutlamaktaydılar. Amiral Sandecker ve Dr. Ames, Kaptan Ouick'in özel stokundan çıkma bir şişe şampanyayı yudumluyorlardı.

Uzun görüşmelerden sonra, Dorsett Şirketinin madencilik operasyonlarına tekrar başlaması durumunda yeni bir ses dalgasına hazırlıklı olmak için çanak yansıtıcıyı sudan çıkararak söküp saklamaya karar vermişlerdi. Bu iş bittikten sonra da tarihi gemi Molokai'ye dönmek üzere yola çıkmıştı.

Geminin telsizcisi Sandecker'e baş jeologu Charlie Bakewell'den telefon geldiğini bildirince Sandecker salonun sakin bir köşesine gidip cebinden portatif telefonunu çıkardı. "Evet, Charlie."

“Sanırım sizi kutlamam gerekiyor.”

“Ucu ucuna başardık. Gemiyi ancak yerine getirmiş ve yansıtıcıyı indirmiştik ki, birleşme gerçekleşti. Sen neredesin?”

“Yeni Zelanda, Auckland'da Joseph Marmon Volkan Gözlemevindeyim. Jeofizikçilerinden size bir rapor var. Ses dalgasının Gladyatör Adasındaki etkisi pek cesaret verici değil sanırım.”

“Etkileri hesap edebildiler mi?”

Etkilerin ilk düşündüğümden daha büyük boyutlu olduğunu üzülerek bildiririm,” dedi Bakewell. "Adadaki iki volkan ki adları Gladyatör salından kurtulanlardan alınarak Scaggs ve Winkelman dağları deniliyor. Pasifik Okyanusunu çevreleyen ve 'Ateş Halkası' diye bilinen patlama olasılıklı volkanların arasındalar. Bunların hepsi aynı tektonik tabakanın üzerinde bulunuyorlar. Araştırmalara göre bu ikisi son kez 1225 ve 1275 yıllarında patlamışlar."

“Hatırladığım kadarıyla sen onların ses dalgasının çarpması sonucu patlama olasılığının beşte bir olduğunu söylemiştin.”

“Buradaki uzmanlarla görüştükten sonra olasılığı yüzde elliye indirdim.”

“Adaya doğru yol alan bir ses dalgasının volkanik patlamaya neden olacak gücü bulunduğuna inanamıyorum.”

"Kendi başına değil. Ama biz Dorsett'in maden operasyonunun volkanları dıştan gelecek titreşimlere karşı hassaslaştırdığını unuttuk. Yıllarca elmas çıkarılması sonunda, alttan gelen gaz basıncını önleyen birikimlerin çoğu kalktığından en küçük bir sismik hareket bile volkanik faaliyeti başlatabilir. Kısacası, Dorsett kazmaktan vazgeçmediği takdirde bir ara merkezi bir kanala rastlayacak ve erimiş lav fışkıracaktır."

“Erimiş lav mı? Aman Tanrım! Ne yaptık biz? Yüzlerce kişi ölecek.”

"Günahlarını itirafta acele etme," dedi Bakewell. "Gladyatör Adasında bilindiği kadarıyla kadın ve çocuk yok. Oahu'da sayısız aileyi mutlak bir ölümden kurtardın. Bu eylemin Beyaz Sarayı ve Dışişleri Bakanlığını uyandıracaktır. Dorsett Madencilik Şirketine karşı yaptırımlar uygulanacak ve yasal girişimlere başlanacaktır. Senin müdahalen olmasaydı, akustik veba devam edecekti ve bundan sonraki birleşme bölgesinin neresi olacağı belli değildi."

“Yine de... Yansıtıcı ses dalgalarını yerleşim olmayan bir yere yöneltebilirdim.”

O zaman da bir balıkçı filosuna veya turist gemisine rastlayabilirdi. Jim, kendini suçlaman için hiçbir neden yok.

“Yani bu vicdan azabıyla yaşamaktan başka çarem olmadığını söylüyorsun.”

Bakewell konuyu değiştirdi. "Dr. Ames ses dalgasının Gladyatör'e ne zaman varacağını tahmin ediyor?"

Sandecker saatine baktı. "Çarpışmaya yirmi bir dakika var."

"Adadakileri adayı boşaltmaları için uyaracak zaman var henüz."

"Washingon'daki adamlarım Dorsett Şirketine olası bir tehlikeyi bildirmeye çalıştılar," dedi Sandecker. "Ama Arthur Dorsett'in emriyle madenle dış dünya arasında her türlü iletişim kesilmiş."

“Dorsett sanki bir şeyin olmasını beklermiş gibi.”

“Kendi takviminden önce hiçbir müdahalenin olmayacağını garantiliyor.”

Herhangi bir patlama gerçekleşmeme olasılığı da var. Ses enerjisi adaya çarpmadan önce gücünü kaybedebilir.

"Dr. Ames'in hesaplarına göre çarpmama olasılığı çok az. Senin en kötü senaryon nedir?"

"Scaggs ve Winkelman dağları eski faaliyetleri sırasında hafif eğilimli yükseltiler oluşturmuşlar. Bu sınıftaki volkanlar diğerleri kadar sert patlamalar

göstermezler. Ancak son patlama çok sertmiş. Buradaki uzmanlar dağların çevresindeki yükseltilerden lav nehirleri oluşacağını tahmin ediyorlar."

“Adada bu felaketten kurtulan olabilir mi?” diye sordu Sandecker.

“Patlamanın ne yanda olacağına bağlı. Volkanlar adanın batısındaki yerleşim bulunan bölgeye doğru püskürmeye başlarlarsa, kimse kurtulamaz.”

“Doğuya doğru püskürürlerse?”

“O zaman adanın tüm binalarının yıkılması durumunda bile kurtulanlar olabilir.”

“Patlamanın dev dalgalar doğurması olasılığı var mı?”

“Analizlerimizde dev dalgaları doğuracak sismik bir faaliyet görünmüyor. 1883'teki Cava yakınlarındaki Krakatoa felaketi çapında bir şey olmaz. Tasmanya, Avustralya ve Yeni Zelanda kıyılarına vuracak dalgaların yüksekliği bir buçuk metreyi geçmez.”

“Bu iyi hiç olmazsa.”

“Daha fazla bilgi edininceseni ararım. En kötü haberleri duyduğuna göre, bundan sonra alacağın haberler iyi olacaktır.”

“Teşekkür ederim, Charlie. Ben de öyle olacağını umuyorum.” Sandecker telefonu kapatınca öylece durdu orada. Yüzünde en küçük bir belirti, dudaklarında gerilme yoktu ama çok korkuyordu. Rudi Gunn'un yaklaştığını görmedi bile.

Amiral, bir telefon daha var. Washington'daki büronuzdan arıyorlar. Sandecker telefonu açtı. "Sandecker."

Amiral, diye sekreteri Martha Sherman'ın sesini duydu. Kadının genelde ciddi olan sesi heyecanlıydı. "Bir dakika. Size bir telefon bağlıyorum."

“Önemli mi?” diye canı sıkılan Sandecker sordu. "Resmi işlerle uğraşacak durumda değilim."

“Bu konuşma sizi mutlu edecektir, inanın bana. Bir dakika.”

Bir duraklamadan sonra Sandecker, "Alo? Kim o?" dedi.

“Dünyanın altından iyi sabahlar, amiralim. Hawai'de ne işiniz var?” Sandecker öyle titreyecek insanlardan değildi, ama şimdi titrerken ayaklarının altındaki güverte kaybolmuş gibi oldu. "Dirk, aman Tanrım, sen misin?"

“Benden geriye kalan neyse o, amiralim. Al ve Maeve Fletcher'le

birlikteyim.”

“Hepinizin sağ olduğuna inanamıyorum.”

“Al kendisine bir puro saklamanızı söyledi.”

“O küçük şeytan nasıl?”

“Yemek yemesine izin vermediğim için çok sinirli.”

“Sizin Arthur Dorsett tarafından tayfunun yoluna bırakıldığınızı öğrenince dev bir araştırma yapmak için yeri göğü birbirine kattım ama Dorsett'in uzun kolu çabalarımı hep engelledi. Aradan üç hafta geçip de sizden hiç haber alamayınca öldüğünüzü sandık. Nasıl sağ kalabildiğinizi anlat.”

“Uzun hikâye. Siz bana akustik vebanın ne durumda olduğunu söyleyin.”

“Seninkinden daha karışık durumlar var. Görüştüğümüzde anlatırım. Şimdi neredesiniz?”

“Gladyatör Adasına erişebildik. Şu anda sizinle Arthur Dorsett'in çalışma odasından konuşuyorum.”

Sandecker kulaklarına inanamadı. "Ciddi olamazsın."

“Doğru söylüyorum. Maeve'in ikizlerini kaçırıp Tasman Denizi yoluyla Avustralya'ya gideceğiz." Bunu sanki bakkaldan bir ekmek almaya gidecekmiş gibi söylemişti.

Sandecker'in ilk heyecanı yerini buz gibi bir korkuya bırakmıştı. Çaresizliğin insanı dehşete düşüren korkusuydu bu. Haber öyle beklenmedik bir anda, öyle ani gelmişti ki bir süre konuşamadı.

“Hâlâ orada mısınız, amiralim?”

“Pitt, beni dinle! Çok büyük bir tehlike içindesiniz! Hemen adadan uzaklaşın! Hemen!”

Bir duraklama oldu. "Anlamadım, efendim..."

“Anlatacak zamanım yok. Sana sadece şunu söyleyebilirim: Yirmi dakikaya kalmadan adaya akıl almaz güçte bir ses dalgası çarpacak. Çarpışmanın yaratacağı titreşimin adanın iki ucundaki volkanları harekete geçireceği tahmin ediliyor. Eğer batı yanındaki patlayacak olursa sağ kalan olmayacak. Sen ve diğerleri fırsat varken denize kaçmalısınız. Telefonu kapatıyorum.”

Sandecker telefonu kapatırken en iyi dostunun ölüm emrini bilmeyerek imzaladığını düşünüyordu.

53

Bu sersemletici haber Pitt'in böğrüne saplanan bir hançer gibiydi. Geniş pencereden lagündeki yatta duran helikopteri görüyordu. Aralarında bir kilometre vardı. İki çocukla oraya varmak için on beş dakika gerekirdi. Araçsız ucu ucuna yetişebileceklerdi. Artık tedbirli davranmak için zaman kalmamıştı. Giordino ile Maeve oğlanları bulmuş olmalılardı. Yoksa her şey mahvolurdu.

Pitt hızla ama paniğe kapılmadan Dorsett'in meşin koltuğundan kalkıp masanın ön tarafına yürüdü. Ancak o anda eve açılan kapılardan Arthur Dorsett'in içeri girmesiyle donup kaldı.

Adamın tek elinde bir fincan kahve, kolunun altında da tomarla kâğıt vardı. Üzerinde buruşuk bir pantolon ve eskiden beyaz olup şimdi iyice sararmış bir gömlek, boynundaysa papyon kravat vardı. Odasında bir başkasının durduğunu farkedince şaşkınlıktan çok merakla kaşlarını kaldırdı. Adamın üniformalı olduğunu görünce ilk anda güvenlik memurlarından biri sanmıştı. Tam orada ne aradığını sormak için ağzını açacaktı ki, adeta taş kesildi. Yüzü sapsarı bir maskeye dönüşüverdi. Kâğıtlar yere saçılırken eli titrediği için kahve pantolonuna ve halıya döküldü.

“Sen ölüsün!”

'Yanıldığını kanıtlamak beni ne kadar memnun ediyor bilemezsin." Pitt, Dorsett'in gözlerinden biri üzerinde bez parçası olduğunu görünce sevinmişti. "Eh, doğrusunu istersen, hortlak görmüş gibi bakıyorsun."

“Fırtına... o denizden kurtulma olasılığın yoktu. Bunu nasıl yaptın.”

"Olumlu düşünerek ve bir de çakımla." Bu herif çok iri, diye düşünüyordu Pitt, iyi ki elimde silahım var.

“Maeve... öldü mü?” Dorsett, Pitt'in elindeki namlusu kalbine doğrultulmuş tüfeğe bakarken duraksayarak konuşuyordu.

“Canını sıkacağını biliyorum ama büyük bir memnunlukla sağ olduğunu ve şu anda torunlarını kaçırmakla uğraştığını söyleyebilirim. Dorsett, kendi kızını öldürmeyi nasıl haklı görebildiğini söylesene bana. Kendi kişiliğini bulmaya çalışan bir tek kadın malvarlığını böylesine mi tehdit ediyordu? Yoksa istediğin sadece onun oğulları mıydı?”

“İmparatorluğun benim ölümümden sonra aynı kandan gelenler tarafından

sürdürülmesi gerekliydi. Maeve bunu böyle görmek istemedi.”

“Sana bir haberim var. İmparatorluğun başına yıkılmak üzere. Dorsett, Pitt'in neden söz ettiğini anlamadı. "Beni öldürecek misin?" Pitt başını salladı. "Ben senin celladın değilim. Adadaki volkanlar patlayacaklar. Senin için uygun bir son, Arthur."

Dorsett kontrolü yeniden ele alırken hafifçe gülümsedi. "Ne biçim saçmalık bu?"

“Açıklaması uzun sürer. Teknik ayrıntıları ben de bilmiyorum ama en yetkili ağızdan aldım haberi. Bana inanman gerekiyor.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Ah, siz inançsızlar.”

Kömür karası gözünden buz gibi öfke fışkıran Dorsett, "Ateş edeceksen, et de bitsin," dedi.

Pitt sırıttı. Maeve'le Giordino daha gelmemişlerdi. Eğer güvenlik memurlarıyla dönecek olurlarsa Dorsett'in elinde kalması gerekirdi. "Bunu yapacak zamanım yok," dedi. "Şimdi arkana dön ve yatak odalarına çık."

“Torunlarım! Torunlarımı alamazsın!”

“Düzeltiyorum, Maeve'in çocukları.”

“Bekçilerim seni dışarı bırakmazlar.”

Ön kapıdaki iki tanesi şu anda bir şey yapacak durumda değil. O zaman beni öldürmek zorundasın ve bütün servetimi ortaya koyarım ki bunu yapacak cesaretin yoktur."

“İnsanlar neden benim kan görmeye dayanamayacağımı sanıyorlar, hiç anlamıyorum doğrusu. Pitt parmağını tetiğe değdirdi. "Yürü, Arthur, yoksa kulaklarını vururum."

“Vur bakalım, korkak herif! Zaten gözümün birini çıkardın.”

"Anlamıyorsun, değil mi?" Dorsett'in küstahlığı karşısında Pitt gittikçe artan bir öfkeye kapılmıştı. Tüfeği hafifçe kaldırıp tetiğe bastı. Susturuculu silahtan hafif bir ses duyuldu ve Dorsett'in sol kulağının bir parçası halıyı kana boyadı. "Şimdi merdivenlere doğru yürü. En küçük bir hareketinde kurşunu belkemiğine yiyeceksin."

Dorsett, Pitt'in tüylerini ürperten bir gülümsemeyle elini kulağına götürdü ve

kapıya doğru döndü.

O anda içeri Boudicca girdi. Sırtında, dizlerinin bir karış üzerinde olan ipekli bir sabahlık vardı. Nöbetçi üniformalı Pitt'i tanımamıştı ve babasının tehlikede olduğunu farketmemişti. "Ne var, baba? Silah sesi duyar gibi oldum...." Sonra babasının parmakları arasından kanlar sızdığını gördü. "Yaralanmışsın!"

“İstenmedik konuklarımız var, kızım.” Sanki başının arkasında gözleri varmış gibi Pitt'in kısa bir an Boudicca'ya bakmakta olduğunu biliyordu. Kadın babasının ne durumda olduğunu anlamak için koşarken gözünün ucuyla Pitt'in yüzünü gördü. Bir an yüzü karıştı, sonra tanıyınca gözleri irileşti.

“Hayır... olamaz.”

Dorsett'in beklediği andı bu. Sert bir hareketle döndü ve koluyla tüfeğe vurarak bir yana savurdu.

Pitt güdüsel olarak tetiğe bastı. Kurşunlar şöminenin üzerindeki Charles Dorsett'in portresini taradı. Erkeğin tepki göstermesi bir an gecikmişti. Son üç haftanın gerginlik ve yorgunluğu acısını çıkarıyordu. Silahın elinden alınıp camı parçalayarak pencereden dışarı fırlatıldığını gördüler."

Dorsett çılgın bir gergedan gibi atladı avının üzerine. Pitt ayakta durmaya çalışarak hasmına sarıldı. Ancak iri adam balyoz gibi yumruklarını sallıyor, Pitt'in gözlerine parmaklarını sokmaya çalışıyordu. Pitt başını yana yatırarak darbeleri savuştururken bir yumruk kulağının hemen üstüne indi. Beyninde şimşekler çaktı, başı dönmeye başladı. Erkek yağan yumruk yağmurundan kaçınmak için yerde yuvarlandı.

Dorsett üzerine atlarken ters yöne fırladı. Eski madenci çıplak elleriyle çok insanı hastanelik etmişti. Madenlerdeki ilk gençlik günlerinde bıçağa veya tabancaya ihtiyacı olmamasıyla övünürdü. Kendisine karşı çıkmaya cesaret edenleri pes ettirmek için iriliği ve gücü yeterliydi. Çoğu erkeğin yağ bağladığı bir yaşta bile Dorsett'in vücudu granit kadar sertti.

Pitt başını salladı. Raundun sonunu beklemek için iplere tutunan bir boksör gibiydi. Dorsett'in o sadece kastan oluşan gövdesini devirecek savaş sanatı uzmanı çok azdı doğrusu. Pitt elmas tüccarını durduracak tek şeyin bir fil tüfeği olacağını düşündü. Giordino gelseydi artık. Hiç olmazsa onun elinde dokuz milimetrelik tabanca vardı. Pitt zaman kazanmak için masanın arkasına kaçarak binbir güçlükle gülümsedi.

Pitt pek çok bar kavgasından öğrenmişti ki, ele geçen sandalyeler veya herhangi bir şey en iyi savunma aracıydı. En yakınındaki silahı kapmak için

dönerken, "Ne o, moruk? Yoksa o çürük dişlerinle beni ısıracak mısın?" dedi.

Hakaret istediği etkiyi yaratmıştı. Dorsett çılgınca kükreyerek ayağını Pitt'in kasıklarına doğru savurdu. Zamanlamasında anlık bir hata vardı ve topuğu Pitt'in kalçasını sıyırıp geçti. Sonra masanın üzerinden atladı. Pitt bir adım geriledi, madeni masa lambasını alıp öfke ve nefretle savurdu.

Dorsett darbeyi savuşturmak için kolunu kaldırmaya çalıştıysa da, o da bir an geç kalmıştı. Lamba bileğine inerek kemiğini kırdı, oradan omzuna kayarak omuz kemiğini kırdı. Dorsett yaralı bir hayvan gibi böğürerek Pitt'in ardından koşup kafasına bir yumruk savurdu.

Pitt eğilirken lambayı da aşağı doğru indirdi. Lamba Dorsett'in dizine çarptı ve adamın savurduğu tekmenin şiddetiyle Pitt'in elinden fırladı. Dorsett sanki hiç yaralanmamış gibi geliyordu üzerine. Boynundaki damarlar şişmişti, parçalanmış dudaklarının kenarından salyalar akıyordu. Gülüyor gibiydi. Deli olmalıydı. Anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak Pitt'in üzerine atladı.

Dorsett kurbanına asla erişemedi. Sağ bacağı kıvrıldı ve sırtüstü yere devrildi. Son darbe diz kemiğini kırmıştı. Pitt bu kez kedi kadar hızlı davrandı. Yıldırım gibi bir hareketle masanın üzerine atladı. Pitt'in ayakları Dorsett'in boynuna değerken adamın yüzü şoka girmiş gibi oldu. İri eliyle havayı dövdü. Kolları ve bacakları umutsuzca çırpındı. Parçalanan soluk borusundan hayvani bir ses çıktı. Safra gözündeki sadistçe ışık söndü ve cansız bir halde yere serildi.

Pitt her nasılsa ayakta kalmıştı. Babasına yardım için kılını kıpırdatmamış olan Boudicca'ya baktı. Kadın ölümcül bir trafik kazasına tanık olan birinin umursamaz ama meraklı bakışlarıyla halıya bakıyordu.

“Onu öldürdün,” dedi normal bir sesle.

“Onun kadar ölümü hak eden pek az insan vardır.” Pitt başında şişmekte olan bir yumruyu yokladı.

Boudicca dikkatini sanki hiç yokmuş gibi ölü babasından Pitt'e çevirdi. "Dorsett Madencilik Şirketini bana gümüş bir tepsi içinde sunduğunuz için size teşekkür etmeliyim, Bay Pitt."

“Doğrusu kederin çok dokunaklı geldi.”

Kadın canı sıkılmış gibi gülümsedi. "Bana bir iyilik yaptın."

“Ya Maeve ve Deirdre? Onlar da mirasın üçte birini alacaklardır.”

"Deirdre payını alacaktır. Eğer yaşıyorsa Maeve bir şey almayacak. Babam

onu mirasından mahrum etmişti."

“Ya ikizler?”

Boudicca omuzlarını silkti. "Küçük çocuklar her gün kaza geçirirler.”

“İçinde sevecen bir teyze olma duygusu yok sanırım.”

Pitt birkaç dakika sonra olacak patlamayı düşündü. Bir Dorsett'le daha boğuşacak gücü olup olmadığını da. Boudicca, Kunghit Adasındaki yatında kendisini kaldırdığı gibi duvara fırlatmıştı. Kendisini nasıl sıktığını düşündükçe hâlâ pazuları ağrıyordu. Amiral Sandecker'e göre akustik dalga birkaç dakika sonra adaya çarpacak, ardında da volkan patlayacaktı. Eğer ölecekse mücadele ederek ölmesi daha iyiydi. Her nedense bir kadın tarafından yediği dayakla ölmek erimiş lavların arasında yanmak kadar korkunç gelmiyordu. Ya Maeve'le çocukları ne olacaktı? Ama Giordino varken onlara bir zarar gelmezdi. Adadan sağsalim kurtulmak için yaklaşan tehlikeyi onlara bildirmeliydi.

Pitt, Boudicca'yla boy ölçüşebilecek durumda olmadığını biliyordu, ama sürpriz unsuru az da olsa elindeyken harekete geçmeliydi. Bunu düşünürken birden ileri fırladı ve omzunu Boudicca'nın midesine indirdi. Kadın gafil avlanmışsa da bunun hemen hemen hiç önemi yoktu. Kadın darbenin şiddetiyle homurdandı, hatta bir iki adım geriledi ama ayakta kaldı. Pitt dengesini bulamadan kollarını göğsünün altına doladı ve adamı kaldırdığı gibi kitap dolaplarından birine fırlattı. Pitt'in sırtı camları parçaladı. O da inanılmaz bir şekilde ayakları üstünde kalabilmişti.

Adamın soluğu kesilmişti. Bütün kemikleri kırılmış gibiydi. Yine de direnerek bir daha saldırdı ve Boudicca'ya indirdiği bir aparküt yumrukla ağzını kanattı. Bu yumruğu yiyen herhangi bir kadın bir hafta baygın yatardı, ama Boudicca ağzından gelen kanı elinin tersiyle silerek korkunç bir gülümsemeyle baktı Pitt'e. Sonra yumruklarını sıkarak boksör gibi hasmının üzerine yürüdü.

Kadınlara hiç yakışmayan bir poz, diye düşündü Pitt.

Erkek vahşi bir sağ kroşeyi eğilerek savuşturup son kalan gücüyle kadına vurdu. Yumruğunun kemiklere değdiğini hissederken göğsüne müthiş bir darbe yedi. Bir kadının böylesine güçlü yumruk indireceğine inanamıyordu. Ona çenesini dağıtacak bir yumruk indirmişti, kadınsa kanlar içinde kalmasına rağmen gülmüş, karşılık olarak sırtını taş şömineye dayayan bir yumruk indirmişti. Pitt ciğerlerindeki bütün havanın boşaldığını hissetti. Bir an acılar içinde kıvranarak yattı orada. Sonra sanki sisler içindeymiş gibi dizleri üstünde doğruldu, ayağa kalktı ve son bir hamleye hazırlandı. Boudicca bir adım attı ve

Pitt'in böğrüne dirseğini indirdi. Adam bir iki kaburgasının kırılma sesini duydu, elleri ve dizleri üzerine yığılırken göğsünde bir sancı duydu. Halıya şaşkın şaşkın bakıyordu. Belki de ölmüştü.

Pitt daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Şöminenin yanındaki küreği bulmak için uzandı ama gözleri karardığı için bulamadı. Boudicca'nın eğildiğini gördü. Kadın Pitt'i bacağından yakalayıp odanın öteki yanına savurdu. Adamın başı bu kere açık kapıya çarptı. Boudicca yanına gelip yakasından yakaladı ve gözünün hemen üzerine bir yumruk indirdi. Pitt bilincini kaybetmek üzereyken sol gözünün üstündeki yaradan kan boşandığını hissediyordu.

Fareyle oynayan bir kedi gibi Boudicca çok geçmeden bu oyundan sıkılacak ve kendisini öldürecekti. Pitt sahip olduğunu bilmediği bir güçle, her nasılsa artık son olacağına inanarak doğruldu.

Boudicca babasının cesedi yanında durmuş sırıtıyordu. "Babama kavuşma zamanın geldi," dedi.

Pitt birden Boudicca'nın yüzündeki kötülüğün eridiğini gördü, Giordino odaya girerken bir el kendisini hafifçe kenara çekti.

Giordino, Boudicca'ya bakarak, "Bu solucan benimdir," dedi.

O anda Maeve iki sarı saçlı çocuğun elinden tutmuş olarak kapıda belirdi. Maeve, Pitt'in kanlı yüzüne, Boudicca'ya ve sonra da babasının cesedine baktı. "Babama ne oldu?"

“Boğazı ağrıyor,” dedi Pitt.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Giordino. "Hizmetkârlardan bir ikisi fazla koruyucu çıktılar. Oğlanlarla bir odaya kapandılar. Kapıyı kırmam biraz uzun sürdü." Giordino hizmetkârlara ne yaptığını söylemedi. Pitt'e John Merchant'tan aldığı tabancayı verdi. "Kazanırsa onu vurursun."

“Büyük bir zevkle,” dedi Pitt.

Boudicca'nın gözlerinde kendine güvenden eser kalmamıştı.

Hasmının sadece yaralama beklentisi de sona ermişti. Bu kere yaşamı için mücadele edecekti ve babasından öğrendiği bütün pis sokak numaralarını kullanacaktı. Pitt'in elindeki tabancanın bilincinde olarak öldürücü bir darbe indirmek üzere yerini aldı.

"Demek sen de ölümden döndün."

“Rüyalarımdan çıkmadın,” dedi Giordino dudaklarını büzüp bir öpücük

gönderirken.

“Ne yazık evimden ancak ölerek kurtulabileceksin.”

Boudicca bir hata yaparak ilk yarım saniyeyi konuşarak harcamıştı. Giordino ayaklarını bükerek ürkmüş bir boğa gibi Boudicca’nın göğsüne saldırdı. Bükülmüş bacakları tüm hızıyla Boudicca’nın göğsüne çarptı. Etkisi Boudicca’nın acıyla nefesinin kesilmesi oldu ama inanılmaz bir şekilde ayakta kalmayı başardı ve ellerini Giordino’nun bilekleri üzerinde kilitledi. Giordino’yu da birlikte çekerek kendini masanın üzerinden geriye savurdu. Boudicca döşemenin üzerinde üstünde Giordino olduğu halde sırt üstü yatıyordu. Ellerini öne doğru uzatarak Giordino’nun etrafında kilitledi.

Boudicca Giordino’nun yüzüne baktı. Kurbanını çelik bir çember ile sıkarken dudakları kötü bir gülümseme ile kıvrıldı. Baskıyı arttırdı ve o müthiş Amazon gücüyle kırmak amacıyla bileklerini büktü. Giordino’nun gövdesi ile kendini korurken Arthur Dorsett’in masasının alt çekmecesinde bulunan tabancayı almayı planlamıştı.

Pitt ateş etmek için arkadaşından bir işaret bekliyordu ama masanın altındaki Boudicca’ya bir türlü nişan alamıyordu. Beklemekten başka bir şey yapamıyordu, masanın altındaki gövdeler hala görüş alanı dışındaydı. Maeve çocuklarına sarılmış bu vahşi sahneyi seyrediyordu.

Giordino sanki yenilgiyi kabul etmiş gibi Boudicca bileklerini geri bükmeye devam ederken hareketsiz yatıyordu. Boudicca’nın ipek elbisesi omuzlarından kaymış, iri omuzları yıllarca çalışmayla gelişmiş kasları ortaya çıkmıştı, ablasını daha önce hiç çıplak görmemiş Maeve gördüklerinden şaşkına dönmüştü. Sonra bakışları halı üzerinde yatmakta olan babasının ölü gövdesine yöneldi. Bakışlarında hiçbir üzüntü yoktu, sadece beklenmeyen ölümden duyduğu şok görülüyordu.

Giordino kuvvetini toparlamış gibi ellerini bükerek yavaşça bileklerini kurtardı. Bunu Boudicca’nın yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifade belirdi. Bu inanılmaz güce karşı koyabilmek için bütün vücudu titrerken kendine güvenini yitirmeye başladı. Birden bileklerini bırakarak tutuşunu gevşetti. Aniden Giordino’nun gözlerine saldırdı. Bu hamleyi bekleyen Giordino koluyla ellerini iterek hamleyi savuşturdu. Boudicca’nın kurtulmasına fırsat vermeden bacakları ile kollarına basarak döşemenin üzerinde hareketsiz tuttu.

Boudicca birisinin kendisini hareketsiz tutabileceğini hiç düşünemediğinden, çılgınca bir kurtulma çabasına girişti. Giordino Boudicca’nın kollarını yere sabitledikten sonra ellerini boğazına götürdü. “Ha babası, ha kızı.” diye hırladı.

“Onunla cehennemde buluşursun artık.”

Boudicca artık hiçbir merhamet göremeyeceğini mide bulandırıcı bir kesinlikle farketti. Giordino’nun elleri vücudundan yaşamını söküp alırken dehşet içinde titredi. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzından sadece bir viyaklama çıktı. Yüzü çarpıldı, gözleri şişti ve derisi maviye dönmeğe başladı.

Bu acıklı gösteri Boudicca’nın vücudunun gevşemesi ile sona erdi. Giordino dev kadını kadını yerden kaldırarak masanın üzerine fırlattı.

Maeve Giordino’nun Boudicca’nın ipek elbisesini çekip parçalamasını marazi bir hayranlıkla seyretti. Sonra bir çığlık atarak arkasını döndü, gördükleri kendisini hasta etmişti.

“Ona ortak diyebilirsin,” dedi Pitt düşüncelerini sıraya sokmaya çalışırken.

Giordino başını hafifçe eğerek, soğuk ve uzaklara bakan gözleri ile “Yatta çenemi dağıttığı andan itibaren biliyordum,” dedi.

“Bir an önce kaçmalıyız. Tüm ada duman ve lav altında kalacak.”

“Yine buyrun.” dedi Giordino.

Pitt Maeve’e baktı, “Evin etrafında ulaşım için ne var.”

“Babam evin yanındaki garajda, madenler arasında ulaşım için kullanmak üzere bir çift küçük araba bulundurur.”

Pitt çocuklardan birinin kolunu tutarken “Bu hangisi?” diye sordu.

Pitt’in yüzündeki ifadeden korkan çocuk “Michael” diye mırıldandı. Giordino’nun elinden tuttuğu kardeşini işaret ederek, “O da Sean,” dedi.

“Hiç helikopterle uçtun mu Michael?”

"Hayır, ama her zaman istedim."

Pitt gülerek “Bu isteğin yerine gelecek.” dedi.

Maeve babasına ve kız kardeşine acele bir bakış attı. Ablası kendisine hep uzak ve mesafeliydi. Babası utanç içinde bu gerçeği bütün dünyadan saklamıştı. Bunca yıl sonra Boudicca'nın erkek olduğunu öğrenmek midesini bulandırıyordu.

54

Dorsett'in Avustralya'da yapılmış Holden marka otomobilin küçük tipleri olan arabalarını malikâneye bitişik duran garajda buldular. Arabalar kolay girilip çıkılması için kapıları sökülmüştü ve parlak sarı bir renge boyanmışlardı. Pitt anahtarı üzerinde bıraktığı için Arthur Dorsett'e yaşamının sonuna kadar minnet duyacaktı. Pitt'le Giordino öne, Maeve'le oğlanlar arkaya oturdular.

Pitt motoru çalıştırıp birinci vitese geçirdi, elfrenini boşaltıp gaza bastı. Araba ileri fırladı.

Giordino kemerli kapıyı açtı. Yola ancak çıkmışlardı ki, öteki yönde giden güvenlik personeliyle dolu bir cipe rastladılar.

Tam sırasıydı, diye düşündü Pitt. Biri bir alarm vermiş olmalıydı. Sonra bunun nöbet değişimi olduğunu anladı. Kemerin altındaki personel değişecekti.

Herkes gülümseyip el sallasın, dedi Pitt. "Mutlu bir aileymiş gibi davranın."

Cipin üniformalı sürücüsü yavaşlayıp merakla arabanın içindekilere baktı, sonra başını sallayıp selam verdi. Kimseyi tanımamıştı ama herhalde Dorsett ailesinin konukları olmalılardı. Pitt gazı köklerken cip de kemerli kapının önünde durdu.

“Yuttular,” dedi Giordino.

Pitt gülümsedi. "Gece nöbetçilerinin sıkıntıdan uyumadıklarını anlayana kadar altmış saniye geçti."

Pitt her iki madene giden yoldan çıkıp lagüne doğru sürdü arabayı. Rıhtım tam karşılarındaydı. Yatla aralarında herhangi bir araba veya kamyon yoktu. Pitt saatine bakmadı ama Sandecker'in sözünü ettiği felakete dört beş dakikaları kaldığını biliyordu.

Maeve, "Arkamızdan geliyorlar!" diye bağırdı.

Pitt dikiz aynasına bakmadı. Nöbetçilerin arkalarına düşmekteki çabukluklarının kaçışlarını tehlikeye attığını biliyordu. Kafasındaki tek düşünce Giordino'nun nöbetçiler gelip menzile girmeden helikopteri havalandırmayı başarıp başaramayacağıydı.

Giordino kendilerine bakan tek nöbetçiyi işaret ederek, "O ne olacak?" diye sordu.

Pitt, Merchant'ın tabancasını arkadaşına verdi. "Eğer ben ödünü patlatamazsam bununla vurursun."

“Ne...”

Giordino sözünü tamamlayamadı. Pitt ahşap rıhtıma 120 kilometreyle girmiş, olanca gücüyle frene basmış ve arabayı güvenlik kulübesine doğru savurmuştu. Ne yana kaçacağını bilemeyen şaşkın nöbetçi, arabanın altında kalmamak için denize atladı.

“Aferin,” dedi Giordino, Pitt arabayı toparlayıp yatın iskelesinin önünde durdurunca.

“Çabuk! Al, helikoptere koş, ipleri çıkar ve motoru çalıştır. Maeve, sen çocukları al ve yatın salonunda bekle. Havalanmadan nöbetçiler gelirse orası daha güvenlidir. Pervanelerin dönmeye başladığını görünce helikoptere koş.”

Maeve'le çocukların inmelerine yardım eden Giordino, "Sen nerede olacaksın?" diye sordu.

“Herifleri yattan uzak tutmak için halatları sökeceğim.”

Pitt yatın ağır halatlarını babalardan çıkarıp denize attığında ter içinde kalmıştı. Dorsett malikânesine giden yola son kez baktı. Cipin sürücüsü dönerken arabayı savurmuş ve çamurlara saplanmıştı. Lagüne doğru yapılan takipte çok önemli saniyelerini kaybetmişlerdi. O anda helikopterin motorunun homurtusu ve yatın içinden bir silah sesi duyuldu.

Pitt, Maeve'le çocukları, kontrol etmeden içeri gönderdiği için kendine lanetler yağdırarak aşağı koştu. Dokuz milimetrelik tabancasını çıkarmak için elini cebine soktuğunda silahı Giordino'ya verdiğini hatırladı.

Kapıyı açıp içeri girerken Maeve'in, "Hayır, Deirdre, onları vurma," diye yalvardığını duydu.

Aynı anda korkunç sahneyi gördü. Maeve yerdeydi, sırtını kitaplığa dayamış, oğullarını kucaklamıştı. Karnının hizasından kırmızı bir leke bluzuna yayılıyordu.

Salonun ortasında duran Deirdre elindeki küçük otomatik tabancayı oğlanlara çevirmişti. Yüzü ve çıplak kolları cilalı fildişi gibi parıldıyordu. Pitt'e alkolü bile donduracak soğuk bir ifadeyle baktı. Konuştuğu zaman sesinde çılgınca bir şeyler seziliyordu.

“Senin ölmediğini biliyordum.”

“Sen aşağılık babandan ve sapık erkek kardeşinden daha çılgınsın.”

"Ailemi yok etmek için döneceğini biliyordum."

Pitt yavaşça ilerleyerek Maeve'le çocukları koruyacak şekilde önlerine geçti. "Buna hastalığı ortadan kaldırma mücadelesi diyebilirsin. Dorsett'lerin yanında Borjiyalar amatör kalırlar." Adam zaman kazanmaya çalışarak santim santim ilerliyordu. "Babanı öldürdüğümü biliyor muydun?"

Kadın başını salladı. Tabancayı tutan eli mermer kadar sert ve beyazdı.

Maeve'le arkadaşının dolaba kapattıkları hizmetkârlar benim teknede kaldığımı biliyorlardı, telefonla haber verdiler. Şimdi sen de babam gibi öleceksin. Ama önce sıra Maeve'de.

Pitt ağır ağır döndü. "Maeve ölmüş," diye yalan söyledi.

Deirdre, Pitt'in yanından uzanıp kız kardeşine bakmak için eğildi. "Öyleyse o değerli ikizlerini öldürmemi seyredersin."

“Hayır!” diye Maeve, Pitt'in arkasından bağırdı. "Bebeklerime dokunma!"

Deirdre tabancayı kaldırıp rahatça ateş etmek için erkeğin yanından geçerken artık tüm mantığını kaybetmişti.

Pitt kadının üzerine atladı. Aralarındaki mesafe çok fazlaydı. Deirdre iki metreden ıskalayamazdı.

Adam gövdesine saplanan iki kurşunu hissetmedi bile. İçindeki nefret her türlü acıyı giderecek, herhangi bir ani şoku önleyecek kadar büyüktü. Deirdre'nin üzerine attı kendini. Bu, tıpkı taze bir fidana çarpmak gibiydi. Deirdre arkasındaki sehpaya çarpınca Pitt'in ağırlığı altında beli geriye büküldü. Belkemiği kuru bir dal gibi çatırdayarak üç yerinden kırıldı.

Kadının garip ve çılgın çığlığı Pitt'i etkilememişti. Deirdre hâlâ nefretle dolu olan bulanık kahverengi gözleriyle baktı Pitt'e.

“Sen de öleceksin...” Pitt'in göğsünde büyüyen kan lekesine bakıyordu. Tabanca hâlâ elindeydi ama vücudu beyninin verdiği emirleri dinlemiyordu artık.

“Belki,” diyerek gülümsedi Pitt. "Ancak ölmek yaşam boyu yatalak kalmaktan iyidir."

“Adam,” Deirdre'nin üzerinden kalkıp sendeleyerek Maeve'e yaklaştı. Kadın kendi yarasına aldırış etmeden korkudan titreyip ağlamakta olan çocuklarını avutmaya çalışıyordu.

Pitt eğilip Maeve'in yarasına baktı. Kanama çok değildi, karnında küçük bir delik vardı sadece. Kurşunun bağırsaklarını ve midesini delip iki omurilik arasında kaldığı yeri göremiyordu. Maeve'de iç kanama vardı ve hemen tıbbi bakım görmezse birkaç dakika sonra ölecekti. Pitt'in kalbi sanki buz dolu bir kuyuya girmiş gibi donup kaldı. Ağlamak istiyordu ama içinden sadece acı bir inilti yükseldi. Giordino daha fazla gecikmeye dayanamamıştı. Şafak sökmüş, adanın doğu tarafında gökyüzü turunculaşmaya başlamıştı bile. Helikopterden güverteye atladığında güvenlik görevlilerini taşıyan cip de rıhtıma giriyordu. Pitt ile Maeve'e ne olmuştu? Arkadaşı bir saniyeyi bile boşa harcayacak insan değildi. Halatlar suya düşmüşlerdi ve yat akıntıyla kıyıdan otuz metre kadar açılmıştı.

Acele etmeleri gerekiyordu. Nöbetçilerin yata veya helikoptere ateş etmemelerinin nedeni Dorsett malına zarar vermekten korkmalarıydı. Şimdiyse sadece yüz metre ilerdeydiler ve giderek yaklaşıyorlardı. Giordino'nun aklında, kendilerini kovalayanlarla arkadaşlarını geciktirenin ne olabileceği düşüncesi dolaştığından adanın her yanından gelen köpek havlamalarına ya da kuşların gökte şaşkın şaşkın sürüler halinde uçmalarına dikkat etmemişti. Adada garip bir homurtu da duymamış veya lagünün sularının aniden titremeye başladığını görmemişti.

Salonun girişine bir iki adım kala dönüp nöbetçilere baktığında adamların rıhtımın deniz dalgasıymış gibi kıvrılmakta olan ahşap kısmı üzerinde donup kaldıklarını gördü. Nöbetçiler avlarını unutmuşlar, Scaggs Dağı üzerinde yükselip yayılan bir buluta bakıyorlardı. Volkanın yamacındaki tünel girişinden karınca sürüsü gibi insanlar çıkmaktaydı. Winkelman'da da bir faaliyet vardı. Giordino o anda Pitt'in adanın havaya uçacağı uyarısını hatırladı. Salondan içeri daldı, Pitt'in göğsünde ve karnındaki yaralardan sızan kanı, Maeve'in belindeki deliği ve Deirdre Dorsett'in sehpanın üzerinde ikiye katlanmış gibi duran vücudunu görünce olduğu yerde kalakaldı.

“Aman Tanrım! Neler oluyor burada?”

Pitt başını kaldırmadan, "Püskürme başladı mı?" diye sordu. "Dağlardan duman çıkıyor, yer de sallanıyor."

“O zaman çok geç kaldık.”

Giordino, Pitt'in yanına çömelip Maeve'in yarasına baktı. "Kötü görünüyor."

Maeve yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen oğullarımı alıp beni bırakın." Giordino başını salladı. "Bunu yapamam. Ya hep birlikte gideriz ya da hepimiz burada kalırız."

Pitt uzanıp Giordino'nun kolunu tuttu. "Zamanımız kalmadı. Ada her an havaya uçabilir. Ben de başaramayacağım. Çocukları al ve git buradan."

Giordino bir bomba çarpmış gibi sersemlemişti. O umursamaz tavırları ve alaycılığı uçup gitmişti. Geniş omuzları daralmış gibiydi. Yaşamında, otuz yıllık arkadaşını ölüme terkettiği hiç olmamıştı. Yüzünde acılı bir kararsızlık ifadesi vardı. "İkinizi de bırakamam," dedi. Maeve'i taşımak istiyormuş gibi kollarını altına sokarak Pitt'e, "Sonra da gelip seni alacağım," dedi.

Maeve erkeğin ellerini itti. "Dirk'in haklı olduğunu görmüyor musun?" diye zayıf bir sesle mırıldandı.

Pitt, Rodney York'un seyir defteriyle mektuplarını Giordino'ya verdi. "York'un hikâyesini ailesine duyur." Sesi buz gibi soğuktu. "Haydi, Tanrı aşkına, şimdi çocukları al ve git buradan!"

Giordino başını salladı. "Hiç pes etmezsin, değil mi?"

Dışarda gökyüzü aniden kaybolmuş, yerini korkunç bir gürültü eşliğinde külden bir bulut almıştı. Her şey sanki dev bir şemsiye açılmış gibi oldu. Sonra havaya binlerce ton lav püskürten daha büyük bir patlama duyuldu.

Giordino ruhunun içinden çekilip alındığını hissediyordu. Sonunda yaslı gözlerinde garip bir anlayışla başını sallayarak döndü. "Pekâlâ." Ardından son bir espri daha yaptı. "Beni burada kimse istemediğine göre, gidiyorum."

Pitt arkadaşının elini kavradı. "Elveda, dostum. Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim."

Görüşürüz. Giordino'nun gözleri dolmuştu. Yürek parçalayan bir şokla allak bullak olmuş çok yaşlı bir insan gibiydi. Bir şey söylemeye kalkıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi, Maeve'in çocuklarını kollarının altına alıp kamaradan çıktı.

55

Auckland'daki volkan gözlemevindeki Charles Bakewell'le uzmanları, atmosferin ve denizin içine baktıkları gibi dünyanın içine bakamazlardı. Hawaii'den yola çıkan akustik dalganın Gladyatör Adasına çarptıktan sonra olacakları sırasıyla ve kesinlikle tahmin etmeleri olanaksızdı. Pek çok püskürme ve depremin aksine bunlar ilk şoklar, yersularındaki dalgalanmalar ve hayvanların davranışlarında değişiklik gibi önceden beliren olguları inceleyecek zaman tanımazlardı. Bilim adamları sadece büyük bir karışıklık olacağını ve adanın derinliklerindeki fokurdayan ocakların canlanacağını söyleyebilirlerdi.

Bu olayda ses dalgasının enerjisinin yarattığı titreşim, zaten zayıflamış durumdaki volkan merkezlerini sarsarak patlamalara neden olmuştu. Felaket dolu olaylar birbiri ardından geldi. Adanın yüzeyinden kilometrelerce aşağıdaki sıcak kayalar genişleyip sıvılaşarak sarsıntının açtığı çatlaklardan yükselmeye başladı. Akıntı magma olarak bilinen erimiş maddeler halinde birleşerek büyük basınçlara ulaştı.

Volkan gazını oluşturan şey akkor halinde buhara dönüşen su buharıdır ve bu magmayı yüzeye iter. Su gaz durumuna erişince hacmi hemen bin kata yakın artarak volkanik patlamayı meydana getirecek astronomik gücü yaratır.

Elmas madenlerinde işçiler toprağın ilk sarsılmasıyla çıkış tünellerinden kaçmışlardı. Kuyuların içindeki ısı inanılmaz bir hızla yükselmeye başladı. Paniğe kapılan işçiler güvenli sandıkları denize doğru çılgınca bir koşuya başladılar. İki volkan arasındaki yüksek sırta çıkanlar bilmeyerek sağ kalabilme şansını elde edeceklerdi. Adanın ikiz volkanı uyanan devler gibi yüzyıllarca süren uykularından silkindiler. Her ikisi de birbirleriyle şiddet gösterisi yarışına girmiş gibiydi. Önce Winkelman, eteklerinde açılan bir dizi çatlakla canlandı ve uzun magma çizgileri oluşup havaya püskürmeye başladı. Çatlaklarda hava delikleri oluştukça yangın perdesi de yayıldı. Büyük erimiş lav nehirleri aşağı doğru akmaya ve yelpaze gibi açılmaya başladı.

Aniden artan hava basıncı ağaçları birbirlerine çarpıyor, ağaçlar yanıp kıyıya doğru sürükleniyorlardı. Yer daha şimdiden gökte havaya çıkan gazlardan boğulmuş olan kuş ölüleriyle dolmuştu.

Sanki ilahi bir el yönetiyormuş gibi lav nehirleri, güvenlik bölümünün üzerinden geçmesine rağmen Çinli işçilerin kampının beş yüz metre açığından ilerleyerek üç yüz madencinin canının kurtulmasını sağladı. Lavlar için

söylenecek tek iyi şey, normal bir insanın koşusundan daha hızlı akmadığıydı. Winkelman Dağından fışkıran magma çok büyük hasarlara neden olmuş ama fazla bir can kaybı doğurmamıştı.

Ama sonra sıra Scaggs Dağına geldi.

Adını Gladyatör'ün kaptanından alan volkan yüz yük treninin bir tünelden geçmesini andıran gürültünün ardından Winkelman'ınkiden çok daha büyük bir kül bulutu püskürttü. Bulut tüm uğursuzluğuna ve ürkütücülüğüne rağmen gelecek dramın sadece açılış numarasıydı.

Scaggs'ın batı yamacı binlerce metre aşağıdan gelen basınca dayanamayacaktı. Akkor halinde bir kütle olan sıvılaşmış kayalar yüzeye doğru yükselmekteydi. Magma yamacın üst tarafında bir çatlak açarak havaya kaynamış çamur ve buhar püskürttü.

Artık dağın yamacından erimiş lavlar sürekli fışkırıyordu. Bu yanan magma içindeki kaya parçaları ve ısınmış gaz, bir nehir gibi ama saatte 160 kilometre hızla akmaya başladı. Hızını artırarak volkanın ağzından çıkarak sürekli bir gürlemeyle akarken yamacı çökertti ve önüne kükürt kokan korkunç bir rüzgâr kattı.

Bu çok ısınmış buhar ve ateşin önünde hiçbir şey duramazdı artık. Camlar eriyor, taş binalar yamyassı oluyor, herhangi bir organik madde anında küle dönüşüyordu.

Alev alev yanan magma lagüne dökülünce su kaynamaya başladı, havaya beyaz buhar sütunları yükseldi. Bir zamanların güzel lagün gölü şimdi gri bir kül, çamur ve süprüntü tabakasıyla örtülmüştü. İnsanlar tarafından açgözlülük için kullanılan, bazılarının yok olmayı hak ettiğine inandıkları ada ortadan kalkmıştı.

Rıhtıma ve yata lavlar düşmeye başladığında Giordino, İngiliz yapımı Augusta Mark II helikopteri yatın güvertesinden kaldırıp güvenli bir mesafeye varmıştı. Adanın üstünde üç bin metreye kadar yükselen dev kül bulutu nedeniyle felaketin boyutlarını göremiyordu.

İki volkanın inanılmaz bir şekilde aynı anda patlamaları sadece çirkin bir kötülük sahnesi değil, aynı zamanda insanın içini ürperten bir güzellik de taşımaktaydı. Ortada bir gerçek olmama duygusu vardı. Giordino bulunduğu yerden cehennemin içine bakıyor gibiydi.

Yat birden harekete geçip lagünün sularını yararak açık denize çıkan aralığa doğrulunca birden umutlanmıştı. Pitt ağır yaralı da olsa tekneyi hareket

ettirmişti. Ancak yat ne kadar hızlandıysa da lagüne dökülmeden önce önündeki her şeyi kavuran alev alev küllerden oluşma gaz bulutundan kaçamazdı.

Giordino bu adil olmayan yarışı seyrederken tüm umutları söndü. Cehennem ateşi yata erişti ve onu aşarak her şeyi örttü. Üç yüz metre yukardan bu cehennem ateşinde kimsenin birkaç saniyeden fazla yaşayamayacağı kesindi.

Yanıbaşındaki çocukların annesi ve kardeş kadar yakın dostu aşağıdaki cehennemde yanarken Giordino yaşıyor olmanın ıstırabı içindeydi. Çaresizliğine, volkanlara lanet ederek başını çevirdi. Çektiği acının asla geçmeyeceğini biliyordu. O eski umursamazlığı Gladyatör Adasıyla ölmüştü. Pitt'le çok uzun bir yolda yürümüşlerdi ve hep biri, tehlike anında ötekini kurtarmak için orada olmuştu. Giordino, arkadaşının bir ayağının mezarda olduğu kesin durumlarda sayısız kere, Pitt ölecek insan değildir, demişti kendi kendine. Pitt asla yıkılmazdı.

Giordino'nun içinde bir umut kıvılcımı belirdi. Yakıt göstergelerine baktı. Yakıtı tam doluydu. Gösterge tablosunun altında asılı duran haritayı inceledikten sonra çocuklarla inebileceği en yakın ve güvenli yer olan Tasmanya'daki Hobart'a gitmeye karar verdi. Fletcher ikizleri yetkililere teslim ettikten sonra yakıt alacak ve Gladyatör Adasına dönecekti. Hiçbir şey yapamazsa bile Pitt'in cesedini alıp Washington'daki anababasına götürmeyi deneyecekti.

Arkadaşını düşkırıklığına uğratacak değildi. Bunu yaşamında yapmamıştı, ölümünde de yapacak değildi. Garip bir rahatlama hissetti ondan sonra. Hobart'a uçuş zamanını hesapladıktan sonra korkuları geçip heyecanla aşağıdaki denize bakmakta olan çocuklarla konuştu.

Pitt, Giordino'nun helikopteri havalandırdığından emin olduktan sonra doğruldu, bardaki muslukta bir havlu ıslatıp Maeve'in başına sardı. Sonra Maeve'in üzerine şilteleri, minderleri, iskemleleri, kısacası salonda bulup kaldırabileceği her şeyi yığdı. Onu yaklaşan ateş denizinden korumak için elinden başka bir şey gelmeyince yaralı tarafına elini bastırarak dümene gitti. Kurşunlardan biri bağırsağını sıyırmış, içinde saplanıp kalmıştı. Diğeriyse kaburgasına çarpıp ciğerlerinden birini delmiş ve sırtından çıkmıştı. Pitt gözlerinin hemen önündeki karanlığa dalmamak için kendi kendiyle mücadele ederek yatın konsolundaki göstergeleri ve kontrolleri inceledi.

Helikopterin aksine yatın yakıtı hemen hemen tükenmişti. Dorsett'in tayfaları aileden biri yola çıkmak istemedikçe depoyu doldurmuyor olmalılardı. Pitt düğmeleri bulup büyük Blitzen Seastorm turbodizel motorlarını canlandırdı. Teknenin burnu havaya kalkıp arkadaki sular köpüklenince ayakları altındaki

güverte titremeye başlamıştı. Pitt kontrolü eline alarak tekneyi açık denize yöneltti.

Sıcak küller kalın bir yorgan gibi dökülüyor, yaklaşan ateş fırtınasının çatırtısını duyuluyordu. Alev alev yanan taş parçaları dolu gibi yağıyor, suya değince havaya buhar bulutları yükseliyordu. Scaggs Dağının içinden çok büyük basınçlarla fırlayan küller sanki hiç sona ermeyecekmiş gibi yağıyordu gökyüzünden. Rıhtımı saran ve yatı izleyecekmiş gibi lagünün üzerinde yuvarlanan cehennem sütunu sonunda yata erişti ve Pitt açık denize çıkamadan, iki yüz metre yükseklikte dönen kütle yatın çevresini sardı. Gemi sanki arkasından müthiş bir tekme yemiş gibi öne fırladı. Radar ve telsiz direkleri, kurtarma filikaları, küpeşte parmaklıkları ve güvertedeki her şey denize savruldu. Tekne yaralı bir balina gibi yanan dalgalar arasında ilerlerken alev kayalar güvertelere, kamaranın tavanına yağıyor, bir zamanların güzelim yatını parçalanmış bir gövdeye dönüştürüyordu.

Dümen köşkündeki sıcaklık dayanılır gibi değildi. Pitt derisine akkor halinde bir merhem sürülmüş gibi hissediyordu kendini. Ciğerindeki yara nedeniyle soluk da alamıyordu artık. Salondaki Maeve'in hala yaşıyor olması için dua ediyordu. Elbiseleri tutuşmaya başlamış, saçları küle dönüşmüştü. Yüksek ısılı hava boğazından zorla girip ciğerine doldukça, her soluk biraz daha güçleşiyordu. Ateş fırtınasının kulaklarındaki uğultusu, kalbinin çarpması ve kanının zonklayarak akmasıyla birleşmişti. Bu ateş saldırısına direnmenin tek nedeni yatın sağlam yapısı ve motorların sürekli çalışmasıydı.

Çevresindeki camlar çatlayıp kırılmaya başlayınca artık öleceğinden emin oldu. Sanki irade gücüyle tekneyi biraz daha hızlandırabilirmiş gibi tüm benliğiyle kendini yalnızca onu yönetmeye vermişti. Ney' seki tam o anda ağır ateş tabakası birden hafifledi ve kesildi, yat açıklığa çıktı. Kirli gri sular zümrüt yeşiline, gökyüzü safir mavisine dönüştü. Pitt derinlere dalmadan önce ciğerlerini hızlı hızlı doldurup boşaltan bir yüzücü gibi temiz tuzlu havayı içine çekti. Yarasının ne kadar ağır olduğunu bilmiyor ve buna aldırmıyordu.

Tam o anda sancak tarafında denizden aniden çıkan dev bir deniz yaratığının başını ve üst gövdesini gördü. Bu, toparlak kafası iki metre kalınlığında olan yılan balığı gibi bir şeydi. Yarı açık ağzında ustura keskinliğinde dişleri görünüyordu. Pitt onun çöreklenmiş gövdesinin açılırsa boyunun otuz veya kırk metre arasında olacağını tahmin etti. Canavar suda yattan biraz daha düşük bir hızla seyrediyordu.

“Demek Basil varmış,” diye Pitt kendi kendine söylendi. Basil aptal bir deniz

yaratığı olmamalıydı. O da lagündeki ateşe dönmüş ortamından açık denizin güvenliğine kaçıyordu.

Basil kanalı geçtikten sonra derinlere gömüldü ve dev kuyruğunu veda eder gibi sallayarak gözden kayboldu.

Pitt de başıyla hayvanı selamlayıp dikkatini önüne çevirdi. Seyir aletlerinin hiçbiri çalışmıyordu. Telsiz ve uydu telefonu da öyle. Yatı dalgalar arasında hareket ettiren büyük motorlar dışında yatta çalışan hiçbir şey yoktu. Yatı otomatik kumandaya da geçiremediğinden dümeni Avustralya yönünü tutacak şekilde bağlayıp sabitleştirdi, gazı iyice kıstı. Gladyatör Adası felaketine gelecek bir kurtarma gemisi nasıl olsa yatı görüp gelirdi.

Pitt yanmış olan odada cesedini bulmaktan korkarak Maeve'in yanına döndü. Yatın salonu kaynak makinesi tutulmuş gibiydi. Kalın ve dayanıklı fiberglas gövde ısının büyük bir kısmının içeri girmesine engel olmuşsa da, lombozların parçalanan camlarından giren sıcak hava koltuk ve iskemlelerin kumaşını yakmış ama neyse ki tutuşturmamıştı.

Pitt, Deirdre'ye baktı. Kadının bir zamanlar o kadar güzel olan saçları yanmış, kara bir yığına dönüşmüştü. Gözleri sabitti, derisi haşlanmış ıstakoz rengini almıştı. Elbiselerinden hafif hafif dumanlar yükseliyordu. Ateşe atılıp birkaç saniye bekletildikten sonra çekilmiş bir bebeğe benziyordu. Ölüm onu yatalak bir gövde içinde yaşamaktan kurtarmıştı.

Pitt kendi ağrılarına almadan Maeve'in üzerine yığdığı eşyayı çekip atmaya başladı. O sağ olmalı, diye düşünüyordu. Kendisini bekliyor olmalıydı. Son minderi de çekip korkuyla baktı. Maeve başını kaldırıp gülümseyince üzerinden koca bir yük kalkmış gibi rahatladı.

Maeve, diyerek kadını kollarının arasına aldı. Ama tam o anda kadının bacakları arasına sızmış ve yerdeki halının üzerinde göllenmiş olan kanı gördü. Onu kucaklayıp başını omzuna dayadı, dudaklarını yanaklarının üzerinde gezdirdi.

“Kaşların,” diye fısıldadı Maeve.

“Ne olmuş kaşlarıma?”

“Kavrulmuş. Saçların da.”

“Eh, hep yakışıklı olamam ya.”

“Benim için hep yakışıklısın.” Kadının gözleri birden kederle sulandı. "Oğullarım kurtuldular mı?"

Pitt başını salladı. "Ateş fırtınası çarpmadan birkaç dakika önce havalandı Al. Onlar şimdi güvenli bir yere inmişlerdir artık."

Maeve'in yüzü ay ışığı kadar beyazdı. Narin bir porselen bebeğe benziyordu. "Sana seni sevdiğimi hiç söylememiştim."

“Biliyorum.”

“Sen de beni az da olsa seviyor musun?”

“Seni bütün ruhumla seviyorum.”

Maeve elini kaldırıp erkeğin yanmış yüzüne dokundu. "Beni kucakla. Kollarının arasında ölmek istiyorum."

“Ölmeyeceksin. Birlikte uzun bir yaşam süreceğiz, balık gibi yüzen bir sürü çocuğumuzla denizleri dolaşacağız.”

Maeve'in gözleri titreyip kapandı. Vücudu, dondurucu soğuk altında solan güzel bir çiçeği andırıyordu. Yüzü uyuyan bir çocuğunki kadar sakindi. Karşı kıyıya geçmiş bekliyordu.

“Hayır!” diyen Pitt, geceye doğru böğüren bir hayvan gibi inledi.

Onun da tüm yaşamı çekilip gitmiş gibiydi. Artık bilincine tutunmak gibi bir istek kalmamıştı içinde. Çevresindeki karanlık sisle boğuşmayı bıraktı. Gerçeği elinden kaçırarak karanlığı kucakladı.

56

Giordino'nun hemen Gladyatör Adasına dönme planı daha ilk baştan aksamıştı.

Helikopter'in en son model telsiz sistemiyle Glomar Explorer'deki Sandecker'e raporunu vermiş, Avustralya ile Yeni Zelanda hava ve deniz kurtarma birimlerini uyarmış, dünyaya felaketi bildiren ilk kişi olmuştu. Hobart'a uçuş sırasında yüksek düzey hükümet yetkilileri ve medya kendisini soru yağmuruna tutmuşlardı.

Giordino, Tasmanya'nın başkentine yaklaşınca Hobart'ın dik tepeleri boyunca uçarak havaalanını buldu ve kuleyle bağlantı kurdu. Uçuş kontrolörleri onu ana terminalden yarım kilometre ilerdeki askeri piste yöneltti. Giordino pistin üzerine vardığında bölgede bekleşen büyük kalabalığı görünce şaşırdı.

Motoru kapatıp kapıyı açtıktan sonra her şey düzenli bir şekilde yapılmıştı. Göçmen dairesi yetkilileri helikoptere gelip Avustralya'ya pasaportsuz girmesini sağlamışlardı. Sosyal hizmet yetkilileri Maeve'in çocuklarını alarak Giordino'ya babaları bulunduğu anda onları teslim edeceklerine söz verdiler.

Adam sonunda açlıktan ve yorgunluktan bitkin bir halde toprağa ayak bastığında çevresini mikrofonlarını burnuna uzatan, kameralarını yüzüne doğrudan muhabirler sardı.

Giordino'nun gülümseyerek yanıtladığı tek soru Dorsett'in felaketin ilk kurbanlarından biri olduğuydu.

Giordino sonunda yakasını muhabirlerden kurtarıp havaalanı güvenlik polisinin odasına giderek ABD konsolosluğuna telefon etti. Konsolosluk sadece insani nedenlerle helikopterin yakıt bedelini ödemeyi istemeye istemeye kabul etti. Avustralya Afet Yardım Müdürü, Giordino'dan helikopterle adaya yiyecek ve tıbbı malzeme götürmesini isteyince Gladyatör Adasına dönüşü biraz daha ertelenmiş oldu. Helikopterin yolcu koltukları çıkarıldı, içi tıkabasa malzemeyle doldurulduu. Yardım ekibinden biri kendisine bir torba dolusu peynirli sandviç ve birkaç şişe bira gönderince Giordino pek memnun oldu.

Ancak o sırada bir ABD Deniz Kuvvetleri süpersonik uçağı piste inince durum anlaşıldı. Uçak helikopterin yanında durdu. Kapısı açıldı, üzerinde pilot giysileri olan Sandecker kanata indi ve merdiven getirilmesini beklemeden asfalta atladı.

Sandecker doğruca şaşkına dönmüş olan Giordino'nun yanına gitti ve onu kucakladı. "Albert, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi asla bilemezsin."

Burada sizi karşılayacak başka kişilerin de bulunmasını isterdim, dedi Giordino.

Öylece durup birbirimizi avutmanın bir yararı yok. Sandecker'in yüzünden yorgunluk akıyordu. "Gidip Pitt'i bulalım."

“Üstünüzü değiştirmeyecek misiniz?”

“Bu Yıldız Savaşları giysisini havada değiştiririm.”

Beş dakika sonra acil ihtiyaç duyulan iki tonluk malzemeyle Tasman Denizi üzerinde Gladyatör Adasının dumanları tüten kalıntılarına doğru uçuyorlardı.

Avustralya ve Yeni Zelanda deniz kuvvetlerinin kurtarma gemileri yardım malzemesi ve tıbbi personel alarak adaya doğru yola çıkmışlardı. İki yüz millik daire içinde bulunan bütün ticari gemilerin felaket bölgesine gitmeleri emredilmişti. Can kaybı sanıldığı kadar fazla değildi. Çinli işçilerin çoğu ateş fırtınasından ve lavlardan kaçabilmişlerdi. Maden yöneticilerinin yarısı kurtulmuşlarsa da, Dorsett'in güvenlik ekibinin seksen personelinden sadece yedisi ağır yanıklar içinde sağ bulunmuşlardı. Daha sonra yapılan otopsilerde çoğunun külü yutarak boğuldukları ortaya çıkacaktı.

Püskürme öğleden sonra gücünü önemli ölçüde kaybetmişti.

Volkanın çatlaklarından hâlâ magma akıyorsa da, bunlar artık küçük derelere dönüşmüşlerdi. Her iki volkan da eski kütlelerinin birer gölgesiydiler artık. Scaggs hemen hemen yok olmuş, geriye sadece geniş ve çirkin bir krater kalmıştı. Winkelman ise eski yüksekliğinin ancak üçte biri kadardı.

Giordino ile Sandecker adaya inerlerken volkanların üzerinde hâlâ kül bulutları vardı. Adanın batı yanı sanki dev bir buldozer tarafından düzeltilmişe benziyordu. Lagün, lavların sürüklediği süprüntü ve ponza taşlarıyla dolmuştu. Dorsett Şirketinin madencilik operasyonlarından geriye fazla bir şey kalmamış, kalanlar da bin yıl öncesinin uygarlığının kalıntıları gibi külle örtülmüştü. Adanın bitki örtüsü tümüyle yok olmuştu.

Giordino, lagünde Pitt'le Maeve'in bulunduğu yatı görmeyince kalbi duracak gibi oldu. Rıhtım yanmış ve külle örtülü suya gömülmüştü. Sandecker dehşet içindeydi. Felaketin bu boyutlarda olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. "O kadar insan öldü, hep benim yüzümden," diye mırıldandı.

Giordino onun üzüntüsünü anlıyormuş gibi baktı yüzüne. "Her ölü için en az

on bin kişi canını size borçludur," dedi.

“Yine de...” Sandecker sözünü sürdüremeyerek sustu.

Giordino lagüne demirlemiş bir kurtarma gemisinin üzerinden geçerek felaket yerine ilk inen Avustralya istihkâmcılarının temizledikleri bir alana indi.

Kaldırdığı toz bulutu daha durulmadan tepeden tırnağa kadar toza bulanmış Avustralyalı bir binbaşı, ardında yaveriyle koşup kapıyı açtı. Sandecker arkaya doğru yürürken, "Binbaşı O'Toole," diye kendini tanıttı. "Sizi gördüğüme memnun oldum. İnen ilk yardım helikopterisiniz. "

“İki görevimiz var,” dedi Sandecker. "Yardım malzemesi getirmenin yanısıra, en son Dorsett'in yatında görülmüş olan bir dostumuzu arıyoruz."

O'Toole omuzlarını silkti. "Batmıştır herhalde. Sualtı araştırması için akıntının lagünü temizlemesi gerek ki, bu da haftalar sürebilir."

“Yatın açık denize erişebildiğini umuyorduk.”

“Arkadaşınızla konuşabildiniz mi?”

“Sandecker başını salladı.”

“O zaman kurtulması biraz güç, üzgünüm.”

Ben de. Sandecker bir milyon kilometre uzakta bir şeye bakarken kapının yanında duran subayın farkında değil gibiydi. Sonra kendini toparlayarak, "Helikopteri boşaltmanızda size yardımcı olabilir miyiz?" dedi.

O'Toole'un subaylarından birinin yardımıyla yiyecek, su ve tıbbi malzeme dolu kutular indirilip helikopterin biraz uzağına istif edildi. Sandecker'le Giordino, Hobart'a dönüşe hazırlanmak üzere helikoptere girdiler.

Pervaneler dönmeye başladığı sırada O'Toole heyecanla kollarını sallayarak koşa koşa geldi. Giordino yan camı açıp dışarı eğildi.

“Telsizcim şimdi bir kurtarma gemisinden haber aldı,” dedi adam soluk soluğa. "Adanın yaklaşık yirmi dört kilometre kuzeybatısında terkedilmiş bir tekne görmüşler."

Giordino'nun yüzündeki umutsuzluk bir anda kayboldu. "Durup araştırmışlar mı?"

“Hayır. Tekne ağır hasarlıymış ve terkedilmiş görünüyormuş. Kaptan önceliğin adaya doktor indirmek olduğuna karar vermiş.”

“Teşekkür ederim, binbaşı.” Giordino, Sandecker'e döndü. "Duydunuz mu?"

Duydum. Sandecker sabırsızlandı. "Bu nesneyi havalandır hemen." Giordino amirinin sözünü ikiletmedi. Havalandıktan on dakika sonra yatı buldular. İskele tarafına on derecelik bir eğimle dalgalar arasında duruyordu. Yatın üstü dev bir süpürgeyle temizlenmiş gibiydi. Bir zamanlar safir mavisi olan gövdesi kapkaraydı ve güvertesi de gri küllerle kaplıydı. Cehennemden çıktığı belli oluyordu.

Giordino usta manevralarla helikopteri indirdi ve denize kaymamak için hemen frenlere basıp motoru kapattı. Sonra aceleyle yere atlayarak ipleri güverteye bağladı. Bir an durup derin birer soluk aldıktan sonra kavrulmuş güverteyi geçerek büyük salona girdiler. Köşede hareketsiz yatan iki insanı gören Sandecker başını umutsuzlukla iki yana salladı.

Beynini saran acıdan kurtulmak için bir an gözlerini sımsıkı kapattı. Sahnenin zalimliği karşısında yerinden bile kıpırdayamıyordu. Yaşam belirtisi yoktu. Yüreği parçalanıyordu. İkisi de ölmüş olmalı, diye düşündü.

Maeve, Pitt'in kolları arasındaydı. Pitt'in yüzünün yarısı Boudicca'dan yediği yumrukların kurumuş kanıyla kaplıydı. Göğsü ve bir yanı da kan içindeydi. Yanık elbiseleri, kül olmuş kaşları ve saçları, yüzündeki ve kollarındaki yanıklar kendisine bir patlamada ağır yaralanmış insan görüntüsü veriyordu. Çok ıstırap çekerek ölmüş gibiydi.

Maeve ise uykusunun ebedi olacağını bilmeyerek ölmüştü sanki. Yüzündeki balmumu parıltısı, Sandecker'e beyaz ve hiç yanmamış bir mumu, hiçbir öpücüğün uyandıramayacağı uyuyan güzel hatırlatıyordu.

Arkadaşının öldüğüne inanmayan Giordino, Pitt'in yanında çömeldi. Omzuna hafifçe dokunarak, "Dirkl Konuş benimle, dostum!" dedi. Sandecker, Giordino'yu çekmeye çalıştı. Kederli bir fısıltıyla, "Ölmüş," dedi.

Ama sonra iki adamı dehşetten donduran bir şey oldu. Pitt'in gözleri hafifçe aralandı. Anlamayarak, tanımayarak baktı Sandecker'le Giordino'ya.

Dudakları titredi. "Tanrı beni affetsin, onu kaybettim."

5. BÖLÜM: TOZ DUMAN YATIŞIRKEN

57

20 Mart 2000 Washington, D.C.

Paris'teki toplantı salonunda bir önceki toplantıda varolan gerilimden bu kez eser yoktu. Şimdi hava rahat ve hatta neşeliydi. Çokuluslu Ticaret Konseyi müdürleri perde arkası uluslararası ticari ilişkilerini konuşmak için yaptıkları bu toplantıda daha rahattılar.

Uzun abanoz ağacı masanın çevresindeki mırıltılar sona erince başkan toplantıyı açtı.

Beyler, son görüşmemizden bu yana çok şey oldu. O zaman uluslararası elmas ticaretimize yönelen bir tehditle karşı karşıyaydık. Şimdi doğanın bir kaprisi sonunda Arthur Dorsett'in zamansız ölümü üzerine elmas piyasamızı yıkma planı başarısızlığa uğramıştır.

Elmas karteli temsilcisi, "Çok iyi oldu," dedi. Böylesine büyük bir tehlikenin, çok masraflı bir mücadele gerektirmeden ortadan kalkması yüzünden sevinci büyüktü.

Başkan, "Son birkaç gündür elmas fiyatlarının yükseldiğini, buna karşılık renkli mücevher taşları fiyatlarında önemli bir düşüş olduğunu bildirmekle büyük mutluluk duymaktayım," diye sözüne devam etti.

Amerika'nın en zengin ailelerinin birinden olan eski bir ABD Dışişleri Bakanı, "Dorsett Madencilik Şirketinin yöneticilerinin Arthur'un elmasları ucuz satma programını sürdürmelerine ne engel var?" diye sordu.

Belçikalı sanayici konuşurken eliyle bir işaret yaptı. "Dorsett bir megalomandı. Büyüklük hayallerinde başkalarına yer yoktu. Madencilik operasyonlarını ve satışlarını yönetim kurulu olmadan yürütürdü.

Tek kişilik bir orkestraydı. Kimseye güvenmezdi. Arada sırada bir uzman tutma dışında şirketi tek başına yönetirdi."

İtalyan bir işadamı gülümsedi. "Dorsett'le kötülük imparatorluğunu ortadan

kaldıran volkanlara tırmanıp kraterlerine bir şişe şampanya boşaltmak isterdim."

Amerikalı, "Hawaiililer bunu Kilauea kraterinde yaparlar," dedi. Japon elektronik kralı, "Cesedini buldular mı?" diye sordu.

Başkan başını salladı. "Avustralyalı yetkililere göre bir lav akıntısının yolu üzerinde olan evinden hiç çıkmamış. Cesedi en az yirmi metrelik bir lav kayası altında yatıyor."

“Üç kızının da öldüğü doğru mu?” diye İtalyan sordu.

Biri Arthur'la evde öldü. Diğer ikisi bir yatın yanmış gövdesinde bulundular. Felaketten kaçmaya çalıştıkları anlaşılıyor. Ancak olayın esrarengiz bir yanı olduğunu da belirtmem gerek. Avustralya hükümetindeki kaynaklarım bir kızın kurşun yarasından öldüğünü bildirdiler.”

“Cinayet mi?”

“Söylentilere göre intiharmış.”

Japon elektronik imparatorluğunun başı elmas karteli temsilcisine döndü. "Dorsett artık sözkonusu olmadığına göre piyasanızın geleceğinin ne olacağını söyleyebilir misiniz?"

Güney Afrikalı elmas uzmanı gülümsedi. "Bundan iyisi olamaz. Rusların ilk başta sanıldığı kadar tehdit oluşturamayacakları anlaşıldı. Tel Aviv ve Antwerp'te elmasları yontuculara çok ucuza sattılar ama üretimlerinden fazla satış yaptılar. Rus sanayindeki karışıklık da elmas üretimlerini neredeyse sıfıra indirdi."

“Ya Avustralya'yla Kanada?” diye sordu Hollandalı.

“Avustralya'daki madenler ilk başta sanıldığı kadar büyük çıkmadı, Kanada olayı ise fazla abartılı. Ortaya kaliteli ve bol elmas çıkaramadılar. Şu anda Kanada'da büyük bir elmas madeni işletmesi açma planı yok.”

Petrol kartelini temsil eden şeyh, masanın üzerinden uzandı. "Bütün bunlar çok iyi de, elde ettiğiniz kârla Çokuluslu Konseyin dünyada teknomikdüzen hedefine katkısı olacak mı?"

“Hiç korkunuz olmasın,” dedi Güney Afrikalı. "Elmas karteli bütün yükümlülüklerini yerine getirecektir. Dünya çapında elmas talebi artmaktadır ve kârlarımız yeni yüzyılın ilk on yılında çok artacaktır. Parasal yükümlülüğümüzü yerine getireceğiz."

Başkan, "Güney Afrika temsilcisine raporu için teşekkür ederim," dedi.

Şeyh, "Dorsett Madencilik şimdi ne yapacak?" diye sordu.

“İş yasal olarak tümüyle Dorsett'in iki erkek torununa kalacak.”

"Çocuklar kaç yaşında."

“Henüz yedi yaşlarına basmadılar.”

“O kadar küçük, ha?”

Hintli müteahhit, "Kızlarının evli olduklarını bilmiyordum," dedi.

“Evli değillerdi. Maeve Dorsett ikizlerini gayrimeşru olarak doğurdu. Babası zengin bir ailenin oğlu. Kaynaklarım onun zeki ve mantıklı bir insan olduğunu söylüyor. Mirası yönetmek üzere o tayin oldu.” Hollandalı başkana baktı. "Çocukların şirketle ilişkili işlerini kim yürütecek?"

“Hepinizin tanıdığı bir ad. Çocuklar reşit olana kadar Dorsett Madencilik Şirketinin ve diğer şirketlerin işleri elmas tüccarı Strouser ailesi tarafından yönetilecektir.”

“İşte sana misilleme,” dedi eski dışişleri bakanı.

58

Hobart'taki hastanenin bütün hemşirelerinin kendisine söyledikleri gibi Pitt şanslıydı. Delinmiş bağırsağındaki peritonitten kurtulduktan ve içinde kalmış olan kurşun çıkarıldıktan sonra artık canlılar arasına katıldığını hissetmeye başlamıştı. Ciğeri de havayla dolunca artık rahat soluk alabiliyor ve açlıktan ölecek bir ormancı gibi yiyordu.

Giordino ile Sandecker, Pitt'in iyileşeceğine inana kadar yanında kaldılar. Amiral ve Giordino ondan sonra Maeve'in oğullarını Melbourne'a, babalarına götürdüler. Adam da Maeve'in cenazesine katılmak için Melbourne'da bulunuyordu. Sapına kadar Avustralyalı ve hayvan yetiştiriciliği üzerine diploması olan adam, Sandecker ve Giordino'ya çocukları iyi yetiştireceğine söz verdi. Strouser ve Oğulları Şirketinin Dorsett Madencilik Şirketini iyi yöneteceğinden emin olmasına rağmen ikizlerin haklarını korumak için birkaç da avukat tutmuştu. Oğlanların iyi olduğuna ve Pitt'in de yakında memleketine dönebileceğine inanan amiral ve Giordino, Washington'a döndüler. Sandecker, Honolulu'yu korkunç bir felaketten kurtarmak için tek başına savaş veren bir insan olarak heyecanla karşılandı ve onuruna birbiri ardına şölenler verildi.

Başkan'ın ya da Wilber Hutton'un NUMA'nın başına başka birini geçirme planları hakkında söylentiler de sona ermişti. Başkentte Beyaz Saray'daki yönetim gittikten çok sonra bile amiralin sevgili NUMA'sının başında olacağı söyleniyordu.

Doktor odaya girdiğinde Pitt'i pencereden özlemle Hobart'ın ortasından geçen Derwent Nehrine bakarken buldu. "Yatakta olmanız gerekirdi."

Pitt adama baktı. "O berbat yatakta geçirdiğim günler sona erdi. Cezamı çektim. Artık buradan çıkma zamanım geldi."

Doktor kurnazca gülümsedi. "Biliyorsunuz, elbiseniz yok. Buraya geldiğinizde üstünüzde olan paçavralar çöpe atılmıştı."

“O zaman bu budala hastane gömleğinin üzerine bornozumu giyer giderim.”

“Sizinle tartışmanın diğer hastalarımın zamanını çalmak olduğunu anlıyorum,” diyen doktor omuzlarını silkti. "Vücudunuzun hâlâ çalışıyor olması bir mucize zaten. Bu kadar yara izi taşıyan başka bir insan görmemiştim. Hemşirenin size uygun bir şeyler bulmasını söyleyeceğim, yoksa Amerikalı bir turist kılığına girmekten tutuklanabilirsiniz. "

Pitt bu kez NUMA jetinde değil, United Airlines'ın ticari uçağıyla uçacaktı. Gözleri neredeyse Pitt'inkiler kadar yeşil olan bir hostes, onun yerini aradığını görünce yanına geldi. "Koltuğunuzu gösterebilir miyim, efendim?"

Pitt hastaneden taksiyle havaalanına gelmeden, aynada kendini uzun uzun süzmüştü. Eğer yürüyen ölüler rolünün bulunduğu bir film çekilseydi yönetmen kendisini anında işe alırdı: Alnında kızıl bir yara izi, kanlı ve boş bakışlı gözler; süzülmüş, balmumu renginde bir yüz, doksan yaşında romatizmalı bir insanın yürüyüşü. Derisi yanıklardan leke lekeydi, kaşları hiç yoktu ve bir zamanların o kıvırcık saçları şimdi koyun kırpıcısının elinden çıkmışa benziyordu.

“Lütfen, teşekkür ederim”.

Hostes pencere yanında bir koltuğu gösterdi. "Siz Bay Pitt misiniz?"

"Şu anda başka biri olmak isterdim, ama evet, Pitt benim."

“Talihli bir insansınız.”

“Hemşireler de öyle dediler.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Sizi düşünen arkadaşlarınız var. Mürettebata sizin bizimle uçacağınız ve rahat etmeniz için elimizden gelen her şeyi yapmamız bildirildi.”

Sandecker onun hastaneden kaçıp doğruca havaalanına gittiğini ve Washington'a bilet aldığını nereden biliyordu acaba?

Ancak hosteslere fazla bir iş çıkarmadı. Yol boyunca çoğunlukla uyudu ve tekerleklerin yere çarpmasıyla Dulles Havaalanına geldiklerini anladı.

Pitt uçak otobüsüyle terminale geldiğinde kendisini karşılayan kimse olmadığını görünce hem şaşırmış, hem de düşkırıklığına uğramıştı. Sandecker uçak mürettebatına haber verdiğine göre uçağın ne zaman geleceğini de biliyor olmalıydı. Taksi durağına yürürken kendisini Giordino bile beklemiyordu. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur, bunun başka bir açıklaması yok, diye düşündü.

Taksiden inip hangarına girdiğinde saat akşamın sekizi olmuştu. Araba koleksiyonunun cilalı gövdelerinde ve krom parçalarında yansıyan ışıkları yaktı.

Tam karşısında, neredeyse tavana kadar yükselen bir nesne evden ayrıldığında orada değildi.

Pitt bir süre hayranlıkla baktı totem direğine. En üstte kanatları açık ve çok ustaca oyulmuş bir kartal vardı. Sonra altında bir ayı ve yavrusu, bir karga, bir

kurbağa, bir kurt, bir deniz yaratığı ve en altta da Pitt'e benzeyen bir insan yüzü vardı. Kurdun kulağına bir not iliştirilmişti.

"Kutsal adamızın bozulmasını önlemekteki katkılarınızın takdirinin belirtisi olarak lütfen Haida halkının sizin şerefinize hazırlattığı bu sütunu kabul edin. Dorsett madeni kapatılmıştır; çok geçmeden hayvanlar ve bitkiler kendilerinin olan yere kavuşacaklardır. Siz artık Haida'nın saygın bir üyesisiniz.

Dostunuz, Mason Broadmoor."

Pitt çok duygulanmıştı. Böyle bir sanat şaheserinin verilmesi büyük bir ayrıcalıktı. Broadmoor'la halkına bu cömert armağanları için minnettardı.

Totemin arka tarafına yürürken kalbi duracak gibi oldu. Yeşil gözleri şaşkınlıkla bulutlandı. Bu, sonra yerini bir boşluğa ve ardından da kedere bıraktı. Klasik arabalarının arasında Harika Maeve duruyordu.

Yorgun, bitkin, eskimişti ama yine de bütün güzelliğiyle karşısındaydı. Pitt sadık teknenin o patlamadan nasıl kurtulup Washigton'a sağsalim getirildiğine şaşmıştı. Biri bir mucize yaratmış gibiydi. Hayal görmediğinden emin olmak için yürüyüp elini teknenin burnuna uzattı.

Parmakları gövdeye dokunduğu anda hangarın arka tarafında duran Pullmann yolcu vagonunun arkasından, otomobillerin arka koltuklarından ve yukardaki dairesinden insanlar çıkmaya başladı. Çevresi birden, "Hoşgeldin," ve "Sürpriz," diye bağıran tanıdık yüzlerle doldu.

Giordino yaralarına dikkat ederek arkadaşını kucakladı. Duygularını gösteren bir insan olmadığından elini hararetle sıktı ve gözüne yaşlar dolunca başını çevirdi.

Rudi Gunn, Hiram Yaeger, NUMA'daki diğer kırk dost ve meslektaşı da oradaydılar. Babası Georgia Senatörü George Pitt ve annesi Barbara oğullarının zayıflığından dehşete düşmüşlerse de, sanki sapasağlam görünüyormuş gibi davranıyorlardı.

Pitt kendilerine sadakatle hizmet eden küçük tekneye baktı. Hiç duraksamadan Giordino'ya dönerek, "Bunu nasıl başardın?" diye sordu.

Giordino gülümsedi. "Amiralle seni Tasmanya'da hastaneye bırakmamızdan sonra ben yeni bir yükle adaya döndüm. Kıyı üzerinden geçerken Harika Maeve'in ayakta kalmış olduğunu gördüm. İki Avustralyalı istihkâmcıyı koya indirdim. Tekneyi, helikopterden sarkıttığım iplere bağladılar. Onu tepeye çektim, orada parçalara ayırdık. Sonra hepsini Tasmanya'ya götürdüm ve bir

uçakla buraya getirdim. NUMA ekibiyle parçaları monte edip senin gelişine hazırladık."

“Sen iyi bir dostsun. Sana borcumu asla ödeyemem.”

“Sana borçlu olan benim,” dedi Giordino.

Maeve'in Melboume'daki cenazesine gelemediğim için çok üzüldüm. "Amiral ve ben çocuklarla babalarının yanındaydık. Senin istediğin gibi, tabut toprağa indirilirken ‘Moon River'i çaldılar."

“Konuşmayı kim yaptı?”

“Amiral senin yazdıklarını okudu. Gözü kuru olan tek kişi bile yoktu. 'Ya Rodney York."

“York'un seyir defteriyle mektuplarını bir kuryeyle Londra'ya gönderdik. Dul eşi hâlâ Falmouth Körfezinde yaşıyor. Yetmiş yaşlarında tatlı bir kadın. Onunla seyir defteri eline geçtikten sonra telefonda konuştum. York'un nasıl öldüğünü öğrenince çok mutlu oldu. Kalıntılarını memlekete getirmek için hazırlık yapıyorlar. "Sonunda hikâyeyi öğrenmesine memnun oldum," dedi Pitt.

“Benden bu düşünceliliğin için sana teşekkür etmemi istedi.”

Parti gece yarısından sonraya kadar devam etti. Sonunda Pitt'in ayakta duracak hali kalmayınca annesi oğlundan biraz dinlenmesini rica etti. Hepsi kendisine iyi geceler ve acil şifalar dileyerek birer birer ayrıldılar.

Sandecker, "Sakın iyice düzelmeden işe gelme," dedi. "NUMA sensiz de idare edebilir."

“Bir aya kadar üzerinde çalışmak istediğim bir proje var.”

“Neymiş o?”

Pitt sırıttı. "Lagünde su durulmaya başlayınca Gladyatör Adasında olmak istiyorum."

“Orada ne bulacaksın ki?”

“Adı Basil'dir.”

Sandecker şaşkın şaşkın baktı Pitt'in yüzüne. "Basil de kim oluyor?"

"Bir deniz canavarı. Lagün temizlendikten sonra üreme alanına döneceğine eminim."

Sandecker, Pitt'in omzuna elini dayayıp hayalet gördüğünü söyleyen bir

çocuğa bakar gibi baktı. "Hele bir dinlen de, sonra konuşuruz." Amiral dönüp söylenerek yürürken Kongre Üyesi Loren Smith, Pitt'in yanına gelerek elini tuttu.

“Benim kalmamı ister miydin?” diye sordu kadın.

Pitt kadını alnından öptü. "Teşekkür ederim, ama bir süre yalnız kalsam daha iyi olacak sanırım."

Sandecker, Loren'i evine götürmeyi teklif etmişti. Pitt'in evine taksiyle gelmiş olan kadın teklifi memnunlukla kabul etti. Kente varana kadar hiç konuşmadılar.

Loren, "Dirk'i hiç bu kadar ruhsuz görmemiştim," dedi. "Gözlerindeki ateş bile kaybolmuş."

“Düzelecektir. Bir iki hafta sonra eski benliğine kavuşur.”

“Pitt'in bu serüvenci rolünü oynamak için biraz yaşlı olduğunu hiç düşündün mü?”

“Onu masa başında otururken hayal edemiyorum. Pitt denizleri dolaşmaktan asla vazgeçmeyecektir.”

“Onu buna iten ne acaba?”

“Bazı erkekler huzursuz doğarlar,” dedi Sandecker. "Dirk için her saat çözülecek bir esrar, her gün üstesinden gelinecek bir meydan okuma vardır."

Loren, amirale baktı. "Ona gıpta ediyorsun, değil mi?"

Sandecker başını salladı. "Elbette. Sen de ediyorsun."

“Neden acaba?”

“Çok basit. Hepimizin içinde bir parça Dirk Pitt vardır.”

Herkes gittikten sonra Pitt, Maeve ve Giordino'yla Felaket Adasında yaptığı tekneye bindi. Orada uzun bir süre anılarıyla baş başa oturdu.

Sabahın ilk ışıkları ev dediği paslı hangarın çatısını aydınlattığında o hâlâ Harika Maeve'de oturmuş düşünmekteydi.

SON